PITAJTE ONE KOJI ZNAJU

3 DEO

dr. Muhammed Semavi Tidžani

Uvod

Nekaje hvala i slava Gospodaru svjetova, neka je mir i blagoslov na Muhammeda koji je izabran kao milost svjetovima, koji je prvak onih prije i onih poslije i koji je čist od svih pogrešnika i nedostataka.

Neka je mir i blagoslov na čisti izabrani rod njegov, Ehli-bejt koji su zvijezde upute i svjetiljke koje blistaju u tminama svijeta, koji su Imami, predvodnici muslimanskog ummeta.

Da, u ovoj knjizi sam uglavnom odgovarao na pitanja koje su postavljali radoznali muslimani, naročito sunnitske provenijencije, onima koji su ekskluzivno za sebe rezervisali slijeđenje čistog pejgamberovog sunneta, neka je selam na njega i na čisto potomstvo njegovo, a koji su druge muslimane izvrgavali osudi, a ponekad i poruzi.

Nažalost, u mnogo islamskih zemalja sve više se osnivaju nova udruženja pod pretekstom zaštite čistog Muhammedovog, s.a.v.a., sunneta ili pod imenom prijatelja sunneta i pomagača ashaba. Štampaju se bezbrojne knjige u kojima se optužuju i blate šije i njihovi Imami. Njih nazivaju kafirima, a njihovu ulemu izvrgavaju ruglu, a potom se sve te ideje posredstvom međunarodnih mass-medija plasiraju i propagiraju širom islamskog i neislamskog svijeta tako da je to eskaliralo do te mjere da je svakodnevni govor ljudi postao rasprava o sunnijama i šijama.

I mnogo puta se događalo da sam se prilikom raznoraznih prigoda susretao sa mladim, željnim istine, intelektualcima koji su istraživali istinu o šijama i koji su se, nakon što bi se upoznali sa šitskim učenjem na osnovu dijaloga sa šijama ili na osnovu pročitanih knjiga našli u dilemi gdje je istina skrivena? Osobono sam sa nekima od takvih razgovarao i poklonio im svoju knjigu *Zatim sam postao upućen*, da bi dobar dio njih nakon niza rasprava i dijaloga u potrazi za istinom prihvatili istinu o Ehli-bejtu i ostali joj vjerni. Međutim, ovo se odnosi samo na one koji su slučajno imali priliku da se sretnu i upuste u diskusiju sa mnom. Što se tiče ostale omladine, oni će bez sumnje, obzirom da nisu imali prilike da se upoznaju s njima, čim čuje ovakve ideje, postati uznemireni i gnjevni.

I koliko god da su argumenti dokazi izneseni i knjigama *Zatim sam postao upućen* i *U društvu sa iskrenim*, snažni, ubjedljivi i jasni za suočavanje sa agresivnim i opasnim idejama kao i otrovnom propagandom koja se stimuliše iz obimnih petro-dolarskih budžeta nekih zemalja i izvodi putem dirigovanih mass-medija, oni izgleda nisu dovoljni.

U svakom slučaju ja sam potpuno uvjeren da će se glas istine u svoj onoj buci probiti, da će svjetlosni bljesak svojim zrakama poremetiti idilu mraka, jer, Božije obećanje je istinito: “Oni žele da utrnu Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima.”[1]

“Oni koji nevjeruju troše svoja imanja da bi od Allahova puta odvraćali. Oni će ih, sigurno, utrošiti, zatim će, zbog toga, žaliti i na kraju će pobjeđeni biti. A oni koji ne budu vjerovali - u Džehennemu će biti potjerani.“[2]

Stoga je on učenima, piscima i intelektualcima obaveza da probleme ove prirode eliminišu i da im ukažu na put istine. Uzvišeni Bog kaže: “One koji budu tajili jasne dokaže, koje smo Mi obajavili, i pravi put, koji smo u knjizi ljudima označili, njih će Allah prokleti, a proklet će ih

[1] Saff, 8

[2] Anfal, 36

i oni koji imaju pravo da proklinju. Oprostit ću samo onima koji se pokaju i poprave i to javno ispolje, a Ja primam pokajanje i Ja sam Milostiv."[1]

Pa zašto se učeni koji su iskreni i ozbiljni u ime Boga ne upuste u raspravu o ovoj važnoj stvari jer ako je Uzvišeni Bog spustio Svoju uputu i objašnjenje, usavršio vjeru, upotpunio svoju blagodat i ako je Božiji Poslanik, s.a.v.a., ispunio svoje emanete i svoju poruku dostavio i ummetu dao potrebne savjete, pa odakle svi ovi raskoli, mržnje, neprijateljstva, nepodnošenja, ismijavanja i poricanja. Da, ja danas eksplicitno svim muslimanima obznanjujem da nikakvog puta za spas, pobjedu, jedinstvo, sreću, zadovljstvo, uspjeh i sticanje Dženneta, osim u vraćanju dvama osnovnim principima, a to su:

1. Božija knjiga Kur'an

2. Ehli-bejt (Poslanikovo potomstvo)

I ovo nije moj govor, ovo je Božiji Govor iz Kur'ana i govor Njegovog Resullaha, s.a.v.a. Muslimani danas da bi postigli Wahdat (Jedinstvo), nalaze se na slijedećoj raskrsnici:

Prvo: ehli sunnet ve džema'at bi mogli prihvatiti sljedbenike Ehli-bejta (koji su poznati pod imenom šije), kao peti mezheb i odnositi se prema njemu kao prema 4 ostala sunnitska mezheba. Oni ne treba da omalavažaju niti da usuđuju i ismijavaju pripadnike ovog pravca mišljenja. Naprotiv, trebaju dati slobodu izbora razumnim i intelektualcima da izaberu pravac mišljenja koji njima odgovara. Na taj način, potrebno kako za sunnije tako i za šije da priznaju i druge škole mišljanja kao što su ibadije i zejdije. I koliko god ovo može eliminisati raskole i mrznje u islamskom ummetu, cinjenica je da se rijesenje za ovoj drugi historiski problem, u potpunosti ne može naci.

Drugo: Svi muslimani trebali bi da se objedine na jednoj ideji. To je ideja koju se proklamovali Allahova Knjiga i Njegov Poslanik, s.a.v.a., a to je onaj pravi put (siratul-musteqim) u kojem nema skretanja, zapravo, to je put Imama Ehli-bejta, upravo onih koje je Allah Uzvišeni očistio od svake nečistoće, zaprljanosti i pogrešaka i čijem ponašanju, odličnosti, bogobojaznosti, znanju pravednosti, odricanju od dunjalučkih stvari, i praktičnom djelovanju, u odnosu na sve druge ljude, postoji nepodijeljena suglasnost i od strane šija i od strane sunnija. Ako pak, postoji nesuglasnost, ona se očituje u pogledu nekih ashaba. No, nijeli bolje da muslimani da odbace ono u čemu se razlikuju, a prihvate ono u čemu su suglasni. Jer, Božiji Poslanik, s.a.v.a., nam poručuje: "Ostavite ono u čemu imate sumnju, a prihvatite ono u što ste sigurni!"[2]

Prema tome, islamski ummet treba da se okupi oko jedne čvrste i stabilne stvari koju je utemeljio Resulullah, s.a.v.a., kada je proučio: "Ostavljam vam dvije skupocijene stvari i ako ih se čvrsto budete držali, nikad nećete zalutati, to su: Božija Knjiga i moj Ehli-bejt (moja porodica)."[3]

Pošto je ovaj hadis prihvaćen kao sahih i od strane sunnija i od strane šija, i pošto su svi muslimani, bez obzira na njihove razlike kojoj školi mišljenja pripadaju, zašto onda jedna skupina među muslimanima ne postupa po njemu? Bez sumnje, ako bi svi muslimani djelovali u duhu rečenog u hadisa, čvrsto islamsko jedinstvo bi se uspostavilo, oštri vjetrovi ne bi ga mogli poremetiti, žestoke ga oluje ne bi mogle uzdrmati, a nti priroda mu ne bi mogla naškoditi i dušmanske spletke ga ne bi mogle uništiti.

Ja sam istinski uvjeren da je ovo jedini put spasa za muslimane, i što god bude izvan ovoga, predstavlja zabludjeli i isprazan govor. I posigurno, ako neko bude htio dosljedno siljediti Kur'an i Sunnet Poslanikov, s.a.v.a., ako bude pronikao u historiju sa nepristrasnim rezonovanjem, taj će sigurno postati moj istomišljenik.

---

[1] Bekare, 159-160

[2] Sunnen Tirmizi, svez. 4, str. 2288.; Sunnen ibn Hanbel svez. 1. str. 200.

[3] Sahih Tirmizi, svez. 2, str. 3008.; Sahih Muslim, svez. 4., str. 122.

Prvo rješenje, nažalost, je nestalo od dana kada je Časni Poslanik, s.a.v.a., preselio na Ahiret, pošto su se ashabi njegovi međusobno razišli, što je izazvalo raskol u islamskoj ummi, i sa velikim žaljenjem se mora konstatovati da je taj proces nastavljen na valu otrovne masovne propagande usmjerene protiv Ehli-bejta, prvo od strane emeviskih halifa, potom od strane abasidskih halifa pa sve do danas, kada se sljedbenici Ehli-bejta osuđuju za nastranost, pa čak i za kufr (nevjerovanje).

Za nas, stoga, nema drugog lijeka nego da za onoga koje u potrazi za istinom, iznesemo jasne činjenice, a da se s protivnicima ovog mišljenja suočimo s kur'anskim motom: "Reci, donesite svoje dokaze ako istinu govorite."[1]

A njihovi dokazi i činjenice se ne mogu nametnuti silom, oružjem, prijetnjom, novcem i sl., onima koji su slobodoljubljivi i požrtvovani u ime Boga.

Bože naš, kad bi današnja muslimanska ulema organizovala islamsku konferenciju i sa otvorenim srcem, razumom oslobođenog predrasudama i čistom dušom, pretresla sve pomnenute probleme i nerješena pitanja, to bi bila velika usluga muslimanskom ummetu; nestali bi raskoli i nesuglasice; rane bi zacijelile, a islamsko jedinstvo bi ponovo bilo uspostavljeno.

Ovaj wahdat je bez sumnje, na putu svoje uspostave htijeli mi to ili ne. Iz Poslanikove, s.a.v.a., loze će doći Imam kojim će uspostaviti na Zemlji pravdu i red, nakon što je ona bila puna nepravde. Taj veliki čisti Imam je iz čistog Muhammedovog potomstva.

Uzvišeni Bog mu je za dugi vremenski period dao moć, a za vrijeme njegova nestanka u pojavom svijetu (vrijeme skrivenosti) Bog će iskušavati ummet, da bi ga, kada stigne vrijeme za to (ahiri zeman) vratio u pojavni svijet. On će ummetu ukazati na pogrešna vjerovanja i zablude i dati ljudima priliku da se vrate Istini i slijeđenju čistog sunneta Muahmmedovog, s.a.v.a., upravo kao što je on nekada molio: "Bože moj, uputi moj narod, jer oni ne znaju."

I dok ne stigne taj dan povratka Mehdija ja im poklanjam ovu knjigu u kojoj se nalaže odgovori na neka pitanja koje sam preuzeo iz učenja Ehli-bejta. Neka se muslimani širom islamskog svijeta okoriste ovim i neka im to bude podstrek u težnji za jedinstvom.

Bože moj, u Tebe sam se pouzdao i Tebi se vraćam. Ti mi olakšaj put uspjeha, a uspjeh samo od Tebe želim. Raširi moja prsa, olakšaj mi moje poslove, razvezi uzao sa mog jezika da bi razumjeli moj govor i neka u njemu bude dobra i korist, i neka ovaj doprinos bude samo jedna cigla u zgradi jedinstva!

Ovo kažemo zato što su današnji muslimani tako udaljeni od minimalnih ljudskih prava i međusobne suradnje.

Osobno sam to osjetio u većini muslimanskih zemalja ili muslimanskih enklava kroz koje sam putovao.

Zadnje putovanje sam i imao kroz Indiju, poluotok na kome živi milion muslimana. Puno sam toga tamo čuo, ali ono što sam vidio, uistinu je razlogom ne samo mnoga čudenja već i zabrinutosti. Plakao sam i u potpunosti se rastužio zbog puta koji slijedi ovaj ummet, i da u srcu nisam imao iman (vjeru) i nadu zamalo da se cijelim bićem ne prepustih očaju.

Čim sam se vratio iz Indije, poslao sam otvoreno pismo indiskom učenjaku Ebu Hasan Nadaviju, onome kome se muslimani ehlu sunneta u Indiji obraćaju kao autoritetu, u kome sam mu obećao da ću ukoliko on odgovori, oba pisma objaviti, ali do sada nije stigao od njega odgovor. Zato ću, na početku ove knjige objaviti moje pismo njemu, koje može biti historijski dokumenat, a pred Bogom i pred ljudima svjedočanstvo da smo uistinu željeli jedinstvo.

---

[1] Bekare, 111

Otvoreno pismo indijskom učenjaku gosp. Ebu Hasanu Nadaviju

U ime Allaha Milostivog Svemilosnog

Neka je selam na Časnog Poslanika i njegov čisti rod! Neka je selam i Božji blagoslov na Vas!

Ja sam Muhammed Tidžani Samawi, Tunižanin kome se Bog Uzvišeni smilovao Svojom Uputom i nakon dugih traganja i rasprava, vratio porodici Poslanikovoj, s.a.v.a., tj. školi mišljenja Ehli-bejta.

Nakon što sam pripadao malikijskom mezhebu i sufiskom redu tidžanija, koji je priznat u Sjevernoj Africi, tokom jednog putovanja susrevši sa šiitskom ulemom prihvatio sam njihovo učenje. Tako sam upoznao i spoznao Istinu, a potom sam napisao knjigu *Summe ihtedejtu*, tj. *Zatim sam postao upućen*, a onda *Madžma' ilmi islami*, tj. *Kompletno islamsko znanje*. Sve je to objavljeno na nekoliko jezika i stoga sam i pozvan u posjet Indiji.

Cijenjeni gospodine! Došao sam u Indiju, u kraću posjetu s nadom da ću se susreti sa Vama. O Vama sam mnogo čuo, naročito to da Vaša ekselencija pripada najvećim uglednicima ehli sunneta vel džema'ata. Ali, velika udaljenost i nedostatak vremena su me spriječili u tome. Zato sam se zadovoljio posjetom gradovima Bombaj, Buna, Džebel Pur i drugim u provinciji Gudžarat.

Nakon svega što sam vidio tamo, a posebno mržnju i prezir prema svemu što je šiitsko, ostao sam razočaran, tužan i zabrinut.

Čuo sam da ponekad stupaju u obračune, međusobno ratuju i prolijevaju krv nevinih, a sve u ime odbrane načela islama. Čuvši sve to, nisam mogao povjerovati misleći da su to samo pretjerivanja i preuveličavanja. Međutim, ubrzo sam na moje veliko iznenadenje ustanovio da se prljavi i opasni nepriajteljski plan i scenario realizirao na način da muslimani sunnije i šije međusobno ubijaju i uništavaju. Ono što mi je posebno otvorilo oči, bio je moj spor sa nekoliko sunnitskih alima i sa njihovim predvodnikom muftijom Šejh Aziz Rahman, koji se dogodio u džamiji u Bombaju, a na njihov poziv.

Samo što sam se smijestio među njih, počeli su sa vrijeđanjima, blaćenjem i ismijavanjem šiitskog mezheba. Htjeli su me tako isprovocirati jer su znali da sam ja autor knjige koji poziva mezhebu ili putu Ehli-beta.

U svakom slučaju, shvativši šta im je namjera pribrao sam se i smiješeći im rekao: “Ja sam vaš gost, a vi ste me pozvali zato da me vrijeđate i psujete? Je li vas islam podučio takvom ahlaku?” Sa potpunom arogantnošću odgovorili su: “Ko si ti, ti nijedan dan u svom životu nisi bio musliman, budući da si šija i da pripadaš šijama.”

Rekoh: “Bojte se Boga, braćo! Naš Bog je isti, poslanici su nam isti, Knjige su nam iste, Kibla nam je ista. Šije vjeruju u Jednog Boga i oni praktikuju islamske propise, slijede Poslanika, s.a.v.a., i njegovu porodicu. Stoga, kako sebi dopuštate da ih držite kao nevjernicima?!”

Oni odgovoriše: “Vi ne vjerujete u Kur'an, vi ste munafici, vi praktikujete teqijju jer je vaš Imam rekao: ‘Teqijja je dio moje vjere i vjere mojih očeva.’ Vi ste jedna obična jevrejska sekta čiji je osnivač Jevrej Abdullah ibn Sebe'.”

Rekao sam smješeći se: “Ostavimo šije, razgovarajte sa mnom, jer ja sam bio prije kao i vi, bio malikija i nakon izvijesnih istraživanja došao sam do uvjerenja da je istina na strani Ehli-bejta, a oni su najdosljedniji i najpriličniji da ih slijedimo. Da li imate namjeru da se sa mnom prepirete i svađate ili ste spremni da me pitate o mojim argumentima i razlozima, jer možda bi jedino tako mogli razumijeti jedni druge?!”

Oni rekoše: “Ehli-bejt su žene Božijeg Poslanika, zar ti ništa ne znaš o tome iz Kur'ana?”

Rekoh: “Sahih Buhari i Sahih Muslim ne govore tako kao što vi govorite.”

Oni su rekli: “Sve što se nalazi u Buhariji i Muslimu kao i drugim sunnitskim zbirkama hadisa, a ide u prilog vašim argumentima, šije su umentnule i ubacile.”

Sa osmijehom rekoh: “Ako su šije mogle ubaciti u vaše sahih knjige, onda vaše knjige ni za vas nemaju vrijednost i značaj, a isto tako i za vaš mezheb koji je utemeljen na tim knjigama.”

Šutili su i nisu ništa odgovorili, ali iznenada jedan od njih ponovo započe provokativno: “Ko god ne vjeruje u hilafet Ebu Bekra, Omera, Osmana, Aliju, Muaviju, Jezida, Allah s njima bio zadovoljan, nije muslima.”

Zapanjila me ova konstatacija, koju sam prvi put u svom životu čuo, da onaj ko ne vjeruje u hilafet Muavije i Jezida nema vjere. To me teško pogodilo pa rekoh u sebi: “Hajde, razumljivo je da muslimani budu zadovoljni Ebu Bekrom, Omerom, Osmanom, ali kako mogu biti sa Jezidom?! Ovako nešto sam čuo u Indiji.” Okrenuh se njima i upitah ih: “Slažete li se vi s njegovom konstatacijom?” Oni odgovoriše: “Da!”

Shvatio sam da je beskorisno nastavljati diskusiju s njima jer sam osjećao da me žele isprovocirati svojim spletkama u znak osvete (zbog mojih stavova), možda su poželjeli da me i ubiju pod izgovorom da sam klevetao ashabe, samo Allah zna?!

Vidio sam zlobu u njihovim očima i zamolio sam svoga prijatelja koji me je doveo da me odvede od njih. On me je izveo vani tražeći izvinjenje za ono što se tamo desilo. Naravno, ovaj plemeniti čovjek, koji je organizirao ovaj susret, imao je cilj da sazna istinu kroz ovaj susret. Njegov ime je Šerefuddin, a bio je vlasnik islamske knjižare i štamparije u Bombaju. On je bio svjedokom ovoj diskusiji i stoga on nije krio svoje razočarenje prema ovim ljudima koji su se ubrajali u ulemu.

Ostao sam razočaran zbog žalosnog stanja u kojem se nalaze muslimani, posebno oni koji se smatraju ulemom. Pomislih u sebi: “Ako je ulema dostigla ovakav stepen slijepe predrasude, kakvo će onda biti stanje laićkih i džahilskih masa? Tako sam tada shvatio da su bitke i ratovi u kojima je na nedozvoljen način prolijevana nevina krv, skrnavljena čast i dostojanstvo, zapravo, vođeni pod pretekstom odbrane islama.

Ja sam plakao zbog stanja ovih ljudi kojima je Allaha, dž.š., povjerena uloga vodstva i upućivanja ljudi na pravi put. Međutim, svjetlo teško dopire do njihovih srca. U situaciji kada samo u Indiji oko 700 miliona ljudi obožava krave, kipove i druga božanstva mimo Allaha, umjesto da ti muslimani ujedine svoje snage i napore kako bi te ljude izbavili iz zablude i mraka i uputili ih stazama islama, oni, nažalost, sami trebaju uputu i vodstvo.

Upravo, stoga, cijenjeni gospodine, pišem Vam ovo pismo i to u ime Boga Uzvišenog i Svemilosnog, u ime želje našeg Časnog Poslanika, s.a.v.a., i uzvišenih ciljeva islama, kao i zbog istine Uzvišenog koji kaže: ”I držite se čvrsto Allahovog užeta i nikako se ne razjedinjujte.”

Od Vas želim, da poput odvažnog muslimana budete smjeli i hrabri, da se na Božijem putu ne plašite ničijeg ukora niti kritike i da se distancinirate od svake vrste fanatizma i nacionalizma i od skupine šejtanskih štićenika. U ime Boga otvoreno ustanite, jer vi ste ti koji nastupate u ime islama, vi ste se Bogu obavezali na to i sigurno Bog neće biti zadovoljan sa Vama ako budete u ulozi nijemih posmatrača i zbivanja oko sebe. Bez sumnje, Uzvišeni Bog će na Sudnjem danu pitati sve vas za sve to što se dešava, bilo to sitno ili krupno. Stoga: “Oni koji znaju nisu jednaki onima koji ne znaju.” (Qur'an)

Svako će biti pitan i odgovoran prema kapacitetu uma koja mu je darovana. Budući da ste Vi vrhovni poglavar, a time i nosilac odgovornosti za upućivanje i vođenje indiske uleme, Vaša odgovornost je veća od drugih.

Vaša dobronamjerna izgovorena riječ može imati dalekosežne pozitivne posljedice na muslimane oko vas, a isto tako Vaša zlonamjera riječ može voditi uništenju tog naroda. Zato, “Bojte se Boga vi razumom obdareni.”

Pošto je Uzvišeni Bog učene odlikovao uzvišenim stepenom odlučnosti: “Allah svjedoči, a i meleci i učeni koji postupaju pravedno da nema drugog Boga osim Allaha”, a i sve nas je obavezao na pravednoost i na istinitost: “Mjerite pravedno i ne zakidajte na vagi”, što neki mufesiri tumače kao da se to odnosi samo na pravdu u materijalnoj sferi (smislu). Međutim, u mezhebskim pitanjima (mes'elema) i u pitanjima vjerovanja (akida) gdje i istinu od neistine nije jednostavno razaznati i gdje pravilan stav može značiti uputu i spas čovječanstvu, poenta spomenutog ajeta može biti svrsihodnija.

Uzvišeni Allah kaže: “O Davudu, Ja sam te postavio namjesnikom na zemlji, pa sudi pravedno i ne provodi se za strastima svojim, jer ćete one skrenuti s puta istine.”

A Časni Poslanik, s.a.v.a., je rekao: “Slijedi istinu, ma koliko protiv tebe bila i govori istinu ma koliko gorka bila.”

Dragi gospodine! Pozivam te Božijoj Knjizi i sunnetu Njegova Poslanikova, s.a.v.a., pa izvolite priznati istinu ma kako ona bila gorka, da bi vam ovo bio dokaz pred Bogom.

Tako vam Boga, da li vi šije smatrate nemuslimanima, da li ste vi uistinu uvjereni da su šije kafiri? Da li sljedbenike Poslanikovog Ehli-bejta koji očituju Božiju jednoću i više od svih ga štuju i veličaju i koji Mu ne prispodjevaju nikakvu sličnost ni s čim, niti ga otjelovljuju u bilo kakvu formu i obliku, za razliku od drugih, koji vjeruju u poslanstvo Muhammedovo, s.a.v.a., i koji na njega donose više blagoslova i salavata od bilo kojeg drugog i koji ga od drugih više cijene i poštuju, jer ga drže nepogrešivim i to čak i prije nego je počeo dobivati objavu - da li su ovakvi sljedbenici islama kafiri?!

Da li su oni koju se pokoravaju Allahu, dž.š., i Poslaniku Njegovom, oni koji vole i slijede najuzoritiju porodicu svoga Poslanika, s.a.v.a., a koje zovu šijama, nevjernici?

Da li ove šije koje namaz drže najvažnijom stvari, koji plaćaju zekat i koji, radi upotpunjavanja poslušnosti Bogu i Poslaniku dodatno plaćaju hums (davanje 1/5 prihoda na ime članova porodice Božijeg Poslanika, s.a.v.a.), oni koji poste ramazan i druge dodatne dane kao dobrovoljni post, koji obavljaju hadž, koji respektuju Božija obilježja, koji poštuju Božije prijatelje, a distanciraju se od Božijih neprijatelja, smatrajući ih neprijateljima svojim, pa da li oni ovakvi imaju status nevjernika?!

Da li su oni koji vjeruju u dvanaest Imama iz Ehli-bejta, onih od kojih je Allah odstranio svaku nečistoću i pogrešku i koje je učinio čistim i bezprijekornim i čiji je dolazak najavljen u hadisima koje bilježe i Buharija i Muslim. Da li su, dakle, nosioci ovih vjerovanja izašli iz islama?!

Da li je baš tako da muslimani nikad nisu vjerovali u imamet i da nisu prihvatili Imame pa bilo to u doba života samog Poslanika, s.a.v.a., ili poslije njegove smrti, pa da danas imamet i Imame tretiramo kao izmišljotinu Iranaca, prijašnjih obožavalaca vatre.

Da li ste vi, doista, uvjereni u nečiji kufr ako on ne prihvaća imamet Jezid ibn Muavije čiji su nemoral i raskalašenost bili poznati i uglednom i običnom svijetu u njegovo vrijeme.

Njegov namoral i pervezni duh dali su dozvolu njegovoj vojsci da se poput divljih hordi, sruče na Medinu, Poslanikov grad, i da tamo naprave nevviđen nered i nasilje, a sve to s ciljem da bi muslimani Medine iskazali njemu privrženost i položili mu prisegu.

U ovom pohodu na Medinu stradalo je na desetine hiljada najboljih ashaba i tabiina, a Jezidovoj vojsci je dozvoljeno da muslimane uzme kao roblje, a njihove žene i kćerke su podvrgavane najgorim poniženjima, tako da je veliki broj djece, njihov broj samo Allah zna, došao na svijet kao rezultat silovanja. A to što je ubio unuka Božijeg Poslanika, s.a.v.a., h. Husejna, što je njegova mrtva usta udarao štapom, što je unuke Božijeg Poslanika učinio robljem, samo za ovo bit će mu dovoljno grijeha za vjeke-vjekova. To je Jezid koji je udarajući po usnama h. Husejna recitovao: “O očevi moji, koji poginuste na Bedru...”, pa sve

do: “djeca Benu Hašima (Pejgamber i njegovi potomci) su se igrali vlašću, ali od toga sada nema ni habera, a ni Objava nije nikakva spuštena, to je samo izmišljotina bila.”

On je ovim na najgrublji način porekao poslanstvo Muhammeda, s.a.v.a., i Allahovu Knjigu Kur'an. Da li jošuvijek držite nekog nevjernikom ako se ograđuje od Jezida i njegovog oca Muaviju koji je otvoreno proklinjao h. Aliju i koji je svakog onog ko bi se tome usprotivio ubijao i kažnjavao, i ako je h. Alija za sve muslimane jedan od najboljih ashaba, kao što je to uradio sa Hadžer ibn Adi Kindijem i njegovim prijateljima. Tako je Muavija proklinjanje učinio sunnetom koji je trajao punih sedamdeset godina, unatoč hadisu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kojeg je i sam znao: “Ko god uvrijedi Alija, povrijedio je i mene, a ko god mene uvrijedi uvrijedio je i Allaha, dž.š.”[1]

Tako prenose sahihi ehli sunneta. No, sem ovoga Muavija je u islamu učinio još mnogo proturiječnih djela, kao što je ubijanje čestitih i odanih ashaba, samo zato što nisu pristali da prisilom daju svoju prisegu njegovom sinu Jezidu. U isti red njegovih djela spada i ubistvo (trovanjem) unuka Božijeg Poslanika, s.a.v.a., Hasana, posredstvom žene po imenu Džuda, kćerke Asasove kao i niz drugih zločina koji se vežu za Muavijno ime, što prenose i historičari ehli sunneta kao i šitski izvori.

Dragi gospodine! Ja ne mislim da ćete sve ovo prihvatiti, a niti mislim ako ovo ne prihvatite da će to značiti smak svijeta i kraj islama. Jer, kada bi to bilo tako, onda ne bi bilo više mjesta ni šerijatskim kriterijima, ni razumu, ni logoci, ni dokazima, ni aksiomima, niti ičemu više. Uzvišeni Allah kaže: “O vi koji vjerujete, bojte se Allaha i budite sa iskrenima.”

Lijepo je pakistanski alim Ebu'l Ala Mewdudi, r.a., u svojoj knjizi *Hilafet ve'l mulk* (hilafet i kraljevstvo) na str. 106., citirao Hasana Basrija, r.a.: “Muavija je imao četiri karakteristike, svaka od njih pojedinačno je dovoljna za njegovu propast u Džehennemu:

1. hilafet je prigrabio za sebe bez dogovaranja (šure) u situaciji kada je još bilo ashaba koji su po odlikama prednjačili nad njim;

2. svoj hilafet je prenio na sina Jezida koji je bio pijanica, pokvarenjak (fasik), koji se odjevao u svilu i svirao na bubnju i tanburu;

3. tretirao je Zijad ibn Ubeje kao svog sina i pored jasnog hadisa Božijeg Poslanika, s.a.v.a.: ‘Dijete pripada postelji gdje je rođeno (dakle, stvarnom ocu), a za one koji učine preljubu slijedi kamenovanje.’;

4. Hadžer ibn Adi Kindija i njegove drugove je pobio. Teško njemu zbog Hadžera i njegovih drugova (i ovo je 3 puta ponovio).”

Neka se Allah smiluje Mewdudiju koji je objelodanio istinu i da je htio mogao je navesti ne četiri nego četrdeset i više sličnih Muavijinih karakteristika. Ali su dovoljne i ove četiri koje će ga upropastiti i odvesti u Džehennem.

Možda je pri ovome Mevdudi vodio računa i o osjećajima svijeta koji je godinama podučavan da treba respektovati prethodnike (selef) među kojima su i Muavija i Jezid i koje su godinama blagosiljali u što sam se lično uvjerio u Indiji. Ve la havle vela kuwete ila billahil azim (Nema snage ni moći sem kod Allaha!)

Upravo iz tog razloga ja sam bio osjećajan prema onima koji su me pozvali sa željom da me isprovociraju, pa im iz bojazni za sopstveni život, nisam ništa rekao.

Dragi gospodine! Ja od Vas istinski želim da bez bojazni posvjedočite istinu, jer Allah se ne ustručava da kaže istinu. Ne tražim od Vas da objelodanite Muavijine prijestupe i kobne greške i grijehove.

U tome neće biti nikakva problema, uzet ćemo historiju za svjedoka.

---

[1] Mustadrak Hakim, svez. 3., str. l21.

Ono što, također, od Vas očekujem je, da priznaje istinu i da svoje sljedbenike podučite da oni koji ne prihvaćaju imamet niti vodstvo vašeg selefa, ne tretirajau kao kafire, jer, oni su muslimani koji zaslužuju uvažavanje i respekt, u što nema nikave sumnje.

Priznajte da su šije tokom cijele historije bili obespravljeni, smo zato što nikada nisu htijeli da prihvate vodstvo onih koji su prokleti, a koje je Allah obilježio u Kur'anu.

Tako Vam Boga, je li grijeh šija u tome što su poslušali naređenje Resulullahovo, s.a.v.a., da slijede Ehli-bejt, koje je on slikovito predstavio poput Nuhove lađe pa ko god se ukrca u nju, bit će spašen, a ko god se suprostavi bit će izgubljen?

Kakav je grijeh šija što su ovu direktivu prihvatili dušom i srcem. Evo tog Poslanikovog govora: "Ostavljam vam dvije skupocijene stvari. Prvo je Allahova Knjiga (Kur'an) i drugo je moja porodica i ako ih se čvrsto budete držali, nikada nećete zalutati."

A ovaj hadis je vjerodostojan i kod šija i kod sunnija. Kakva sramota, umjesto da im ukažemo poštovanje što nisu nikada iskazali poslušnost kojekakvim vlastodržcima, emirima i kraljevima, već su ostali odani Poslaniku, s.a.v.a., i njegovoj porodici. Ovo ne samo što nije pošteno, već je i neracijonalno.

Cijenjeni gospodine! Ostavimo se suhoparne i besplodne priče koja nije utemeljena ni na kakvim valjanim dokazima i argumentima, poput onih da šije imaju poseban (drugačiji) Kur'an, da oni h. Aliju smatraju Božijim Poslanikom, ili da je munafik Abdullah ibn Sebe utemeljio šiizam, o čijoj vjerodostojnosti razumna islamska intelegencija ne pridaje vrijednost. To su podvale i tendenciozne laži. Bog je Svjedok tome, da su njihovi fabrikanti dušmani islama i muslimana. Ova pojava je nastala isključivo kao odraz slijepog fanatizma i zlobne tendencioznosti.

Poštovani gospodine! Ja Vas pitam zar nije ulema iz Indije čula da je na Al-Azharu, prije trideset godine donesena fetva kojom se muslimanima dozvoljava da uvažavaju i izučavaju šitski mezheb. Bilo je među velikom ulemom Al-Azhara i onih koji su smatrali da je đzaferijski fikh bliži islamskom duhu od ostalih mezheba koji se koriste njime i profitiraju iz njega. Jedan od tih velikih alima je i Muhammed Šeltut, koji je svojevremeno bio i rektor Al-Azhara, a koji se veoma pozitivno izjasnio u pogledu đzaferijskog mezheba (šije imamije). Može li se reći da ulema ovog ranga nije poznavala ni islam ni muslimane, a da je ulema Indije od ovih učenija i više obavještenija? Ne mislim baš da tako rezonujete.

Cijenjeni gospodine! Ja imam nade u Vas, moje srce je puno ljubaznosti i srdačnosti prema Vama.

Za mene je kao i za vas nekada istina bila prekrivena velom tajne i ja sam nekada bio daleko od Ehli-bejta, ali me je Allah nakon zablude uputio pa sam se oslobodio prijašnjih zabluda, predrasuda i slijepog ponašanja. Spoznao sam tada da izuzetno veliki broj muslimana živi s pogrešnim uvjerenjima zbog uticaja zle propagande, tendencioznih glasina i od shvatanja istine je daleko. Upravo te izmišljene glasine su razlozi da je većina tog svijeta spriječena da stigne do lađe spasa Ehli-bejta, nosioca sunneta Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a umjesto toga se usmjerava na rat protiv čvrstog Allahovog užeta (jedinstva) kao što i sami znate. Nekih većih razlika izmedu šija i sunnija nema, osim u slučajevima koji su se desili poslije smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada su nastale nesuglasice i sporovi oko hilafeta, kada su se pojavila oprečna mišljenja među ashabima koja su ponekad bila toliko radikalna da su ashabi jedni druge proklinjali ili su se medusobno ubijali i vodili međusobne ratove.

Pa ako su razmirice među muslimanima razlog njihovog izlaska iz dina, asahabi su ponajviše krivi za to stanje. Ja i ne očekujem da ćete sa mojim mišljenjem biti zadovoljni. Ja očekujem od Vas da šije ne tretirajte otpadnicima od vjere, jer kao što šije izražavaju svoje poštovanje i divljenje prema Ehli-bejtu, slično tako i sunnije iskazuju svoj respekt prema ashabima. Koliko je razlika sada izmedu ova dva stava?

Pa ako su šije pogriješile, onda je i ehli sunnet bez sumnje u grešci, jer svi ashabi su Ehli-bejt držali odabranijim od sebe i na Ehli-bejt su donosili salavate i blagoslove kao što su to donosili i na Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i nemamo ni jedan slučaj da je neki od ashaba sebe uvrstio u Ehli-bejt.

Sada je, dakle došlo vrijeme da se historijska nepravda učinjen šijama (sljedbenicima Ehli-bejta) otkloni i da se sa s njima, na osnovu bogobojaznosti, uspostavi prijateljstvo, brastvo i lijepa saradnja. Jer, dosta je svjesne smutnje, krvoprolića u muslimanskom ummetu.

Neka Bog pomogne da uz Vaše posredovanje dođe do uspostave brastva i jedinstva među muslimanima, da uz Vaše posredovanje zarastu otvorene rane, vatra smutnji ugasi, a šejtan i njegovi štićenici budu poraženi i da Vi na taj način, kod Boga Uzvišenog budete upisani u iskrene, a to govorim posebno stoga, što sam čuo da ste Vi jedan od potomaka Ehli-bejta (sejjid), a Vaš iskreni trud može biti razlog da budete proživljeni među njima. Bože naš, pomozi i nas i njih u onome što je dobro i učini nas uspiješnim. Daj nam u konačnom staništu mjesto među tvojim iskrenim robovima!

Ujedno s ovim pismom, šaljem Vam i svoju knjigu *Zatim sam postao upućen* s nadom da će Vam ona u ovom planu biti prihvatljiva.

Ve selamu alejkum ve rahmetullah ve berekatuhu!

Vaš Muhammed Tidžani Samawi Tunisi

Pitajte učene

Pa pitajte učene ako vi ne znate! (Nahl, 43)

Ovaj časni ajet naređuje muslimanima da ukoliko se nađu u nekom sporu da obrate učenim i mudrim iz muslimanskog ummeta, da bi tako razdvojili istinu od neistine. Tako je Allah, dž.š., nakon što ih je podučio znanju, odabrao ih je i predodredio da tumače Kur'an pomoću znanja kojim ih je obdario.

Ovaj ajet je objavljen povodom Ehli-bejta kojeg čine: Muhammed, s.a.v.a., Ali, Fatima, Hasan i Husejn. Oni čine pet osoba iz potomstva Husejna koje je Božiji Poslanik, s.a.v.a., u više navrata predskazao kao Imame upute, “svjetiljke u mraku”, “učene”, “oni koji su čvrsti u znanju”. To su oni koji su Božijom odredbom obdareni znanjem o Knjizi Kur'an.

Ovi rivajeti su istiniti (sahih) kog šija, kao i kod nekih od sunnitskih alima i mufesira koji priznaju da se povodi njihove objave vezuju za Ehli-bejt. Prisjećanja radi, navest ćemo nekoliko takvih primjera:

1. Imam S'alabi u velikom tefsiru, u značenju ovog ajeta iz sure Nahl.
2. Tefsir ibn Kesir, svez. 2., str. 591.
3. Tefsir Teberi, svez. 14., str. 75.
4. Tefsir Al-Alusi poznat kao “Ruh al-Ma'ani”, svez. 14., str. 134.
5. Tefsir Kurtubi, svez. 11., str. 272.
6. Tefsir Hakim poznat kao “Šavahid al Tanzil”, svez. 1., str. 334.
7. Tefsir al-Tustari poznat kao “Ethakul al Hak”, svez. 3., str. 482.
8. Džanabi al Mavada al Kunduzi al Hanefi, str. 140.

Neko može na osnovu spoljašnjeg uvida zaključiti da se ajet možda odnosi na učene od Jevreja i Kršćana, stoga je nužno da pojasnimo da tako nešto nije cilj ovog časnog ajeta.

Prvo: Ima puno ajeta u Kur'anu koji nam kazuje da su i Jevreji i Kršćani bili neposlušni Bogu, da su iskrivljavali Božiji govor, a svoj lični govor su podmetali kao da je to Božiji govor, a sve s ciljem da iz toga izvuku neznatnu korist. Ali, došli su dokazi da se radi o njihovom lažnom govoru kojeg je istina prevladala (pobijedila). Stoga je nemoguće da se muslimanima da naredba da slijede njih (Jevreje i Kršćane), ako ovi i sami nisu upućeni.

Drugo: Buharija u svom Sahihu donosi u “Knjizi svjedočenja” u odjeljku “Ahl širk” (mnogobožci). Ebu Hurejre prenosi da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: “Sljedbenicima Knjige (Kršćanima i Jevrejima) nemojte vjerovati, ali nemojte ih potpuno ni poricati, već recite: ‘Mi vjerujemo u Boga i ono što je On objavio.’”[1]

Iz ovoga jasno proizlazi, da se ne treba njima obraćati, već se treba u odnosu na njih distancirati. Stoga, nevjerovati i nemati povjerevanja u njih, automatski znači, sačuvati se njihovih zabluda i pogrešnih odgovora.

Treće: Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o Jedinstvu” u odjeljku “Svaki dan je On zabrinut”, prenosi od Ibn Abasa da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: “O muslimani! Zašto pitate ehli kitabije kad vam Bog Uzvišeni preko vašeg Poslanika spusša Knjigu (Kur'an) koja vam donosi najnovije vijesti i kada vam je objavljeno da su oni Božije Knjige izmjenili i u njih ubacili svoga govora i za neznatnu korist prodavali Božije riječi. Zar vam Uzvišeni Bog nije zabranio da ih išta pitate. Tako mi Boga, ja nisam vidio nijednog od njih da se interesuje šta je vama objavljeno.”

[1] Sahih Buhari, svez. 3., str. 163., Kitab al šehadet, svez. 3., str. 237.

Četvrto: Ako bismo danas upitali Kršćane šta misle o Isau, a.s., rekli bi da je on (neuzubillah) Bog, a Jevreji bi ga se odrekli, čak bi tvrdili da on uopće nije Božiji Poslanik.

U svakom slučaju, obadvije ove grupe odbacuju islama. Upravo su oni širili najveće laži potvore na našeg Poslanika, s.a.v.a. Stoga, uopće ne dolazi u obzir da nam je Allah naredio da za rješenje naših problema tražimo kod njih odgovor i uputu.

A ono što je i kod šija i kod sunnija na temelju ispravnih rivajeta potvrđeno, jeste da se dotični ajet odnosi na plemeniti Poslanikov Ehli-bejt. Ono što se razumije iz toga je, zapravo, da je Uzvišeni Bog darovao kompletno znanje, bez ikakvog izuzeća i skraćenja o Kur'anu upravo Imamima Ehli-bejta, i njih je među ostalim Božijim robovima odabrao za misiju ispravnog tumačenja Kur'ana (tefsira i tavila) i pravilnog upućivanja ka putu spasa.

Allah, kojemu pripada sva slava, je želio da se ljudi pokore njegovim izabranicima, onima koje je On podučio tumačenju istine i odlikovao u svim stvarima nad običnim svijetom. No, da nije bilo za njih, putevi bi se otvorili za ohole i neznalice, svako bi tada slijedio svoje strasti i ljudi bi se našli u potpunoj zbrci i pometnji, jer bi tada svako za sebe mogao da ustvrditi pravo prvenstva u učenosti i odličnosti nad drugima.

I upravo ovdje ja ću dokazati da postoji jasno uvjerenje da se "učeni" (ehli-zikr) u ovom ajetu odnosi na Ehli-bejt. A za to ću donijeti dokaže i argumente i to za pitanja na koja kod uleme ehli sunneta ve-1-dzem'ata nema odgovora ili postoje odgovori koji su međusobno proturiječni i koji nisu zasnovani na valjanim detaljima koji su za objektivne istraživače neprihvatljivi. A pravi odgovori su kod čistih i cijenjenih Imama koji su svijet ispunili znanjem, spoznajom i djelima.

I. POGLAVLJE

Pitanje je u vezi Stvoritelja Moćnog Veličanstvenog

Prvo pitanje: O viđenju Allaha i Njegovom tjelesnom biću.

Uzvišeni Bog u Časnom Kur'anu kaže: "Do njega ne dopiru pogledi."[1]; "Njemu nije ništa slično."[2] A kada je h. Musa zatražio da ga vidi odgovoreno mu je: "Ti Me ne možeš vidjeti..."[3]

Pa kako onda prihvatate hadise u vašim Sahihima Buhariji i Muslimu u kojima se Uzvišeni Bog pokazuje Svojim robovima koji Ga vide kao što se Mjesec vidi u 14. noći mjeseca šabana.[4]

Zatim, Bog svaku noć silazi na naše dunjalučko nebo[5], te Bog stavlja Svoju nogu u Džehennem i Džehennet i tako bivaju puni.[6]

Zatim, Bog otkriva svoju potkoljenicu da bi ga mumini prepoznali,[7] te Bog se smije, On se čudi, ili pak, On poprima tjelesne obličje pa se kao takav kreće i mijenja pozicije.

Dalje, On, po ovim rivajetima, ima dvije ruke, dvije noge i pet prstiju, tako da nebesa drži na prvom prstu, Zemlju na drugom prstu, drveće na trećem, vodu i tlo na četvrtom, a ostala stvorenja na petom prstu.[8]

Potom, On ima kuću u kojoj stanuje, a Muhammed, s.a.v.a., da bi ušao u nju mora tri puta tražiti dozvolu.[9]

Uzvišeni Bog je daleko od toga da mu nešto bude slično i On je visoko iznad ovoga što mu oni pripisuju.

O Gospodaru naš, Vlasniče slave i veličine, i Čisti i Sveti, kod Tebe tražim utočište od ovakvih opisa i predstavljanjaTebe sa ljudskim osobinama!

Stavovi Imama Ehli-bejta po ovom pitanju je sljedeće: Svjetiljke i Svjetlost Božija u tmini znači to da je Uzvišeni i plemeniti Bog čist i lišen svake vrste tjelesnosti, sličnosti, očite slikovitosti, oblika, figurativnosti i bilo kakvih svođenja i reduciranja na određeni prostor.

Imam Ali ovim povodom kaže: "Hvala se duguje Bogu, čiju slavu govornici ne mogu iskazati, čije darove brojitelji ne mogu izbrojati, a čije pravo ne mogu odužiti oni koji se trude, kojeg razumska hrabrost naviše ne može procijeniti, te shvaćanja zadubljenja ne mogu doseći.

Njemu - za čije svojstvo nema granice nikakve, niti opisa ikakva - nije određeno vrijeme nikakvo i nije ustvrđeno trajanje nikakvo. On je stvorio svjetove svemoćnošću Svojom, rasijao vjetre samilošću Svojom, te Zemlju, koja se tresla, utvrdio planinama...

Tako svako ko Bogu pripisuje svojstva, priznaje Njemu slična, a ko priznaje njemu slična, smatra Ga dvojnošću, a ko ga smatra dvojnošću, priznaje dijelove za Njega, a ko priznaje dijelove za Njega krivo Ga shvaća, a ko Ga krivo shvaća označava Ga, a ko označava ograničava Ga, a ko ograničava određuje Ga brojem.

---

[1] An'am, 103
[2] Šura, 11
[3] E'araf, 143
[4] Sahih Buhari, svet. 7., str. 205.; Sahih Muslim, svez. 1., str. 112.
[5] Ibid., svez. 2., str. 47.
[6] Ibid., svez. 8., str. 187 i 178.
[7] Ibid., svez. 8., str. 182.; Sahih Muslim, svez. 1., str. 115.
[8] Sahih Buhari, svez. 7., str. 33., Sahih Muslim, svez. 9., str. 181.
[9] Sahih Buhari, svez. 8., str. 183.

Ko god kaže u čemu je On, drži da je On sadržan, a ko god kaže na čemu je On, drži da On nije na još nečemu On je Onaj koji jest, ali ne kroz pojavu dospijevanja u bivanje. On jest, ali ne iz ne-jest. On je sa svime, ali ne u bliskosti tjelesnoj. On je različan od svega, ali ne u odvojenosti tvarnoj. On djeluje, ali ne u značenju kretanje sredstava. On vidi čak i kada nema ništa za gledanje među stvorovima Njegovima. On je samo Jedan, tako da ne postoji niko s kim se On može družiti ili koga On ne može opaziti u odsutnosti njegovoj."[1]

Ovdje koristim priliku da pozovem mlade intelektualce i istraživače da obrate pažnju na ogromno blago koje je h. Alija ostavio iza sebe. Njegova predavanja koja su poslije sabrana u zbirku "Nehdžul-belaga" (Staza rječitosti). To je knjiga koju osim Kur'ana, ne nadmašuje ni jedna druga knjiga.

No, nažalost, zbog ostatka i tragova otvorene propagande, straha i prepreka nametnutih od strane Emeviskih i Abasidiskih kalira, ova izuzetno dragocjena knjiga je ostala nepoznata za većinu ljudi. I ja ne pretjerujem ako kažem da su u Nehdžul-belagi sadržane mnoge mudrosti i savjeti koji su ljudima u cijelom proteklom vremenu bili neophodni. Znanja o ahlaku, sociologiji, ekonomiji, značajni prilozi o prostoru i tehnologiji, a napose o filozofiji, misticizmu, politici i mudrosti, sve se to tamo nalazi. Osobno sam ovu temu pokušao rasvijetliti sa svojom doktorskom tezom koju sam podnio na Univerzitetu Sorbona, u kojoj se poseban akcenat dao na četiri odabrane teme iz Nehdžul-belage, i stavio sve to na raspravu. Tako sam stekao doktorat.

Kamo sreće da su muslimani Nehdžul-balagi dali odgovarajuću važnost i sve njene teze, savjete i mudrosti pretražili i pretresli, ustanovili bi da je ona neiscrpno more u kome bi istraživači uvijek mogli naći skupocijene školjke, bisere i merdžane.

Napomena:

Postoji jasna razlika izmedu dvije akide (vjerovanja): akida ehli-sunneta ve'1-džema'ata koja sadrži da je Bog tjelesnog karaktera i tako po njima Uzvišeni Stvoritelj ima tijelo i oblik koje je moguće vidjeti i pogledom obuhvatiti, pa ga tako zamišljaju kao čovjeka, koji silazi dole, koji ima stan i kuću...., i tu je niz drugih nelogičnih usporedbi od kojih je Uzvišeni Bog čist i daleko.

Šiitska akida drži da je Bog čist i lišen od bilo kakvih fizičkih i tjelesnih karakteristika, a Njegovo viđenje na dunjaluku i ahiretu drži nemogućim. Osobno sam uvjeren da je predstava o fizičkom viđenju Boga, u što vjeruje ehlu sunnet, preuzeta od Jevreja. I to je učinjeno za vrijeme ashaba kada je u vrijeme halife Omer ibn Hattaba, Jevrej Ka'b al-Ahbar primio islam i počeo propagirati i širiti slična vjerovanja, a potom su neki naivni ashabi poput Ebu Hurejre i Wahb ibn Munabiha nasjeli na ovo. To je vidljivo i iz činjenice da je većina ovakvih rivajeta prenesena od strane Ebu Hurejre kao što je to slučaj sa Buharinim i Muslimovim sahihima.

U mojim prijašnjim raspravama sam spomenuo da Ebu Hurejre nije pravio razlike između poslanikovih hadisa i govore Ka'b al Ahbara. To je bil toliko izraženo da ga je jednom prilikom Omer ibn Hattab osobno udario povodom njegove verzije hadisa da je Allah, dž.š., stvorio nebesa i Zemlju za sedam dana i zabranio mu daljnje prenošenje hadisa u svezi s ovom temom.

I sve dok ehli sunnet bude ustrajavao na svome uvjerenju da su Buharija i Muslim sahih (istiniti) i vjerodostojne knjige hadisa, a Ebu Hurejru smatrali prvim i najodabranijim prenosiocem hadisa, i dok ne ostavi ovako slijepo slijeđenje, neće moći promjeniti svoje akidu. Jedini način je da se okrene pravom i istinskom izvoru upute Poslanikovom Ehli-bejtu, njegovim Imamima i "vratima grada znanja".

Drugo pitanje: Kako je moguće pomiriti Božiju pravednost i prisilu?

---

[1] Nehdžul-belaga, govor 1., str. 51. u prijevodu Rusmira Mahmutćehajića i Mehmedalije Hadžića

Veliki Allah u Časnom Kur'anu kaže: “Kazuj istinu od tvoga Gospodara pa ko hoće povjerovat će je, a ko neće zanijekat će je.”[1]

“Nema prisile u vjeri, a pravi put se jasno razlikuje od stranputice.”[2]

“Pa ko uradi i trun dobra vidjez će ga, a ko uradi i trun zla, također, će ga vidjeti.”[3]

“Ti si samo opominjač, nisi ti njihov nadziratelj.”[4]

Kako, sada, poslije svih ovih ajeta prihvatate rivajete sahiha Buharije i Muslima u kojima se tvrdi da je Bog prije nego što je stvorio svoje robove predodredio njihova djela. Naprimjer, Buharijnom sahihu se prenosi da su: “H. Adem i h. Musa međusobno su vodili dijalog pa je Musa a.s. rekao: ‘O Ademe! Ti si bio naš otac, pa si nas ražalostio i istjerao nas iz Dženneta!’ A Adem, a.s., je njemu odgovori: ‘O Musa! Bog te je razgovarajući s tobom odlikovao, a Svojom je rukom pisao za tebe; da li me prekoravaš za što mi je samo Bog (sudbinom) predodredio 40 godina prije nego što me je stvorio.’ I tako Adem, a.s., tri puta nadjača Musa a.s.”[5]

Muslim također u svojim Sahihu prenosi: “Svako od vas se formira u materici svoje majke u toku 40 dana kao kompletno biće, potom u narednih 40 dana se formira u obliku ugruška krvi, a onda u narednih 40 dana kao grumen mesa. Zatim Bog šalje Svog meleka koji ga nadahnjuje svojim duhom i izgovara mu četri predodređenja, a koje se tiču njegove nafake, trajanja života, nivoa znanja i da li li će biti sretnik ili nesretnik. Tako mi Allaha, osim koga drugog Boga nema, neki od vas će činiti djela koja ih vode u Džennet sve dotle dok se ne približe koliko jedan lakat do Dženneta, a onda će nadjačati knjiga sudbine (predodređenja) i on će učiniti djela koje će ga odvesti u Džehennem. Dok je moguće da će neki od vas raditi djela koja vode u Džehennem i da između njega i Džehennema ne ostane ništa doli jednog lakata, onda će knjiga sudbine nadvladati pa će on početi raditi djela koja će ga odvesti u Džennet.”[6]

Također, Muslim u svom Sahihu prenosi sljedeći hadis od Aiše, majke pravovjernih: “Božiji Poslanik, s.a.v.a., je prisustvovao na Dženazi jednog djeteta od nekog od Ensarija. Ja sam rekla: ‘O Poslaniče Božiji! Blago li se ovom djetetu ono će biti ptica od Džnetskih ptica. Ono nije počinilo nikakav grijeh i nije se približilo granici grijeha.’ Resulullah, s.a.v.a., na to reče: ‘Moguće je da ne bude tako o Aiša! Bog je stvorio jednu skupinu ljudi za Dženet još dok su bili u kičmama svojih očeva, a također je druga skupinu, stvorio za Džehennem još dok su bili u kičmama očeva svojih.’”[7]

Buharija u svom Sahihu navodi: “Neko je upitao: ‘O Božiji Poslaniče, da li je moguće raspoznati džhennemliju od dženetlije po nečemu?’ ‘Da, odgovori on.’ ‘Pa zaista su onda potrebna čovjeku trud i djela, ako je to tako?’, upita ovaj. ‘Svako radi samo ono za što je stvoren ili ono što mu je propisano.’”[8]

Bože naš! Ti si svet i čist od bilo kakve nepravde, visoko si Ti iznad onoga što ti se pripisuje. Kako da povjerujemo u ove rivajete koji su u koliziji sa Tvojim istinitim govorom u kojem kažeš:

“Zaista Bog ne čini ljudima nasilje već oni sami sebi čine nasilje.” (Junus, 44)

“Zaista Bog ne čini nasilje (nikome) ni koliko jedne zere.” (Nisa, 40)

“Tvoj Bog nikome ne čini zulum.” (Kehf, 49)

---

[1] Kahf, 29
[2] Beqare, 256
[3] Zilzale, 8
[4] Džasije, 22
[5] Sahih Buhari, svez. 7., str. 214; Sahih Muslim, svez. 8., str. 49.
[6] Sahih Muslim, svez. 8., str. 44.; Sahih Buhari, svez. 7., str. 210.
[7] Sahih Muslim, svez. 8., str. 55.
[8] Sahih Buhari, svez. 7., str. 210.

“I nije im Bog učinio nasilje, oni su ga sami sebi učinili.” (Ali Imran, 117)

“I nismo im Mi učinili nasilje već su oni sami bili nasilnici.” (Tewbe, 70; Ankebut, 40; Rum, 9)

“To vam je od onoga što su počinile vaše ruke, Bog nije nepravednik svojim robovima.” (Enfal, 51)

“Ko čini dobro za sebe ga čini, a ko čini zlo, također, za njega je, a tvoj Gospodar, nije Nasilnik svojim robovima.” (Fusilet, 47)

A u hadisu kudusi se kaže: “O Moji robovi, Ja sam Sebi zabranio nepravdu, a također sam ga i vama zabranio, pa ne činite nepravdu.”[1]

Stoga kako je moguće da muslimani koji vjeruju u Boga, Božiju pravdu i milost, mogu misliti da je On tako stvorio ljude što je jednoj skupini propisao da ide u Džhennem, a drugoj da ide u Džennet, i to sve svojevoljno i namjerno, tako da sva djela i činovi spomenutih skupina unaprijed sudbinski poredodređeni i uslovljena do te mjere da svako mora raditi i činiti ono što je primoran (znači nikakve slobode i djelovanja nije ostavljeno na rapolaganju robovima)?

Ne samo da ovi rivajeti nisu u harmoniji s smislom Časnog Kur'ana već su u koliziji sa samom Božijom prirodom, prema kojoj je Bog, dž.š., stvorio ljude, sa razumom, sa ljudskim bićem i sa minimumom ljudskih prava.

Kako da prihvatimo ovu vjeru koja je čovjeka načinila sputanom lutkom koju sudbina i predodređenje okreće i vrati kako hoće, da bi ga na kraju strpala u užarenu peć. Kakva je ovo akida koja intelekt onemogućava da stvara, kreira, inovira, onemogućuje u progresu i natjecanju; i koja čovjeka tretira kao suhoparno, bezvrijedno i nezaslužno biće i kojima kao da se poručuje s onim što vam je dato budite zadovoljni nemojte ni misliti na progres, a sve pod pretekstom da je to tako neminovno za sve što je stvoreno.

Sa razumom kako da stvorimo sliku o Milostivom Bogu kao jednoj moćnoj sili koja ima premoć nad svim i Koji je, ne'uzubillah, stvorio ljude slabe i nemoćne da bi ih gurnuo u Džehennem i to samo za to da bi im dokazao da je On snažan i moćan i da može raditi što god poželi.

Da li razumom obdareni, intelegentni ljudi ovakvog Stvoritelja mogu nazvati Mudrim, Milostivim i Pravednim?

Ako bismo sa intelektualcima i učenjacima nemuslimanima rasparavljali i ako bi oni znali da vaš Gospodar ima takve osobine i da naša vjera ljudima prije nego što su i rođeni propisuje bijedu i nesreću u životu.

Da li je sada, moguće da oni masovno uđu u islam.

Bože nas! Ti si daleko od ovih lažnih i tendencioznih objeda koje su Emevije inovirali radi svojih bolesnih i zlobnih ambicija, a potom to plasirali i raširili na sve strane. I bez sumnje svaki ozbiljan istraživač ovo zna. Ovo je bez sumnje falsikovan govor koji proturiječi Tvom govoru .

Uzvišen si Ti od toga ta Tvoj Poslanik, neka na njega selam i na njegov čisti Ehli-bejt, slaže i kaže nešto o Tebi što proturiječi Tvom govoru. A pouzdano je utvrđeno da je on kazao: “Ako vam dođe hadis od mene podvrgnite ga Božijoj Knjizi, pa ako bude saglasan sa njom prihvatite ga, a ako bude u nesuglasju s Njom razbij te ga o zid.”

Sve ove hadise, kojih ima dosta, a koji su u nesuglasju s Božijom Knjigom i s razumom treba razbiti o zid i nikakav im značaj ne treba pridavati makar oni bili doneseni u Buharijnim i Muslimovim rivajetima; to zato jer one ni po čemu ne nose atribute bezgriješnosti.

---

[1] Tahzib Tarih Dimešk, svez. 7., str. 206.

Jedan dokaz nam je dovoljan za ovo, a to je misija svih poslanika koji su od Boga izabirani i odlikovani i dolazili kroz historiju da ispravljaju i reformišu ljudske greške, zablude i novotarije i da ih obraduje Dženetom ako budu dobročinitelji i obrnuto Džehenemom ako budu pokvareni.

A znak Božije pravde i milosti (rahmeta) Svojim robovima je i to da ih on ne kažnjava sve dok im ne pošalje poslanika po kome im šalje Svoju uputu: "Ko prihvati uputu, zAišta je radi sebe prihvatio, a ko prihvati zabludu zAišta ju je za sebe prihvatio. Niko od vas neće snositi teret drugog, a Mi ne kažnjavamo (nikoga) dok ne pošaljemo Svoga poslanika."[1]

Pa ako je smisao rivajeta Buharije i Muslima u tome da je Bog stvorio djelo prije njih samih, i ako oni pretenduju da budu sahih (istinti), onda je i samo slanje Božijih poslanika i spuštanje Božije Knjige suvišan i uzaludan posao.

Uistinu je Bog čist od ovakvih riječi.

Bože moj! Zato što Te ne poznaju ovakvo prosuđuje o Tebi.

To je velika potvora na Tebe!

"To su Božiji ajeti koje ti objavljujemo sa istinom, a Allah ne želi nepravdu svjetovima."[2]

Odgovori na ove probleme nalaze se i kod Imama, sjajnih zvijezda Božijih, plemenitih prvaka umeta ovog, dođite da čujemo odgovor u gradu znanja koji mu pitanje sudbine i predodređenja na najljepši način rasvjetljava, upravo ovo pitanje koje je za one muslimane koji su napustili kapiju znanja, h. Alija. Ostalo je misteriozno i zagonetno.

Jedan od ashaba je upitao: "Da li je naš odlazak u Siriju bilo Božija sudbina i predodređenje ili ne?" "Teško tebi! Ne daj Bože da si pomislio da je u pitanju nužnost sudbine i neminovnost predodređenja. Pa, ako bi tako bilo onda bi nagrada i kazna od takvog čina bila bezpredmetna, obećanje i prijetnja bi bile besmislene. Uzvišeni Bog je zapovijedio neke stvari svojim robovima, ali im je i dao stanovitu slobodu da to izvrše. On im je, također, zabranio neke stvari, ali im je dao upozorenje i zadaću s tim što je ona lahka i izvodljiva i nikad teža od onoga što oni mogu ponijeti, a za najmanje dobro djelo On da je obilutu nagradu.

Neposlušnost Bogu nije poraz Njegov, a poslušnost Njemu nije odraz Njegove prisile. Allah, dž.š., Svoje poslanike i Svoje svete Knjige nije slao Svojim robovima iz igre i zabave; zemlju i nebesa i ono što je između njih nije stvorio u prazno. Ovakvo rezonovanje imaju samo oni koji su postali nevjernici, a teško nevjernicima od džehenemske vatre."[3]

Istinu je rekao h. Ali, teško li se onima koji Bogu pripisuju zulum i besmislenost.

Važno je napomenuti da ehli sunnet drži da je Bog čist od svake nepravde i besmisla, i ako se s nekim od njih po ovom pitanju upustiš u raspravu negiraz će, posigurno, bilo kakvo nesavršenstvo Božije. Međutim on će, uzrujan, ustrajavati na valjanosti Buharijnih i Muslimovih rivajeta. On nikada logički i razumski ne pokušava riješiti spor. Tako po njemu atribut "nasilan i nepravedan" ne može se odnosti na Boga, budući da je On Stvoritelj, a On ima pravo da uspostavlja kakve god hoće odnose naspram Svojih stvorenja i nikome za to neće polagati račune dok će njegova stvorenja biti ispitivana.

A kada ga (pripadnika ehli sunneta) upitaš kako je moguće da je Bog čovjeka osudio na Džehennem čak prije nego što ga je i stvorio (jer mu je pripisao zlu sreću prije rođenja), a drugog nekog je opet, prije nego što je rođen odredio za Džennet (jer je njemu, prije rođenja, propisao sreću)?

Da li je u ovome nasilju izjednačen tretman obje dve osobe?

---

[1] Isra, 15

[2] Ali Imran, 108

[3] *Šarh* Nehdžul *Belage*, Muhammed Abduhu, svez. 4., str. 673.

Prva osoba koja ide u Džennet ne ide zbog rezultata svoga djelovanja već zbog Božije želje. Druga osoba, pak, ide u Džehenem, ali ne zbog svojih grijeha i neposlušnosti već zbog Božije odredbe koja mu je odranije propisana. Nije li ovo nepravda?!

Ne protivili se ovo Kur'anu? On će vam na sve ovo odgovoriti: "Allah čini ono što On hoće."

U svakom slučaju i kod sučeljenja ova dva stava vi ne razumijete njegovu poziciju. No, to je razumljivo, jer on je uvjeren da poslije Kur'ana nema istinitije i na dokazima čvršće utemeljene knjige od Buharije i Muslima, i ako se u ovim knjigama nalaze čudne, razumu nedokučive stvari i to je velika tragedija u koju su zapali muslimani.

Bez sumnje ovakvi stavovi su rezultat Emevijske, a poslije njih i Abasidske politike koje se nisu ustručavali uvođenja u vjeru isprazních ideja i novotarija i njihovog širenja i propagiranja jer su takvi nakaradi pogledi bili suglani njihovoj politici. Tragovi njihovog djelovanja su nažalost ostali do dana današnjeg, i što je je najbolnije današnji muslimani sve to drže najdragocijenijim i najvrijednijim nasljeđem svojih prethodnika. Sve je to upakovano pod firmom sahih hadisa pejgamberovih. A da su muslimani svjesni kako su ovakvi hadisi produkovani samo da bi zadovoljili ciljeve tadašnje dnevne politike, nikada ih ne bi prihvatili. A pogotovu ne one predaje koje su u otvorenoj suprotnosti s Kur'anom. Kada je, međutim, Kur'an u pitanju Allah, dž.š., je obećao da će ga on lično čuvati od bilo kakve iskrivljenosti, i pošto su ga ashabi uvijek stavljali na uvid Poslaniku radi povjere u tom pogledu nije bilo šanse za njegovo krivotvorenje. No, poslije Poslanika naročito u vrijeme Umajada, došao je na tapet i Poslanikov sunnet kojeg su oni u mjeri koliko su mogli krivotvorili, pa pošto su prema instinskim čuvarima Kur'ana i sunneta (Imamima Ehli-bejta) gajili neprijateljski odnos, oni su za svaki događaj, po potrebi inovirali novi hadis, potom ga pripisali Poslaniku, s.a.v.a., a onda sve to nametnuli muslimanima kao najvjerodostonije i najutemeljenije hadise, a ljudi su ih iz dobrih namjera prihvatali i prenosili s generacije na generaciju sve do danas.

Istina je, međutim, da su i šije, također, bili suočeni sa izmišljanjem hadisa i njihovim pripisivanjima Poslaniku i Imamima Ehli-bejta. Oni su dakle, bili žrtva ovakvih krivotvorenja i slobodno se može reći da ni oni ni ehli sunnet nisu ostali imunu od izmišljanja hadisa i njihovog pripisivanja Poslaniku, s.a.v.a. Ovo unatoč činjenici da su šije nosioci tri značajne prednosti u odnosu na sve druge islamske skupine, čija je akida saglasna sa Kur'anom, sunnetom i razumom, a one su:

l. Apsolutna odanost Ehli-bejtu, jer nijedna druga strana, kao šije, ne preferira nikoga nad Ehli-bejtom. I jedino su oni potpuno saglasni na prvenstvo i odličnost Ehli-bejta u odnosu na druge, koje je Allah očistio od svake nečistoće i pogreške.

2. Broj Imama Ehli-bejta je dvanaest, a njihova era je ukupno trajala oko tri stoljeća. Svi njihovi govori i hadisi su bili međusobno suglasni, a također su kompatibilni slovu Kur'ana. Upravo zbog ove činjenice šije su mogli rješenje za sva pitanja i probleme crpiti iz pravog izvora, pa su stoga mogli razumijeti što je to istinska vjera. To je vjera bez ikakvih suprotnosti i dvojbi u sebi, zato su šije mogli ostati na stanovištvu jasne i stabilne akide.

3. Njihovo otvoreno i jasno priznanje da osim Božije Knjige (Kur'ana), koja nikada ni u čemu i ni na kakav način ne može biti iskrivljena, nema takve knjige u potpunoj istinitosti i tačnosti. Dovoljno je da znate da oni za svoju najcjenjeniju Knjigu *Usuli Kafi* otvoreno priznaju da ima hiljde slabih i netačnih hadisa. No vidjet će te da njihova ozbiljno ulema, mudžtehidi i ljudi skloni kritičkom rezonovanju, o svim hadisima vode rasprave, i pretrage i nijedan od njih ne prihvataju ako su njihovi rivajeti sa stanovišta lanca prenosilaca, teksta, suglasnosti s Kur'anom i razumom neprihvatljivi.

Međutim, ehli sunnet je sebe podvrgao i obaveza vjerovanju u knjige pod imenom "Sahihi" tako da sve što se nalazi u njima je istinito i povjerljivo. A ta svoja vjerovanja baziraju na potpunom oslanjanju i povjerenju na prethodnike (selef), i sve što je došlo od prethodnika prihvataju bez ikakve diskusije, provjere i istrage. U protivnom bi ustanovili da izutetno veliki

broj hadisa koji je prenesen u Sahihima nema nikakvo naučno ni zdravo-razumsko utemeljenje, a neki od njih predstavljaju čisto huljenje i blastemiju, u kojima se, naprimjer, omalovažava i sam Muhammed, s.a.v.a. Svi su oni u suprotnosti sa Kur'anom, ahlakom i ponašanjem Allahova Poslanika, s.a.v.a.

Za realnog čitatelja bit će dovoljno da pročita knjigu egipatskog Šejha Muhamed Ebu Reja *Svjetlo na Muhamedovom sunnetu* koja dovoljno rasvjetljava vrijednost šest odabranih sunitskih zbirki hadisa poznatim kao "Kutubu site".

Hvala Allahu koji je omogućio da danas sve veći broj mlade intelegencije oslobađa od okova bivših zabluda i uspješno raščlanjuje istinu od neistine. Međutim, značajan broj maladića se danas distancira od "Sahiha", ali ne zato što su ustanovili faličnost velikog broja, vec zato što su otkrili argumentiranost i logičnost šitskih dokaza, bilo da su to fikhski propisi, akidetski stavovi ili stavovi koji se tiču gajba i skrivenih stvari. Napomene radi, nema nijednog šitskog mišljenja ili ahiretskog stava, a da ono nije prenesen u nekom od hadisa iz šest sunnistskih zbirki.

Upravo je ovo bio povod da mi je jadan od njihovih zaljubljenih i ratobornih ekstremista rekao: "Ti koji si uvjeren da hadisi iz Buharije nisu Sahih, zašto ih onda koristiš u raspravi i dijalogu sa nama?"

Odgovorio sam mu: "Ono što se nalazi u Buhariji, niti je sve tačno, niti je sve lažno! Već su za nas istina i neistina stvari koje trebamo ispitati."

On na to reče: "Da li ti to imaš naročit mikroskop pomoću kojeg vidiš istinu i neistinu?"

Odgovorih: "Ja nemam ništa više od onog što ti imaš, s tim što ja sve ono o čemu su sunnije i šije suglasni prihvatam istinitim. Jer, obostrana podudarnost govori o autentičnosti tih stavova i ja ih kao takve bezrezervno prihvatam. I ma koliko ti stavovi bili prihvatljivi za jednu stranu, nametanje njihovo drugoj strani ne držim prihvatljivim.

Od neutralnog istraživača, također, ne treba očekivati da ih obavezno odjednom prihvati (i sa njim se ne treba oko toga žučno raspravljati), treba mu dati vremena.

Ja ću navesti primjer tako da više nema prostora prigovorima i protestu i da istu kritiku samo u raznim formama, više ne ponavljaju:

Šije tvrde da je Allahov Poslanik, s.a.v.a., izabrao h. Aliju u mjestu zvanom Gadir Hum za nasljednika poslije sebe (bio je to 18. Zul Hidžeta, odmah nakon završetka Oprosnog hadža) i tom prigodom rekao: "Ko god mene priznaje za svog zapovjednika (mevla) i Ali je njegov zapovjednik (mevla). O moj Bože, voli svakog od njih ko prihvati njegovo vodstvo (vilajat), a budi neprijatelj svakom od njih ko bude njemu neprijatelj."

Vidim da je i ovaj događaj, odnosno hadis prenio značajan dio sunnitske uleme u svojim Sahihima. Stoga je moguće za šije da na temelju ovog raspravljaju sa ehli sunnetom.

S druge strane, ehli sunne ve'l džema'at tvrde da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., odredio Ebu Bekra da predvodi ljude u namazu, rekavši: "Bog i Njegov Poslanik i oni koji vjeruju ne prihavataju nikoga sem Ebu Bekra."

Ovaj hadis ne postoji u šitskim knjigama. Oni imaju samo rivajeta da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., poslao h. Aliju, našto je Aiša istovremeno poslala nekoga po njenog oca i kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., shvatio u čemu je stvar, rekao joj je: "Ti si poput jedne od žena koje su pokušale namamiti Jusufa, a.s." Poslanik je neposredno zatim, otišao u pravcu mesdžida, pomakao je Ebu Bekra i stao ispred džemaata da ih predvodi u namazu.

Stoga, nije moguće, a ni pravično da ehli sunnet raspravlja protiv šija pozivajući se samo na ono što su oni prihvatili, posebno kada su u pitanju kontradiktorne i iskrivljene historijske činjenice.

Poznata je činjenica da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., odredio Ebu Bekra da bude u armiji Usame pod njegovom komandom i vodstvom, a dobro je poznato da je komadant armije u ratu vođa džemata odnosno predvodnik i u namazu.

To je bio historiski dokaz da Ebu Bekr u vrijeme kada je Božiji Poslanik preselio, nije bio u Medini već je bio u mjestu zvanom Sauh spremajući se da ide sa svojim komadantom Usamom ibn Zejdom koji nije imao više od 17 godina. Pa kako možemo vjerovati da je Božiji Poslanik imenovao Ebu Bekra da predvodi namaz? Osim da vjerujemo u tvrdnju Omera ibn Hattaba vezano za Pejgambra da je on govorio u nesvjenom stanju, tj. da nije znao šta govori. Naravno da je ovo nevjerovatno i tako nešto šije nisu ni prihvatile.

Ovdje bi se istraživač trebao bojati Boga i ne bi trebao dozvoliti svojim osjećajima da prevladaju nad razumom slijedeći svoje želje i da skrene s Božijeg puta. Dužnost mu je prihvati istinu čak ako se ona nalazi kod nekog drugog. On sebe mora osloboditi od egoizma i starih osjećaja. On mora biti od onih za koje njegov Uzvišeni Gospodar kaže: “koji Kur'an slušaju i slijede ono najljepše u njemu, njima je Allah na pravi put ukazao i oni su pametni.”

Zato nije tačno kad Jevreji kažu: “Istina je s nama.”, ili kršćani: “Istina je s nama.”, i također, kada muslimani: “Istina je s nama.”, kad se međusobno razlikuju u akidi (vjerovanju) i pravnim propisima.

Zato je potrebno za istraživače da ispituju i izučavaju sve tri religije, upoređujući jednu s drugom dok istina ne bude jasna.

Isto tako, nije umjesno ni korektno za ehli sunnet da kažu da je istina s njima i šije, također, da tvrde da je istina s njima, budući da se obadvije grupe itekako razlikuju i u ahkamu i u vjerovanju.

Istina je jedna i nije djeljiva.

“Ti reci: ‘Dokaz dajte ako je istina to što govorite.’”[1]

I nikada većina nije bila razlogom da je uz nju istina, već manjina. Allah Uzvišeni kaže: “Ako bi se ti pokoravao većini onih koji žive na Zemlji, oni bi te od Allahova puta odvratili.”[2]

“A većina ljudi, ma koliko ti želio, neće biti vjernici.”[3]

Upravo, naučni i tehnološki napredak, novac i bogatstvo nikad nisu bili razlog da, recimo, istina bude zapadna ili istočna. Allah, dž.š., kaže:

“Nekada te ne oduševljavaju bogastva njihova, a ni djeca njihova! Allah hoće da ih njima kazni na ovom svijetu i da skončaju kao nevjernici.”[4]

---

[1] Bekare, 111
[2] An'am, 116
[3] Jusuf, 103
[4] Tevba, 55

Vjerovanje ehli-zikra u pogledu Allaha Uzvišenog

Šta kaže ehli-zikr o Uzvišenom Allahu?

Imam Ali, a.s., kaže: “Hvala Bogu koji zna sve nevidljivo i prema kojem vode znaci svega vidljivog. On nije vidljiv okom gledatelja, ali oko koje ga ne vidi ne može ga ni poreći, niti ga um koji dokazuje postojanje Njegovo može dosegnuti. On je tako Uzvišen u Uzvišenosti svojoj da ništa ne može biti Uzvišenije od Njega, dok je u bliskosti toliko blizak da ništa od Njega ne može biti bliže. Ali, Uzvišenost Ga Njegova ne udaljuje od ičeg u stvaranju Njegovu, niti Ga bliskost Njegova dovodi na razinu jednaku s bilo čime. On nije umovima raskrio tajanstvo svojstva Svoga, pa ipak nije ih spriječio u sticanju znanja bitnog o Sebi. I zato je On takav da svi znaci postojanja svjedoče o Njemu tako očito da ga čak i um poricatelja također posvjedočuje. Allah je Uzvišen nad onim što o Njemu kazuju oni koji ga uspoređuju s bilo čime i oni koji Ga poriču.

Neka je hvala Bogu za kojeg jedan uvjet ne prethodi drugom, tako da on može biti prvi prije nekog što je bio posljednji i vidljiv prije nego što je bio skriven. Sve što se označava jednim osim Njega - neznatno je. Svaki ugledni osim Njaga - bijedan je. Svaki je osim Njega - slab je. Svaki Gospodar osim Njega - rob je. Svaki znalac osim Njaga - tražitelj je. Svaki upravitelj osim Njega - nekad je prožet upravljanjem, a nekad nesposobnošću. Svaki slušatelj osim Njega - gluh je za glase tihe, jaki ga glasi zaglušuju, a daleki mu izmiču. Svaki gledatelj osim Njega - slijep je za boje skrivene i tvari prenježne. Sve vidljivo mimo Njega - skriveno je, a sve skriveno mimo Njega - ne može postati vidljivo.”[1]

[1] Nehdžul-belaga, govor 64. i 162.

II. POGLAVLJE

Razmatranje o Poslaniku (s.a.v.a.)

Drugo pitanje: Šta kažete o bezgriješnosti Božijeg Poslanika, s.a.v.a.?

Allah, dž.š., o svom Poslaniku Muhammedu, s.a.v.a., kaže: "Allah će te od ljudi štiti."[1]

"On ne govori po hiru svome, to je samo objava koja mu se obznanjuje."[2]

"Ono što vam Poslanik da uzmite, a ono što vam zabrani ostavite!"[3]

Ovi ajeti jasno ukazuju na Poslanikovu bezgriješnost u svim okolnostima. Vi kažete da Božiji Poslanik, s.a.v.a., je bio bezgriješan samo u prenošenju Objave Kur'ana. U drugom slučaju, on je poput drugih ljudi, on griješi i čini pravo. Vi izvlačite dokaze za ovo iz njegovih grešaka iz raznih situacija na osnovu hadisa koje prenosite u vašim sahihima. Ako je to tako kako tvrdite, kakav je vaš dokaz koji bi bio u skladu s Božijom Knjigom i sunnetom?

Na osnovu vaših dokaza, tada privrženost Božijoj Knjizi i sunnetu ne da je garancije da će neko biti sačuvan od stranputice ako slijedi taj sunnet, jer cijeli Kur'an je pojašnjen i protumačen sunnetom Božijeg Poslanika. Koji su vaši dokazi da komentari i objašnjenja nisu u suprotnosti sa Božijom Knjigom?

Jedan od njih mi je rekao: "Božiji Poslanik se sigurno suprostavljao Kur'anu u mnogim propisima u skladu sa zahtijevima situacije." A ja sam mu iznenađen rekao: "Citiraj mi jedan primjer toga oponiranja."

On je rekao: "Kur'an kaže: 'Bludnika i bludnicu kaznite sa sto bičeva.', dok je Božiji Poslanik naredio kamenovanje."

Rekoh mu: "Kamenovanje je za oženjene osobe (i udate) koji izvrše preljubu, dok je bičovanje za neženjene muškarce ili žene."

On reče: "U Kur'anu se ne spominje oženjen ili neoženjen, pošto Allah, dž.š., to ne specificira, radije koristi termin 'bludnik ili bludnica', bez da to okvalifikuje."

Rekoh: "Tada, na osnovu ovog rezonovanja, znači da svako opće pravilo u Kur'anu je kontradiktno. Da li tvrdiš da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., oponirao Kur'an u većini propisa?"

On odgovori: "Kur'an je jedino nepogrešiva stvar, jer Allah je zagarantovao njegovo čuvanje, a što se tiče Poslanika, s.a.v.a., on je čovjek i griješi i radi ispravno, upravo onako kako Kur'an za njega kaže: Reci: 'Ja nisam ništa drugo do čovjek poput vas.'"

Rekoh: "Zašto se ti mološ ujutro, u podne i popodne, uveče i noću, kada Kur'an koristi opću formualciju "molitva" bez naznake njenog posebnog vremena.

On odgovori: "U Kur'anu se kaže: 'ZAišta je molitva u propisano vrijeme za vjernika.', a Poslanik, s.a.v.a., je objasnio termine molitve."

Upitah ga: "Kako to da vjeruješ Poslaniku kad određuje termine molitve, a sumnjaš u njegovu ispravanost kada je u pitanju propis o kamenovanju prijestupnika?"

On se maksimalno trudio da nađe novi kontradiktoran odgovor filozofirajući uprazno bez ikakvih logičkih i intelektualnih dokaza.

Naprimjer, ne može niko sumnjati u vremena (termine) molitvi, zato što je Božiji Poslanik izvršavao molitvu (namaze) tokom cijelog svog života pet puta na dan. Međutim, mi ne možemo biti sigurni za kamenovanje pošto je to on činio samo jedanput ili dva puta u svom

[1] Ma'ida, 67
[2] Nadžm, 3
[3] Hašr, 7

životu. Slično ovome on je tvrdio da Božiji Poslanik ne griješi kad mu Bog naređuje neku stvar.

Međutim, kad on sudi svojim rezonovanjem on nije pogrešiv. Sukladno s tim, ashabi bi Božijeg Poslanika pitali kad su tražili odgovor za nešto, je li to od njega ili od Boga? Ako bi on odgovorio da je to od Boga, oni bi ga poslušali bez ikakve rasprave, a ako bi kazao: "Ovo je od mene.", oni bi se međusobno raspravljali i diskutovali s njim i savjetovali se, pa bi on prihvatao njihove savjete i mišljenja. Kur'an bi ponekad objavljivao ajete koji bi potvrđivao stavove i mišljenja nekih od ashaba koja su oponirali mišljenju Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Naprimjer, slučaj zarobljenika na Bedru i drugih sličnih događaja."

Ja sam pokušao na najljepši način da ga nagovorim, ali bez ikakva uspijeha samo zato što su učenjaci ehli sunneta uvjereni u ovakve stavove.

Jer, njihovi Sahihi su puni takvih hadisa koji ruše nepogriješivost Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Tako proizilazi da je on za njih osoba niža u statusu, nego neki pobožnjak, vojskovođa ili neki sufijski šejh nekog tarikata. Neću pretjerati ako kažem, da je Poslanik, po njihovom rezonu, niži od statusa obične osobe. Ako čitamo neke hadise u Sahihima ehlu sunneta, bit će nam potpuno jasno do kojeg stepena su se Umajadi infitrirali i uticali na mišljenja muslimana i to je ostalo živo do današnjeg dana kod ljudi.

Ako pokušamo istražiti cilj za ovakva njihova djelovanja i njihove akte, stigli bismo do gorkog zaključka, da oni koji su upravljali muslimanima na čelu umajadske dinastije čiji glasni lider je bio Muavija ibn Ebu Sufijan, nisu vjerovali ni jednog dana (iskreno) da je Muhammed, s.a.v.a., bio poslat s Božijom porukom i da je on Božiji Poslanik. Bit će da su oni vjerovali da je on prorok koji je obmanuo ljude i dostigao kraljevstvo po cijenu srozavanja ljudi, uz pomoć onih robova koji su pomogli u njegovoj misiji. Ovo nije jedina pretpostavka, pošto neke pretpostavke mogu biti grijeh. Kada čitamo historiska djela u namjeri da upoznamo karakter Muavije i onih oko njega i ono što je on činio u toku svoga života vladavine, sumnje postaju realnost i od njih se ne može pobjeći.

Svima nam je poznato ko je bio Muavija, ko su mu bili otac i njegova mati Hinda! On je oslobođeni rob, sin oslobođenog roba koji je potrošio svoju mladost u društvu svoga oca, mobilišući vojsku u borbi protiv Poslanika, s.a.v.a., a time i Allaha, dž.š., u namjeri da spriječi njegovu misiju po svaku cijenu. I onda kada su mu svi planovi pali u vodu, kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., za razliku od njih došao do pobjede, oni se predaju i prihvaćaju islam bez iskrenog uvjerenja. Ali Božiji Poslanik, s.a.v.a., blagodareći svojoj veličini, svom milosrđu prelazi preko njihovih djela i tretira ih kao slobodne ljude. A odmah, nakon smrti Božjijeg Poslanika, s.a.v.a., otac mu je htio potaknuti novu fitnu (smutnju) u namjeri da potpuno iskorijeni islam.

Tako je noću došao kod h. Alije potstičući ga na pobunu protiv Ebu Bekra i Omera. Obećavao je h. Aliji velike sume novca i jaku vojnu podršku, ali ga je h. Alija otjerao od sebe. Poslije toga, on je poput ranjena zmije, ostao u mržnji i preziru prema islamu, do kraja svoga života. A kada je njegov rođak Osman preuzeo halifet, on je svo svoje nevjerstvo munafikluk ispoljio, govoreći: "Djeco moja, poput lopte hilafet dajite jedni drugima, tako mi onog u koga se Ebu Sufjan kune, ne postoji ni Džennet ni Džehennem!"[1]

Ibn Asakir u svom Tarihu od Enesa prenosi da je kazao: "Kada je Ebu Sufjan oslijepio, jednog dana je ušao kod Osmana, dok je ovaj još bio halifa, i upitao: 'Ovdje niko nije prisutan?' 'Ne.', rečeno mu je. On reče: 'Bože, uredi ovu stvar kao u doba džahilijjeta, povrati ovdje diktatorsku vlast i sva ove brda i doline stavi pod kontrolu porodice Benu Umejje.'"[2]

To je bio Ebu Sufjan. A što se tiče Muavije, znaš li, ko je Muavija?

[1] Tarih Taberi, svez. 10., str. 58.; Murudž al Zeheb, svez. 2., str. 343.
[2] Tezbib ibn Asaker, svez. 6., str. 409.

Šta god da kažes o onome što je on učinio ummetu Muhammedovom, s.a.v.a., u vrijeme svoje vladavine u Siriji, nakon što je vlast preuzeo silom, malo je.

Historičari su zabilježili puno toga, naročito kada se tiče njegovog omalovažavanja Božije Knjige Kur'ana, sunneta i šeriatskih zakona i niz drugih prljavština od kojih se jezik i pero stide da govore i pišu.

Ali, mi ćemo, zbog poštovanja osjećaja naše braće sunnija, koji gaje respekt prema Muaviji, spomenuti izrazito ružne detalje iz njegova života, koji, dakako, se ne mogu prešutiti.

Svakako se na početku mora spomenuti njegov mentalitet i njegovo vjerovanje, koje se bitno nije razlikovalo od vjerovanja njegova oca. On je dojen od one Hinde koja je grizla ljudsku džigericu[1], koja je bila poznato po smutnji i oholosti. Isto tako, licemjerstvo i munafikluk je naslijedio od svog oca, lidera munafika, a upravo, sve su ovo osobine koje nisu dozvoljavale da u njegovo crno srce od grijeha ne uđe islam.

Sada, nakon kraće karakterne biografije i oca i sina, da još nešto kažemo o unutarnjim karakteristikama sina Sufjanovog koji je odgojen po munafičkim principima svoga oca.

Zubejr ibn Bekar prenosi od Mutavafa Mugire ibn Suba da je kazao: "Zajedno sa ocem Mugirom ušao sam kod Muavije. Moj otac je uvijek s njim razgovarao i savjetovao se, a meni je hvalio Muavijinu mudrost i oštroumnost i čudio se onome što je vidio kod njega.

Jedne noći zatekao sam ga žalosnog, donio sam mu večeru, ali on je odbio da jede. Nakon jednog sata, misleći da je zbog nekog našeg postupka ožalošćen, upitah ga: 'Oče, šta je razlog da si noćas žalostan?' On odgovori: 'Sine ja dolazim od najprljavijeg i najgroznijeg čovjeka.'

'Ko je to?', upitah. 'Muavija, kada sam ostao nasamo s njim rekoh mu: 'O emirul mu'minin, već si u godinama i vrijeme je da se okreneš pravdi i da se pokažeš dobrim. Ti koji si u svakom slučaju postigao svoj cilj, kada bi samo malo obratio pažnju na tvoje rođake, Benu Hašimoviće. Tako ti Boga, ne kidaj rodbinske veze, nemaš više nikakvog razloga da ih se plašiš. To bi bilo nešto što bi se pamtilo, a ti bi imao sevab u svemu tome."

Odgovorio mi je: 'Daleko bilo od toga, daleko bilo od toga!!! Kakvu nagradu, kakav sevab ja trebam? Onaj koji je bio iz običnog plemena Tajm (Ebu Bekr), upravljao je i sprovodio pravdu i činio je što je činio. Nije prošlo puno poslije njegove smrti, a ime mu je palo u zaborav osim kod nekoliko osoba koje su nosile njegovo ime (Ebu Bekr). Nakon njega, hilafetom je upravljao Omer. On je radio kako je radio. Deset godina se trudio i ozbiljno radio, ali čim je umro, ime (spomen) mu zajedno s njim nestalo osim kod nekih koji su nosili njegovo ime. Nakon njega dolazi na vlast naš brat Osman, On je bio osoba bez premca. Radio je ono što je radio, a i drugi su protiv njega radili ono što su radili. I tako mi Boga čim je umro njegovo ime i sjećanje na njega bijaše uništeno, a jedino što je ostalo je ono čime su ga teretili. Ali ovaj što je iz plemena Benu Hašim (misli na Resulullaha, s.a.v.a.) svaki dan u namazu pet puta glasno mu se ime spominje (Ešhedu enne Muhammeden Resulullah).

Majčin sine, šta ja poslije svega ovog imam da očekujem i čemu da se nadam osim da ga sahranim, osim da ga sahranim.'"

Smrt tebi i tvom planu. Tebi koji si uložio sve napore, sav novac i svo imanje da uništiš ime i spomen na Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ti budi sahranjen.

Neka je hvala Uzivšenom Allahu koji je sve tvoje spletke i poduhvate eliminisao i onemogućio i to zato što je On Taj koji bdije nad tvojim zasjedama i busijama koje si pravio i praviš. On je Taj Koji je svom Pejgamberu objavio: "Mi smo podigli spomen na te." Pa kako ćeš ti shvatiti onoga čiji je spomen i slavu Allah Uzvišeni uzdigao?!

---

[1] Zamahšeri, *Rebiul Abrar*, svez. 3., str. 155.; Babul Qarabat vel ansab, *Tefsir Nahdžul-belage*, Ebi Hadid, svez. 1., str. 332.

Učini sve što možeš, upotrijebi svu svoju energiju na tom putu, ali budi siguran da nimalo nećeš sa svojim splektama, licemjerstvom zasjeniti njegovu slavu i spomen.

Naprotiv, Bog će Svoje svjetlo upotpuniti uprkos tvojim naporima i onim poput tebe.

Tako znači! Nisi li ti bio onaj koji je kontrolisao istok i zapad. Šta bi pa si pao?! Ime i spomen na tebe su zaboravljeni i ništa dobro od tebe ne ostade osim spomen na tvoje prljavo i loše djelo kroz koje si htio uništiti islam, upravo onako kako je to predvidio Božiji Poslanik, s.a.v.a.[1]

A kroz vjekove i generacije spomen na sina iz Benu Hašim h. Muhammeda, s.a.v.a., je uzvišen i uzdignut i trajat će sve do Dana Sudnjeg, unatoč tvojih poslušnika iz Benu Umejje, koji ste željeli njegove vrline i veličinu uništiti. No, što god ste se više u tom pravcu trudili, Poslanikova veličina i spomen su sve više rasli.

A na Sudnjem Danu ćete sresti Uzvišenog Stvoritelja punog srdžbe zbog novotarija koje ste uveli u Njegovu vjeru, a kako ste radili On će vas adelekvatno i 'nagraditi'.

Ako ovome dodamo njihovo potomstvo, posebno Jezida ibn Muaviju (sina Muavinog), tog korupcijonaša, alkoholičara koji se bezočno i zločinački iživljavao na vjerskoj ulemi i koji se upuštao u javno griješenje i fesad (smutnju). Vidimo da je ovo ista ona akida (vjera) koju je on naslijedio od svoga oca i djeda.

On je naslijedio od njih zlobu, razvratnost, razuzdanost, pijančenje, bludničenje i kockanje. I zasigurno je da Jezida nisu krasile ovakve naopake osobine, njegov otac ga ne bi natovario muslimanima na vrat i nikad ga ne bi izabrao za halifu. To je bio posebno stoga, što je znao da se među ashabima nalazi h. Husejn (unuk Poslanikov), prvak džennetskih mladića. I ja nemam nikakve sumnje da je Muavija svoj život i svoje imanje, nezakonito stečeno, potrošio s ciljem uništenja islama i muslimana.

Osobno smo se uvjerili kako je planirao da ime Muhammeda, s.a.v.a., zbriše, ali, elhamdulillah nije mu uspijelo. Ali mu je uspijelo da povede rat protiv njegova amidžića, opunomoćenika i zastupnika Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i da ga, napokon, posredno ubije, da bi potom koristeći se licemjerstvom, obmanama i drugim metodama krunisao se liderstvom u hilafetu. Tada je uspostavio kobni sunnet, svojim plaćenicima i guvernerima je naredio da sa svih minbera u svim džamijama, u svim pokrajinama proklinje h. Alija i poslanikovu porodicu (Ehli-bejt). Čineći tako, želio je prokleti i Božijeg Poslanika, s.a.v.a.,[2] ali kada je pred svoju smrt shvatio da mu vrijeme ističe, da nije uspio dovršiti svoju misiju, postavlja svoga sina Jezida za halifu nad ummetom muslimanskim, da dovrši plan svoga oca i želju da uništi islam i ponovo otvori put džahilijetu. Ovaj otpadnik i razvratnik se dograbio hilafetskog prijestolja, zasukao rukave i krenuo na posao.

Prvo je grad Božijeg Poslanika (Medinu) stavio pod opsadu, da bi potom svojim sljedbenicima dopustio da s njegovim stanovnicima čine što žele.

Oko 10.000 osoba, među kojima i mnogi eminentni ashabi bivaju ubijeni, a islamski zakoni i propisi bivaju bezočno pogaženi, dok dražesni bosiljak, mirisni cvjet Poslanikov h. Husejn biva svirepo ubijen. Nakon ovog ubistva žene i kćeri čistog Ehli-bejta uzima i tretira kao ratno roblje.

"Svi smo Allahovi i Njemu se vraćamo." A da ga Bog nije uništio, on bi zasigurno sa svim zločinima, zvjerstvima i izdajama nastavio do uništenja islama i muslimana. Ali, isto tako, danas je važno da skinemo zastor sa njega i njegova oca i njegova djeda i da u potpunosti razotkrijemo njihovu vjeru.

---

[1] Kitabul Murakijat, str. 576. (Bagdad 1392.); Tarih M'asudi, Murudžu Zeheb, svez. 3., str. 454.; Šarh Nehdžul-belaga, Ibn Ebi Hadid, svez. 5., str. 130.; Gadir, Allame Amini, svez. 10., str. 283.

[2] Kitab Sifin, str. 44.

Hroničari historijskih zbivanja zabilježili su da nakon tragedije Al-Harra, gdje je ubijeno oko 10.000 najboljih muslimana, žena i djece i gdje je također silovano vise od 1.000 djevojaka od kojih je naposlijetku približno toliko neudatih žena zatrudnilo, dok su ostali muškarci morali dati prisegu vjernosti Jezidu, a ko god je odbio, bio je ubijen. A kada je do Jezida stigla vijest o svim ovim monstruoznim zločinima, koji nemaju presedana ni kod Mongola, Tatara, on se jako obradovao i obveselio da bi zatim dao izvrijeđati i izblatiti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., ilustrujući to poemom.

Ibn Abdu Rabbin izvještava u Al-aqd al-Ferid, svez. 2., str. 301., da je Muavija proklinjao h. Aliju sa minbera i dao naredbu svojima namjesnicima pokrajina da ga proklinju što su i učinili.

Umu Selema, žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a., je napisala Muaviji: "Ti proklinješ Allaha i Njegova Poslanika sa minbera proklinjući Ali ibn Ebu Taliba i one koji ga vole. Ja svjedočim da ga Allah i Njegov Poslanik vole."

Muavija, naravno, nije obratio pažnju na njene riječi završio je svoj govor poemom Ibn Zubare netom ispjevane nakon bitke Uhud:

"Kamo sreće da su moji preci koji izginuše na Bedru živi,

pa da vide plač mojih dušmana usljed udara naših sablji i kopalja;

Oni bi sada vrištali od radosti i govorili:

'O Jezide, ruke ti se pozlatile!

Ti si ubio vođu njihovih odabranih

i mi smo se osvetili za Bedr.'

Ja ne bih bio iz potomstva Handafova

kada se ne bih osvetio potomstvo Muhammedovom

za ono što je on učinio.

Hašemiti su se igrali sa carstvom,

a, ustvari, nikakvo poslanstvo nije došlo."

Djed mu Ebu Sufjan, prvi Allahov, dž.š., i Poslanikov, s.a.v.a., neprijatelj je govorio: "Zgrabi to o Benu Umejja, zgrabi to (vlast) uz blagoslov Ebu Sufjana. Doista nema ni Dženneta ni Džehennema."

I otac mu Muavija drugi neprijatelj Allaha i Božijeg Poslanika jasno je rekao kada je čuo ezan u kome se svjedoči da je Muhammed Božiji Poslanik: "Kakva djela i kakav spomen će ostati sa ovim o kopile jedno."

Sin Jezid, treći neprijatelj Allaha i Poslanika Njegova jasno kaže: "Hašemiti su se igrali sa carstvom, nikakva Objava i poslanstvo nisu došli."

Mi smo se upoznali s njihovim vjerovanjem u Boga i Njegova Poslanika i znamo njihova nečasna djela kojima su željeli da unište stubove islama. Također, znamo njihovu odbojnost prema Božijem Poslaniku, s.a.v.a., pri čemu smo spomenuli nekoliko detalja, tek radi ilustracije.

Da smo htijeli da idemo u detalje, napisali bi veliko djelo samo o Muavinim djelima, što bi bilo dovoljno da na njega baci trajnu sramotu i prezir. Mada su neki neprincipjelni učenjaci pokušali da Muavijine prljave rabote sakriju, a Umajadi su takvima davali napojnice i darove da drže svoje oči slijepim. Oni su prodali Ahiret za Dunjaluk i tako izmiješali istinu sa neistinom, iako su bili potpuno svijesni toga.

Većina muslimana su ostale žrtvom ovih laži i podvala. Kad bi oni samo znali stvarne žrtve, oni nikad ne bi spomenuli Ebu Sufjana, Muaviju i Jezida, osim sa prezirom.

U ovoj kratkoj diskusiji važno nam je samo da raščlanimo stepen uticaja ovih ljudi, njihovih plaćenika i sljedbenika, a koji su upravljali muslimanima oko 100 godinama. Taj uticaj je još uvijek vrlo aktuelan.

Nema nikakve sumnje da je uticaj ovih munafika na muslimane bio ogroman. Oni su izmijenili njihova vjerovanja, živote, ophođenja, djelovanja, pa čak i njihove molitve. Inače, kako bi mogli drugačije objasniti odstupanjem muslimanske zajednice od traženja istine i napuštanja Božijih prijatelja, a pristajati uz neprijatelje Boga i Njegova Poslanika, s.a.v.a. Kako možemo prihvatiti činjenicu da Muavija oslobođeni rob i sin oslobođenog roba, proklet sin prokletog čovjeka dospije do položaja halife muslimana?!

To je pozicija koja reprežentuje status halife Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Imajući u vidu ono što historičari žele da povjerujemo da su ljudi, navodno, govorili Omeru ibn Hattabu: “Ako mi vidimo ikakva skretanja kod tebe ustaćemo protiv tebe sa sabljama.” Međutim, vi vidite iste te da citiraju Muaviju kada je preuzeo hilafet silom i prevarom, prva hutba koju je on održao ashabima i drugim muslimanima je bila: “Ja se nisam borio zbog toga da bi vi obavljali molitvu i postili, već da bi upravljao nad vama, ja sam vaš vođa, lider (komadant).”

Tada niko nije ni prstom mrdnuo, niti mu se suprostavio. Oni (većina) su nažalost, slijedili njega i tu godinu proglasili godinom jedinstva, a zapravo, bilo je godina raskola. Nakon toga ih vidimo da prihvaćaju njegova sina Jezida, razvratnika, da im upravlja, on za kojeg su dobro znali kakav je.

Nisu se pobunili, niti okrenuli protiv njega, osim nekoliko njih, koje je Jezid ubio u bici Al-Harra. Od onih koji su preživjeli, on je izvukao prisegu vjernosti da budu robovi.

Stvar sa lažnim prvacima mu'mina je eskalira dotle da je Jezid svojoj vosci prepustio grad Božijeg Poslanika, s.a.v.a., Medinu-Muneveru da po svojoj volji čini što hoće, da oskrnave njenu svetost. Oni su poslije ovih zlodjela u Medini, časnu Kabu, također, zapalili, a u haremu Kabe, u kome je svima zagarantovana sigurnost, ubili su najboljeg ashaba. A iznad svega, on, Jezid, zvani Emir-al-mu'minin (vladar pravovjernih), svirepo ubija Poslanikov cvijet, a njegove čiste kćerke uzima u zarobljeništvo. No, niko od ovog ummeta se nije digao protiv, nije se niko našao da pruži prvu pomoć prvaku šehida u Džennetu h. Husejnu.

Otišlo se u zločinu čak dotle da su Allahovu Knjigu počeli cijepati. Božiju Knjigu je Vehid Emevi krajnje bestidno pocijepao govoreci joj: “Ako sretneš svoga Gospodara na Sudnjem danu, reci mu Vehid Emevi me pocijepao.”

Sve ovo im nije bilo dovoljno, pa su krenuli sa proklinjanjem h. Alije sa minbera svih džamija.

Narodu su dali naređenje da u svim gradovima proklinju i blate h. Aliju. Međutim, kranji cilj ove kampanje nije bio samo h. Ali, već i Božiji Poslanik, s.a.v.a. Od tadašnjeg svijeta se niko nije našao da ustane i da se pobuni ili izrazi protest. Kazne su, međutim, bile strašne, bilo ko, ko bi se uzdržao ili odbio da izvrši rečenu naredbu (proklinjanje) bio bi ili ubijen ili razapet na vratima.

Stvari su otišle dotle, da su prvaci vjernika otvoreno u svojim državama, pili alkohol, uživali u muzici i plesu i bludničil. Ukratko, nisu imali granica u zadovoljenju svojih strasti.

Ako je ovakvo stanje morala islamskog ummetu spale na ove grane, morao je postojati faktor koji je doveo do ovakvog stanja. A to je upravo ono što nas vodi na teren, ranije postavljenog pitanja, a ono se direktno tiče nepogrešivosti i karaktera samog Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Međutim, prva stvar koja zaokuplja našu pažnju je, zašto su trojica prvih halifa Ebu Bekr, Omer i Osman zabranili pisanje i prenošenje hadisa. Ebu Bekr je okupio ljude u vrijeme svog hilafeta i rekao im: “Vi prenosite riječi Božijeg Poslanika i oko njih se sporite, a ljudi će se poslije vas još više sporiti po tom pitanju. Stoga, vi ništa ne smijete da prenosite od

Poslanikovog govora, a ako vas ko upita o tome, vi recite: ‘Među nama je Allahova Knjiga, ono što je u njoj, poznato vam je, a i ono što je zabranjeno poznato vam je.’”[1]

Omer ibn Hattab je drugi koji je zabranjivao prenošenje i pisanje hadisa. Qarza ibn K'ab priča: “U vrijeme kad nas je Omer ibn Hattab poslao u Iraq, on je išao uz nas i rekao: ‘Da li znate, zašto sam vas pratio?’ Rekli smo: ‘Iz poštovanja prema nama.’ On reče: ‘Pored toga vi idete u sela i mjesta gdje se refleksija Kur'ana osjeća kao zujanje pčela. Nemojte ih okupirati sa hadisima, neka se zabave učenjem Kur'ana i skratite prenošenje predaja od Poslanika, s.a.v.a., i ja ću vam biti suradnik u tome.’ Ovaj prenosioc kaže: ‘Nakon Omerove preporuke nikada nisam prenio ni jedan hadis.’ Kada je stigao u Iraq ljudi su ga bodrili da im počne prenositi hadise. Qarza im je rekao: ‘Omer mi je zabranio to.’”[2]

Slično ovome, Abdurrahman ibn Avf kaže da je Omer ibn Hattab sabrao ashabe iz udaljenih pokrajina da bi im izdao zabranu prenošenja hadisa ljudima, on im je tom prilikom rekao: “‘Držite se mene, ne udaljavajte se od mene dokle god sam živ.’, i oni ga nisu napustili dokle god nije preselio.”[3]

Slično, Hattab Bagdadi kaže, a isto tako i Zehebi u *Tezkirul Hufaz* da je Omer ibn Hattab zatvorio tri ashaba u Medini, ona trojica su bili: Ebu Derda, Ibn Mes'ud i Ebu Mes'ud Ansari zbog njihovog pretjeranog prenošenja hadisa. Omer je zapovijedio ashabima da donesu sve zapisane hadise koje imaju kod sebe. Oni su mislili da on želi da međusobno uskladi te hadise tako da među njima ne bude nikakve razlike. Kada su oni to donijeli on ih je sve spalio na vatri.[4]

Osman je naslijedio Omera, on je nastavio isti trend naglašavajući i naređujući ljudima da nije dozvoljeno nikome da prenosi hadise koji se nije čuo za vrijeme Ebu Bekra i Omera.[5] Nakon njih dolazi Muavija ibn Ebu Sufjan. Kada je on dobio poziciju halife popeo se na minber i kazao: “O ljudi! Zabranjeno vam je presnositi hadise Božijeg Poslanika, s.a.v.a., izuzev one hadise koji su spomenuti u toku Omerovog halifeta”[6]

Sigurno da su morali postojati skriveni motivi iza zabrane širenja hadisa koji su izgovoreni od strane Allahovog Poslanika, s.a.v.a. Naravno, hadisi koji su bili u koliziji sa onima što se događalo u to vrijeme. Inače, zašto bi Poslanikovi hadisi bili zabranjeni tokom cijelog ovog perioda i ne bi bili dozvoljeni za pisanje izuzev u vremenu halifeta Omera ibn Abdul Aziza?!

Stoga, možemo dedukcijom doći do zaključka na osnovu gore spomenutih događaja, da su Ebu Bekr i Omer zabranjivali prenošenje hadisa prije svega zbog hadisa Poslanikovih koji se tiču hilafeta, a koji su izrečeni pred mnogo svjedoka iz straha da bi se oni hadisi mogli raširiti po svim regionima i po svim mjestima (selima) u njima. Tada bi ljudima postalo jasno da hilafet spomenutih halifa nije u skladu sa šeriatom, već da je uzurpiran od Boga naimenovanog halife Ali ibn Ebi Taliba. Mi smo ovu stvar prodiskutovali i razotkrili istinu o ovome u našoj knjizi *Sa onima koji su iskreni*. Ko god želi daljnje potvrde ove stvari može se obratiti na tu knjigu.

Iznenadujuća stvar u svezi Omera ibn Hattaba je njegov kontradiktoran stav, naročito u stvarima hilafeta. Dok ga vidimo u jednoj ulozi gdje bodri ljude da iskažu svoju privrženost Ebu Bekru, čak ih i primorava da to čine. S druge strane, on sam priznaje da je to bila iznenadna odluka biranja halife i da je Allah time zaštitio ljude od nesreća, a poslije toga ga nalazimo kako izabira šest ljudi za vjeće radi izbora halife, pri čemu je rekao: “Ako bi došao onaj mladi i uzeo ga (misli na Ali ibn Abu Taliba) on bi ispoljio strogost prema ljudima. Pa,

---

[1] Az-Zehebi Tezkira al Huffaza, svez. 1., str. 2-3

[2] Sunnen Ibn Madže, svez. 1., str. 12.; Sunnen El-Darimi, svez. 1., str. 85.; El-Zehebi Tazkira al Huffaz I.

[3] Hakim-Mustedrak svez. 1., str. 110.; Kenzul Ummal, svez. 5., str. 239.

[4] Ibn Sa'ad El-Tabakat Kubra, svez. 5., str. 140.; Al-Bagdadi Takdirul ilm.

[5] Komentar Muntehab Kenzul Ummel; Ibn Hanbel Musned, svez. 4, str. 64.

[6] Hatib Bagdadi, Šeref ashabul hadis, str. 91.

pošto je sam priznao da je Ali jedina osoba koja bi mogla ljude držati čvrsto, zašto ga nije izabrao i završio stvar, dajući tako dobar primjer ummetu Muhamedovoj. Ali, vidimo ga umjesto toga, da proturječi sebi i da pretendira mišljenje Abdurrahmana ibn Avfa da bi još jednom došao u kontradikciju sa samim sobom riječima: “Da je Salim, oslobođeni rob Ebu Huzejfe živ, postavio (izabrao) bih ga vama za halifu.” Ovu predaju je Ebu Hanifa uzeo kao dokaz dozvole da i oslobođeni rob može biti halifa. Čineći tako on se suprostavio jasnom Poslanikovom hadisu da halifet pripada samo Kurešijama. Zbog ovoga su Turci uzeli Ebu Hanifin mezheb onoga momenta kada su prigrabili hilafet. Tada su glavnom vođi dodali titulu velikih sultan (Imam).

Jos više iznenadujuća stvar od ovoga je to da je Ebu Hafsa zabranio prenošenje hadisa od Poslanika, s.a.v.a., da je stavljao ashabe u kućni protvor u Medini zabranjujući im napuštanje Medine. Također, zabranjivao je emisarima koje bi slao po pokrajinama da govore o Poslanikovom sunnetu. On je također spalio knjige hadisa koje su bile u rukama ashaba.

Da li je moguće da Omer ibn Hattab nije razumio Poslanikov sunnet koji pojašnjava Kur'an. Zar on nije razumio (čitao) riječi Uzvišenog Allaha: “A tebi objavljujemo Kur’an da bi objasnio ljudima ono što im se objavljuje, i da bi oni razmislili.”[1]

Da li je on razumio nešto iz Kur'ana što donosilac Božije Poruke i oni kojima je Kur'an objavljen nisu razumjeli.

Ovo je ono što su neki ljudi sumnjivih namjera pokušali da učine, tvrdeći da je Kur'an u nekoliko slučajeva došao sa ajetima koji su trebali da verifikuju Omerova mišljenja koja su bila u suprotnosti s mišljenjima Poslanika.

Uvijek sam bio u dilemi kada sam čitao Buhariju i u njoj Omerovo odbijanje da prihvati Amar ibn Jasirov hadis, naročito u vezi njegova poučavanja Poslanikovog tejemum i upravo kao što me iznenađuju Amarove riječi: “Ako ti ne želiš, ja neću zboriti o tome (u strahu od Omera).” Ovo jasno dokazuje da je Omer ibn Hattab bio oštar i strog prema onome ko je prenosio hadise od časnog Poslanika i da bi ga čak i proganjao.

Ako su se ashabi među Kurejšijama plašili halife i nisu napuštali Medinu i čak oni koji su išli van Medine su se ustezali od prenošenja hadisa od Božijeg Poslanika tako da su spalili svoje knjige u kojima su bilježili hadise. Niko od njih nikad ništa nije rekao o tome. Pa kakva je onda, bila pozicija Amra ibn Jasera, apsolutnog stranca kojeg su Kurejšija prezirale samo zato što je bio u ljubavi prema Ali ibn Ebu Talibu i što mu je iskazivao privrženost?

No, osvrnuo sam se unazad, na ono što smo nedavno diskutovali, a tiče se utorka dan kojeg je Ibn Abbas nazvao “danom nesreće”. To je bilo tada kada je Božiji Poslanik prisutnima naredio da mu donesu papir i pero da bi im napisao oporuku nakon koje ne bi skrenuli. Mi nalazimo da je toga dana Omer ibn Hattab bio protivnik oporuke Božijeg Poslanika, tako da ga je optužio da halucinira i da se ne može zbog bolesti kontrolisati . Utječemo se Allahu od toga! Tada je Omer rekao: “Dovoljna nam je Božija Knjiga.’ Ovaj hadis prenosi Buharija, Muslim, Ebu Davud, Nisai...

Ako je Omer mogao spriječiti Božijeg Poslanika u bilježenju njegovih hadisa i ako je mogao to učiniti u prisustvu mnogih ashaba, optužujući Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da halucinira sa drskošću bez presedana u historiji, onda nije nikakvo čudo ni iznenađenje, da poslije njegove smrti sabere svoje pomoćnike u namjeri da spriječi ljude na svaki način u prenošenju hadisa, pogotovo što je on tada bio snažni halifa koji je posjedovao moć i vlast.

Da li zbog straha, licemjerstva ili pohlepe, mnogi najugledniji Kurejšije koji su imali uticaj kod raznih plemena i klanova pridružili su se njemu u ovakvoj raboti. Vidjeli smo ih, uprkos njihovom velikom broju, kako daju podršku Omeru i njegovoj tvrdnji da Poslanik, s.a.v.a.,

[1] Nahl, 44

halucinira. Nalazimo ih, također, kako učestvuju s njim u sprečavanju Poslanika, s.a.v.a., da zabilježi posljednju oporuku.

Ja sam uvjeren da je ovo bio ključni razlog za Božijeg Poslanika da se uzdrži od daljnjeg ostavljanja oporuke, jer je znao znanjem od Boga, Njegova Gospodara da je u pitanju izuzetno jaka spletka i da bi to moglo zaprijetiti opstanku islama u njegovoj cjelini, ako bi oporuka bila napisana.

Ovo je bila oporuka kojom je Božiji Poslanik, s.a.v.a., želio da zaštiti svoj ummet od skretanja, ali su spletkaroši okrenuli stvar tako da bi ona, da je napisana bila razlogom još većih nesporazuma i napuštanja islama.

Kako je Božiji Poslanik, s.a.v.a., mogao ne izmijeniti svoj stav?

Neka moji roditelji budu žrtvovani za njega, jer on je bio bolestan i na svojoj smrtnoj postelji je prenio Objavu od svog Gospodara koja je odzvanjala u njegovim usima i punila njegovo srce tugom i žalošću za njegovim ummetom koje nije marilo za riječi Uzvišenog Allaha: “Ako bi on bio ubijen ili umro, zar biste se vratili nazad svojim stopama?”

Ovaj ajet nije objavljen slučajno, već ponajprije stoga, što je Allah Uzvišeni imao znanje o njihovim spletkama i smutnjama i to zato što je Allah, dž.š., upoznat sa svakim treptajem oka i sa onima što njihova srca skrivaju. Ono što je ražalostilo Poslanika, s.a.v.a., je bilo to što ga je njegov Gospodar informisao o svemu ovome i što ga je tješio u pogledu toga.

Allah, dž.š., mu je obećao najbolju nagradu kakva nijednom Božijem Poslaniku nije data i dao mu je obećanje da ni jedan Božiji Poslanik neće biti odgovoran za nevaljala djela svog ummeta, jer Allah, dž.š., je objavio: “Toga dana oni koji budu radili nevaljala djela će gristi svoje prste govoreći: ‘Kamo sreće da sam slijedio Poslanika i njegov put! Teško meni! Kamo sreće da nikad nisam uzeo toga i toga za svoga prijatelja, on me odvede u zabludu da sam zaboravio na Boga, nakon što je uputa već bila došla. Šejtan je obmanjivač čovjekov.”

A Božiji Poslanik će reći: “O moj Gospodaru, moj narod je uzeo ovaj Kur'an kao da je on zbirka besmisla!”

“I tako, Mi smo učinili svakom Poslaniku neprijatelje među griješnicima. Allah je dovoljan kao upućivač i zaštitnik.”

Kod istraživanja ovoga mi ne možemo pobjeći od strašnog zaključka koji nam se neminovno nameće, da Ebu Sufjan i Muavija ne bi nadvladali donosioca Objave da nije bilo istaknute pozicije Omera ibn Hattaba i njegovog grubog stava u samoj prisutnosti Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Uvjerit ćemo se da je to tako, ako napravimo analizu njegovog držanja u toku cijelog života Božijeg Poslanika i njegovo protivljenje Poslaniku u nekoliko slučjeva. Neizbiježan zaključak je da je bila u pitanju velika spletka, planirana s ciljem da umanji obezvrijedi lik i karakter Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i da ga predstavi ljudima kao običnog čovjeka. Tako, su njega obuzimala osjećanja ili se on podavao svojim željama i skretao s puta istine.

Sve ovo je smišljeno s ciljem da obmane obične ljude, kako Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije bezgriješan. Dokaz za to je da se Omer nekoliko puta s njim konfrontirao u mišljenju i da su navodno objavljeni kur'anski ajeti koji su Omera podržali, navodno dotle da se prijeti Božijem Poslaniku, s.a.v.a., koji plačući govori: “Da je Allah spustio kaznu na nas, niko se ne bi spasio osim Omera.”[1]

Nije slučajno kako Omer da je naredbu Božijem Poslaniku, s.a.v.a, da stavi vela (nikab) preko lica svojih žena, ali on nije poslušao sve dok nije objavljen Kkr'anski ajet koji nerećuje Poslaniku da pokrije lice svojih žena.[2]

---

[1] Početak i kraj prenosi Ibn Kesir iz Muslim, Imam Ahmed, Ebu Davud i Tirmizi
[2] Sahih Buhari, svez. 1., str. 46.

Također i slučaj, kada se šejtan ne plaši Božijeg Poslanika, a plaši se Omera i od njega bježi.[1]

Svi ovi lažni rivajeti pretenduju da okrnje vrijednost Resulullaha, s.a.v.a., a vrijednost ashaba podignu do najviše razine. Međutim, Omer sebi da je najveći primat kada prenosi rivajet prema kojem je sam Poslanik Božiji, s.a.v.a., posumnjao u svoje poslanstvo pri čemu je, navodno, izjavio: “Kad god mi je Džibrail zakasnio, pomislio bih da je otišao kod Omera ibn Hattaba.

Ja sam uvjeren da su ovaj i njemu slični hadisi fabrikovani u vrijeme vladavine Muavije, jer kad nisu mogli uništiti odlike h. Alije i prepustiti ih zaboravu, bili su prinuđeni da pređu na uzdizanje Ebu Bekra, Omera i Osmana izmišljajući njihove vrline da bi ih tako u očima ljudi prikazali odličnijim u odnosu na h. Aliju. Ovim su željeli postići dva cilja:

1) Umanjiti ugled i vrijednost h. Ali ibn Ebu Taliba u očima običnog svijeta i s druge strane, povećati ugled trojici prvih halifa.

2) Izmišljanjem i fabrikovanjem hadisa želio se obezvrijediti naredbe i oporuke Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a naročito one koje se tiču nasljedstva halifeta, jer su najistaknutiji članovi Ehli-bejta, h. Hasan i h. Husejn bili Muavijini savremenici, pa ako su trojica prvih halifa bili nemarni prema naredbama Božijeg Poslanika, s.a.v.a., u pogledu halifeta, onda je Muavija bez problema mogao staviti van snage Poslanikovu naredbu o nesljedstvu (njegovih unuka).

U svakom slučaju, sin Hinde, one koja je jela džigericu Hamze, je uspio u značajnoj mjeri pomoću svojih spletki postići i toliki efekat, a kada danas negdje govorite o vrlinama h. Alije, o njegovom znanju, hrabrosti, njegovim dobrim djelima kojima je zadužio i muslimanski ummet, uvijek će se neko naći ko će stati ispred vas i reći: Božiji Poslanik kaže: “Ako bi se vagao iman moga ummeta i iman Ebu Bekra pa ako bi na jednu stranu vage stavili iman Ebu Bekra a na drugu iman ummeta, iman Ebu Bekra bi prevagnuo.”

“A Omer al-Faruq je upravo onaj čovjek koji je imao sposobnost da spozna razliku između istine i neistine.” - reći će neko drugi. Dok je “Osman posjednik dva svjetla tako da ga se i meleci stide.”[2]

I ako neko želi da proanalizira ove stvari, doći će do zaključka da Omer prednjači u odlikama nad svim drugim ashabima, a ovo nije slučajno.

Pošto se on više nego drugi ashabi protivio i prepirao s posjednikom Objave, Kurejšije su ga više preferirali, a naročito zbog njegove uloge u udaljavanju h. Alije od halifeta i vraćanju prava na halifet, isključivo Kurejšima, što je njima, a naročito Umajadima od kojih su mnogi oslobođeni poslije oslobođenja Mekke i koji su žudili za vlašću i halifetom, jako godilo. Svi oni su, također, vrlo dobro znali da iako se Ebu Bekr našao čelu vlasti, ali najzaslužnija ličnost za postizanje hilafeta je bio Omer ibn Hattab. Omer je prednjačio u oponiranju Božijem Poslaniku, s.a.v.a.

On je bio taj koji nije dozvolio Božijem Poslaniku, s.a.v.a., da prenese svoju posljednju oporuku o pravu h. Alije na halifet pismenim putem. Omer je bio taj koji je poslije smrti Posalnika, s.a.v.a., prijetio ljudima i iznosio sumnje u smrt Poslanika da ne bi ljudi izašli i dali prisegu h. Alije. Omer je bio šampion Sakife gdje je prvi dao prisegu Ebu Bekru na halifet i time uspostavio i učvrstio njegovo vodstvo. On je bio taj koji je zaprijetio svima koji su bili u Alijnoj kući, a koji nisu bili voljni iskazati vjernost Ebu Bekru da će im kuću zapaliti, ako to ne učine. Omer je bio taj koji je u toku hilafeta birao Ebu Bekru namjesnike i postavljao ih po svojoj sopstvenoj želji. I nećemo pretjerati ako ustvrdimo da je on bio taj koji je u vrijeme Ebu Bekra, zapravo, indirektno upravljao hilafetom.

---

[1] Sahih Buahri, svez. 4., str. 96. i svez. 8. str. 161.; Sahih Muslim, svez. 7., str. 115.

[2] Sahih Muslim, svez. 7., str. 116 i svez. 4., str. 186.

Neki historičari prenose događaje kada su “one čija srca treba pridobiti” došli do Ebu Bekra kao što su uobičavali dolaziti Božijem Poslaniku, s.a.v.a, i kada su potražili svoj udio koji im je Allah, dž.š., u Kur'anu odredio, on im je napisao cedulju i uputio ih kod Omera da uzmu svoje slijedovanje.

No, Omer je odmah pocjepao preporuku Ebu Bekra i kazao im: “Mi nemamo nikakvih obaveza prema vama. Bog je ojačao ovu vjeru islam, nas je tako oslobodio od dužnosti prema vama. Ako hoćete prihvatite islam, ako nećete sablja će suditi između nas i vas.” Oni se vratiše ponovo Ebu Bekru i rekoše mu: “Mi ne razumjemo ko je halifa, ti ili Omer?!” On odgovori: “Ako Bog želi, on je halifa i ono što je Omer učinio, potpisao je bez kako i zašto.”[1]

Drugom prilikom, Ebu Bekr je napisao dokumente dvojici ashaba dodjelivši im dva placa zemljišta potom je dokumente poslao na ovjeru kod Omera. Omer je pročitavši ova dva dokumenta pljunuo na njih i potom ih uništio. Oni su ga izružili, a zatim se vratili Ebu Bekru i srdito mu rekli: “Ko je halifa, ti ili Omer?” Ebu Bekr: “Biće da je on.”

U međuvremenu Omer ljutito ulazi kod Ebu Bekra i reče mu: “Ti nemaš pravo da zemljište daješ ovoj dvojici!” Ebu Bekr na to reče: “Nisam li ti rekao da si ti od mene jači za ovu stvar (tj. hilafet), ali ti nisi dozvolio drugačije već si meni nametnuo ovu dužnost.”[2]

Iz ovoga možemo spoznati tajnu Omerovog specijalnog statusa kod Kurejšija, a naročito kod Umejada čije glorifikovanje je išlo dotle da je kod ovih dobijao atribute poput: genijalan, nadahnut, rastavaljač istine od neistine (faruk), pravedni, a ponekad su mu na ovaj način pridavali tretman bolji od Resulullahu, s.a.v.a.

Mi smo pratili Omerovo mišljenje od Hudejbije do “dana nesreće”. U dodatku ovome, on je sprečavao ashabe u istraživanju i odavanju poštovanja ostacima Resulullaha, pa je tako drvo pod kojima je data “zakletva Ridvan” presječeno, i također on je nastojao da se približi Abbasu, amidži Poslanikovom, da bi ljudi shvatili da je Božiji Poslanik nestao s ovog svijeta i da je njegova era završena i da nema ništa više što bi podsjećalo na njega. Zašto, bismo, onda, kritikovali i korili vehabije zbog ovakvog govora i djelovanja, kad to uopće nije nova stvar u islamu, kako to neki pogrešno misle.

Upravo je ovo bio momenat kada su otvorena vrata zloupotreba za dušmane islama i zapadne orjentaliste. Oni su prihvatili mišljenje da je Muhamed, s.a.v.a., bio genijalac koji je shvatio da mu je narod postao slavan na osnovu obožavanja kipova, pa im je on to tako dokinuo sve kipove, a uspostavio “Hadžerul esved” (crni kamen).

U svakom slučaju, Omera vidimo i kao šampiona u protivljenju pisanja i bliženja Poslanikovih hadisa do te mjere da je ashabima ograničavao izlazak iz Medine, a drugima je zabranjivao bilježenje hadisa ili bi spaljivao već napisane hadiske knjige, a sve zato da se sunnet Poslanikov ne proširi među svijetom.

Iz ovog razumjemo zašto se h. Alija stavio u kućnu samoizolaciju i iz nje ne bi izlazio sve dok ne bi bio pozvan od ashaba da riješi neki problem koji oni nisu znali riješiti. Omer mu također nije dao nikakav položaj naimenovanja, niti bilo kakav udio u upravljanju, a lišio ga je i Fatiminog miraza i to da ne bi imao ništa što bi privlačilo ljude njemu.

Historičari tako bilježe da je nakon smrti h. Fatime i kada je vidio da ljudi okreću lice od njega, bio primoran dati prisegu Ebu Bekru.

Bože naš, budi pomoćnik Ebu Hasanu! Kako to da te ovi ljudi ne mrze (o Alija!) kada si poubijao njihove heroje (mušrike), kada si rasturio njihove skupine, a na tržnici vrijednosti nisi ostavio nikakav spomen za njih, a na mejdanu nisi ostavio nikakvu vrednotu za njih.

---

[1] Kitabul El Džavhara el-Naira fi fikh el Hanefi,svez. 1., str. 164.

[2] El-Isaba fi-1ma'rafa al-sahaba Askelani, u izvještaju od Jajana i također Ibn Ebi Hadid u komentaru Nehdžul-belage, svez. 3., str. 108.

Ti si bratić Resulullahov, niko mu po krvi nije bliži od tebe, ti si muž njegove kćerke, miljenice, Fatime (Zehra) prvakinje svih žena na onom svijetu, ti si otac dvaju sinova, prvaka džennetskih mladića, ti si prva osoba koja je primila islam. Ti si najučenji i najodličniji među svijetom.

Tvoj amidža Hamza je prvak šehida. Tvoj brat Džafer je u Džennetu “letač”. Ebu Talib, tvoj otac je bio mekanski prvak i pomoćnik Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Svi časni Imami potječu iz tvoje loze. Ti si bio prvi i najnapredniji od onih koji su u vjeru. Ti si “Lav Božiji” i lav Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ti si Božiji pouzdanik. Ti si sablja Božija i sablja Poslanika Njegovog i kad je te poslao da objaviš odricanje od mušrika, samo je tebe mogao poslati za ovu misiju, jer osim tebe, ni u kog nije imao toliko povjerenja. Ti si iskreni (Sidiq), ti si rastavljač istine od neistine (Faruk). Ti si blještavo svjetlo Božije i bajrak upute. Ti si osoba koja iman mu'mina udružuje prijateljstvu i (munafikluk-nevjerstvo) munafika objelodanjuje u neprijateljstvu.

Ti si kapija grada znanja i ko god te bude slijedio, ući će u grad znanja. I laže svako onaj ko bude tvrdio da se može ući na neku drugu kapiju, osim kroz tvoju.

Ej Ebu Hasane! Koji je to od njih poput tebe i koji to od njih ima tvoje vrline. Ako postoji respekt i poštovanje, ti si dokaz za to. Da, za sve one kvalitete i vrednote kojima te Allah obdario, oni su ti zavidili, a pošto si Allahov odabranik za hilafet, od njega su te udaljili. I ovi zalimi će vidjeti kakvu gorku sudbinu i kakav kraj ih očekuje.

ZAišta pero, ma koliko pisalo, teško da može ispisati govore, upute i dove Emirul-mu'minina h. Alijie, upravo onaj kojem je činjeno nasilje dok je živio i dok je umirao.

U ovom pogledu, on je samo u potpunosti slijedio svog velikog uzora Resulullaha, s.a.v.a., kojem je također, činjeno nasilje u životu i pri smrli. Božiji Poslanik, s.a.v.a., je cijeli svoj život proveo u džihadu, savjetovanju, naporima radi upućivanja vjernih, a prema njima se odnosi kranje milosrdno i blago. A u zadnjim trenucima svoga života se suočio sa grubim i njihovim ružnim riječima kojim su ga optužili da govori nekontrolisano, da bunca. Takođe, su se prema njegovoj naredbi, da slijede mladog komadanta Usamu odnosili sumnjičavo. A kada je njegovo mubarek tijelo u smrtnom času prestalo da živi, ne samo da nisu učestvovali na njegovom gasulenju i spremanju za posljednji ispraćaj, već su se žurno uputili ka Sakifi, ne bili se dograbili halifeta. Nakon njegove smrti krenuli su sa postupkom umanjivanja njegove veličine i obezvređivanja u očima običnog svijeta, čak nisu priznali ni njegovu bezgriješnost, unatoč dokazima iz Kur'ana i razumskog rezonovanja, a sve to zbog težnje za trenutnom vlašću i prolaznim dunjalukom.

Kroz ovu istragu, možemo jasno uočiti pozicije nekih ashaba kakav odnos su imali prema Božijem Poslaniku, s.a.v.a., dok su se borili za vlast.

Vladari iz Benu Umeja su prigrabili hilafet kao njihovo vlastito naslijeđe i bili su potpuno uvjereni da će ono trajano ostati u njihovom posjedu i nikako nisu ni pomišljali da će doći dan kada će im on izmaći iz ruku.

U čemu je bio njihov osnovni motiv za kontinuirano izmišljanje rivajeta koji su išli za tim da umanji lik i djelo Božijeg Poslanika Muhammeda, s.a.v.a.?

Po mom mišljenju, dva su glavna razloga za ovo:

Prvi razlog, umanjivanjem autoriteta Muhammeda, s.a.v.a., značio je i atak na autorite Benu Hašima, jer u suprotnom to je značilo izrazita porast popularnosti Benu Hašima u očima svih drugih plemena na arabijskom poluotoku, što nimalo nije godilo vječno suparničkom plemenu Benu Umejje koje je na ovaj način dobilo priliku na osvetu. No, ostavimo sada to.

H. Alija, koji je nakon smrti Božijeg Poslanika bio glava Benu Hašima, bio je, kako je to poznato glavni predmet Muavijine mrzžje i zlobe. Sada postaje jasno zašto je Muavija pokrenuo ratove protiv h. Alije, to je isključivo zbog želje da preotme hilafet od h. Alije.

Postoje jasni dokazi da je Muavija osokoljen mržnjom iz dna svoga bića nakon šehadeta h. Alije krenuo u žestoku kampanju protiv digniteta i autoriteta h. Alije, uključujući vrijeđanje i prokljinjanje sa svih džamiskih govornica i minbera širom islamskog hilafeta. Muavija je lukavo kalkulisao, ako uništi dignitet h. Alije uniziće i autoritet samog Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a proklinjanjem h. Alije proklinjat će se i Resulullah, s.a.v.a.

Drugi razlog, sa devalviranjem Poslanikovog autoriteta, Umejade su nastojali, zapravo amnestirati svoja poročna djela, svoju pohlepnu, zavidnost, smutnju, sve zabilježeno i registrovano kroz historiju. Cilj im je bio predstaviti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kao nekog ko je obuzet svojim strastima, pa je prema ženama imao toliku sklonost da je zbog toga ponekada zaboravljao svoje dnevne obaveze, a prema jednoj od njih je izrazavao toliku sklonost i ljubav tako da prema drugim ženama nije mogao biti pravedan, i to do te mjere da su otvoreno od njega tražile da ne zaboravi na pravednost. Pa nakon ovakvog ponašanja Božijeg Poslanika, s.a.v.a., jasno je da nema mjesta kritici običnih smrtnika, kao što su Muavija, Jezid i njima slični.

Opasnost skrivena u drugom razlogu je u tome da su Umejadi izmišljali i fabrikovali rivajete i hadise pripisivajuci ih Božijem Poslaniku, s.a.v.a. Tako je to za njih postalo poslanička sunnet.

Ja ću citirati nekoliko primjera ovih nečasnih i lažnih hadisa koji su bili falsifikovani s ciljem da umanje i unize karakter Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ne bih išao u detalje kada je ova tema u pitanju, zbog toga da se ograničiti samo na ono što su prenijela dva sunnitska autoriteta u svojim Sahihima, Buhariji i Muslimu.

1. Buharij, “Knjiga obrednog pranja u odjeljku koji se tiče nekoga ko je imao spolni odnos pa to ponavljao”. Od Enesa se prenosi da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., običavao da posjeti svoje žene u jednom sahatu tokom noći ili dana i obilazio ih je svih jedanaest. On je rekao: “Upitao sam Enesa: ‘Da li je on imao snage za to?’”

Enes je odgovorio: “Mi smo govorili da je on imao snage za trideset.”

Analizirajmo zajedno ovaj lažni hadis koji portretiše praksu Božijeg Poslanika, iz kojeg se da zaključiti, da je njegova nezasita želja za spolnim odnosom, da je on imao polni odnos s jedanest žena samo u jednom sahatu i da je prilazio drugoj ženi dok su još na njemu bili tragovi sekreta od prethodne žene. Ti nemaš drugog pribježišta, poštovani čitaoče, osim da formiraš sliku i pomisliš: “Kako čovjek može skočiti na svoju ženu poput životinje, bez ikakve predigre i nježnosti?”

Poznato je da čak i među životinjama postoji red, da se one prvo, duži period, prije samog spolnog akta jedna drugoj približavaju nježnošću i udvaranjem jer je potrebna priprema i kod njih. Kako može naš veliki Poslanik, s.a.v.a., da se ponaša na ovaj način? Neka ih Bog prokune i kazni za njihove izmišljotine!

Arapi onog vremena, čak i danas, ponosili su se svojom sexualnom moći, držeći da je to znak muškosti. Oni su pripisivali ove anegdote Božijem Poslaniku, s.a.v.a., dakle, ono što je Allah, dž.š., zabranio, a što je i Njegov Poslanik isto učinio. On je rekao: “Ne prilazite svojim ženama poput životinja, već učinite nešto što će vas međusobno zbližiti.”

Zahvaljujući ovakvim predajama neprijatelji islama napadaju na Poslanika opisujući ga kao čovjeka koji žudi za sexom i koji žudi za ženama.

Možemo li upitati Enesa ibn Malika, prenosioca hadisa, kako je došao do ovih informacija, ko mu je rekao da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., imao intimne odnose sa svim svojim ženama u jednom satu?

Da li mu je to Poslanik otkrio? Da li dostoji bilo kom od nas da govori drugome o svojim sexualnim odnosima sa ženama.

Ili su ga žene Božijeg Poslanika, s.a.v.a., informisale o tome? Da li dostoji muslimanskim ženama da govore drugim ljudima o svojim sexualnim činovima ili, da li je Enes pratio Božijeg Poslanika u njegovom privatnom životu?

Utječemo se Allahu od šejtanskih pomoćnika! Neka je Allahovo proklestvo na lažove!

Ja nemam nikakve sumnje da su umajadski i abasidski vladari bili pohlepni i da su žudili za mnoštvom žena i djevojaka, pa su stoga, izmišljali takve priče ne bi li amnestirali svoje grijehe.

2. Buhari prenosi u 3. knjizi Sahiha, str. 132. da je Aiša, žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kazala: “Žene Božijeg Poslanika su poslale Fatimu, kćerku njegovu do njega (tj. Božijeg Poslanika, s.a.v.a.). Ona je tražila dozvolu da uđe, dok je on bio naslonjen na mene u jednom haljetku. On joj je dopustio da uđe, pa mu je rekla: ‘O Božiji Poslaniče, tvoje žene su me poslale do tebe, tražeći od tebe da budeš pravedan prema njima kada je u pitanju kćerka Ebu Kuhafe (Aiša).’ Ja sam ostala mirna. On reče Fatimi: ‘Drago moje dijete, ne voliš li ti ono što ja volim?’ Ona odgovori: ‘Da.’ On reče: ‘Tada voli nju...’

Hadis se nastavlja sve do tačke, gdje žene Allahova Poslanika šalju drugu poruku, ovaj put preko Zejneb bint Jahš, žene Poslanikove, apelirajući na njega da bude najviše sklon kćerki Ebu Bekra.

Ona je otišla da ga vidi dok je on ležao s Aišom pokriven jednim pokrivačem, isto onako kako ga je zatekla njegova kćerka Fatima. Ona je insistirala od Božijeg Poslanika da bude pravedan ukazujući mu na njegov različiti odnos prema Aiši i drugim ženama, a onda stala napadati i vrijeđati Aišu, koje je također, uzvratila istom mjerom prema Zejnebi, dok je nije umirila. Na ovo se Poslanik nasmijao i rekao: ‘Ona je kćerka Ebu Bekra.’”

Šta ja mogu da kažem o ovom ružnom rivajetu koji prikazuje Alahovog Poslanika, s.a.v.a., da je on osoba koja slijedi svoje strasti i ne pokazuje pravednost prema svojim ženama. Mada je u Kur'anu rečeno: “Ako se bojite da prema njima nećete biti pravedni, tada se ženite samo jednom ili živite s onima koje su u vašem posjedu.”

Nadalje, kako može Božiji Poslanik dozvoliti svojoj kćerki Fatimi, Prvakinji žena, da uđe dok je on bio u ležećem položaju sa svojom ženom pod istim pokrivačem i da joj pritom govori: “O moje dijete, ne voliš li ti ono što ja volim...” Slično i kad ulazi Zejneb, koreći ga da bude pravedan, on se nasmijao i kazao: “Ona je kćerka Ebu Bekra.”

Pogledaj poštovani čitaoče, ovo prezreno ponašanje Božijeg Poslanika, kako ga oni opisuju i kakve riječi mu prepisuju, onoga koji je simbol pravde i jednakosti u pravima i moralu. Oni opisuju Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kao onoga koji je davao malo važnosti ispravnom karakteru, ne poznajući čestitost i idealnu muževnost.

Nažalost, ovakvih hadisa u Sahihima ehli sunneta ima veoma mnogo, gdje je motiv njihovih prenosilaca naizgled dobar za jedne ashabe, naročito Aišu, zato što je ona kćerka Ebu Bekrova, i u ovome, svjesno ili nesvjesno se ponižava Božiji Poslanik, s.a.v.a., i upravo onako kao što sam rekao, izmišljanje ovakvih hadisa samo je zbog toga da se umanji veličina ličnosti Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ovakvih vrsta hadisa ima još.

3. Muslim u svom Sahihu u dijelu koji govori o vrlinama Osmana ibn Affana, prenosi se od Aiše i Osmana da su rekli: “Ebu Bekr je tražio dozvolu da uđu Božijem Poslaniku u stanju dok je on ležao sa Aišom u spavaćoj odjeći na ležaljci. Potom mu je Poslanik ispunio njegove potrebe i on je otišao.

Tada je Osman zatražio da uđe, na što se Božiji Poslanik podigao i sjeo te rekao Aiši: “Saberi svoju odjecu oko sebe.” “Ja sam završio svoj posao s njim i otišao.” - rekao je Osman.

Aiša je rekla: “O Božiji Poslaniče, kako mi je izgledalo, ja ne vidjeh da si se postidio Ebu Bekra i Omera, dok si se Osmana zastidio?”

Božiji Poslanik je odgovorio: “Osman je vrlo stidljiv čovjek. Pobojao sam se, ako bi mu dozvolio da uđe, a da sam ostao u onom stanju, da mi on ne bi izložio svoje probleme.”

Neka Allah ponizi one Benu Umejje koji su išli na to da ponize Božijeg Poslanika, da bi time uzdigli status svojih vođa!

4. Muslim je prenio u svom Sahihu u poglavlju “Zapovijest ili nalog za uzimanje gusula nakon spolnog odnosa sa svojim suprugama”. Od Aiše se prenosi da dok je ona sjedila u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., došao je čovjek i pitao ga: “Ako je gusul obavezan za obadvije osobe koje su imale spolni odnos i kad se on osjeća lijenim da se okupa, što tada čini?” Božiji Poslanik je odgovorio: “I meni se to događa, i meni i njoj (pokazao je na Aišu), onda se poslije okupamo.”[1]

Ostavljam tebi dragi čitaoče da sam razmotriš ovaj hadis, da Božiji Poslanik dopušta sebi da ide dotle da diskutuje s drugim ljudima o ličnim sexualnim relacijama sa svojom ženom u njenom prisustvu. Koliko je takvih hadisa preneseno na račun Aiše, kćerke Ebu Bekra koji umanjuje položaj Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Prema nekim predajama, on bi stavio svoj obraz na njen obraz, a ona je u takvom stanju uživala u plesu crnaca, a drugom prilikom on bi je nosio na svojim ramenima. U drugim slučaju, on bi se utrkivao s njom i ona bi ga pobijedila da bi Božiji Poslanik, s.a.v.a., čekao da se ona udeblja da bi on nju pretekao govoreci joj: “Ovo je izjednjačenje.”

U nekom sljedećem slučaju, on bi se naslonio na nju odpozadi, dok bi neke žene tamo udarale od def i đavolske muzičke instrumente u njegovoj kući, a Ebu Bekr bi ih obadvoje kritikovao.

Koliko li je samo prenosenih ovakvih hadisa u Sahihima čiji je jedini cilj da se degradira Božiji Poslanik, s.a.v.a., poput hadisa koji tvrde da je Božiji Poslanik bio podvrgnut sihirama, tako da nije znao šta čini, odnosno govori. On je mislio da je imao sexualni odnos sa svojim ženama, a nije imao.[2]

Drugi hadisi tvrde da je uobičavao da ostaje u ramazanskim jutrima nečist (džunub)[3], da je hrkao dok je bio u stanju spavanja, pa bi se probudio i obavljao molitvu bez uzimanja abdesta.[4]

Također, čitamo slučaj da je zaboravio tokom molitve, koliko bi rekata klanjao.[5]

Nadalje, Božiji Poslanik, s.a.v.a., ne zna kakva ga očekuje sudbina na Sudnjem danu i ne zna šta će biti s njime.[6]

Zatim, on bi mokrio stojeći, a njegov prijatelj bi se udaljavao od njega da ga ostavio nasamo, ali on bi ga vratio da bude blizu njega dok on ne završi mokrenje.[7]

Da, Božiji Poslanik se ponašao prema svojoj supruzi Aiši tako pristrasno da je čak zaduži sve muslimane uključujući i sebe da traže njen lančić koji je bila izgubila. Oni nisu imali vode sa sobom i ljudi su se žalili na račun Aiše, nakon čega je njen otac došao Božijem Poslaniku i nakritikovao je. Ovo se sve događalo dok je Božiji Poslanik, s.a.v.a., spavao na njenom krilu. Evo detaljnog rivajeta: Buhari u svom Sahihu u poglavlju o tejemumu prenosi da je Aiša kazala: “Krenuli smo s Božijim Poslanikom na jedno od njegovih putovanja. Stigli smo u mjesto Bida gdje sam izgubila svoju ogrlicu. Tada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., počeo tragati za njom i ljudi su ga slijedili. Nije bilo u blizini vode za piće, a i ljudi je nisu ponijeli sa sobom. Ljudi su počeli prilaziti Ebu Bekru i govoriti: ‘Ne vidiš li šta je učinila Aiša. Uposlila je

[1] Sahih Muslim, svez. 1., str. 187.
[2] Sahih Buhari, svez. 4., str. 68.; svez. 7., str.29.
[3] Sahih Buhari, svez. 2., str. 232. i 234.
[4] Sahih Buhari, svez. 1., str. 44. i 171.
[5] Ibid, svez. 1., str. 123.; Ibid, svez. 11., str. 65.
[6] Ibid., svez. 2., str. 171.
[7] Sahih Muslim, svez. 11., str. 157.

Poslanika i ljude da traže ogrlicu dok nigdje u ovom mjestu nema vode.' Ebu Bekr se zaputio Božijem Poslaniku, s.a.v.a., našavši ga gdje se odmarao glavom naslonjen na njeno krilo (bedro) gdje je i zaspao. On joj je rekao: 'Zarobila si Božijeg Poslanika i žedne ljude koji ne mogu naći vode.'

Potom je ona rekla: 'Moj otac me je nastavio kritikovati onoliko koliko je Allah želio da me kritikuje, a onda me svojom rukom počeo udarati na mom bedru. Ništa me nije spriječavalo da se pokrenem osim Allahovog Poslanika koji je spavao na mom krilu. On je spavao do jutra. Okolo nije bilo vode, tako da je Uzvišeni Allah objavio ajet o tejemumu i oni su uzeli tejemum.'"

Asijad ibn Al-Hudej, jedan od vođa, je kazao: "Ovo nije prvi blagoslov na vas o članovi kuće Ebu Bekra.", a zatim je Aiša kazala: "Mi smo natjerali kamilu na kojoj sam ja obično jahala da ustane, a ispod nje sam našla svoju ogrlicu."[1]

Može li ijedan vjernik koji je svjestan islama vjerovati da je Allahov Poslanik bio nemaran toliko oko molitve da je uposlio sve muslimane, čak tamo u mjestu u kom nije bilo vode i da oni ništa nemajući uza se tragaju za ogrlicom njegove žene? Da li bi potom ostavio muslimane koji su se brinuli o namazu koji su se žalili Ebu Bekru, a da je on u vrijeme kada su ljudi došli da se žale Ebu Bekru, utonuo u san i to tako da je bio potpuno nesvjestan ulaska Ebu Bekra, njegovih kritika i udaranju kćerke po bedrima. Kako je moguće za Božijeg Poslanika da ostavi ljude da traže ogrlicu pri nedostatku vode u momentu kada je bilo vrijeme za namaz, a da on spava na krilu svoje žene?!

Nema sumnje da je ovaj rivajet izmišljen u toku Muavijinog hilafeta i da nema nikakve osnove. Inače kako bismo objasnili događaj poput ovog u kojem su svi ashabi bili prisutni osim Omera ibn Hattaba, jer on nije znao za tejemum kada je bio upitan za njega, kako prenose Buharija i Muslim u svojim Sahihima u odjelu o tejemumu.

Važna stvar u svemu ovome je da shvatimo da su spletke protiv Božijeg Poslanika, s.a.v.a., bile zlonamjerne, čak do tog stepena kad niko od nas danas, uprkos korupciji i nemoralu (koji se raširio i na moru i na kopnu), osobno ne bio zadovoljan ovakvim oblikom ponašanja i djelovanja. Kako onda može biti dopušteno za najveću ličnost koju poznaje ljudska historija i koja predstavlja osobu koju je Svemoćni i Uzvišeni Gospodar iskušao i učinio je najboljom po ćudi i karakteru.

Po mom mišljenju spletke su već počele nakon Oproštajnog hadža i nakon što je Božiji Poslanik, s.a.v.a., odredio Alija za kao svoga nasljednika na dan Gadir Huma.

Oni koji su žudili za liderstvom znali su da im je jedini način naspram izbora Alija oponiranje i pobuna, ma koliko ih to koštalo, pa makar to značilo vraćanje nazad u staru vjeru.

Stoga, se čini poželjnim interpretiranje događanja koja su počela s oponiranjem Božijem Poslaniku u svim njegovim naredbama. Ovo je počelo s njegovim sprečavanjem oporuke pa do izbora Usame za zapovjednika vojske, do njihove nesklonosti da pristupe vojsci Božijeg Poslanika, s.a.v.a. K tome još, važno je interpretirati događaje koji su uslijedili nakon njegove smrti, od prisiljavanja ljudi da daju prisegu vjernosti i prijetnjama paljevinom imovine disidenata među kojima su bili h. Ali, Fatima, Hasan i Husejn.

Slično ovome je zabranjivanje ljudima prenošenje hadisa Božijeg Poslanika, s.a.v.a., spaljivanje knjiga koje su predstavljale sunnu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., do ograničavanja kretanja ashabima da ne bi mogli širiti hadise Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Dakle, izgleda mi također nužnim spomenuti ubijanje ashaba koji su odbili da plate zekat Ebu Bekru, jer on nije bio halifa kojem su oni u skladu s direktivom Božijeg Poslanika dali prisegu.

[1] Sahih Buhari, svez. 1., str. 86.

Treba spomenuti i poricanje Fatiminog prava na imanje Fedak i njenog udjela u humsu (vrsta zekata koja se da je samo porodici Božijeg Poslanika).

Odbijajući sve njene argumente slično je i udaljavanje Imama Alija od bilo kakve pozicije ili položaja, a davanje položaja korupcijonistima i munaficima iz Benu Umajada i zabranjivanje ashabima odavanje počasti ostacima Božijeg Poslanika, s.a.v.a., pokušaj da se ukloni njegovo ime iz ezana i izlaganja Medine vojsci nevjernika da u njoj čine šta im je volja, a ovo se kretalo u rasponu od napada na svetu kuću Bejtullah, paleći i ravnajući ga sa zemljom te ubijanje ashaba koji su bili unutar Bejtullaha.

Vrijedi naglasiti ubijanje potomstva Božijeg Poslanika, s.a.v.a., proklinjanje i vrijeđanje njih te prisiljavanje ljudi da to isto čine. Ubijanje i protjerivanje onih koji su gajili ljubav prema Ehli-bejtu i islijedili li ih, do onda kada je Allahova vjera postala izvor zabave, predmet ismijavanja, a Kur'an je postao stvar omalovažavanja. Ova spletka ustrajava do dana današnjega. Njeni uticaji i udari su još uvijek rasprostranjeni u islamskom ummetu i tako će biti sve dok budu postojali muslimani koji su zadovoljni s Muavjjom i Jezidom, koji će pravdati njihova djela na osnovu toga da su oni donosili svoje samostalne sudove (idžtihad) i da ih zato slijedi nagrada od Allaha.

Dokle god bude onih koji pišu knjige i članke protiv šija Ehlul-bejta u haremu Bejtullaha i u sezoni Hadž spletka će se nastaviti i imat će svoj kontinuitet sve dokle Allah bude dozvoljavao.

Ja nisam u stanju da raspoznam cijeli plan, niti da obuhvati sve njegove detalje, ali ću uložiti moje skromne napore u najboljoj namjeri da distanciram Božijeg Poslanika, s.a.v.a., od omalovažavajućih nečasnih predaja koji su njemu pripisani, s ciljem da odbranim njegovu čast i nepogriješivost.

Pokušat ću da uvjerim obrazovane i slobodoumne muslimane da ovaj Poslanik koga je Allah poslao radi upute cijelog ljudskog rada i kojeg je učinio svijetlim mjesecom u mračnoj noći, da je on najveći, najčistiji, najplemenitiji, najuzvišeniji, najsavršeniji čovjek koga je Allah ikad stvorio. Nemoguće nam je šutiti naspram ovakvih predaja. Ovakve predaje nemaju nikakav drugi cilj, osim da unize njegov dignitet i da devalviraju njegov status.

Mi nismo i nećemo nikada biti zadovoljni s ovakvim predajama, čak ako ehli sunnet ve-1-džema'a se bude slagala s njima i ako ih budu prenosili u svojim sahihima i musnedima. Ako se svi smrtni ljudi na zemlji slože se s njima, Allahove riječi: “I ti si zaista najuzvišenije ćudi.”, krajnji je sud, a na stranu to što je sve drugo laž i pogrešna pretpostavka.

Ovo je pozicija šija u vezi vođe i predvodnika svih ljudskih bića, onoga kome je Allah dao moć da oslobađa od sljepila i lutanja, onoga koji vodi čovječanstvo sigurnosti, miru i spokoju, zato razmislite o ovome, vi koji ste razumom obdareni.

Šta ehli-zikr kaže o Božijem Poslaniku (s.a.v.a.)

Imam Ali u Nehdžul-belagi kaže: “On ga je poslao onda kada su ljudi lutali u smetenosti i bludjeli u nedaći. Strasti su ih zavele, a oholost zastranila. Neznanje krajnje učinila ih glupim. Bili su zbunjeni nepostojanošću stvari i nesrećama neznanja. Onda Poslanik - mir i blagoslovi Božiji neka su na njeg i na čisto i časno potomstvo njegovo! - učini najbolje, dajući im savjet iskren, idući sam Putem pravim i pozivajući mudrosti i savjetu dobrom.”

“Njegovo mjesto prebivanja najbolje je od mjesta svih, a porijeklo njegovo najplemenitije je među porijeklima svim u rudnicima plemenitosti i kolijevkama sigurnosti. Srca osoba čestitih naklonjena su njemu, a uzde pogleda upravljene su njemu. Njime je Allah pokopao pakost uzajamnu i ugasio ognjene pobune. On ih je njime ujedinio kao braću i rastavio one koji su bili skupa. Preko njega, On je uzvisio one iz sloja donjeg, a ponizio one iz gornjeg. Govor njegov jasan, a šutnja je njegova kao govor.

III. POGLAVLJE

O Ehli-bejtu

3. Pitanje: Ko su Ehli-bejt?

Allah Uzvišeni kaže: “Allah želi od vas, o porodico Poslanikova, da grijehe odstrani i da vas potpuno očisti.” (Ahzab, 33)

Ehli sunnet kaže da je ovaj ajet objavljen i aludira na žene Božijeg Poslanika, s.a.v.a., a njihovi argumenti su ajet koji prethodi i dolazi nakon ovog ajeta. U skladu s njihovim tvrdnjama Allah, dž.š., je tako otklonio nečistoću od žena Poslanikovih i u potpunosti ih očistio.

Među njima ima i onih koji listi žena dodaju jošh. Aliju, Fatimu, Hasana i Husejna.

Ali je istina u skladu s onim što je preneseno i u skladu sa zdravom logikom i historijskim činjenicama koji odbacuju ovakva objašnjenja.

Ovo je zbog toga što ehli sunnet prenosi u svojim Sahihima da je ajet bio objavljen u vezi pet osoba: Muhammeda, Alija, Fatime, Hasana i Husejna i da ih je Bog identificirao kao svoje časne i plemenite, u duhu ajeta objavljenog povodom slučaja kada je on okupio Alija, Fatimu, Hasana i Husejna pod svoj ogrtač. Tada je rekao: “O moj Bože, ovo je moj Ehli-bjet, otkloni od njih svaku nečistoću i potpuno ih očistiti.” Ovaj događaj su prenijeli mnoga ulema ehli sunneta kao što su:

1.Muslim u svom Sahihu, 2/368, 7/130

2. Tirmizi u svom Sahihu, 5/330

3. Musned Imam Ahmeda ibn Hanbela, 1/330

4. Mustedrak Hakim, 3/133, 147 i 2/416

5. Hesaia Imam Nesai, str. 49

6. Tahlis az Zehebi, 2/150

7. Mu'džam al Tatorani, 1/65

8. Šavahid al Tanzil, Hakim Al Haskani, 2/11

9. Al Buhari u velikoj historiji, 1/69

10. Al Isaba, Ibn Hadžar al Askalani, 2/502

11. Tezkira al Havas Ibn Al Džavzi, str. 233.

12. Tefsir Fahrudin Razi, 2/700

13. Janabia al Mevde Qanduzi al Hanafi, str. 107.

14. Munakib Havarzimi, str. 23.

15. Al Sira, Halabi, 13/212

16. Al Sira Dehelanija, 3/324

17. Asad al Gabe, Ibn Asir, 2/12

18. Tefsir al Taberi, 22/6

19. Al Pur al Mensur, al Sujuti 5/198

20. Tarih ibn Asakir, 1 /185

21. Tefsir al Kašaf, al Zamahšeri, 1/193

22. Ahkam al Kur'an, ibn Arebi 2/166

23. Tefsir al Kurtubi, 14/182

24. As Sava'ik al Muhrika, Ibn Hadžer, str. 85.
25. Al Isti'ab ibn Abd al Barr, 3/37
26. Al 'Akd al Farrid Ibn Abd Rabbih, 4/311
27. Muntahab Kanz'ul 'Ummal, 5/96
28. Masabih al sunnet Bajvi, 4/183
29. Esbabul Nuzul, al Vahidi, str. 203.
30. Tefsir Ibn Kesir, 3/483

Sem ovih, mnoga druga ulema ehli sunneta spominje ovaj hadis, a koju sada nismo u mogućnosti nabrojati.

Iako sve osobe priznaju da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., pojasnio ovaj ajet, kakav onda imaju smisao riječi drugih ashaba ili njihovih nasljednika ili komentatora koji žele protumačiti ove ajete nasuprot tumačenju Allaha, dž.š., i Njegova Poslanika, s.a.v.a., tražeći zadovoljstvo Muavijino.

Slično tome, Božiji Poslanik ih je također identifikovao u drugim slučajevima specifirajući da su oni Ehli-bejt, a ne neko drugi. Ovo se dogodilo kada je Uzvišeni Allaha objavio ajet: "Dođite, pozvat ćemo sinove naše i sinove vaše, i žene naše i žene vaše, a doći ćemo i mi, pa ćemo se usrdno pomoliti i Allahovo proklestvo na one koji ne istinu ne govore prizvati."[1]

Na to je on pozvao Alija, Fatimu, Hasana i Husejna i rekao: "Ovo su naša djeca i naše žene, a sada dovedite vašu djecu i vaše žene."

U skladu s Muslimovim rivajetom, on je je rekao: "O Allah! Ovo je moj Ehli-bejt."[2]

Učenjaci ehli sunneta ve-1-džema'ata koje sam spomenuo, kao izvore spomenutog hadisa, slažu se da je ajet objavljen u svezi s pet gore spomenutih osoba (neka je Allah zadovoljan sa svima njima).

Šta više, sve žene Božijeg Poslanika znaju intenciju časnog ajeta i shodno tome, nijedna od njih nije nikada tvrdila da pripada Ehli-bejtu, a na čelu njih su bile: Aiša i Ummi Selema. Svaka od njih je govrila da je ajet specijalno bio namjenjen Božijem Poslaniku, Aliju, Fatimu, Hasanu i Husejnu.

Muslim, Tirmizi, Hakim, Taberi, Sujuti, Zabeni, Ibn Atir i dr., su prenijeli suglasnost žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a., sa ovom tvrdnjom, tj. da je ovaj ajet objavljen povodom ovih pet osoba.

Mogao bih ovome dodati činjenicu da je Božiji Poslanik otklonio bilo kakvu sumnju i da je u potpunosti riješio ovaj problem, jer je znao da bi muslimani mogli čitati Kur'an i tretirati Ehli-bejt u kontekstu ajeta prije i ajeta poslije u kome se spominju žene Božijeg Poslanika, s.a.v.a., te je On trenutno ubrzao da poduči ummet tako što je u periodu od šest mjeseci u kontinuitetu nakon objave spomenutog ajeta, prije svakog namaza prolazio pored vrata Alija, Fatime, Hasana i Husejna i obraćao im se riječima: "'Allah želi od vas, o porodico Poslanikova, da grijehe odstrani i da vas potpuno očisti.', stoga, dođite na molitvu i neka se Allah smiluje na vas!" Ovo je zabilježeno od strane mnogih izvora.

1. Sahih Tirmizi, 5/31
2. Mustedrak Hakim, 3/158
3. Talhis Zehebi
4. Masnad Ahmed ibn Hanbel, 3/259
5. Ibn Asir Esed al Gahl, 5/521

---

[1] Ali Imran, 61
[2] Sahih Muslim, svez. 5., str. 121.

6. Šavahid al Tenzil, Haskani, 2/11
7. Durrul-mensur, Sujuti, 5/199
8. Tefsir Taberi, 12/6
9. Ansab al Ašraf, Baladhuri, 2/104
10. Tefsir Ibn Kesir, 3/483
11. Madžma al Zavaid Hajsani, 9/168

Kada dodamo gornjoj listi Imame Ehli-bejta i šiitske učenjake koji nemaju nikakve sumnje u pogledu spomenutog ajeta i da se on isključivo odnosi na ovih pet odabranih članova, apsolutno nema mjesta za sumnju onih koji se ne slažu s ovim, a takvi mogu biti samo neprijatelji Ehli-bejta kao što su sljedbenici Muavijini i Benu Umajjada koji su željeli da utrnu svjetlo Allahovo svojim ustima. Allah je usavršio svoje svjetlo, pa makar to nevjernici i mrzili.

Oni koji tumače ajete različito od objašnjenja koje je Božiji Poslanik, s.a.v.a., već pokazao, oni nisu ništa drugo do li sluge umajadskih i abasidskih vladara. Oni čak i danas, mada maskirani u odore pravnika i učenjaka, među onima su koji mrze h. Aliju. Nadalje, rezonovanje pokazuje da ajet o čišćenju ne uključuje žene Božijeg Poslanika.

1) Uzmimo primjerice majku pravovjernih Aišu, koja je navodno, bila najvoljenija žena Božijeg Poslanika i njemu najbliža, čak toliko da su joj zavidile druge Poslanikove žene i da su mu slale delegacije upozoravajući ga da iskazuje više privrženosti Aiši na uštrb pravde drugih žena.

Niko od njenih pristalica i simpatizera nikada od najranijih dana do kasnijih generacija, nije smio tvrditi da je Aiša bila pod pokrivačem na dan kada je objavljen ovaj ajet.

Kako je časni Poslanik u svojim govorima i akcijama, uistinu, uvijek bio svjestan, mudar i razuman, on je to bio i tada kada je sabrao članove Ehli-bejta pod svoj ogrtač i kada je majka pravovjernih Ummu Selema tražila da stane s njima pod njegov ogrtač, on ju je spriječio riječima: “Ti si na pravom putu, ali ti nije mjesto pod pokrivačem.”

2) Opće, specifično značenje ajeta indicira na nepogriješivost, a uklanjanje nečistoća znači brisanje svih grijeha neposlušnosti kao i većih i manjih grešaka.

Ovo je naročito tako, ako ovome dodamo čišćenje od strane Gospodara Moćnog i Uzvišenog. Ako muslimani sebe čiste vodom ili prašinom kod tejemuma, čišćenje koje je samo tjelesno, tada Allah čisti Ehli-bejt u spiritualnom smislu, u kojem su njihovi intelekti, misli i srca očišćeni ne ostavljajući nikakava prostora šejtanske vesvese, niti bilo kakav akt neposlušnosti. Oni postaju apsolutno pročišćeni, čisti i odani jedino svome Stvoritelju i Uzdržavaocu u svakoj aktivnosti i neaktivnosti.

U svim slučajevima, svaka od ovih proćišćenih osoba je bila i ostala primjer čovječanstvu u bogosluženju, iskrenosti, bogobojaznosti, hrabrosti, čestitosti, muževnosti... Svi su oni bili lišeni žudnji za ovim svijetom, tražeći Božiju blizinu.

Historija nije zabilježila nikakvu grešku niti pogrešan postupak tokom cijelog njihovog života.

Za ovaj slučaj vratimo se prvom primjeru, ženi Božijeg Poslanika, s.a.v.a., Aiši koja je postigla visoku poziciju i popularnost koju nije imala nijedna druga njegova žena, čak kad bi sakupili vrijednost svih drugih Poslanikovih žena, one ne bi bile kadre dostići ni deseti dio od Aišinog statusa. To je, ustvari, ono što tvrdi ehli sunnet, da pola vjere može biti naučeno od nje same.

Ukoliko sebe posvetimo istini bez ikakvih predrasuda i zabluda, je li razumno misliti da je ona bila očišćena od grijeha i neposlušnosti, ili da je Allah Uzvišeni povukao svoju zaštitu sa nje, nakon smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a.?! Ispitajmo ovu realnost zajedno.

Aiša za vrijeme života Božijeg Poslanika (s.a.v.a.)

Ako proanaliziramo njen život s njenim mužem, Božijim Poslanikom, s.a.v.a., naći ćemo mnoštvo njenih grešaka i neposlušnosti, jer je ona često uobičavala da spletkari sa Hafsom protiv Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kad su ga natjerale, jednom prilikom, da zabrani sebi ono što mu je Allah, dž.š., dozvolio, kako to prenose Buharija i Muslim. One su se također, raspravljale s njim tako da je, kako se to prenosi u sunnitskim sahihima i tefsirima, a i Sam Uzvišeni Allah je u svojoj Časnoj Knjizi spomenuo takva dva incidenta. Zavidnost je toliko okupirala njene misli da se ona u njegovom društvu ponašala bez potrebnog poštivanja i uvažavanja.

U jednom slučaju, ona je rekla Božijem Poslaniku kada je spomenuo h. Hatidžu: "Kako može Hatidža biti, u poređenju sa mnom bolja, kada ti je Allah dao bolju od nje (mlađu). Ona je bila starica, crvenih obraza." Božiji Poslanik se tada tako naljutio da mu se kosa digla na glavi.[1]

U drugom slučaju, jedna od ummu-1-mu'minuna (majki pravovjernih) je poslala Božijem Poslaniku posudu sa hranom, a on je bio u sobi Aišinoj. Aiša je razbila posudu zajedno sa hranom.[2]

U trećem slučaju, ona je rekla Božijem Poslaniku "Ti si onaj koji tvrdi da je Božiji Poslanik!"

A u jednoj drugoj prilici ona se naljutila na Božijeg Poslanika, s.a.v.a., pritom rekavši: "Budi pravedan!"[3]

Njen je otac (Ebu Bekr) udario tako žestoko da joj je udarila krv. Njena zavidnost je dostigla takvu tačku da je ona lagala Esmi bin Nu'man kada je ona došla do Božijeg Poslanika. Ona joj je tada rekla: "Božiji Poslnik voli koju kada joj on pride, kaže mi: 'Trazim utočište kod Allaha od tebe!'"

Njen namjera ovim je bila ta da Božiji Poslanik, s.a.v.a., razvede ovu nevinu i naivnu ženu[4], koju je Božiji Poslanik i razveo u skladu s ovim njenim riječima: "Njeno loše ponašanje u prisustvu Božijeg Poslanika je dostiglo takvu tačku da je ona čak, dok je obavljao molitvu ispružila svoje noge i kad bi on činio sedždu ona bi ih povlačila nazad, a kad bi on ustajao da dovrši ostatak namaza, ona bi ponovo ispružila noge.[5]

Jednom prilikom ona je zajedno s Hafsom korila Božijeg Poslanika, s.a.v.a., tako da je uzrokovala da se on izoluje na mjesec dana, sve dok nije Allah, dž.š., objavio: "Uzmi (zadrži) one s kojima si zadovoljan, a razvedi se s onima s kojima nisi zadovoljan.", a ona mu je nakon što je objavljen ovaj ajet rekla: "Ja samo vidim kako Allah žudi da ispuni tvoje želje."[6]

Kada bi se Aiša naljutila (što se često dešavalo) ona bi pri izgovoru zanemarivala riječi Božijeg Poslanika, niti bi spomenula ime Muhammed, već bi, kad bi se zaklinjala govorila: "Tako mi Boga Ibrahimovog!"[7]

Aiša je uobičavala često da napada Božijeg Poslanika i da ga oneraspoloži, ali Božiji Poslanik je bio milostiv i blag, njegov karakter je bio širokogrudan, a strpljivost duboka, zbog toga joj je često govorio: "Tvoj šejtan te uzrujao, o Aiša!"

On bi često bio žalostan zbog prijetnji Božijih, upućenih njoj i Hafsi. U nekoliko slučajeva ajeti su objavljivani povodom njih. Allah Uzvišeni je rekao: "Ako vas dvije učinite pokajanje Allahu, pa vi ste bile učinile ono čega je trebalo da se pokajete." (Tahrim, 4)

[1] Sahih Buhari, svez. 4., str. 231., odjeljak "Ženidba Poslanikova sa Hatidžom"; također prenosi i Muslim.
[2] Sahih Buhari, svez. 6., str. 157.
[3] Ihja ulum al din, Gazali, svez. 2., str. 29.
[4] Kanz-umal, svez. 7., str. 116.
[5] Sahih Buhari, svez. 1., str. 101.
[6] Sahih Buhari, svez. 6., str. 24.
[7]

Ove riječi su jasna prijetnja njoj i Hafsi koja bi često s njom sudjelovala u neposlušnosti i zavidnosti. Allah, dž.š., je također povodom njih dvije objavio: "...A ako se protiv njega udružite, pa Allah je zaštitnik njegov, i Džibril i čestiti vjernici, najposlije i svi meleki će mu na pomoci biti." (Tahrim, 4)

Ovaj ajet je bio objavljen povodom Aiše i Hafse kako je to posvjedočio Omer ibn Hattab, a zabilježio je i Buharija.[1]

Ajet sam po sebi ističe da je među muslimanima žena bilo vjernica koje su bile bolje od njih dvije.

Jednom, kada je Božiji Poslanik htio zaprositi Saref sestru od Dilhija al Kalbija. On je zamolio Aišu da ode da je vidi. Kad se vratila, došla je sa srcem punim zavidnosti na što je Božiji Poslanik upitao: "Šta si vidjela Aiša?", a ona je odgovorila: "Nisam vidjela nikog posebno vrijednog"

Božiji Poslanik je na to odgovorio: "Ti si sigurno vidjela nekog vrijednog, ali je tvoja pljuvačka postala kisela."

Ona je rekla: "O Poslaniče Božiji, nema tajne nepoznate tebi. Ko je sposoban da sakrije nešto od tebe."[2]

Većina spletki koje je Aiša provokativno izvela su bile podržane od strane Hafse, kćerke Omerove.

Čudna je stvar da mi primjećujemo njihovo međusobno razumjevanje i kompletno slaganje među ovim dvjem ženama. Isto slaganje i razumjevanje je vladalo i među njihovim očevima Ebu Bekrom i Omerom, razlika je bila samo u tome što je Aiša bila uvijek taj podstrekač u odnosu na slabiju Hafsu koja bi je podržavala, a dočim, s druge strane, Ebu Bekr je bio slabiji u odnosu na Omera koji je bio inicijator i podstrekač. Vidjeli smo već i prethodne diskusije, da je Omer čak i u stvarima halifeta bio zbiljski vođa. Neki historičari prenose da kada je Aiša odlučila da otputuje u Basru kako bi podstrekla pobunu protiv h. Alije, poznatu pod imenom *Bitka oko deve* ona je poslala poruku ostalim Posalnikovim ženama (majkama pravovjernih) tražeći od njih da krenu s njom. Nijedna se nije odazvala, osim Hafse kćerike Omerove koja se spremila da krene, ali ju je spriječio njen bra Abdullah ibn Omer koji je nakritikovao tako da je ona odustala od putovanja.[3]

Allah Uzvišeni i Moćni upozorava Aišu i Hafsu ovim riječima: "Ako se udružite protiv njega Allah je njegov zaštitnik, i Džibril i pravovjerni vjernici i na kraju svi meleki su njegovi pomagači i zaštitnici." Allah, dž.š., je također rekao: "Vas dvije se pokajte Allahu, vaša su srca uistinu skrenula."

Allah je u pogledu njih dvije donio jasnu poentu u suri Al-Tahrim. Nije istina, kako su mnogi mislil i danas misle da će majke pravovjernih ući u Džennet bez polaganja računa, samo zato što su bile žene Božijeg Poslanik, s.a.v.a. Allah Uzvišeni je objavio da bračne relacije niti će kome šteti niti koristiti, pa makar se radilo i o ženama Poslanikovim. Koristi će ili štetiti čovjeku samo njegova osobna djela.

Jer, Allah, dž.š., kaže: "Allah navodi kao pouka onima koji ne vjeruju ženu Nuhovu i ženu Lutovu; bile su udat za dva čestita roba Naša, ali su prema njima licemjerne bile - i njih dvojica im neće ništa moći kod Allah pomoći, i reci će se: 'ulazite vas dvije u vatru, sa onima koji ulaze!'"[4]

---

[1] Sahih Buhari, svez. 6., str. 69.

[2] Ibn Sa'd, Tabakat svez. 8., str. 115; Kanzul-ummal, svez. 6., str. 294.

[3] Šarh Nahdžu-balage, Ibn Ebu Hadid, svez. 2., str. 80.

[4] Tahrim, 10

S druge strane, Allah je naveo primjer vjernicima, ženu faraonovu koja je rekla: "Gospodaru moj, sagradi mi kod sebe kuću u Džennetu i spasi me od Faraona i mučenja njegova, i izbavi me naroda nepravednog!"

Iz ovoga postaje jasno da sve bračne veze i prijeteljstva čak i da imaju mnoštvo vrijednosti ne mogu samo po sebi spriječiti Allahovu kaznu osim da su praćene pravednim i bogougodnim djelima. Ukoliko, pak nisu kazna može biti uvećana. Allahovu pravdu diktira tako da On ne kažnjava one koji su udaljeni poput onih koji su blizu i u čijim kućama se nalazi Kur'an. A čovjek koji poznaje Istinu i još joj se protivi gori je od neznalice kome uopće nije poznata Istina.

Sada, poštovani čitaoče, citirat ćemo nekoliko rivajeta o nekim detaljima da bi lakše upoznao ličnost ove žene koja je odigrala veliku ulogu u udaljavanju Alija od hilafeta i koja je sabrala svu snagu i potencijale da bi podigla oružani ustanak protiv njega. Nadalje bi trebao biti pozant ajet o pročišćenju, da je tako daleko od nje isto kao što je nebo daleko od zemlje i da je većina ehli sunneta žrtve laži i izmišljotina, jer oni slijede Umejade a da toga nisu ni svijesni.

Aiša, majka pravovjernih, svjedoči protiv sebe

Poslušajmo Aišu kako govori o sebi i kako je zbog zavidnosti izgubila osjećaj za pravdom. Ona je rekla: "Safija, žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a., poslala je po sluškinji posudu s hranom Božijem Poslaniku. Kada sam ugledala sluškinju, razbijesnila sam se uzevši posudu i bacivši je. Božiji Poslanik me je tada s ljutnjom pogledao, a ja sam rekla: "Tražim utočište od Allahova Poslanika da me ne prokune!" - pa je dalje rekla: "On je rekao: 'Nadoknadi to!'" Uputila sam: "Kako, koji je otkup?" Rekao je: "Hrana za hranu, posudu za posudu."[1]

Drugom prilikom, govoreći o sebi ona je rekla: "Kazala sam o Safiji da je ona takva i takva, a Božiji Poslaniik, s.a.v.a., mi reče: 'Ti si izrekla takve riječi da kad bio se one pomiješale s vodom mora obojile bi svo more.'"[2]

Subhanallah! Kako je daleko bila majka pravovjernih od ahlaka i drugih normi koje je islam strogo zabranio, kao što je ogovaranje.

Bez sumnje da ono što je Aiša rekla o Safiji i ukor koji je dobila od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., ima ogromnu težinu.

Ja sam uvjeren da su prenosioci hadisa našli da su Aišine riječi u pogledu Safije bile toliko mizerne i ružne, da su ih oni izostavili da bi je zaštitili. Isto tako, lahko ćemo posumnjati njenje riječi: "Nisam bila zavidna ni jednoj ženi, osim Mariji. Ona je imala potpuno ljepotu i time je osvajala Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Kada ju je prvi put doveo, ona je uobičavala da boravi u kući Haris ibn Al-Mu'mana. Plašile smo je se, a ja sam bila zabrinuta, jer je Božiji Poslanik poslao na veće mjesto i tamo bi je posjećivao. To nam je padalo teško i tada ga je Allah blagoslovio s dječakom što je za nas značilo kaznu."[3]

Aišina zavidnost se nije odnosila samo na Mariju, već se odnosila i na Ibrahima nevino novorođenče. Ona je rekla: "Kada se Ibrahim rodio Božiji Poslanik, s.a.v.a., je donio dijete meni i rekao: 'Pogledaj kako mnogo liči na mene.', a ja sam mu odgovorila: 'Ja ne vidim nikakve sličnosti.' On je rekao: 'Zar ne vidiš kako je krupan i zdrav?' Ja sam rekla: 'Ko god se hrani mlijekom od ovce postaje krupan i zdrav.'"[4]

---

[1] Musned Imama Ahmed ibn Hanbel, svez. 6., str. 277.; Sunen al-Nesai, svez. 2., str. 148.
[2] Sahih Tirmizi i Tefsir Zamahšeri, str. 73.
[3] Ibn Sa'd Tabakat, svez. 8., str. 212.; Baladhuri, Ansab al Ašraf svez. 1., str. 449 .
[4] Ibid, svez. 1., str. 37.

Kada bi ona bila obuzeta zavidnošću i sujetom, njena zavidnost bi prelazila sve granice i išla bi dotle da se ne može izraziti riječima, vodeći je dotle da bi sumnjala u Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Često bi se pravila da spava kada bi Božiji Poslanik boravio kod i kada bi nekom prigodom odlazio vani ona bi kradom pratila muža u mraku.

Navodimo ovdje događaj prepričan njenim vlastitim riječima, a koji prenosi Muslim u svom Sahihu i Ahmed u svom Musenedu kao i drugi prenosioci. Ona je kazala: "Kada je bila noć i red Božijem Poslaniku kod mene, on je došao i skinuo gornji ogrtač, unio svoju obuću i stavio kod svojih peta. Tada je raširio svoju donju odjeću preko dušeka i legao. Nije ostao tako dugo sve dok nije ustanovio da sam i ja zaspala. Tada je uzeo svoj gornji ogrtač. polahko ga obukao i tiho izašao. Obukla sam ogrtač, pokrila se i stavila veo i pratila ga dok nije došao do mezarja Bekije. Ostao je tamo duže vrijeme. Tada je podigao svoje ruke tri puta i vratio se nazad. Ubrzo je svoj korak što sam i ja učinila, a kada je stigao kući ja sam već bila u kući. Kada je ušao u kuću, rekao je: 'Šta se dogodilo Aiša, vidim da si obučena.'

Rekla sam: 'Ništa se nije dogodilo.' On je rekao: 'Nećeš mi reći, ili će me Uzvišeni Allah obavijestiti o tome?!'

Aiša kaže da je rekla: 'O Božiji Poslaniče, neka moja mati i moj otac budu žrtvovani za tebe, i potom sam mu sve ispričala...'

'Ti si bila, dakle, tamna figura koju sam vidio ispred sebe?'

Odgovorila sam: 'Da.', potom me je pritisnuo na moja prsa i to me zaboljelo, a zatim je rekao: 'Zar ti misliš da će Allah i Njegov Poslanik biti nepravedni prema tebi?'"[1]

U drugoj verziji, ona je rekla: "Ja sam izgubila trag Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i posumnjala sam da je otišao nekoj od žena. Počela sam ga tražiti i našla sam ga na sedždi kako govori: 'O moj Gospodaru, oprosti mi.'"[2]

U sljedećem slučaju ona je kazala: "Jedne noći nakon što je Božiji Poslanik bio sa mnom, izašao je. Obuzela me je zavidnost, kada je došao i vidio šta sam učinila, rekao je: 'Šta se dogodilo o Aiša, nisi li zavidna?' Odgovorila sam: 'Zašto neko poput mene ne bi bio zavidan na nekoga po put tebe.' Božiji Poslanik, s.a.v.a., je tada odgovorio: 'Nije li te obuzeo tvoj šejtan.'"[3]

Zadnji rivajet dokazuje jasno, kada bi je obuzimala zavidnost ona se nije mogla kontrolisati, činila bi čudne stvari, poput razbijanja posuda, cijepanje odjeće.

U duhu toga, ona u ovom rivajetu kaže: "Kada je on došao i vidio šta je sa mnom, rekao je: 'Šta se dogodilo o Aiša, nisi li zavidna?' 'Zašto neko poput mene ne bi bio zavidan na nekoga poput tebe.' Božiji Poslanik je tada rekao: 'Nije li te obuzeo tvoj sejtan.'"

Bez sumnje, Aiša je često bila nadvladavana i obuzimana svojim šejtanom, jer je on našao put do njenog srca pomoću zavidnosti.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je rekao: "Ljubomora dio muškarčeve vjere, a ženi donosi nevjerovanje". Dakle, muškarac može biti ljubomoran na ženu, šta više to je dio njegove vjere, jer prema šeriatu njemu nije dozvoljeno da svoju ženu dijeli bilo s kim. Žena, međutim, nema pravo da bude zavidna (ljubomorna) prema svom mužu, jer mu je Allah, dž.š., dozvolio da oženi više od jedne žene. Stoga pravedna žena s imanom i koja sluša Božije propise prihvaća svoju 'suparnicu' cijelim srcem, naročito ako je njen muž pravedan i ako se boji Allaha Uzvišenog.

Što onda reći u ovom slučaju, naspram vođe humanosti, simbola pravde i najplemenitijeg karaktera? Dalje, mi nalazimo jasnu kontradikciju navodnoj specijalnoj ljubavi Božijeg

---

[1] Sahih Muslim, svez. 3., str. 64.; Musned, Ahmed ibn Hanbel, svez. 6., str. 221.

[2] Musned, Imam Ahmed, svez. 6., str. 147.

[3] Ibid., svez. 6., str. 115.

Poslanika prema Aiši i ono što ehli sunnet ve-1-džema'at kaže, navodno o "njegovoj najvoljenijoj i najdražoj ženi". Oni čak izvještavaju da su se neke Poslanikove žene odricale svog reda radi nje, nakon što su došle do saznanja da je Božiji Poslanik voli i jedva čeka na njen red. Ako je to tako, možemo li naći ikakvo opravdanje i objašnjenje za Aišinu pretjeranu ljubomoru. Neko bi mogao pomisliti da je stvar obrnuta, tj. da su ostale žene Božijeg Poslanika bile zavidne prema Aiši, zbog navedene intenzivne Poslanikove ljubavi prema njoj kako tvrde sunnitski izvori.

Ako je ona bila najljubljenija i najvoljenija, čemu onda mjesta ljubomori?

Historija prenosi samo njene hadise u pogledu toga, pa se tako biografska iznošenja isprepliću sa njenim uzdizanjem "da je ona najvoljenija Poslanikova žena i da se on teško odvajao od nje".

Ja vjerujem da su svi ovi rivajeti došli od Umajada koji su voljeli Aišu i dali joj najveći epitet budući da je ona služila njihovim interesima. Ona im je prenijela ono što su oni željeli da čuju i borila se protiv njihovog glavnog neprijatelja Ali ibn Ebu Taliba.

Ja, također, vjerujem da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije mogao mnogo voljeti kada je činila one stvari koje smo prethodno spomenuli. Kako bi Božiji Poslanik mogao voljeti onoga ko je bio sklon laganju, klevetanju, vrijeđanju i ko sumnja u Poslanikovu pravednost? Kako bi Božiji Poslanik mogao voliti nekoga ko ga špijunira, izlazi bez njegove dozvole vani, vrijeđa u njegovom prisustvu njegove mrtve žene, kako bi mogao voljeti nekoga, ko mrzi njegova sina Ibrahima i optužuje njegovu majku Mariju za laganje? Kako bi Božiji Poslanik mogao voljeti nekog ko se mješa između njega i njegovih žena lažući i izmišljajući, uzrokujući time razvod sa drugom.

Kako bi on mogao voljeti onoga ko mrzi njegovu kćerku Fatimu i njegova amidžića Alija do stepena da ona nije mogla spomenuti njegovo ime niti o njemu misliti bilo što dobro.[1]

Sve ovo i ono što se dogodilo nakon Poslanikove smrti, a dogodilo se više toga, sve je to pokuđena u očima Allaha i Njegova Poslanika i oni ne mogu voljeti one koji su skloni takvim djelima, jer Allah je Istina, a Njegov Poslanik personificira Njegovu Istinitost.

Vidjet ćemo u toku daljih diskusija, da je Božiji Poslanik nije volio i da je upozorio svijet protiv njenih spletkarenja.

Jednom sam pitao neke od naših učitelja za razloge izuzetne ljubavi Poslanikove za Aišom, a naročito razloge za zanemarivanje nekih drugih njegovih žena. Oni su iznijeli brojne odgovore, od koje su svi bili lažni.

Jedan od njih kaže: "Zato što je ona bila lijepa i mlada i što je bila djevica."

Drugi kaže: "Zato što je bila kćerka iskrenog Ebu Bekra, njegovog bliskog ashaba."

Treći kaže: "Zato što je sačuvala u pamćenju pola vjere Božijeg Poslanika i bila je učeni fakih."

Četvrti kaže: "Zato što je Džebrail dolazio u njenom liku i on nikada ne bi došao Božijem Poslaniku, a da to nije bilo u njenoj sobi."

Kao što možes vidjeti, dragi čitaoče, nijedna od ovih tvrdnji nije utemeljena na logici i realnosti. Mi ćemo negirati tačnost ovih odgovora sa nepobitnim dokazima.

Ako je Božiji Poslanik voli Aišu zato što je bila lijepa i zato što je jedina bila djevica od njegovih žena, šta ga je sprečavalo od ženidbe sa lijepim djevojkama koje su je nadmašivale u šarmu i ljepoti i koje su bile uzor ljepote među arapskim plemenima?

Historičari, s druge strane, također, spominju kao razlog Aišine ljubomore prema Zejneb bint Jahs, Safiji bind Hudžaj i Mariji Kopitkinji, zato što su one bile ljepše od nje.

---

[1] Sahih Buhari, svez. 3., str. 135.

Ibn Sa'ad[1] i Ibn Kesir[2] spominju da je Božiji Poslanik oženio Meliku Bint Ka'ab koja je bila poznata po svojoj izuzetnoj ljepoti. Aiša je otišla da je vidi i rekla joj: “Zar se ne stidiš udati za ubicu svoga oca?!”

Ona je tada zatražila utočište Allahovo od Božijeg Poslanika našto je on razveo. Njeni suplemenici su došli kod Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i rekli: “Ona je mlada i zelena ona je obmanuta pa je povrati.” Božiji Poslanik je odbio da to učini. Njen otac je ubijen na dan osvajanja Mekke, a njegov ubica je bio Halid ibn Vehid.

Ovaj rivajet jasno pokazuje da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije bio opsjednut ljepotom i mladošću u svojim brakovima.

Naprotiv, da je to bilo tako on ne bi razveo Maliku bint Ka'ab koja je bila mlada i izuzetno lijepa. Ovaj, dakle, rivajet, kao i mnogi drugi, kazuju nam vrste metoda kojima se Aiša služila u sprečavanju mladih i lijepih da se udaju za Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Rekli samo već kako je ona izazvala razvod Esme bint Nis'man iz zavidnosti zbog njene izuzetne ljepote.

Aiša joj je rekla: “Božiji Poslanik voli ženu koja će mu reći kad joj prilazi: ‘Tražim utočište kod Allaha od tebe.’”

Spomenuli smo slučaj vezan za Meliku u kojoj Aiša budi osjećaj ubijenog joj oca, govoreći joj: “Zar te nije stid udati se za čovjeka koji je ubio tvoga oca?!” To je bilo vrijeme kad su tragovi džahilijjeta bili još jaki što je iniciralo ljude na osvetu i odmazdu.

Nama je ostalo samo da se pitamo, zašto je Božiji Poslanik rezveo ove dvije nevine žene koje su bile žrtve Aišine ljubomore?

Prije svega, moramo shvatiti da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., bio nepogriješiv i kao takav nikom nije načinio nasilje i nepravdu. U razvodu ove dvije žene je morala biti neka mudrost znana samo Allahu i Njegovom Poslaniku.

Sigurno, uprkos njenim moralnim djelima, morala je biti neka mudrost ili povod zašto Božiji Poslanik nije razveo Aišu. Mi ćemo se ove stvari dotaći u sljedećim diskusijama.

Kada je u pitanju prva žena, tj. Esma bint Nu'man, njeno naivno stanje je postalo očigledno kada ju je Aiša zavela svojim trikom i prvim riječima kojima je ona pozdravila Božijeg Poslanika, kada je on ispružio svoju ruku prema njoj, njene riječi su bile: “Tražim utočište kod Allaha od tebe.”

Uprkos njenoj izuzetnoj ljepoti Božiji Poslnik, s.a.v.a., je nije zadržao zbog njenog ograničenog razuma, djetinjastog. Mada prema neki drugima prenosiocima Ibn Sa'ab u svom Tabakatu, svezak 8., str. 145., kaže da je Ibni Abbas rekao: “Božiji Poslanik, s.a.v.a., je oženio Esmu bint El-Nu'man i ona je bila među najljepšim najsavršenijim ženama svoga vremena.”

Možda nas je Božiji Poslanik, s.a.v.a., podučiti da važnost inteligencije nadmašuje fizičku ljepotu jer, koliko je mnogo ljepuškastih žena bilo zavedeno zbog svoje maloumnosti. Stoga, možda, Božiji Poslanik kada je u pitanju bila Melika ibn Ka'ab, a kojoj je nedostajalo shvatanja (kao što je to njen narod posvjedočio) nije želio da ona živi u strahu i nemiru, koji bi joj prouzrokovali velike probleme jer je Aiša ne bi ostavila na miru bez sumnje, da postoje i drugi razlozi, a koji su nama nepoznati. Važna stvar je u tome da se shvati da Božiji Poslanik, s.a.v.a., nije žudio za ljepotom i putanim strastima, kako to neke neznalice i orjentalisti smatraju, jer, oni tvrde da je Božiji Poslanik bio opsjednut lijepim ženama. A mi smo se uvjerili kako je Božiji Poslanik razveo ove dvije lijepe i mlade žene.

---

[1] Ibn Sa'd, Tabakat, svez. 8., str. 148.
[2] Ibn Kesir, Tarih, svez. 5., str. 299.

Tvrdnja onih koji kažu da je Božiji Poslanik volio Aišu zbog njene mladosti i ljepote je neutemeljena i neprihvatljiva.

Što se tiče onih koji drže da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., Aišu navodno, volio zato što je ona bila kćerka Ebu Bekra, je također neistina. Možemo reći da ju je on oženio radi Ebu Bekra, zato što se Božiji Poslanik oženio u nekoliko slučajeva iz različitih plemena, iz čisto političkih razloga s ciljem da pridobije njihova srca i da posije ljubav i milost među svim plemenima, a istisne mržnju i neprijateljstvo iz njihovih srca.

Božiji Poslanik je tako oženio Umi Habibu sestru Muavijinu, sestru Ebu Sufjana, svog najvećeg neprijatelja. Ovo je bilo stoga što on nije gajio ni prema čemu i ni prema kome zla, već samilost prema svim svjetovima.

Njegova osjećajnost i ljubav prema arapskim plemenima vodila ga je ka ženidbi sa Jevrejkama, kršćankama, kopitkinjom samo zato da bi približio ljude Knjige jedne preme drugima.

Ovo je naročito bilo stoga, kako možemo razumjeti iz biografskih radova, što je Ebu Bekr zamolio Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da oženi njegovu kćer Aišu upravo kao što ga je i Omer zamolio da oženi njegovu kćerku Hafsu.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je udovoljio njihovim željama zato što je njegovo srce obuhvaćalo cijelokupno čovječenstvo.

Allah Uzvišeni je rekao: “A da si ti grub i tvrdog srca, oni bi se razbježali od tebe.”[1]

Svi moji stavovi su potkrijepljeni dokazima iz šest sunnitskih Sahiha. Muslim, poput drugih, prenosi u svom Sahihu da je Omer ibn Hattab rekao: “Kada se Božiji Poslanik odvojio od svojih žena ušao sam u džamiju, a ljudi su grebali tlo sa kamenjem govoreći: “Božiji Poslanik je razveo svoje žene.”

Ovo je bilo prije naredbe o nošenju hidžaba. Ja sam kazao: “Ja ću to sigurno doznati danas.” Otisao sam Aiši i upitao je: “O kćeri Ebu Bekra! Jesi li dostigla kranju tačku vrijeđanja Božijeg Poslanika?” Ona je odgovorila: “Moj problem te se ne tiče Omere, gledaj svoja posla!” Zatim je Omer nastavio: “Tako sam otišao kod Hafse svoje kćerke i upitao je: ‘Je si li dostigla krajnju tačku uznemiravanja Božijeg Poslanika, s.a.v.a.? Ti znaš tako mi Allaha da Božiji Poslanik nema ljubavi prema tebi, da nije za mene, on bi te razveo.’ A potom je zaplakao”[2]

Ovaj hadis jasno ilustrira da poslanikov brak sa Hafsom nije bio zbog ljubavi, već zbog političkih okolnosti koje su diktirale neke stvari.

Ono što nas čini uvjerenim u ispravnost našeg rezonovanja je činjenica da se Omer ibn Hattab zakleo Bogom da Božiji Poslanika nije volio Hafsu.

Prema tome, kod nas ne postoji ni najmanje sumnje o njenom braku da je on bio rezultat političkih okolnosti što je jasno izraženo Omerovim riječima: “Da nije bilo za mene, Božiji Poslanik bi te razveo.”

Ovaj hadis nam također da je neke naznake o braku Božijeg Poslanika, s.a.v.a., sa Aišom, i da je usprkos svim njenim ispadima ispoljavao strpljivost i uzdržanost zbog Ebu Bekra.

Inače Hafsa je zavređivala više ljubavi i pažnje od Aiše budući da ona nije činila mnoge stvari koje je činila Aiša.

Ukoliko prostudiramo sve događaje, pritom zanemarujući fabrikovane predaje koje su iskonponovali Umajadi u čast Aišinu, primijetit ćemo da je Božiji Poslanik bio u mnogo slučajeva uznemirava njenim ponašanjem. Ovdje se pozivamo na hadis koji prenosi Buharija,

---

[1] Ali Imran, 159

[2] Sahih Muslim, svez. 4., str. 188.

a i nekoliko drugih sunnitskih zbirki. U svima njima se govori o stepenu averzije koju je Aiša osjećala prema svome mužu, Božijem Poslanik, s.a.v.a.

Buharija prenosi u 3. svesku u odjeljku izražavanja bolesne osobe, prenosi: Čuo sam Al-Kasima ibn Muhameda da kaže: "Aiša je rekla: 'Boli me glava.'"

Božiji Poslanik joj je rekao: "Ako bi se to dogodilo dok sam ja živ, tražio bih od Allaha oprosta i molio bi za tebe."

Aiša je kazala: "Lijepe li priče! Tako mi Allaha, ja mislim da bi ti volio da me vidiš mrtvu i kad bi se to dogodilo, to bi potrošio ostatak dana ženeći neku drugu ženu."[1]

Da li ovaj hadis indicira da je Božiji Poslanik volio Aišu?

Konačno, sumirajmo sve ovo, ističući da su Benu Ummejje, a naročito Muavija ibn Sufjan, mrzili Božijeg Poslanika, s.a.v.a., pa su nakon što im je hilafet pao u ruke uložili sve svoje napore da iskrive istinu i okrenu sve naopako.

Oni su tako do vrhunca uzdigli moć ljudi koji su bili obični za vrijeme života Božijeg Poslanika, bez ikakva specijalna statusa, dok su istovremeno ignorisali druge koji su bili primjer uzoritosti i čestitosti.

Vjerujem da je njihov jedini kriterij u skladu igroniranja je bilo njihovo intenzivno neprijatelistvo i izrazita mržnja prema Muhammedu i članovima njegove porodice: Aliju, Fatimi, Hasanu i Husejnu.

Umajadi su onima prvim uzdigli status i fabrikovali lažne hadise o njihovim posebnim vrednotama, naročito onih osoba koje su oponirale Božijem Poslaniku, s.a.v.a., i njegovom Ehli-bejtu koje je Allah očistio i nečistoću od njih otklonio.

Oni su tražili bliskost s takvima, a u skladu s njihovim visokim položajima su uživali respekt među ljudima.

A s druge strane, nastojali su da ponize i proizvedu greške i mahane pomoću lažnih rivajeta i hadisa za svakoga onoga koji je gajio ljubav prema Božijem Poslaniku, s.a.v.a., i koji bi ga branio.

Tako je Omer ibn Hattab koji bi polemisao i raspravljao o svakoj odluci i naredbi Božijeg Poslanika, s.a.v.a., postao heres umajadske dinastije. S druge strane Ali ibn Ebu Talib koji je naspram Božijeg Poslanbika, s.a.v.a., bio kao Harun naspram Musa, a.s., i kojeg je Božiji Poslanik toliko volio, osamdeset je godina bio proklinjan sa svih minbera od strane tadašnje vlastodržačke uleme.

Slično je i Aiša, koja je uzrokovala Božijem Poslaniku mnoge nevolje i koja je ispoljavala neposlušnost prema njegovim naredbama, a tako i naredbama Božijim, ustala protiv Poslanikovog nasljednika h. Alije i uzrokovala njegov rat poznat među muslimanima, a koji je rezultirao smrt hiljade muslimana. Tako ona, dakle, postaje slavna žena u islamu čija fikhska stajališta bivaju prihvaćena i slijeđena.

Ali s druge strane, h. Fatima Ez-Zehra, prvakinja među svim ženam, ona za koju je Božiji Poslanik kazao da će biti ljut na onoga ko naljuti nju i da će biti zadovoljan s onima s kim je ona zadovoljna, postaje zaboravljena, biva pokopana u mrkloj noci i nakon prijetnje da će joj kuća biti zapaljena i nakon što su joj vrata silom otvorena i pritisla stomak uzrokujući pobačaj djeteta u njenom stomaku. Niko među ehli sunnitskim muslimanima ne zna ni jedan hadis koji je ona prenijela od svog oca. Slično, Jezid ibn Muavjja, Zijad ibn Ebi, ibn Merdžan, Ibn Mervan, Hadžadž ibn 'As i drugi pokvarenjaci, prokleti jezikom Kur'ana i jezikom Božijeg Poslanika, s.a.v.a., postali su prvaci vjernika i zaštitnici vjere.

[1] Sahih Buhari, svez. 7., str. 8.

Što se tiče Hasana i Husejna, prvaka džennetskih mladića, koji su bili ponos nasljednika Božijeg Poslanika, s.a.v.a., zaštitnika umme, oni su proganjani, ubijeni i trovani.

Na ovaj način Ebu Sufjan, munafik i vođa u svakoj bici protiv Božijeg Poslanika je dobio status hvaljenog i priznatog. To se pravdalo time, da ko god je ušao u njegovu kuću prilkom osvajanja Meke bio je siguran. Što se tiče Ebu Taliba, zaštitnika i branioca Muhammeda, s.a.v.a., sa svim što je imao na raspolaganju, završio je svoj život u neprijateljstvu sa svojim narodom i svojim rođacima radi svoga bratića i to do te mjere da je čak tri godine proveo u izolaciji s Božijim Poslanikom, s.a.v.a., u dolini Mekki drzeći svoje vjerovanje u tajnosti radi koristi islama samo zato da bi se uspostavili neki mostovi komunikacije sa Kurejšijama da muslimani ne bi bili ubijeni. On je bio poput vjernika porodice faraonove, koji je krio svoje vjerovanje. Tako je prema hadisima koji su došli preko gore spomenutih, nagrada Ebu Taliba na onom svijetu će biti takva da će mu biti dato par papuča od vatre koje od kojih će mu mozak ključati.

Na ovaj način je Muavija ibn Sufjan amnestirani sin amnestiranog čovjeka (nakon oslobođenja Mekke), prokleti sin prokletog čovjeka, onaj koji se igrao sa naredbama Božijim i naredbama Njegovog Poslanika ne predajući im nikakav značaj, onaj koji je ubijao nevine na pravdi Boga, slijedeći pritom svoje strasti i koji je vrijeđao Božijeg Poslanika dok su to muslimani gledali i slušali, stvari su postojale poznate i tretirane kao stvar objave. Oni kažu da je Allah, dž.š., svojom objavom opunomoćio Džibrila, Muhammeda i Muaviju. On je opisivan kao čovjek mudrosti, razuman i pronicljiv političar.

Što se tice Ebu Zera Al-Gafarija, zemlja ne može poreći, niti nebo može spustiti svoju senku na nekog tako iskrenog, po riječima Poslanika, a on je kod njih tretiran kao nekakva razuzdana osoba, bio je tučen i protjeran u mjesto Rabada.

Selman, Mikdad, Amar i Huzejfe i svi iskreni ashabi koji su uzeli Alija kao svoga lidera, suočili su se sa oštrom kaznom protjerivanjem i ubistvom.

Slično, oni koji su slijedili školu halifa, sljedbenici Muavije i pripadnici škola utemeljenih od tiranskih vladara su postali ehli sunnet ve-1-džema'a i oni su predstavljali islam. Ko god bi im se suprostavio, osuđivan je kao nevjemik. Kamo sreće da su slijedili Imame Ehli-bejta koji su od grijeha očišćeni!

Što se tiče onih koji su slijedili školu Ehli-bejta i slijedili "Kapiju grada znanja" i prvog koji je prihvatio islami i Poslanstvo Muhammedovo, s.a.v.a., onoga koji je uvijek svjedočio Istinu gdje god bi bio. Oni koji koji su slijedili Ehli-bejt i čiste Imame dobili su epitet onih koji slijede novotarije i zablude, a onaj ko se borio protiv njih, tretirao se dobrim i pohvalnim muslimanom.

Sigurno, nema snage niti moći sem Allaha Uzvišenog! Allah je sigurno rekao istinu u riječima: "Kad im se kaže: 'Ne činite nered na Zemlji kad je red već uspostavljen!' Oni odgovaraju: 'Mi samo red uspostavljamo!' Zar?! A, uistinu, oni nered siju, ali ne opažaju."[1]

"Zar da vjerujemo kao što vjeruju glupaci? A uistinu oni su glupaci (bezumni)."[2]

Ukoliko se vratimo predmetu ili stvari koja se tiče Resulullaha i njegove navodne ljubavi prema Aiši, kako je ona, navodno, sačuvala pola vjeru, i da je Poslanik, navodno uobičavao reći: "Uzmite vjeru od ove crnokose (Humejre)." Mi smatramo da je ovaj hadis lažan jer nije utemeljen na istini, niti je u skladu s čudnim i smiješnim propisima koji su preneseni od Aiše. To uopće ne priliči Poslaniku, s.a.v.a., da govori takve stvari. Dovoljno nam se obratiti na slučaj dojenja djeteta koji se prenosi od Božijeg Poslanika, a zabilježen u Muslimovom Sahihu i Malikovom Muvetu. O ovaj stvari smo potpunije diskutovali u našoj knjizi "Zatim sam postao upućen". Ko želi više detalja naćiće u toj knjizi.

---

[1] Bekare, 11-12
[2] Bekare, 13

Za nas je dovoljno primjetiti u vezi onog nesigurnog hadisa da su sve druge žene Božijeg Poslanika odbile da djeluju u skladu s tim. Čak je i prenosilac hadisa šutio godinu dana izbjegavajući da ga spomene zbog svoje buntovničke i nečiste prirode.

Obratimo se Sahihu Buhari u odjeljku "Ko god napusti mjesto svoga stanovanja mora skratiti namaz", on je prenio preko Zuhrija Urve, a ovaj od Aiše koja je kazala: "Namaz je prvobitno naređen kao dvorekatan pa je ovo pravilo primjenjeno na molitvu na putovanju, a molitva u mjestu življenja je kompletirana."

Zuhri je kazao: Ja sam kazao Urve: "Pa kako će Aiša kompletirati molitvu tokom putovanja?, a on je odgovorio: "Ona je pojasnila taj propis na način kako je pojasnio Osman."

Muslim također prenosi u odjeljku o skraćivanju namaza na putovanju i to eksplicitnije od Buharije. On je prenio od Zuhrija preko Urve, a ovaj od Aiše da je "namaz je prvo bio dvo-rekatan a onda je ovaj propis ostao samo za namaz na putovanju, a u mjestu boravka je kompletiran." Zuhri kaže: "Ja sam rekao Urvetu: 'Pa kako je Aiša kompletirala namaz na putovanju?' On je odgovorio: "Ona je pojasnila to onako kako je to pojasnio i Osman."

Postoji jasna kontradikcija jer ona je jedna od njih koja tvrdi da je namaz naređen kao dvorekatan, a suprostavlja se onom što je Allah, dž.š., učinio farzom i suprostavlja se onim što je Božiji Poslanik slijedio. I umjesto da to interpretira kao izmjenu koju je Allah učinio, ona oživljava praksu Osmanovu. Zbog ovoga mi vidimo dosta propisa u Sahihima ehli sunneta ve-džemaata, ali ih oni ne slijede, jer se u većini slučajeva pozivaju na interpretaciji mišljenja Ebu Bekra, Omera, Osmana, Aiše, Muavije i drugih ashaba.

Ako Humejra (Aiša) od koje je, navodno, uzeto pola vjere, može interpretirati Božije propise kako ona želi, ja ne mogu vjerovati da bi njen muž (Božiji Poslanika, s.a.v.a.) mogao bio zadovoljan s njom, a niti zadovoljan ljudi nju slijede. A uistinu je preneseno u mnogim Sahihima, kao što je Buhariji, Muslimu, da je poslušnost njoj, zapravo, neposlušnost Allahu, dž.š. Ako Bog da, ovim pitanjem ćemo se kasnije detaljnije baviti.

Što se tiče onih koji tvrde da je Božiji Poslanik volio nju zato što je Džibril uvijek dolazio njemu u njenom liku prije no što je oženio, i da mu je dolazio samo onda kada bi se nalazio u njenoj odaji. Na ove hadise bi se i luda osoba nasmijala.

Ne znam da li je lik koji bi poprimao Džibril bila slika fotografska ili uljena?! Uistinu se u Sahihima ehli sunneta nalaze hadisi da je Ebu Bekr poslao Aišu sa sahanom datula tako da bi je on vidio i da bi je na taj način mogao oženiti uz dozvolu njenog oca. Da li je tada bilo ikakve potrebe za Džibrila da dolazi u njenom liku kada je ona živjela samo nekoliko metara od kuće Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Vjerujem da je Marija Kopitkinja, budući da je živjela daleko od Božijeg Poslanika (u Egiptu) bila priličnija da se Džibril pojavljuje u njenom liku, i da time Božijem Poslaniku najavi dobre vijesti da će donijeti sina Ibrahima. Dakle, ovi hadisi pripadaju Aišinim izmišljotinama, koji nikad nisu mogli značiti ništa drugo do li znakovi njene umišljenosti i pokušaja da se uzdigne nad drugim ženama.

Ili, i drugom slučaju, oni su nastali kao rezultat izmišljotina Benu Umeja i pripisanih njoj da bi joj uzdigli status kod umno nedoraslih.

Što se tiče navoda, da Džibril nije posjećivao Muhammeda, s.a.v.a., nigdje osim u Aišinoj sobi, ovo je još gore od prethodne tvrdnje, obzirom da je svima iz Kur'ana jasno da joj je Allah prijetio kad se urotila protiv Božijeg Poslanika. Allah joj je prijetio sa Džibrilom, melekima i pravednim vjernicima da će pomoći Poslanika ako se ona ne pokori.

Tako su tvrdnje naših učenjaka i učitelja škole ehli sunneta samo pretpostavke i legende.

"Reci: 'Imate li znanje ispravno za to, pa izađite s njim! Vi samo slijedite pretpostvke, a pretpostavke ne koriste istini.'"

Aiša nakon smrti Božijeg Poslanika (s.a.v.a.)

Ukoliko prostudiramo život majke pravovjernih kćerke Ebu Bekra nakon što se njen muž susreo sa svojim Gospodarem (kada je preselio) i nakon što je njen otac postao halifa i vođa islamskog ummeta, ona je postala najistaknutija žena u islamskoj državi, s obzirom što joj je muž bio Božiji Poslanik i što je njen otac bio halifa.

Ona je vjerovala ili je držala svoju malenkost u uvjerenju da je ona nabolja od Poslanikovih žena, jednostavno stoga, što je smatrala da je ona bila jedina djevojka koju je on oženio.

Kada je Božiji Poslanik umro, ona je bila u punom cvatu svoje mladosti.

U skladu s mnogim predajama, ona je tada imala 18 godina, tj. kada je njen muž preselio. Nije živjela vise od 6-8 godina s Božijim Poslanikom kako kažu različite predaje.

Prve godine je provela u igri koja dolikuje djeci, iako je bila žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ona je bila, kako to robinja Božijeg Poslanika Barira opisuje, mlada žena koja bi zaspala ostavljajući svoje tijesto koje bi koze pojele.[1]

Da, imala je 18 godina kada je preselio na bolji svijet Božiji Poslanik ili kako bi se to danas reklo bila je u tinejdžerskom dobu. Svoje vrijeme pored Božijeg Poslanika je potrošila sa devet ili deset drugih žena.

Još je bilo i drugih žena u toku Aišinog života koje smo propustili spomenuti, naročito žena prema kojoj je Aiša gajila čak i veću ljubomoru zbog ljubavi Božijeg Poslanika prema toj ženi, jer je ova žena prevazilazila sve zamišljene granice. Ta žena je bila h. Fatima Ez-Zehra, kćerka Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i njegove čestite žene h. Hatidže.

Da li znate ko je Hatidža? H. Hatidža je najistaknutija vjernica koju je selamio Džibril, a.s., i donio joj radosne vijesti o njenoj kući sagrađenoj u Džennetu, kući uživanja i zadovoljstava.[2]

Božiji Poslanik nikad nije propustao priliku da spomene h. Hatidžu, a ovo spominjanje je kidalo Aišino srce. Srce bi joj se zapalilo od ljubomore i ona bi gubila kontrolu nad sobom. Ona bi tada spominjala Hatidžu lošim riječima, bez poštovanja i osjećaja. Podsjetimo se na Aišin govor o samoj sebi, naročito u vezi Hatidže, kako to prenosi Buhari, Ahmed, Tirmizi i ibni Madže: "Nikad nisam ni prema jednoj ženi bila ljubomorna kako što sam bila prema Hatidži. To je bilo stoga što je ju je Božiji Poslanik često spominjao. Rekla sam mu: 'Zašto stalno spominješ tu staricu Kurejševićku? Ona koja je bila rumenih obraza je nastala! Sigurno ti je od nje Allah dao bolju i ljepšu.' A onda je rekla: 'Lice Allahova Poslanika se promijenilo. Nikada ga takvog nisam vidjela izuzev kada bi primao objavu.'

On je rekao: 'Ne nije mi dao bolju. Tako mi Allaha, ona mi je vjerovala kad drugi nisu, vjerovala je u moje poslanje kada su drugi sumnjali, pomogla me je svim svojim bogastvom koje je imala, dok su me drugi lišavali. Bog mi je kroz nju dao djecu dok to nije slučaj s drugim ženama.'"

Nema sumnje, da ovaj oštar odgovor Božijeg Poslanika, s.a.v.a., odbija navode onih koji tvrde da je Aiša bila najvoljenija njegova žena. Uvjeren sam također da je Aišina zavidnost i mržnja povećana kada ju je Božiji Poslanik izgrdio sa ovim prijekorima i kada je obavjestio da mu njegov Gospodar nije dao bolju od Hatidže. Još jednom Božiji Poslanik, s.a.v.a., podučava da on nije imao nikakve sklonosti prema niskim strastima i nikakve i nezdrave sklonosti prema ženskoj ljepoti i djevičanstvu, jer, Hatidža je udavana dva puta prije njega je došla njemu i od njega je bila starija petnaest godina. Uprkos ovome, on ju je volio i nikada je nije prestao hvaliti. Tako mi Boga, ovo je istinski karakter Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji je Allaha radi i volio i mrzio. Ogromna je razlika između ovog autentičnog hadisa i onog izmišeljenog, koji

[1] Sahih Buhari, svez. 3., str. 156.
[2] Sahih Buhari., svez. 4., str. 231.; Sahih Muslim, svez. 7., str. 133.

tvrdi da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., toliko preferirao Aišu, čak dotle da su mu druge njegove žene slale nekoga, savjetujući ga da pokaže pošten odnos prema drugima ženama u odnosu na kćerku Ebu Kuhafe.

Smijemo li upitati Aišu, majku pravovjernih, koja nikad nije vidjela Hatidžu, niti ju je srela, kako ona može znati da je Hatidža bila starica crvenih obraza. Da li ovakvo ponašanje može dolikovati i prosječnom vjerniku kome je zabranjeno da govori loše o osobi koja je odsutna?

Kako je tek onda govoriti o osobi kojaje mrtva i cija je duša otišla njenom Gospodaru?

Kako je to ružna stvar, ako je osoba koja se omalovažava, još i žena Božijeg Poslanika i to žena u čiju je kuću došao Džibril i nagovjestio joj radosnu vijest o njenoj kući u Džennetu.[1]

Sigurno da je se mržnja i zavidnost prema Hatidži koja se nakupila u Aišinom srcu morala pokazati i vani. Aiša nije nikada našla na koga bi mogla prenijeti svoj bijes, izuzev na Fatimu, Hatidžinu kćerku, a njenoj pastorki, koja je bila po mnogim hadisima slične dobi ili nešto starija.

Duboka ljubav koju je Božiji Poslanik osjećao prema Hatidži je sigurno ukorijenjena i ojačana u njenoj kćerki, jednici Fatimi Ez-Zehri.

Ona je bila jedina koja je živjela sa svojim ocem i koja je nosila u sebi kvalitete koje je Božiji Poslanik volio kod Hatidže.

Aišina zavidnost se dalje pojačava, kada je vidjela Božijeg Poslanika kako uzdiže vrednote svoje kćerke nazivajući je sejjide (predvodnicom) svih žena, prvakinjom žena u Džennetu.[2]

Nadalje, Allah, dž.š., je kroz nju Božijem Poslaniku dao dva unuka, prvaka džennetskih mladića, Hasana i Husejna. Ona je vidjela da je Božiji Poslanik imao običaj odspavati na Fatiminom mjestu, gledajući svoje unučiće. Govorio bi: “Ovo dvoje moje djece su miris moga ummeta.” On bi ih nosio na svojim ramenima. Ovo je dalje pojačavalo njenu zavidnost posebno što je ona bila nerotkinja. A njena zavidnost se ujedno pojačala i prema Fatiminom mužu, ocu Hasana i Husejna. Tome nije bilo drugog razloga osim ljubavi koju je Božiji Poslanik, s.a.v.a., gajio prema njemu (h.Aliji) dajući mu prednost nad njenim ocem Ebu Bekrom u svemu.

Nema sumnje da je ona živjela u sudbonosnim vremenima. Ona je vidjela da sin Ebu Taliba prednjači u svakom pogledu nad njenim ocem i da ga je Božiji Poslanik volio i cijenio više od bilo koga. Također je znala da se njen otac vratio poražen sa svojim snagama, na dan Hajbera i da je Božiji Poslanik stoga bio ožalošćen pritom rekavši: “Danas ću dati zastavu čovjeku koji voli Allaha i njegova Poslanika i koga Allah i Njegov Poslanik vole, koji će biti hrabri i neće uzmicati.”

Taj čovjek je bio h. Ali ibn Talib, Fatimin muž.

Nakon što je h. Ali osvojio Hajber, vratio se sa robinjom Safijjom bint-ul-Hudžai koju je oženio Božiji Poslanik, s.a.v.a. Ovo je na Aišino srce palo poput bljeska munje.

Ona je također znala da je Božiji Poslanik poslao Alija za njim da preuzme od Ebu Bekra zadatak obznanjivanja sure Bera'at (Odricanje od mnogobožaca). Njen otac se vratio suznih očiju pitajući za razloge na što je Božiji Poslanik, s.a.v.a., odgovorio: “Bog Uzvišeni mi je zapovijedio da niko ne treba da obznanjuje ajete izuzev mene i mog Ehli-bejta.”

Ona je također znala da je za svog nasljednika Božiji Poslanik izabrao Alija i da je naredio ashabima i svojim ženama da mu čestitaju za ovo vodstvo nad vjernicima, a njen otac je bio među prvima koji mu je čestitao, govoreći mu: “Čestitom ti sine Ebu Talibov, ti si postao i ostat ćeš vođa svakog vjernika i svake vjernice.”

---

[1] Sahih al Buhari, svez. 4., str. 231.; Sahih Muslim
[2] Ibid., svez. 4., str. 209. i svez. 7., str. 142.

Ona je bila svjesna da je Božiji Poslanik nad njenim ocem postavio golobradog mladića Usame koji je tada imao 17 godina. I k tome još mu je zapovjedio da ide pod njegovo vodstvom i da klanja iza njega.

Bez sumnje da jeAiša bila pogođena svim ovim događajima. Duboko je bila zabrinuta za svog oca i njegov udjel u hilafetu. Njena zavidnost i mržnja je rasla prema h. Fatimi i ona je pokušavala sve samo da izmijeni situaciju u prilog svoga oca, koristeci se svim metodama.

Već smo vidjeli, kako je ona poslala po svog oca, navodno, na zahtjev Božijeg Poslanika, naređujući mu da predvodi ljude u molitvi, nakon što je postala svjesna da je Božiji Posalnik izabrao Alija za ovu dužnost.

Kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., otkrio ovu spletku, bio je prisiljen da izađe bolestan, ukloni Ebu Bekra i predvodi ljude u molitvi. Bio je ljut na Aišu i rekao joj: “Vi žene ste poput Jusufovih žena.”[1] (misleći na njihove opsežne spletke)

Istraživač ovog događaja koji se veže za Aišu u nekoliko različitih i neusklađenih hadisa će naći jasne kontradikcije. Božiji Poslanik je naredio njenom ocu da se pridruži armiji pod komandom Usame ibn Zejda, tri dana prije ovog namaza.

Poznato je i to je logički da komadant armije također predvodi i namaz. Usame ibn Zejd je bio imam džemata vojsci, a Ebu Bekr je bio u toj vojsci.

Aiša je osjetila ovu degradaciju i razumjela motiv Poslanikov, a posebno činjenicu da on nije poslao Ali ibn Ebu Taliba na taj pohod na kome su učestvovali i najistaknutiji ashabi ensarije i muhadžiri.

Nadalje, ona je shvatila, kao i većina ashaba da su posljednji dani života Poslanikovog, s.a.v.a., već na izmaku. Također je dijelila mišljenje sa Omerom da Božiji Poslanik počinje da bunca ne znajući za sebe tako da joj je njena goruća zavidnost diktirala da se ponaša u skladu kako to samo zavidnost može učiniti. Tako je uzdizala status Ebu Bekra naspram h. Alija.

Na taj način je porekla da je Božiji Poslanik za svoga nasljednika ostavio Ali ibn Ebu Taliba.

Stoga je počela da uvjerava lahkomislene ljude kako je Božiji Poslanik, s.a.v.a., preselio u njenoj sobi na njenom krilu. Prenjela je da je Božiji Poslanik dok je još bio živ rekao: “Pozovi svoga oca i brata da im napravim oporuku jer bi neko mogao nešto ustvrditi što bi Allah, Njegov Poslanik i vjernici odbili sem ako to bude Ebu Bekr.”

Nije li se iko upitao šta ju je spriječilo da ih dovede do Božijeg Poslanika, s.a.v.a.?

Aišina pozicija protiv Alije, vođe pravovjernih

Istraživači njenih stavova u pogledu Ebu Hasana (h. Alije) mogu otkriti čudnu i iznenađujuću stvar. Za takvo što nema drugog objašnjenja izuzev zavidnosti i neprijateljstva prema Ehli-bejtu. Historija je zabilježila njenu nikad neprevaziđenu mržnju i malicioznost (odbojnost). Ona je dostigla takvu tačku da njegovo ime čak nije mogla ni izgovoriti niti ga pogledati.[2]

Kada je čula da su ljudi izrazili svoju privrženost njemu nakon ubistva Osmanovog, rekla je: “Više bi voljela da je nebo postalo zemlja, nego što je Ali postao to.”

Ulagala je sve napore da bi mu proizvela teškoće pa je tako povela vojsku protiv njega uzrokujući pobunu. A kad su vijesti o njegovoj smrti stigle do nje, učinila je sedždu izražavajući zahvalu Allahu, dž.š.

---

[1] Komentar Nehdžul-belage, Ibn Ebi Hadid, svez. 9., str. 197.

[2] Sahih Buhari, svez. 1., str. 162., svez. 3., str. 135., svez. 5., str. 140.

Niste li i vi poput mene iznenađeni sa stavovima ehli sunneta koji prenose u svojim Sahihima da je Božiji Poslanik rekao: “O Ali niko osim istinski vjernik te neće voljeti i niko osim munafika te neće mrziti.”[1]

Nadalje, oni prenose predaje u svojim Sahihima i Musnedima da je Aiša mrzila toliko Imama Alija da mu i ime nije mogla spomenuti. Nije li ovo njihovo svjedočanstvo koje potvrđuje, odnosno, pojašnjava ćud i karakter ove žene? Upravo kao što Buharija prenosi u svom Sahihu da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: “Fatima je dio mene, ko god mrzi nju mrzi i mene, a ko mrzi mene, mrzi i Allaha.”[2]

Potom je Buharia lično prenio da je h. Fatima umrla, a bila je ljuta na Ebu Bekra govoreći s njim do kraja svoga života.[3]

Nisu li ovi hadisi dovoljno svjedočanstvo da su Allah i Njegov Poslanik ljuti na Ebu Bekra.

Ovo je ono što su ljudi razumjeli. Ja uvijek stoga kažem da će istina izaći na površinu bez obzira koliko mnogo falsifikatori pokušavali da je sakriju i bez obzira koliko pomoćnici Umajada pokušavali da je svjesno iskrive i iskonstruišu, jer dokaz od Allaha je evidentan prema njegovim slugama od dana objave Kur'ana do zadnjeg časa. Neka je slava Allahu Gospodaru svih svijetova.

Imam Ahmed prenosi da je Ebu Bekr jedanput zatražio dozvolu da uđe Božijem Poslaniku. Prije nego što je ušao, čuo je kako Aiša podiže svoj glas na Božijeg Poslanika, s.a.v.a., govoreći: “Boga mi, posigurno znam da ti je Ali draži od mene i moga oca” Ovo je ponovila tri puta.[4]

Aišina mržnja prema Aliju je bila tako velika da je ona pokušavala da ga udalji od Poslanika služeći se raznoraznim sredstvima.

Mu'tezili ibn Abi Hadid u svom komentaru Nehdžul-belage kaže da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., klimno glavom Aliju da pride bliže. H. Alija je došao blizu pa je sjeo izmedu Poslanika i Aiše tako da ga je Božiji Poslanik privio uz sebe. Ona mu je (Aliju) rekla: “Zar nisi mogao sjesti na drugo mjesto, nego baš na moje?!”

On je također prenio hadis da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., jednog dana šetao s h. Alijem i da se njihov razgovor odužio. Aiša je prišla, pošto ih je slijedila, došla je između njih i rekla: “Šta to ima toliko između vas dvojice pa tako dugo šetate? Tada se Božiji Poslanik naljutio na nju.[5]

Prenosi se da je ona jednom došla Božijem Poslaniku dok on tiho razgovarao s Alijem, ona je viknula: “Šta to ima ili ko je to između tebe i mene o sine Ebu Talibe? Ja Imam samo jedan dan s Božijim Poslanikom (i ti mi ga uskraćuješ)?” - na što se Poslanik, s.a.v.a., naljutio.

Koliko puta i koliko duboko je ona ljutila i uznemiravala Božijeg Poslanika svojim ponašanjem koje je uzrokovala njena ljubomora i netrpeljivost. Da li bi Božiji Poslanik, s.a.v.a., bio najzadovoljniji sa ženom čije je srce plamtjelo ljubomorom i u kome je gomilala mržnju i odbojnost prema h. Aliju, prvaku njegovog Ehli-bejta, onoga za koga je rečeno: “On voli Allaha i Njegova Poslanika.” Sahih Buhari i Muslim u poglavlju “Prednosti Ali Ibn Taliba”, kao i: “Ko god voli Alija voli i mene, a ko god mrzi Alija mrzi i mene.”[6]

[1] Sahih Muslim, svez. 1., str. 61.; Sahih Tirmizi, svez. 5., str. 306.; kao i Sunen Nisai
[2] Sahih Buhari, svez. 4., str. 210.
[3] Ibid, svez. 5., str. 82., svez. 8., str. 3.
[4] Musned, Imam Ahmed ibn Hanbel, svez. 4., str. 275.
[5] Komentar Nehdžul-belage, Ibn Ebi Hadid, svez. 9., str. 195.
[6] Mustredrak, Hakim, svez. 3., str. 130.

U svojim kućama boravite i ne izlažite se vani (ne izlazite iz njih)

Uzvišeni Allah je naredio ženama Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da borave u svojim kućama, da iz njih ne izlaze i ne pokazuju svoje ukrase. Također im naredio da uče Kur'an, da obavljaju molitvu, daju zekat i slušaju Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.a.

Sve žene Poslanikove su slušale zapovjedi Allahove i naredbe Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koje su se odnosile na ono što je rečeno, čak i prije nego je Resulullah preselio.

Poslanik im se jednom prilikom obratio riječima: "Koja će od vas jahati kamilu i imati za sobom pse koje će lajati na nju?"

Sve su one poslušale izuzev Aiše. Ona je odbila pokoriti se njegovim naređenjima. Historičari prenose da je Hafsa bint-ul-Omer željela da ide s njom u "bitku oko deve", ali ju je njen brat Abdullah ibn Omer spriječio i citirao joj spomenuti ajet. Ona je tada izmjenila svoj plan. Međutim Aiša je uzjahala devu, a psi su lajali za njom. Taha Husein u svojoj knjizi "Velika fitna" (Al-Fitna al-kubra) kaže: "Na svom putu Aiša je pošla pored neke vode i zalajali su psi. Ona je upitala: "Koja je to voda?" Bilo joj je odgovoreno da je to voda neka, a ne ona koju je Poslanik . Kada je čula, to je šokiralo pa je zbunjeno vikala: "Vraćajte me nazad!" To je ponovila dva puta. Čula sam Božijeg Poslanika dok je bio među nama kako kaže: "Koja će od vas jahati kamilu i imati za sobom pse koji će lajati na nju kda prolazila rijeku ...?"

Abdullah ibn Zubejr je došao, pošto je bio zadužen da smiri situaciju, doveo je pedeset ljudi iz plemena Benu Amir koji su se lažno zakleli da ta voda nije ona koju je Poslanik najvio.

Ja vjerujem da je ovaj rivajet fabrikovan za vrijeme Benu Umajada, kako bi umanjili neposlušnost Ummul-mu'minin, misleći da će majka pravovjernih biti oslobođena odgovornosti optužbe nakon što ju je njen sestrić Abdullah ibn Zubejr obmanuo dovodeći pedeset ljudi koji su se lažno zakleli Bogom svjedočeći da to nije ona voda.

Uistinu je to glupa šala, pokušaj da se obmanu plitiki umovi, i da se uvjere kako je Aiša bila prevarena, zbog toga kada je prešla vodu i čula lajanje pasa pa je stala raspitivati se o vodi, pa kad joj je rečeno da je to voda --- u šoku je uzviknula: "Vraćajte me nazad, vraćajte me nazad!"

Da li ovi idioti koji su skovali ovaj hadis tragajući za izgovorom za Aišinu neposlušnost Allahu i onome što je objavljeno u Kur'anu u vezi njene obaveze da boravi u svojoj kući, ili oni to čine zbog izgovora njene neposlušnosti Božijem Poslaniku, s.a.v.a.? Nalaze li oni izgovor za majku pravovjernih i pored toga što je odbila savjet. Umu Seleme rekla: "Jedan dan je Božiji Poslanik izašao nakon što smo bile s njim pa je skrenuo lijevo od mjesta zvanog Kadid i sjeo s h. Alijem i tiho pričao s njim duže vrijeme.

Aiša je željela da se nametne iznad njega, pokušala sam da je spriječim, ali me ona nije poslušala, nego je navalila. Nije dugo potrajalo, a ona se vratila suznih očiju. Pitala sam: "Šta se dogodilo?" Rekla sam: "Prišla sam, a oni su razgovarali, tada sam rekla Aliju: 'Ja imam Božijeg Poslanika jedan dan od devet. Pa zar mi ga ne možes ostaviti na moj dan?!'"

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je prišao Aiši, crven od srdže i kazao joj: "Idi natrag! Boga mi, niko osim onih koji su napustili vjeru ne mogu mrziti njega."

"Uputila sam je sjeca li se toga?"

Ona je odgovorila: "Da sjećam se toga."

Ummu Selema je nastavila: "Također ću te podsjetiti da smo obadvije bile s Božijim Poslanikom, s.a.v.a., pa nam je on rekao: "Koja od vas će jahati kamilu i imati za sobom pse koji će lajati na nju?"

Rekle smo da tražimo utočište kod Allaha i Njegova Poslanika od toga. A onda je on dotaknuo tvoja leđa i rekao: "Nemoj da budeš ti ta o Aiša." Aiša je kazala: "Sjećam se toga."

Potom je Ummu Selema rekla: “Zar se ne sjećaš dana kada je tvoj otac došao s Omerom pa smo obukle svoja vela, a oni su govorili ono što su govorili, a onda su rekli: “Božiji Poslaniče, mi ne znamo koliko dugo ćeš biti s nama pa kad bi nam rekao ko će te naslijediti od nas tako da se imamo kome obratiti?” On im je odgovorio: “Što se mene tiče, ja sam vidio njegovu (Alijevu) poziciju ispred vas. Kad bih to učinio, vi biste se razjedinili kao što su se razjedinili Izraelćani kada je bio u pitanju Harun, a.s.”

Oni su šutili, a potom su otišli. Nakon što su izašli mi smo ušle Božijem Poslaniku i ti si mu kazala: “O Božiji Poslaniče, koga ćeš izabrati za halifu od njih?” Odgovorio je: “On je onaj koji nosi zakrpljene sandale.”

Izašle smo vani i vidjele smo da je to Ali ibn Ebu Talib. Ti si rekla: “O Božiji Poslaniče, ja ne vidim nikoga izuzev Alija?” A on je rekao: “Da on je taj.”

Umu Selema joj potom reče: “Kako ti, nakon svega ovoga možes uronuti na taj put?” A Aiša reče: “Ja odlazim da pomirim ljude.”[1]

Ummu Selema je pokuŠala da je spriječi od pobune, koristeći oštre riječi: “Ukoliko se stubovi islama iščupaju neće biti podignuti od strane žene i ukoliko se slome neće biti spojeni ženskim rukama. Ono što je vrijedno za ženu su obaranje pogleda i čuvanje svoje časti. Šta bi ti kazala kada bi se pred tobom pojavio Božiji Poslanik, s.a.v.a., i našao te kako jašeš na kamili. Boga mi kad bih ja odlučila krenuti na tvoje putovanje, pa čak da mi se kaže: ‘Ući ćeš u Džennet.’, ja bih se zastidjela Poslaniku pogledati u oči jer nam je on ostavio hidžab u amanet.”[2]

Upravo tako je majka pravovjemih Aiša odbila da prihvati savjete mnogih dobrih ashaba.

Taber u svojoj historiji prenosi od Jahja ibn Kudama Sadi da je rekao Aiši: “O majko pravovjernih! Boga mi, ubica Osmana je manje odgovoran od tebe koja izlaziš na ovoj prokletoj devi iz svoje kuće i nosiš oružije. Bog Uzvišeni te je obavezao hidžabom (boravkom iz zavjese, tj. u kući) i bogobojaznošću. Ti si upropastila svoj hidžab i zloupotrijebila svoj autoritet. Sigumo, ko god te vidi u pobuni vidjeće tvoju propast. Ako nas želiš poslušati, vrati se nazad svojoj kući. Ako si došla pod prinudom, tada traži pomoć od vjernika.”[3]

Aiša, majka pravovjernih, je bila vođa

Histiričari su zabilježili da je ona bila vođa koji je vršio nadgledanje, razdvajanja ljudi i izdavajanje naređenja. Čak kada su Zubejr i Talha raspravljali ko bi trebao da predvodi molitvu (namaz) i kada su obadvojca to željeli, Aiša je intervrenisala i uklonila obadvojcu. Ona je naredila svom sestriču Abdullahu ibn Zebejru da predvodi namaz.

Ona je slala glasnike sa pismima koje je slala u nekoliko pokrajina tražeći podršku protiv Alija ibn Ebu Taliba i podstrekala ljude džahilijetskim zovom.

Regrutovala je 200.000 arapskog ološa i rulje da se bore i da zbace vladara pravovjemih s vlasti. Njeno agitovanje je rezultiralo raskol kada je veliki broj ljudi bio ubijen u ime odbrane i podrške majci pravovjernih. Histiričari kažu, kada su Aišini pomagači došli Osman ibn Ha'nifu vladaru Iraka sa sjedistem u Basri, njega i njegovih 60 službenika su zatvorili. Oni su bili dovedeni pred Aišu koja je naredila da budu pogubljeni. Oni su svi poklani kao što se ovce kolju.

[1] Komentar Nehdžul-belage, Ibn Ebu Hadid, svez. 2., str. 77.
[2] Ibn Qutajba u knjizi Kitab al Musnif fi Garib al Hadis
[3] Tarih Taberi, svez. 6., str. 482.

Izvieštava se da je tu, zapravo, bilo četiri stotine muškaraca i da su to bili prvi muslimani čije su glave bile odsječene i da su sve to strpljivo podnijeli.[1]

Al-Sabi prenosi od Muslima ibn Ebu Bekra, a ovaj od svog oca: "Kada su Talha i Zubejra stigli u Basru, ja sam pripasao svoju sablju s namjerom da im pomognem. Posjetio sam Aišu, ona je naređivala, zabranjivala, ukratko, ona je komandovala. Zapamtio sam hadis Božijeg Poslanika, s.a.v.a., slušajući kada bi on govorio: 'Zajednica koja dopusti da njom vlada i upravlja žena, neće nikad uspijeti.' Potom sam se povukao i otišao od nje."

Buhari prenosi od Ebu Bekra: "Allah Uzvišeni me je podsjetio u toku "bitke oko deve", na riječi Božijeg Poslanik kada je čuo da su Perzijanci proglasili svoju kćerku Kosres princezom: 'Ljudi koji vlast prepuste ženi, neće nikada uspjeti.'"[2]

Jedna od stvari koja me zasmijava i navodi me na plač je to da je Aiša izašla iz svoje kuće u neposlušnosti Allahu i Njegovu Poslaniku i naredila ashabima (svojim pristalicama) da ostanu u svojim kućama.

Ovo je, doista, čudna star! Kako se to, Bože dragi, moglo dogoditi?!

Mu'tezil Ibn Abil Hadid u komentaru Nahdžul-belage, prenosi zajedno s drugim historičarima da je Aiša poslala pismo Zejd ibn Salhamu El Abdiju kada je bila u Basri, u kojem mu je poručila: "Od Aiše, umm ul-mumi'nin, kćerke Ebu Bekra, istinske žene Božijeg Poslanika, ostanite u svojim kućama i trudite se da ljudi napuste sina Ebu Talibova. Ja se nadam da ću čuti ono što želim od vas, jer vi ste mi najpodaniji od moje familije. Vesselamu alejkum!"

Ovaj pravedni čovjek joj je odgovorio: "Od Zejda ibn Salhana, Aiši kćerki Ebu Bekra. Allah ti je naredio, a i nama je naredio. Tebi je naredio da ostaneš u svojoj kući, a nama da se borimo. A tvoje pismo je došlo meni preporučujući mi obrnuto od onoga što mi je Bog Uzvišeni naredio. Ti želis da činiš ono što ti je Allah zapovijedio, a ustvari, činis ono što je meni zapovijedio da činim. Tvoju naredbu ne mogu prihvatiti. Stoga je moj odgovor negativan."

Iz ovoga se jasno uočava, da se Aiša nije borila samo za vodstvo u vojsci kojom je upravljala događajima oko "deve". Ona je čeznula za apsolutnom dominacijom nad vjernicima u svim dijelovima zemlje i u svim stvarima. U skladu s ovim, ona je dala sebi za pravo da se dopisuje sa vođama plemena i namjesnika pokrajina i provincija, podstičući ih na saradnju i tražeći od njih pomoć. Zahvaljujući ovom ona je postigla status i slavu među Umajadima do te mjere da je ona postala primjer i izvor poštovanja za sve njih čije su se moći njene svi plašili.

Kada su heroji i ljudi poznati po svojoj hrabrosti napuštali i bježali s bojišta suočavajući se sa h. Alijem, ona bi ostala i podsticala ljude protiv njega.

Razum zastaje poslije svega ovoga. S jedne strane, znajući njen stav u pogledu Imama Alija, i s druge strane, saznanje da ju je Imam Ali časno otpratio njenoj kući, nakon što je bila poražena, ali ona je tvrdoglava i dalje insistirala na borbi.

Za ovo nema objašnjenja izuzev u shvatanju dubine i stepena zavidnosti i mržnje koju je majka pravovjernih nosila u sebi.

[1] Ibid., svez. 5., str. 178.; Komentar Nehdžul-belage, svez. 2., str. 501 i dr.
[2] Sahih Buhari, svez. 8., str. 97.; Nisai, svez. 4., str. 305.; Mustadrak, svez. 4., str. 525.

Božiji Poslanik je upozorio Aišu na njenu pobunjeničku narav

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je osjetio veličinu opasnosti planova koji su kolali oko njega sa svih strana. Bez sumnje da je on znao na uticaj koje žene mogu proizvesti, pa čak i na muškarce. Također je znak da su njihove spletke tako velike da mogu pokrenuti planinu. Naročito je znao da je njegova supruga Aiša bila podstrekač opasne uloge protiv njegova rođaka i zeta h. Alija i njegove porodice prema kojima je osjećala mržnju i netrpeljivost. Kako to on ne bi znao kad se sam osvjedočio pomatrajući njenu ulogu i neprijateljstvo prema njima.

Ponekad bi se rasrdio, a ponekad bi njegovo lice pocrvenilo i on bi pokušavao da je smiri svo vrijeme, dajući joj do znanja da je onaj ko voli Alija voli i Poslanik i Allaha, i onaj ko mrzi Alija je munafik koga Allah mrzi. Nažalost, ovi hadisi nisu nikada dodirnuli dubinu onih duša koji nikada nisu htijeli da prihvate istinu, osim ako je ona u prilog Aiši i koji nikad ništa nisu prihvlatili za ispravno osim ako dolazi do nje.

Kao rezultat, Božiji Poslanik je bio strpljiv kada je shvatio da je ona test od Allaha kojeg je On poslao Ummetu da bi ga ispitao kao što je provjeravao bivše narode. “Zar misle ljudi da će biti ostavljeni na miru ako kažu: ‘Mi vjerujemo.’, i da neće biti iskušavani.”[1]

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je upozorio ummet na nju u nekoliko slučajeva. Jednog dana je čak ustao i pokazao prema njenoj kući i kazao: “Odatle će se pojaviti smutnja (fitna) gdje će se pojaviti šejtanski rogovi.”[2]

Buharija prenosi o u svome Sahihu u knjizi o ženama Božijeg Poslanika predaju od Nafi ibn Abdullaha da je kazao: “Božiji Poslanik, s.a.v.a., je ustao, obratio se ljudima, potom pokazao prema Aišinoj sobi i tri puta rekao: ‘Otuda će doći nesloga i fitna, odatle će se pojaviti šejtanski rogovi.’”[3]

Muslim, također, prenosi u svom Sahihu od Ikrim ibn Amera, on od Salima, a on od ibn Omera da je kazao: “Božiji Poslanik se pojavio iz Aišine odaje i rekao: ‘Stožer nevjerovanja je odatle odakle će se pojaviti šejtanski rogovi.’”[4]

Nema potrebe obraćati pažnju na pokušaje tumačenja ovih hadisa da se pod pojavom smutnje misli na istok. Ovo je jasna potvora hadisa s ciljem da se prikrije uloga majke pravovjernih i da se otkloni bilo kakava optužba na njen račun.

Buharija je također izvijestio: “Kada su Talha, Zubejr i Aiša putovali prema Basri, Ali je poslao Amar ibn Jasira i Hasana ibn Alija koji su nas sreli u Kufi. Oni su došli do mimbera. Hasan se penjao na mimber dok je Amar stajao ispod njega. Mi smo se okupili oko njega. Čuo sam Amara kako kaže: “Aiša je otputovala prema Basri i tako mi Allaha, ona je žena vašeg Poslanika u ovom životu i u onom poslije, ali Allah Najuzvišeniji i najmoćniji vas sada stavlja na iskušenje koga ćete slušati, Allaha ili nju.”[5]

Subhanallah! Mi primjećujemo da su umajadski prenosioci u hadis unjeli frazu: “ona je žena našeg Poslanika na ovom svijetu i svijetu poslije njega”, tako da mogu zavoditi mase prema svojim stavovima da je Allah oprostio svaki grijeh koji je ona učinila i dopustio joj da uđe u Džennet jer je njen muž tamo, Njegov voljeni Poslanik. Inače, kako bi Amar mogao znati da će ona biti žena Poslanikova i na onom svijetu.

Ovo je drugi trik koji su falsifikatori hadisa načinili u za vremena Benu Umajada kada su ustanovili da se hadis širi među ljudima i da nema načina da se porekne ili zanegira oni su

[1] Ankabut, 2
[2] Sahih Buhari, svez. 4., str. 446.
[3] Sahih Muslim, svez. 8., str. 181.
[4] Ibid., svez. 8., str. 97.
[5] Ibid., svez. 8., str. 97.

odlučili da dodaju dodatke rečenice ili riječi, ili da mjenjaju smisao u nekim frazama, tako da hadis izgubi svoj prvobitni smisao.

Upravo kao što su to učinili sa hadisom: "Ja sam grad znanja, a Ali je njegova kapija."; dodavši da Ebu Bekr predstavlja njegove temelje, Omer zidove, a Osman njegov krov.

Ova podvala nije ostala skrivena za objektivne istraživače koji su odbacili ove dodatke koji u većini slučajeva inidiciraju nedostatak inteligencije falsifikatora i nedostatak mudrosti svjetla Poslanikove tradicije. Jer, oni mogu primjetiti da je Ebu Bekr temelj grada, zapravo, znači da znanje Božijeg Poslanika potiče od znanja od Ebu Bekra, a to ne znači nista drugo do kufr. Isto tako, tvrdnja da Omer čini zidine toga grada, znači da Omer sprečava ljude od ulaska u grad, tj. sprečava ih od sticanja znanja. To da je Osman krov grada je čista glupost, buduci da nema nigdje grada koji im krov.

Istraživači, također, primjećuju da se Amar zakleo da je Aiša žena Božijeg Poslanika i na ovom i na onom svijetu. Ovo je pucanj u prazno.

Kako bi se Amar mogao zakleti u nesto u što nema znanja. Ima li on ajet iz Knjige Božije ili je to obećanje od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., preneseno Njemu.

Tako nam ostaje istiniti dio hadisa, tj. da je Aiša putovala u Basru, da je ona žena Božijeg Poslanika i da Allah iskušava tamošnje ljude kroz nju da vidi da li će slušati Allaha ili nju.

Neka je slava Uzvišenom Allahu, Gospodaru svih svjetova, koji nam je dao razum pomoću kojeg možemo raščlaniti istinu od neistine, koji nam je prvi put učinio jasnim, a potom nas stavio na ispit kroz nekoliko stvari tako da može imati svjedočanstvo za nas ili protiv nas na Sudnjem Danu.

Zaključak

Važna stvar koju smo otkrili u našoj diskusiji, mada u konciznoj formi je da Aiša nije smatrana članom Ehli-bejta sa kojeg je Allah otklonio svu nečistoću i učinio ga čistim. On je sačuvao njih od svih gresaka i otklonio od njih svaku vrstu grijeha pa su oni tako postali nepogriješivi.

Dovoljno je reći da je Aiša potrošila zadnje dane svoga života u suzama, kajanju, tuzi, sjećajući se svojih grijeha. Možda će Allah njoj oprostiti, budući da On poznaje tajne svojih sluga i poznaje istinu o njihovim namjerama. On poznaje skrivene poglede i ono što srca skrivaju. Ništa na ovom svijetu na nebu ili na zemlji nije skriveno od Njega i nije naše da za bilo koju osobu donosimo presudu bilo o Džennetu ili Džehennemu.

Presuda i Sud pripadaju isključivo Allahu, dž.š., jer On kaže: "Allahovo je sve što je na nebesima i što je na zemlji! Pokazivali vi ono što je u dušama vašim ili to krili Allah će vas za to pitati; Oprostit će onom kome On hoće, a kaznit će onoga koga On hoće - Allah je Kadar sve."[1]

Na osnovu rečenog nije na nama da budemo zavoljni s njom ili da je proklinjemo. Međutim, mi znamo na osnovu svega onoga što je učinila, da je ne možemo slijediti ili preći preko nekih njenih djela.

O svemu ovome govorimo s ciljem, da rasvijetlimo ljudima istinu kako bi slijedili Pravi put. Zapovjednik vjernih h. Ali je kazao: "Nemojte biti među onima koji proklinju. Radije kažite: 'Oni su učinili tako i tako.', to djeluje kao dokaz, jače."

[1] Bekare, 284

Učeni o Ehli-bejtu

Imam pravovjernih, prvak od potomstva Poslanikova, kaže: "Što se tiče nas, najviše djelimo ono što je u rukama našim i najdalekosežniji smo nudeći se smrti."[1]

"Gdje su oni koji su tvrdili da su duboko upućeni u znanje, mimo nas, lažući i čineći nepravdu nama, iako nas je Allah visoko uzdigao a njih ponizio, nas obdario a njima uskratio, te nas uveo a njih istjerao. S nama se traži uputa, a sljepilo otklanja. Doista Imami su od Kurejša. Oni su usađeni u ogranak ovaj Hašima. Drugi, osim njih, neće biti prikladni, niti drugima, osim njih, pristoji da vode poslove." (Staza rječitosti, govor 143.)

"Mi (Ehli-bejt) smo odjeća i drugovi, rizničari i kapije. U kuće se ulazi samo kroz kapije njihove, ko god u njih uđe drugačije a ne kroz kapiju lupežom je zvan.

Kur'anske dragocijenosti izrečene su u pohvalu njihovu i oni su riznice Milostivog. Kada govore Istinu govore. Ali kada šute. Niko ne govori. Neka predvodnik bude iskren prema sljedbenicima svojim. Neka sačuva razboritost svoju, neka bude od njih koji pripadaju svijetu onom zato što je otud došao i tamo se vraća." (Staza rječitosti, govor 153.)

"Oni su život znanja i smrt neznanja. Blagost njihova govori vam o znanju njihovom, vanjština njihova o unutrašnjosti njihovoj, a šutnja njihova o mudrosti govora njihova. Ne idu protiv Istine, niti se razilaze o njoj. Potpore su islama i utočišta zaštite. S njima je istina vraćena položaju svome a laži iščezla iz boravišta svoga i jezik njezin odrezan u korijenu njegovom. Oni su razumjeli vjeru pažljivo i brižljivo, a ne preko čuvanja i prenošenja, jer zaista prenositelja znanja je mnogo, a malo čuvara njegovih." (Staza rječitosti, govor 237.)

"Mi smo stablo Poslanstva, postajano mjesto poruke, spuštalište meleka, rudnici znanja i vrela mudrosti. Onaj koji nas pomaže i onaj koji nas voli očekuje milost, dok neprijatelj naš i onaj koji nas mrzi očekuje gnjev." (Staza rječitosti, govor 108.)

"...Porodica njegova je porodica najbolje, rodbina njegovaje rodbina najbolja, a stablo njegovo je stablo nabolje. Ono je izraslo u području svetom i izdiglo se u plemenitosti. Grane njegove su dugačke, a plodovi mu ne mogu biti dosegnuti." (Staza rječitosti, govor 93.)

"Kuda idete? Pa ipak kako su nastrane mislli vaše? Putokazi su postavljeni, naznake su jasne, a svjetionik je upravljen, pa kud idete u stranu i lutate dok su među vama potomci vjerovjesnika vašeg? Oni su uzde ravog, znaci vjere i jezici istine. Priznajte im isti polažaj valjani kao što ga priznajete Kur'anu i pristupite im kao što deve žedne prilaze pojilu.

O ljudi, usvojite kazivanje ovo pečata vjerovjesnika – mir i blagoslovi Božiji neka su na nj' i na potomke njegove! - da onaj od nas koji je umro nije umro, da onaj od nas koji je istruhnuo, nije istruhnuo. I ne govorite ono što ne znate, jer najviše je istine u onom što poričete.

Prihvatite dakaz onoga protiv kojeg nemajte dokaze. Ja sam taj! Zar nisam pred vama radio po Kur'anu i zar nisam među vama ostavio potomke? Uzdigao sam među vama zastavu vjere i poučio vas granicama dozvoljenog i nedovoljnog. Ispravnošću svojom zaodjenuo sam vas odjećom sigurnosti i rasprostro vam vrlinu riječju svojom i djelom..." (Staza rječitosti, govor 86.)

"Pazite na članove porodice vjerovjesnika vašeg. Stalno se držite puta njihova. Slijedite korake njihove zato što vas nikad neće ostaviti izvan poduke i nikad baciti u propast. Ako oni sjede, sjedite i vi, a ako se oni podignu, podignite se i vi. Ne idite ispred njih, budući da biste tako zalutali. Ne zaostajte iza njih, kako ne biste tako propali." (Staza rječitosti, govor 96.)

Ovo su riječi Imama Alija, koje se naročito tiču pročišćenog Ehli-bjeta s kojeg je Allah očistio svaku sumnju i nečistoću. Ja bih dodao da je historija najbolji svjedok nepogrješivosti Ehli-bejeta.

[1] Staza rječitosti, izeka 120

Ništa sem znanja, pobožnosti, blagosti, časnosti, izdržljivosti, opraštanja i drugih vrlina nije zabilježeno o njima. Oni su poznati po svim dobrim djelima koje Allah voli. Historija je najbolji svjedok da su pravednici iz ummeta, sufije, šejhovi razlicitih tarikata, Imami razlicitih škola mišljenja (mezheba) i bivši predvodnici, islamski učenjaci, svi su oni svjedočili njihovu posebnu odličnost i istaknutost u znanju i djelima, te mjestu koje zauzimaju odmah iz Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Stoga, nije poželjno da muslimani mješaju žene Božijeg Poslanika sa Ehli-bejtom, dakle onima koje je Allah očistio, a Božiji Poslanik, s.a.v.a., sakupio pod svoj ogrtač.

Ne primjećujete li da su Imami hadiskih škola, poput Muslima, Buharije, Tirmizije, Ahmeda, Nesaie i drugih, kada prenose hadise o vrednotama pojedinaca, prave razliku u svojim Sahihima između vrednota Ehli-bjeta i vrednota žena Božijeg Poslanika, s.a.v.a.[1]

Muslim prenosi u svom Sahihu o odličnostima Ali ibn Taliba od Zejda ibn Arkama da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., kazao: "Ostavljam vam dvije vrijedne stvari. Jedna od njih je Allahova Knjiga, Kur'an. Ona je uže Allahovo, ko god je slijedi bit će upućen na pravi put, ko god je napustio on je skrenuo.", i zatim je nastavio: "I moj Ehli-bejt. Allahom vas opominjem na moj Ehli-bjet (to je ponovio tri puta)."

Mi smo upitali: "Da li su njegove žene među Ehli-bejtom" Ibni Arkam je odgovorio: "Ne, jer žena ostaje sa svojim mužem dok je on ne razvede, a kad je on razvede, ona se vraća svome ocu. Ehli-bejt je iz njegova korjena, oni su njegova skupina, njegovi bližnji kojima je uzimanje sadake zabranjeno."[2]

Slično svjedočenje nam dolazi od Buharije i Muslima da je Aiša od porodice Ebu Bekra, a ne od porodice Božijeg Poslanika, s.a.v.a.[3]

Kad je to tako, čemu onda ustrajavanje nekih tvrdoglavih osoba koje pokušavaju da ožive nesklad po svaku cijenu i da iskrive istinu u koju nema sumnje.

Oni prokljinju šije samo zato što oni ne spominju istaknut položaj majke pravovjernih, Aiše. Zašto onda oni ne prokljinju svoje Sahihe i učenjake koji su isključili žene Božijeg Poslanika iz Ehli-bjeta?

"O vjernici, bojte se Allaha i govorite samo istinu. On će vas za vasa dobra djela nagraditi i grijehe vam vaše oprostiti. A onaj ko se Allahu i Poslaniku Njegovu bude pokoravao - posticć će ono što bude želio."[4]

---

[1] Sahih Muslim, svez. 7., str. 130.
[2] Ibid., svez. 7., str. 123.
[3] Sahih Buhari, svez. 6., str. 86.; Sahih Muslim, svez. 1., str. 191.
[4] Ahzab, 70-71

IV. POGLAVLJE

Općenito o ashabima

Sve pravne regulative i islamska vjerovanja su prenesena nama od ashaba. Niko ne može tvrditi da obavlja ibatet na osnovu sunneta i Božije Knjige, a da istvremeno ne tvrdi da su ashab bili posrednici za ove dvije stvari, za sve muslimane od mašrika do magriba.

Međutim, ashabi su međusobno imali neslaganja i međusobno su se sporili nakon smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Jedni su druge proklinjali, borili se jedni protiv drugih i čak ubijali jedni druge. U tom slučaju nama nije moguće da prihvatimo sva pravila prenesena posredstvom njih bez pogovora kritike, provjere i opiranja. Također, mi ne možemo nekritički i slijepo prihvatiti njihov položaj bez poznavanja njihovih biografija, dakle ono što su oni činili za vrijeme svog života i života Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i poslije njegove smrti.

Stoga je nužno napraviti distancu izmedu iskrenih od neiskrenih, istinoljubljivih od neistinoljubljivih vjernika i onih koji su skrenuli, između iskrenih i munafika, kao i onih koji su se vratili džahilijetskim stopama.

Žalosno je da ehli sunnet uopće ne dozvoljava i u potpunosti sprečava bilo kakvo diskutovanje o ashabima i objelodanjivanje bilo kakvih njihovih grešaka. Ehli sunnet je zadovoljna sa svim njima i sviju ih blagosilja bez izuzetka, isto kao što blagosiljaju Muhammeda i njegovu porodici.

Pitanje koje se mora postaviti ehli sunnetu je: Da li kritike i pokušaj iznalaženja grešaka kod ashaba zaslužuje zabranu od strane islama? I da li je ovo u koliziji sa Kur'anom i sunnetom?

Odgovor na ovo pitanje je za mene nužno da bi se ispitala djela i riječi nekih ashaba za vrijeme života Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i nakon njegove smrti, a bazirajući se na onome što je spomenuto u Sahihima ehli sunnetskih učenjaka, Musnedima i historiskim djelima.

Ja ću ovo učiniti u konciznoj formi bez oslanjanja ni na jednu šiitsku knjigu budući da je njihove mišljenje o nekim ashabima dobro poznato i ne iziskuje daljnja pojašnjenja.

Otklanjajuću bilo kakvu konfuziju i tako ne ostavljajući ni jedan dokaz za protivnike da ga koriste protiv mene moram ustvrditi da kada spominjemo ashabe u ovom odjeljku da se to odnosi na neke od njih, a ne na sve njih. One na koje se to odnosi mogu biti većina ili manjina.

Tokom našeg istraživanja ćemo, inšallah, to i pokazati. Ovo kažem stoga što mnogi proizvođači problema, optužuju nas da smo protiv ashaba.

Oni kažu da ih blatimo i proklinjemo s ciljem da utiču na one koji nas slušaju i da takvima blokiraju put istraživanja.

Naprotiv, mi se ograđujemo od bilo kakvih napada i blaćenja onih ashaba koje Kur'an naziva zahvalnim.

Isto tako, ograđujemo se od onih ashaba koji su se vratili svojim stopama, onih koji su nakon smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., uzrokovali da većina muslimana zastrani. Ali čak ni te, koji su uzročnici skretanja, mi ne vrijeđamo i ne blatimo. Samo objelodanjujemo njihova (ne) djela koja su historičari hronološki nabrojali, tako da istina bude očigledna za one koji je traže. Naša braća iz ehli sunneta ovo tretiraju kao napadanje i proklinjanje ashaba.

Časni Kur'an, Allahova riječ koja je čista Istina, otvorio je vrata i obavjestio nas da je među ashabima bilo munafika, nevaljalaca, nepravednika, lažova, mnogobožaca, povratnika ka džahilijetu kao i onih koji su uznemiravali Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Allahov Poslanik, koji nije govorio po svom hiru i ne može biti predmet kritike, također, otvorio je ova vrata za nas, upozoravajući da je među ashabima bilo otpadnika i nevaljalaca koji su kidali svoje ugovore i

zakletve, da je među njima bilo onih za koje je rečeno da će ući u Vatru i da mu nimalo neće koristiti druženje sa Božijim Poslanikom, s.a.v.a.

Naprotiv, na Sudnjem danu to što su ashabi biće argument više protiv njih i uzrok za uvećanje kazne, kada nikakva bogastva niti rodbinska veza neće biti od koristi.

Allah Mudri u Svojoj Knjizi, a također i sunnet Njegova Posalnika, donose svjedočanstva da uprkos svim onima, u koje spada i ehli sunnet ve-1-džema'a, koji žele da spriječe muslimane od debate i kritičkog odnosa prema ashabima, da istina ne može biti skrivena i da ima načina da ona izađe na vidjelo.

Zašto oni onemogućavaju muslimane da upoznaju prijatelje Allahove i da s njima prijateljuju. Također, zašto oni spriječavaju muslimane da upoznaju neprijatelje Božije i Njegova Poslanika da bi se suočili s njima.

Jednog dana sam se našao u najvećoj Turskoj džmiji gdje sam dovršavao svoj namaz. Imam je sjeo u sredini halke onih koji su klanjali i činili su dovu zajedno. Započeo je s napadima i etiketiranjem otpadnika, tj. onih koji govore protiv ashaba Božijeg Posalnika, s.a.v.a. Govorio je dugo, a potom je kazao: “Čuvajte se onih koji pod isprikom da dosegnu istinu, govore protiv časnih ashaba. Božije je proklestvo kao i proklestvo svih meleka i ljudi na njih. Oni žele da proizvedu sumnju u srcima ljudi u pogledu njihove vjere.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je rekao: “Ako dođe hadis od mojih ashaba, prihvatite ga, jer, tako mi Allaha, kada biste vi potrošili zlata veličine brda Uhud ne biste dosegli ni deseti dio od njihove veličine.”

Jedan od prosvjetljenih članova koji je bio u mom društvu, prekinuo ga je i rekao: “Ovaj hadis je izmišljen na Allahova Posalnika, s.a.v.a.” Imam džemata i neki od prisutnih slušalaca su postali bijesni držeći nas kao nevjernike i otpadnike. Shvaćajući da situacija zahtijeva malo diplomatije, rekoh imamu džemata: “Gospodine i ugledni učitelju. Kakav je grijeh muslimana koji čita u Kur'anu: ‘Muhammed je samo Posalnik, a i prije njega je bilo poslanika. Ako bi on umro ili ubijen bio, zar biste se stopama svojim vratili? Onaj ko se stopama svojim vrati neće Allahu nimalo nauditi, a Allah će zahvalne sigurno nagraditi.’” (3:144)

I kakav je grijeh muslimana koji čita u Sahihu Buharionom i Muslimovom riječi Božijeg Poslanika: “Na Dan suda vi ćete biti odvojeni na lijevu stranu. Ja ću pitati: ‘Kuda ih vodite?’ Meni će se reći: ‘U vatru, tako mi Boga.’ A meni će se reći: ‘Ti ne znaš šta su oni činili nakon tvoje smrti. Oni su skrenuli s tvoga puta i vratili se stopama džahilijjeta.’ A ja ću, zatim, reći: ‘Daleko neka su od mene, daleko neka su od mene. Teško onima koji su promijenili put nakon mene. Ja ne vidim nikoga od njih da će biti spašen osim nekoliko nekoliko njih, poput nekoliko deva od cijelog krda.’”[1]

Svi su me slušali smireno, a neki su me potom pitali: “Je li taj hadis uistinu iz Buharije.”

“Da, upravo kao što sam siguran da je Allah Jedan, da nema sudruga i da je Muhammed, s.a.v.a., Njegov rob i Poslanik.”

Kada je imam džemata shvatio efekat moga citiranja na one okolo mene (prisutne), tiho reče: “Mi smo učili od naših šejhova, neka je Allah zadovoljan s njima, smutnja uvijek leži uspavana. Neka je Božije proklestvo na onoga koje probudi.”

Ja sam rekao: “Gospodine, raskoli i naredi nisu bili nikad uspavani, nego smo mi ti koji smo uspavani, a onoga među nama koji se probudio, otvorio svoje oči, spoznao istinu, ti ga optužuješ za buđenje nereda. U svakom slučaju, muslimani tvrde da slijede Knjigu Allahovu i sunnet Njegova Poslanika, a ne kažu da slijede svoje uvažene šejhove koji su bili zadovoljni Muavijom, Jezidom, Amr ibn 'Asom.” Imam džemata nervozno reče: “Nisi li ti nezadovoljan sa našim vođom Muavijom, pisarom Objave?”

---

[1] Sahih Buhar, svez. 7., str. 209., svez. 4., str. 94., svez. 4., str. 156.; Sahih Muslim, svez. 7., str. 66.

Rekoh mu: “Ova ličnost zahtijeva više vremena da bi ga okarakterisali. Ukoliko želiš da znaš moje mišljenje vezano za njega, dao bih ti svoju knjigu *Sumehtedejtu*, možda će te ona probuditi iz tog sna i otvoriti tvoje oči prema Istini. Imam džemata je prihvatio moj govor i moju knjigu sa izvjesnom sumnjom. Nakon mjeseca dana on mi je napisao zadivljuće pismo, zahvaljujući Allahu što ga je uputio na pravi put i izražavajući svoju ljubav prema Ehli-bejtu.

A ja sam zatražio njegovu dozvolu da prenesem njegovo pismo u trećoj knjizi kako bi imala kompletan sadržaj sa izrazima ljubavi i iskrenosti duše, koja kada je spoznala Istinu, postala joj privrženija. Ovo reflektuje realnost većine pripadnika ehli sunneta koji su skloni istini čim im se uklone zastori.

Međutim, on je zahtijevao da njegovo pismo ostane tajna, da se ne objavi, pošto je on smatrao za nužnim da treba imati dovoljno vremena da uvjeri džemaat iza sebe na otkrivene istine. On je također zelio da njegov prelazak bude tih bez ikakvog dizanja prašine kako je to sam rekao.

Vratimo se predmetu diskusije, dakle, ashabima, da bismo otkrili gorku istinu koju je Kur'an časni zabilježio i Poslanik hadisima nagovijestio.

Počnimo s riječima Uzvišenog u kojima nema laži, jer, On je konačni pravedni zakonik i On je najvjerodostojniji rastavljač istine od neistine.

Uzvišeni Allah, u vezi nekih ashaba kaže: “Među beduinima oko vas ima licemjera, a ima ih i među stanovnicima Medine, koji su u licemjerstvu spretni ti ih ne poznaješ, ali ih Mi poznajemo. Njih ćemo na dvostruke muke staviti, a zatim će biti u veliku patnju vraćeni.” (9:101)

“Licemjeri se zaklinju Allahom da nisu govorili, a sigurno su govorili nevjerničke riječi i pokazali da su nevjernici, nakon što su javno islam bili primili i htjeli su da učine ono što nisu uspijeli.” (9:74)

“I nadovezao im je on na to pritvornost u srcima njihovim sve do dana kada će pred njega stati, zato što se onoga što su Allahu obećali ne pridržavaju i zato što stalno lažu.” (9:77)

“Beduini su najveći navjernici i najgori licemjeri, i razumljivo je što ne poznaju propise koje Allah svome Poslaniku objavljuje. A Allah se zna i mudar je.” (9:97)

“Njihova srca su bolesna, a Allah njihovu bolest jošpovećava. Njih čeka bolna patnja zato što lažu.” (2:10)

“To je zato što su vjernici bili, pa nevjernici i onda su im srca zapečaćena, pa ne shvaćaju.” (63:3)

“Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe pa ipak žele da ih se pred šejtanom sudi, a naredeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede.” (4:60)

“A šta će biti tek kad ih, zbog djela ruku njihovih, pogodi kakva nesreća, pa ti dođu kunući se Allahom: ‘Mi smo samo htjeli da učinimo dobro i da bude sloge.’” (4:62)

“Kad ih pogledaš, njihov izgled te ushićuje; a kad progovore, ti slušaš riječi njihove - međutim, oni su kao šuplji naslonjeni balvani, i misle da je svaki povik protiv protiv njih. Oni su pravi neprijatelji, pa ih se pričuvaj! Allah ih ubio, kuda se odmeću?!” (63:4)

“Allah dobro zna one među vama koji su druge zadržavali i prijateljima svojim govorili: ‘Priključite se nama!’ A samo su neki u boj išli.

Ne želeći da vam pomognu. A kad zavlada strah, vidiš ih kako gledaju u tebe kolutajući očima kao pred smrt onesvješćeni, čim strah mine, oni vas psuju svojim oštrim jezicima, škrti da učine bilo kakvo dobro. Oni ne vjeruju, i zato će Allah djela njihova poništiti, a to je Allahu lahko” (33:18,19)

“Ima onih koji dolaze da te slušaju, a čim se od tebe udalje, pitaju one kojima je dato znanje: ‘Šta ono on maloprije reče?’ To su oni čija je srca Allah zapečatio i koji se za strastima svojim povode” (47:16)

“A da hoćemo, Mi bismo ti ih, uistinu, pokazali i ti bi ih, sigurno, po biljezima njihovim poznao. Ali, ti ćeš ih poznati po načinu govora njihova, - A Allah zna postupke vaše.” (47:30)

“Govorićeti beduini koji su izostali: ‘Zadržala su nas stada naša i porodice naše, pa zamoli za nas oprost!’ Oni govore jezicima svojim ono što nije u srcima njihovim. Reci: ‘Pa ko može promijeniti Allahovu odluku, ako On hoće da vam naudi, ili ako hoće da vam kakvo dobro učini?’ Allah zna ono što radite.” (48:11)

Ovi jasni ajeti iz Allahove Uzvišene Knjige objašnjavaju jasno dvoličnostvo nekih od njih koji su se svrstali u red iskrenih ashaba, tako da Allah nije objavio ajet o njima, njihovo stvarno stanje bi ostalo skriveno čak i od samog Vjerovjesnika, s.a.v.a. Međutim, ehli sunnet uvijek polemiše s nama u vezi ovoga govoreći: “Šta mi imamo s dvoličnjacima koji su prokleti. Ashabi nisu od njih ili ovi dvoličnjaci nisu među ashabima bili.”

A ako ih upitaš: ko su, onda, ovi dvoličnjaci o kojima je objavljeno preko 150 ajeta, posebno u kur'anskom ajetu 9:63, oni će odgovoriti: “To su Abdullah ibn Ubeje i Abdullah ibn Selul.” Pored ova dva oni ne nalaze druge. Subhlnallah! Ako Božiji Poslanik osobno nije znao većinu njih kako se onda licemjerstvo može odnositi samo na Ibn Ubeju i ibn Ebu Selula, ovu dvojicu koja su bila poznata svim muslimanima.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je znao nekoliko njih i rekao imena njihova Huzejf ibni Jemami kako vi tvrdite i naredio mu da sakrije njihova imena dotle da je Omer ibn Hattab u periodu svoga hilafeta pitao Huzejfu o sebi, nije li i on jedan od tih dvoličnjaka? Ovo je ono što vi iznosite u svojim knjigama.[1]

Božiji Poslanik je dao jasnu naznaku pomoću koje su munafici mogu raspoznati, tj. mržnjom prema Ali ibn Abu TAlibu kako vi iznosite u vašim Sahihima.[2]

Većina ovih ashaba s kojima ste vi zadovoljni i koja ima uvišenu poziciju u vašim očima je mrzila Ali ibn Abu Taliba vodeći pobunu i ratove protiv njega. Oni su ga proklinjali dok je bio živ i mrtav, i oni su ga i ubili. Oni su to činili kako njemu, tako i njegovoj porodici i onima koji su bili na strani njih, a vi sve njih držite eminentnim ashabima.

Mudrost Allahovog Poslanika primorala ga je da informiše Huzejfu o njihovim imenima i da izvijesti muslimane o njihovim karakteristikama i znakovima u drugima prilikama. Ovo je činjeno tako da je on ispunjavao svoju obavezu prema ljudima i da niko ne može kazati, mi nismo znali ili mi nismo bili svjesni toga.

Ono što ehli sunnet tvrdi, danas je bezvrijedno: “Mi volimo Imama Alija, neka Allah prosvijetli njegovo lice i neka ga blagoslovi.”

A mi kažemo: “Ne može postojati u srcima vjernika istovremeno i ljubav prema prijateljima njegovim i prema neprijateljima, jer Imam Ali je rekao: ‘Onaj ko nas izjednači s našim neprijateljima nije od nas.’”

Nadalje, kada Časni Kur'an govori o ashabima, on govori njima putem raznih opisa i razlučivih znakova.

Ako izuzmemo iskrene velike ashabe, tada su ostali u Mudroj Knjizi opisani kao prevaranti, oni koji krše svoje zakletve i ugovore, oni koji se vraćaju nazad u džahilijjet, oni koji sumnjaju u Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.a., koji bježe s bojnog polja oponiraju Istini, koji su neposlušni Božijim naredbama i naredbama Njegova Poslanika, koji druge sprečavaju od

[1] Kanzul Umaal, svez. 7., str. 24.; Tarih ibn Asakir, svez. 4., str. 97.; Ihja Ulumul-din, svez. 1., str. 129.

[2] Sahih Muslim, svez. 1., str. 61.; Tirmizi, svez. 5., str. 306.; Nisai, svez. 8., str. 116.; Kanzul Ummal, svez. 15., str. 105.

džihada, koji žude bezvrijednim stvarima i trgovini, napustaju molitvu, govore ono što ne rade, koji tvrde da su uz Božijeg Poslanika, u skladu s islamskim propisima, dok su im srca tvrda i ne smekšavaju se prilikom spominjanja Allaha, koji dižu svoje glasove u prisustvu Božijeg Poslanika, koji mu prave teškoće ili koji slušaju licemjere.

Zadovoljimo se s ovim kratkim pokazateljima, jer je još mnogo ajeta koje nismo citirali radi prostora. Za našu svrhu je, međutim, dovoljno spomenuti i neke ajete koji su objavljenei s ciljem da kritikuju ashabe koji su opisani rečenim atributima i koji su nakon preseljenja Božijeg Poslanika držani istinitima i časnima.

Pa, nije li, dakle, moguće za muslimane da nešto kažu protiv njih ili da nađu neke pogreške kod njih.

Kur'an otkriva istinu o nekim ashabima

Da ne bi tvrdoglave osobe mislile da ajeti objavljeni o dvoličnjacima i ashabima se ne odnose na ashabe, kako to misli ehli sunneta, mi smo odlučili da prezentiramo neke od ajeta koji se specijalno tiču vjernika. U svojoj Knjizi Allah Uzvišeni kaže:

"O vjernici zašto ste neki oklijevali kad vam je bilo rečeno: 'Krenite u borbu na Allahovu putu!' Kao da ste za zemlju prikovani? Zar vam je draži život na ovom svijetu od onoga svijeta? A uživanje na ovom svijetu, prema onom svijetu, nije ništa." (9:39)

"O vjernici, ako neko od vas od vjere svoje otpadne, pa Allah će sigurno mjesto njih dovesti ljude koje On voli i koji njega vole, prema vjernicima ponizne, a prema nevjernicima ponosite; oni će se na Allahovu putu boriti i neće se ničijeg prijekora bojati. To je Allahov dar, koji On da je kome On hoće, a Allah je neizmjerno dobar i zna sve." (5:54)

"O vjernici, Allaha i Poslanika ne varajte i svjesno međusobno povjerenje ne poigravajte." (8:27)

"O vjernici, odazovite se Allahu i Poslaniku kad od vas zatraži da činite ono što će vam život osigurati; i neka znate da se Allah upliće između čovjeka i srca njegova, i da ćete se svi pred njim sakupiti." (8:24)

"O vjernici, sjetite se Allahove milosti prema vama kada su do vas vojske došle, pa smo Mi protiv njih vjetar poslali, i vojske koje vi niste vidjeli, - a Allah dobro vidi šta vi radite – a duša došla do grkljana, i kad ste o Allahu svašta pomišljali." (33:9,10)

"O vjernici, zašto jedno govorite, a drugo radite? O kao je Allahu mrsko kad govorite riječi koje djela ne prate!" (61:3)

"Zar nije vrijeme da se vjernicima srca smekšaju kada se Allah i istina koja se objavljuje spomene." (57:16)

"Oni ti prebacuju što su primili islam. Reci: 'Ne prebacujte mi što ste islam primili; naprotiv Allah je vama milost podario time što vam je u pravu vjeru uputio, ako iskreno govorite." (49:17)

"Reci: 'Ako su vam očevi vaši, i sinovi vaši i braća vaša, i žene vaše, i rod vaš, i imanja vaša koja ste stekli, i trgovačka roba za koju strahujete da neće prođe imati, i kuće vaše u kojima se prijatno osjecate miliji od Allaha i njegova Poslanika i od borbe na Njegovom putu, onda pričekajte dok Allah svoju odluku ne donese. A Allah griješnicima neće ukazati na pravi put." (9:24)

"Neki beduini govore: 'Mi vjerujeno!' Reci: 'Vi ne vjerujete, ali recite: 'Mi se pokoravamo!" Jer u srca vaša prava vjera nije još ušla. A ako Allaha i Njegova Poslanika budete slušali, on vam nimalo neće umanjiti nagradu za djela vaša -A Allah, uistinu, prašta i samilostanje." (49:14)

"Od tebe će tražiti dozvolu (da ne idu u borbu) samo oni koji ne vjeruju u Alllaha i u onaj svijet i čija se srca kolebaja, pa sumnjaju i neodlučni su." (9:45)

"Da su prošli s vama, bili bi vam samo na smetnji i brzo bi među vas smutnju ubacili, a među vama ima i onih koji ih rado slušaju. A Allah zna nevjemike." (9:47)

"Oni koji su izostali iza Allahova Poslanika veselili su se kod kuće svojih - mrsko im je bilo da se bore na Allahovom putu zalažući imetke svoje i živote svoje, i jedni drugima su govorili:

'Ne krećite u boj po vrućini!' Reci: 'Džehennemska vatra je još vruća!' Kad bi oni samo znali." (9:81)

"To će biti zato što su ono što izaziva srdžbu Allahovu slijedili, a ono čime je on zadovoljan prezirali; on će djela njihova poništiti. Zar oni bolesnih srca misle da Allah zlobe njihove neće na vidjelo iznijeti." (47:28)

“Ima ih koji ti progovaraju zbog raspodjele zekata. Ako im se iz njega da, zadovolje se, a ako im se ne da, odjednom se razljute.” (9:58)

“Ima ih koji vrijeđaju Vjerovjesnika govreći: ‘On vjeruje što god čuje!’ Reci: ‘On čuje ono što je dobro, vjeruje u Allaha i ima povjerenje u vjernike, a milost je onima između vas koji vjeruju.’ A oni koji Allahova Poslanika vrijeđaju čeka patnja nesnosna.” (9:61)

Ovaj broj jasnih ajeta je doljan da zadovolje one koji istražuju istinu i takvi će doći do zaključka da se ashabi mogu podijeliti u dvije grupe:

1. Grupa koja je vjerovala u Allaha i Njgova Poslanika, koji su svoje poslove i svoje vodstvo, prepustili Njemu, tj. Allahu, dž.s., i Njegovu Poslaniku. To su poslušni Allahu robovi koji su se vjeri posvetili cijelim svojim bićem žrtvujući sebe za Božiju stvar. To su uspješni, oni čine, bez sumnje, manjinu. Kur'an ih je nazvao *uspiješnim*.

2. Druga grupa koja je naizgled vjerovala u Allaha i Njegova Polsanika, ali su imali bolest u svojim srcima, oni se nisu pokorili Allahu i Njegovu Polsaniku, izuzev kada su u pitanju njihovi osobni dunjalučki interesi.

Oni su se suprostavljali Poslaniku, s.a.v.a., u njegovom vodstvu i naredbama, a sebi su davali prednost nad Allahom i Njegovim Poslanikom. To su oni koji su izgubljeni i oni predstvaljaju većinu. Allah je ukazao na ovo objavljujući: “Mi vam istinu šaljemo, ali većini vam je istina odvratna.” (43:78)

Istraživač istine može otkriti da je ova “većina” u toku života Božijeg Poslanika s njim živjela, da su klanjali za njim, da su ga pratili kada bi on putovao i nastojali su na svaku način da budu blizu njemu, tako da njihovo istinsko stanje ne bude otkriveno istinskim vjernicima, oni su pokušavali na sve načine da se prikažu, čineći ljude zavidnima u pogledu njihovih molitvi i pobožnosti kako su se prikazivali.[1]

Ako je ovakvo stanje bilo za života Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kakvi su onda bili oni poslije njegove smrti. Bez sumnje oni su bili energični, brojčano se širili kako se širila teritorija, i njihovi predstavnici, na sve strane. Više nije bilo Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da ih prepozna, niti objave da ih razotkrije i da ih ponizi. Posebno pred smrt Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada su se pojavili rani znakovi raskola i podjele među ljudima Medine koji su težil munafikluku. Arapi su na poluostrvu skrenuli, pošto su bili žestoki u svom nevjerstvu i munafikluku.

Među njima su bili oni koji su tvrdili da su oni Božiji poslanici, kao što je bio lažov Musejleme, Sedžah bin Haris i njihove pristalice. Svi su oni bili od ashaba.

Ako ih ostavimo po strani i koncentrišemo se samo na medinske ashabe Božijeg Poslanika, sigurno možemo ustvrditi da su se šiljci munafikluka također pojavili među njima. Većina od vjernika među njima su se vratil bivšim stopama radi hilafeta.

U predhodnoj diskusiji, obznanili smo da su oni spletkarili protiv Božijeg Polsanika i njegova nasljednika, da nisu slušali naređenja Božijeg Poslanika kada je bio na samrtnoj postelji.

Ovo je činjenica koju ne možemo poreći. Nijedan istraživač koji traga za istinom ne može, a da se ne suoči s njom.

---

[1] Imam Ahmed, Musnedu, svez. 3., str. 15.; Ibn Hadžer, Isabe, svez. 1., str. 484., u rivajetu od Zi Sadija od Enesa ibn Malika da kaže: “Za života Božijeg Polsanika je bio čovjek čijoj smo se molitvi i mišljenju divili. Prenjeli smo to Božijem Poslaniku, spomenuli smo ime tog čovjeka, a on ga nije znao, pa smo ga mi opisali. a on ga ponovo nije poznavao. Dok smo govorili o njemu čovjek se pojavio i mi rekosmo: “To je taj.” Božiji Poslanik je rekao: “Vi ste me informisali o čovjeku, ali uistinu na njegovom licu je znak šejtanov, ova osoba i njegovi ashabi uče Kur'an, ali on ne ide dalje od njihovih jezika. Oni se probijaju kao što se strijela probija u igri. Ubijte ih, jer, oni su najgori od ljudi.

Allah, dž.š., u Svojoj Časnoj Knjizi je rekao: “Muhammed je Allahov Poslanik, a njegovi sljedbenici su strogi prema nevjernicima, a samilosni među sobom. Vidiš ih kako se klanjaju i licem na tle padaju želeći Allahovu nagradu i zadovoljstvo.” (Feth, 29)

Časni ashabi čine manjinu među ashabima, to su oni koji se nisu vratili svojim bivšim stopama, to su oni koj su ostali odani i čvrsti ugovoru kojeg su dali časnom Poslaniku islama, s.a.v.a., i ništa nisu izmjenili.

Ovaj časni ajet sa svojim jasnim naznakama odbija tvrdnje ehli sunneta da se licemjerstvo ne odnosi na ashabe.

Čak i ako mi, zarad ovog argumenta prihvatimo to, tada se onaj časni ajet obraća iskrenim ashabima koji nisi bili munafici za života Božijeg Posalnika, s.a.v.a. Njihovo stvarno stanje će postati jasnije kada ispitamo njihov status u toku života Poslanikovog i nakon njegove smrti i šta je u vezi njih rekao Allahov Poslanik. Ovo se sasvim jasno može razlučiti u hadisima, biografskim i historiskim radovima.

Sunnet Božijeg Poslanika (s.a.v.a.) razotkriva istinu o nekim ashabima

Da tvrdoglave osobe ne bi mogle tvrditi da hadisi Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji se tiču ashaba slabi (daif), mi ćemo se osloniti na hadise u Buhariji, koji su najvjerodostojniji hadisi za ehli sunnet ve-1-džema'at.

Premda je Buhari poznat po tome što je nastojao saktriti mnoge hadise koji bi reputaciju ashabe doveli u pitanje.

Mada su drugi Sahihi od ehli sunneta zabilježili mnoge hadise u još jasnijoj formi, mi ćemo se ipak u konciznoj formi osloniti samo na hadise koje prenosi Buharija, tako da naši hadisi budu kompletni.

U prvoj Buharijnoj knjizi u odjeljku pod naslovom "strah vjernika da je njegova djela mogu biti uništena, a da on ne bude svjestan toga", također u "knjizi o vjeri", Buhari izvještava: "Ibrahim Taimi je rekao: 'Kad god sam uporedio svoje riječi sa svojim djelima, bojao sam se da sam lagao.'"

Ibn Ebi Mulaika je rekao: "Sreo sam trideset ashaba i svaki od njih se bojao posjedovanja licemjerstva. Niko od njih nije mogao tvrditi da vjeruje u Džibrila ili Mikaila." (Knjiga I, str. 97.)

Ako je Ebu Mulaika sreo trideset ashaba Božijeg Polsanika, s.a.v.a., ako se svaki od njih bojao licemjerstva i ako niko od njih nije mogao tvrditi da posjeduje valjano vjerovanje, kako onda, ehli sunnet im može dignuti na uzvišeni stepen ne prihvaćajući u pogledu njih nikakve kritike.

U knjizi IV u poglavlju "o uhodama i uhođenju" i u poglavlju "o džihadu i borbi", Buhari prenosi: "Hatib ibn Ebi Balta'a (on je bio od ashaba) je poslao nekoga mnogobožcima Mekke da ih izvjesti o planovima Božijeg Poslanika. Njegovo pismo je doneseno Božijem Poslaniku i Božiji Poslanik mu je rekao: "Šta je ovo o Hatibe" On se pravdao tvrdeći da je želio da zaštiti svoje rođake u Mekki. Poslanik je prihvatio njegove riječi, a Omer reče: "O Resulullah, dopusti mi da odrubim glavu ovom munafiku!", na šta je Božiji Poslanik kazao: "Činite šta hoćete, Allah vam već oprostio." (Buhari, svez. 4., str. 19.)

Ako je Hatib, koji je bio među prvim borcima Bedra mogao otkriti tajne Božijeg Poslanika, s.a.v.a., pod izgovorom da je želio zaštiti svoje rođake i ako je Omer lično posvjedočio njegov munafikluk, šta se onda tek može reći o ashabima koji su prešli na islam, nakon osvajanja Mekke ili nakon osvajanja Hajbera i Hunejna. Ili, šta se može reći za one koji su oslobođeni nakon što su se predali bez primanja islama?

A što se pak, tiče citatat u zadnjem dijelu rečenice koja se pripisuje Božijem Poslaniku da je rekao: "Činite šta hoćete, Allah vam je već oprostio." Vjerodostojnost ovoga ostavljamo pronicljivim čitaocima.

U VI knjizi, u poglavlju "Vrednota Kur'ana, sura Al-Munafikum" Buhari izvještava u poglavlju "Isto je, tražio ti oprosta za njih ili ne tražio ti oprosta za njih neće im se oprostiti jer Allah neće uputiti zalutale", čovjek od muhadžira je udario čovjeka od ansarija pa je ansarija rekao: "O Ansarije, pomozite mi!", pa je Allahov Poslanik rekao: "Kakvi su vam dokazi, to su dokazi iz vremena džahilijjeta.", a oni su na to kazali: "O Božiji Poslaniče, muhadžer je udario ansariju." Božiji Poslanik je rekao: "Ostavite se toga to je ružna stvar."

Abdullah ibn Ubeje je čuo ovo pa je kazao: "Oni su učinili to i to, tako mi Allaha, ako bi se mi vratili u Medinu, oni koji su moćni istjerat će slabije (nemoćne)." Kada je ova vijest doprla do Poslanika, Omer je ustao i kazao: "O Božiji Poslaniče, dozvoli mi da odrubim glavu ovom munafiku."

Božiji Poslanik mi je kazao: “Pusti ga da ne bi ljudi rekli da Muhammed ubija svoje ashabe.”[1]

Hadis jasno pokazuje da su munafici bili među ashabima, jer je Božiji Poslanik prihvatio Omerovu tvrdnju da je čovjek bio munafik, ali ga je Poslanik spriječio da ubije čovjeka da se ne bi pričalo da Poslanik ubija svoje ashabe.

Možda je Božiji Poslanik, s.a.v.a., znao da je popriličan broj ashaba munafici i kad bi svaki munafik bio ubijen, ostalo bi ih malo.

Gdje su argumenti ehli sunneta naspram ove bolne realnosti koja pobija njihove tvrdnje.

U 3. knjizi svoga Sahiha Buhari iznosi u poglavlju “o izmišljanjima hadisa” iz dijela svjedočenja da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., kazao: “Ko će mi pomoći protiv osobe koja je ranila moje srce, ranjavajuci moju porodicu?” Sa'd ibn Muaz je ustao i rekao: “O Božiji Poslaniče, ja ću te osloboditi njega, ako je on iz plemena Ars, mi ćemo mu odrubiti glavu, a ako je od naše braće iz plemena Hazredža, a prije ovoga je bio pravednik, ali je bio ponesen naročitim raspoloženjima prema svome plemenu.” Rekao je: “Tako mi Allaha, ti si slagao, nikoga ti nećeš ubiti, jer ti si nemoćan da to učiniš.” Usair ibn Hudair je ustao je i rekao: “Boga mi, ti lažeš, mi ćemo ga sigurno ubiti, jer ti si munafik i podržavaš munafike.”

Rasprava između Avsa i Hazredža (dva glavna medinska plemena) je došla dotle da je situacija gotovo eskalirala da zamalo nije otpočela borba jednih protiv drugih. Božiji Poslanik je bio na mimberu. On ih je smirivao dok ih nije konačno umirio da bi i on ostao bez riječi.[2]

Su'd ibn Ub'ada, prvak ansarija se optužuje za licemjerstvo, iako je bio, kako se prenosi, pravedan, a nazvan je munafikom u prisutvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., koji ga nije branio.

Ansarija koga je Allah toliko pohvalio u svojoj knjizi, uvrijedio je Avs i Hazredž koji su bili pripravni da se međusobno bore radi munafika koji je povrijedio Božijeg Poslanika u pogledu njegove porodice, a ovi drugi su bili spremni da ga brane i digli su svoje glasove u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Znajući sve ovo, koliko možemo biti iznenađeni licemjerstvom drugih koji su posvetili svoje živote u borbi protiv Božijeg Poslanika i njegove misije, ili onih koji su namjeravali da spale kuću njegove kćerke nakon njegove smrti radi pridobijanje hilafeta?

Buharija je prenio u svom Sahihu u 8. svesku u knjizi “O Jedinstvu” u poglavlju “O Allahovim riječima”, “Meleki i Sveti Duh se spuštaju njemu”. Ali ibn Ebu Talib je poslao neke zlatne predmete iz Jemena Božijem Poslaniku. Božiji Poslanik ih je raspodijelio među nekim ljudima. Kurejšije i Ansarije su bili ljuti zbog toga govoreći: “On je to podjelio uglednicima Nedžda, a zaboravio nas. Božiji Poslanik je rekao: “Ne, htio sam samo da ih smirim.”

Čovjek je došao njemu i kazao: “O Muhammede, boj se Allaha!” Allahov Poslanik je rekao: “Pa ko to sluša Allaha, ako to ja ne činim. On me je opunomoćio nad ljudima, pa vjeruješ li u to?”

Halid ibn Velid ga je upitao: “Da li da ga ubijem, o Allahov Poslaniče?” Božiji Poslanik ga je spriječio. Kada je on otišao, Božiji Poslanik je rekao: “Od potomstva ovog čovjeka će doći ljudi koji će učiti Kur'an, ali on neće prelaziti dalje od njihovih grla. Oni će ubijati muslimane, a štedit će idolopoklonike. Kad bih ih je sve pobio bilo bi im kao što je bio ubije narod Ad.”[3]

Ovo je drugi munafik među ashabima koji optužuje Božijeg Poslanika, s.a.v.a., za nepravdu u raspodijeli i suprostavlja mu se bez ikakvog poštovanja.

---

[1] Sahih Buhari, svez. 6., str. 65.
[2] Sahih Buhari, svez. 5., str. 156., svez. 6., str. 8.
[3] Sahih Buhari, svez. 8., str. 178.

Premda je Božiji Poslanik znao za njegov munaflikluk i to da će iz njegovog potomstva doći ljudi koji će probadati islam kao što strijela proboda divljač i da će ubijati muslimane, a poštediti mušrike Božijeg Poslanik je ipak spriječio Halid ibn Velida da ga ubije.

U ovom je odgovor ehli sunnetu koji uvijek u raspravi sa mnom ističu da je Božiji Poslanik znao to da su oni munafici koji će uzrokovati zastranjenje muslimana na stranputicu, on bi sigurno uzeo na sebe obavezu da ih poubija i time zaštiti ummet i vjeru.

U trećem svesku, poglavlje "o ugovorima", Buharija prenosi: "Zubejr je izvijestio da se on sporio s čovjekom od Ansarija koji je učestvovao u bici na Bedru i da je prenio spor Božijem Poslaniku oko jednog potoka koji je korišten za navodnjavanje. Božiji Poslanik je kazao Zubejru: 'Navodnjavajte iz njega o Zubejre, a onda pustite vodu da teče tvome susjedu.'

Ansarija se naljutio i rekao: 'O Resulullah, je li to zato što je on tvoj rođak?' Lice Božijeg Poslanika je od srdžbe promijenilo boju, a potom mu je rekao: 'Navodnjavaj, a potom drži vodu dok ona ne dostigne nivo zidova kanala.'"[1]

Ovo je druga grupa licemjernih ashaba koji su vjerovali da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., podložan osjećanjima i da je sklon davanju privilegija svojim rođacima.

Oni su mu to rekli drsko da je lice Božijeg Poslanika promijenilo boju.

Buhari u svom Sahihu izvještava u 4. svesci, poglavlje "o tome šta je Božiji Poslanik davao onima čija srca treba smiriti" u knjizi "o džihadu i ratovanju".

Od Abdullaha koji je kazao: "Na dan borbe na Hunejnu je Božiji Poslanik favorizovao neke ljude u raspodijeli. On je dao Ahvi Ibn Habisu 100 deva, a isto toliko Ujejni. On je takođere dodijelio nešto i eminentnim Arapima, privilegirajući ih na taj dan. Neki čovjek je prigovorio: "Boga mi, nema pravde u raspodijeli i Božije zadovoljstvo se ne traži na ovaj način." Ja sam mu rekao: "Tako mi Allaha, sigurno ću o tome obavijestiti Božijeg Poslanika." Potom sam otišao i to učinio. Božiji Poslanik mi je rekao: "Ko će biti pravedan ako to nisu Allah i Njegov Poslanik. Neka Allah blagoslovi Musaa, a.s., on je doživio više od ovoga pa bi ostajao strpljiv."[2]

Ovo je još jedan primjer munafika među istaknutim Kurejšijama, a prenosilac se ustegao da spomene njegovo ime bojeći se eventualne kazne od vladara toga doba. Primjetit ćete da je munafik siguran u svoje vjerovanje i da se on Bogom kune da Muhammed, s.a.v.a., nije u pravu i da on ne želi zadovoljstvo Božije prilikom raspodijele.

Neka se Allah smiluje i blagoslovi Muhammeda za ovo što je propatio, a propatio je i više od ovoga. Uistinu on je bio strpljiv.

U četvrtoj knjizi "Znakovi poslanstva u islamu" i "znakovi o početku stvaranja" Buharija je zabilježio: "Ebu Seid Hudri je rekao: Bili smo s Božijim Poslanikom i on je dijelio hranu. Zul Kuvejsira je došao njemu, a bio je iz plemena Benu Temim i kazao mu: 'Budi pravedan', na što je Božiji Poslanik rekao: 'Teško tebi, ko će biti pravedan ako ja nisam pravedan. Bili biste u najvećoj nesreći i gubitku da ja nisam pravedan.'

'O Božiji Poslaniče dozvoli mi da ga ubijem?' - reče Omer. Božiji Posalnik reče: 'Pusti ga on ima drugove čije su molitve i post kada se uporede s jednim od vas su obimnije. Oni će učiti Kur'an, a on neće prelaziti dalje od njihova grla. Oni će probadati vjeru kao strijela divlje životinje.'"[3]

Ovo je još jedna grupa munafika, ashaba koji su se naizgled prikazivali poslušnima, skromnima i pobožnima da je čak Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao Omeru: "Vaše molitve i post su malobrojne naspram njihovih."

---

[1] Sahih Buhari, svez. 3., str. 171.
[2] Sahih Buhari, svez. 4., str.61
[3] Sahih Buhari, svez. 4., str. 179.

Nema sumnje da su oni postali hafizi Kur'ana, ali im kur'anske riječi nisu prelazile dalje od grla.

Poslanikove riječi: “Pusti ga on ima drugove...”, ukazuje na velik broj munafika među ashabima.

U 7. djelu u “Knjizi etiketa (pokazivanja, označavanje)” Buhari prenosi: “Aiša je kazala: ‘Božiji Poslanik je činio nešto i dopustio bi to, a ljudi be se držali po strani od toga.’ Ovo je dospjelo do Božijeg Poslanika, on je držao govor i nakon zahvale Allahu je kazao: ‘Šta je to da grupa od vas usteže da čini ono što ja činim. Boga mi, ja sam najdubljeg znanja od svih vas u pogledu Stvoritelja i ja Ga se najviše bojim.’”[1]

Imamo još jedan tip ashaba koji su se ustručavali od slijeđenja prakse Božijeg Poslanika. Nema sumnje da su oni ismijavali njegovo dijelo i kao rezultat toga, mi vidimo njega kako biva primoran da se u svom govoru kune Allahom da je on najznaniji i najbogobojazniji.

Buharija u 3. dijelu u odjeljku “Zajednički udio u žrtvi i žrtvovanju života, a u knjizi “O nasilju” prenosi: Ibni Abbas je kazao: “Četvrto jutro zul-hidžeta je došao Božiji Poslanik izjavljući da želi obaviti hadž i ništa više. Kada smo izašli, on nam je naredio da učinimo umru i da tada idemo svojim ženama. Bilo je mnogo prigovora na to. Džabir kaže: ‘Kada bi neko od nas išao na Minu, događalo se da bi mu sperma kapala iz polnih organa. Ovo je dospijelo do Božijeg Poslanika i on se obratio ljudima: Došle su mi vijesti da neki govore tako i tako... Tako mi Allaha ja sam od vas najproduhovljeniji i najviše se bojim Boga.’”[2]

Jedna grupa ashaba koji se nisu pokoravali Poslanikovim naređenjima u izvršavanju šeriatskih propisa.

Govor Božijeg Posalnika: “Rečeno mi je da ljudi govore tako i tako.”, indicira da su mnogi od njih odbili da se u ihramima odvoje od svojih žena pod izgovorom da ne žele ići na Minu jer će im sperma kapljati (izlaziti) iz polnih organa.

Te neznalice nisu znale da je Allah dao način za obredno čišćenje i kupanje nakon svake nečistoće izazvane izbacivanjem sperme. Kako su oni mogli ići na Minu takvi?! Jesu li to oni bolje poznavala Božije propise od Njegovog Poslanika ili su oni više bili predani Bogu od njega?!

Nema sumnje da je mut'a brak (privremeni brak) bio zabranjen nekon Božijeg Poslanika od strane Omera. Ovdje je vrijedio isti obrazac neposlušnosti, kao gore navedeni primjer. Ako su oni za života Božijeg Poslanika odbijali njegova naređenja u vezi sastajanja sa svojim ženama u toku dana Hadža, onda nije čudno da ih susrećemo kako zabranjuju privremeni brak nakon njegove smrti i kako sami poriču ono što je Božiji Posalnik naredio, dajući tretman privremenom braku kao bludu kako to danas ehli sunnet tvrdi.

U 4. svesci u poglavlju “Šta je Božiji Poslanik davao onima čija srca je trebalo pridobiti”, u knjizi “O džihadu i ratovanje” Buharija prenosi od Enes ibn Malika da kada je Allah, dž.š., dozvolio Božijem Poslaniku nešto plijena od Habazina, on je to dao Kurejšijama. Ansarija je rekao: “Moj Bože, oprosti Božijem Poslaniku, on da je samo Kurejšijama, a zanemaruje nas dok su naše sablje jošuvijek uprljane njihovom kvlju.”

Božiji Poslanik je sabrao sve njih u Kubi ne dopuštajući bilo kome od njih da izostane, pa im je rekao: “Šta je to što mi je dospijelo od vas?”

Tada su oni ponovili svoje riječi, a on reče: “Poklonio sam to ljudima koji su upravo napustili nevjerovanje. Niste li vi zadovoljni da se oni raziđu svojim kućama sa Božijim Poslanikom. Tako mi Allaha, onaj sa kim se vi vraćate je bolje od onoga sa čime se oni vraćaju.”

---

[1] Sahih Buhari, svez. 7., str. 96.
[2] Sahih Buhari, svez. 3., str. 114.

Oni rekoše: “Sigurno o Allahov Poslaniče, mi smo zadovoljni.”, a on reče: “Nakon mene, vidjet ćete mnogo pohlepe. Zato budite strpljivi dok ne stretnete Allaha i Njegova Poslanika na džennetskom vrelu.” Enes je kazao: “Ali, mi nismo bili strpljivi.”[1]

Sada se pitamo, da li je među svim Ansarijama bio i jedan čovjek koji je bio upućen i uvjeren u ono što je Božiji Poslanik činio? Da li je on vjerovao da Božiji Poslanik ne slijedi svoje želje i hirove? Da li i jedan od njih zna da su Allahove riječi: “Ne, tako mi tvoga Gospodara, oni neće vjerovati dok tebe ne izaberu kao suca u svojim raspravama i dok u svojim dušama ne budu imali nimalo otpora u pogledu tvojih odgovora i dok se ne budu potpuno pokorili.”[2]

Je li bio iko među njima da brani Allahova Poslanika kada su oni rekli: “Neka Allah oprosti Njegovom Poslaniku.”

Sigumo ne, nije bilo nikoga ko je imao stepen vjerovanja koji časni ajet opisuje.

Njihove riječi nakon toga: “Sigurno o Allahov Poslanče mi smo zadovoljni.”, nisu bile iskrene.

Svjedočenja Enesa ibn Malika koji je bio među njima odgovaraju stanju njihova duha kada je on rekao: “On nas je savjetovao da budemo strpljivi, ali mi nismo bili strpljivi.”

U svesku 5. u poglavlju “vezano za borbu na Hudejbiji” u knjizi “o ratovima”, Buhari prenosi od Ahmed ibn Iskaba koji je kazao: “Muhammed ibn Fudejl, obavjestio nas je od Ala ibn Musajba, a ovaj od svog oca koji je kazao: ‘Ja sam sreo Al-Barra ibn Aziba i rekao: ‘Vi ste sretni, jer vi ste pratili Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Vi ste također iskazali svoju privrženost njemu pod drvetom.“

On je rekao: ‘O rođače, ti me znaš šta smo mi i kakve smo novotarije uveli poslije njega.’”[3]

Al-Barra ibn Azib je kazao istinu, većina ljudi ne zna šta su ashabi činili poslije Božijeg Poslanika i koji su nepravdu učinili njegovom nasljedniku i amidžiću kojeg su udaljili od hilafeta, niti znaju ko je učinio nasilje njegovj kćerci h. Fatimi te joj prijetili da će joj zapaliti kuću, niti oni znaju o otuđenju njenih prava kod nasljedstva njenog oca kao i prava na hums. Oni također ne znaju, njihovo oponiranje nasljednicima Božijeg Poslanika i njihovom mijenjanju šeriatskih pravila, uništavanja Poslanikova sunneta ili vođenje restrikcija na nj, niti oni znaju o rani učinjenoj njemu kletvama i ubijanju i egzilom porodice zauzvrat davanje vlasti munaficima, pokvarenjacima, neprijatelja Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.a. Da, ovo su sve i mnogo više činili i nakon preseljenja Božijeg Poslanika. Ove stvari su ostale nepoznate masama koje ne poznaju ni jednu od ovih činjenica, osim ono što im je diktirano od strane režimskih učenjaka koji su se specijalizirali u mijenjenju Božijih propisa i sunneta Božijeg Poslanika.

Činili su to s osobnim prosudbama nazivajući ih dobre i korisne novotarije.

U skladu s ovim, mi kažemo ehli sunnetu: Nemojte biti ponosni i oholi, o braćo naša sa ashabima. Jer, kako to izjavi Berra bin Azib, koji je bio među prvima od onih koji su Božijem Poslaniku, s.a.v.a., dali prisegu na vjernost ispod drveta, a koji je svom rođaku rekao u sadašnjem vremenu: “Nemoj se ponositi mojim prijateljstvom ili davanju moje prisege pod drvetom, jer ti ne znas šta smo mi poslije smrti Božijeg Poslanika učinili.”

Allah Uzvišeni kaže: “Oni koji su ti se zakleli na vjernost - zakleli su se doista, na vjernost samom Allahu - Allahova ruka je iznad ruku njihovih! Onaj ko prekrši zakletvu krši je na svoju štetu, a ko ispuni ono našta se obavezao Allahu, on će mu dati veliku nagradu.”[4]

Koliko je samo bilo ashaba koji su prekršili zakletvu, taj broj je čak toliki da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., uzeo zavjet od svog amidžića h. Alija da će se boriti protiv njih na način

[1] Sahih Buhari, svez. 4., str. 60.
[2] Nisa', 65
[3] Sahih Buhari, svez. 5., str. 66.
[4] Mu'min, 10

kako je to i dokumentovano u historijskim djelima. Buharija u svez. 1., str. 225; i svez. 3., str. 6. i 7., prenosi od Džabira ibn Abdullaha koji je kazao: "Karavana je došla iz Sirije donoseći hranu. Mi smo obavljali dugo namaz s Božijem Poslanikom, s.a.v.a., i kada je naišla karavana, svi su napustili Božijeg Poslanika, osim 12 ashaba.

Tada je objavljen ovaj ajet: "Ali kad oni kakvu robu trgovačku ili veselje ugledaju, pohrle mu i tebe ostave sama da stojiš. Reci: 'Ono što je u Allah bolje je i od veselja i od trgovine.' A Allah nabolju opskrbu daje."

Ovo je druga grupa munafika, ashaba, koji nisu imali nikakve pobožnosti niti skrušenosti. Oni su s džume pobjegli da bi ustanovili kakvu robu donosi karavana ostavljajući Božijeg Poslanika da stoji u molitvi i da ispunjava svoju obavezu u skrušenosti i pobožnosti.

Da li je vjerovanje ovih muslimana kompletno?!

Da li su ovo munafici koji su se izigravali s molitvom i činili to na takav primitivan način?! Niko od njih nije izuzet osim onih koji su ostali da dovrše džumu namaz sa Božijim Poslanikom.

Ko god studira njihov položaj i pretražuje njihove rivajete bit će iznenađen njihovim djelima. Nema sumnje, bijeg sa namaza džume se dogodio nekoliko puta i Uzvišeni Allah posredstvom Svoje svete knjige je to zabilježio na sljedeći način: "Reci: 'Ono što je kod Allaha bolje je i od veselja i od trgovine.'"

Tako da ti, dragi čitaoče, možes shvatiti stepene njihova odnosa prema molitvi.

Današnji muslimani pokazuju više poštovanja prema molitvi nego što su to oni činili. A ja to potvrđujem sljedećim hadisom iz Buharije:

Od Sehla ibn Saida se prenosi da je kazao: "Mi bismo uživali petkom jer su bile neke stare žene koje su odsjecale korjenje neke biljke koje smo mi nalazali na obali našeg potoka. Ona bi njih kuhala u svom loncu dodajući nešto ječma na to, ne znam tačno količinu ječma, osim što znam da ta smjesa nije bila masna. Kada bismo završili džumu namaz, mi bismo odlazili njoj i ona bi nam to servirala. Dakle, zbog toga mi bismo petkom bili vrlo radosni. Sve do poslije džume niti bismo jeli niti prilegli."[1]

Ljepota za ove ashabe koji su uživali petkom, ne zbog toga što bi sreli Božijeg Poslanika ili slušali njegove savjete i što bi klanjali iza njega, niti zbog toga što bi sreli jedni druge, niti zbog toga što je petak dan milosti i blagostanja. Oni su petkom uživali zbog posebne čorbe koju im je pripremala starica. Ako bi današnjem muslimanu kazao da uživa petkom zbog hrane, bio bi smatran nemarnim i neozbiljnim.

Ako bismo željeli da sagledavamo i više istražujemo našli bismo da velikani, oni koji uzdižu Kurejšije bili su manjina i da njihov broj ne prelazi dvanaest osoba.

To su bili oni odani koji nisu žudili prema ispraznim zadovoljstvima i tragovinom i koji nisu napuštali svoju molitvu. Oni su čvrsto bili uz Božijeg Poslanika u ratovima kada su mnogi ashabi okrećali svoja leđa i bježali.

U dijelu IV., str. 26. u Buhariji prenosi se od Al-Berra ibn Aziba da je kazao: "Božiji Poslanik je izabrao Abdullaha ibn Džubejra za zapovjednika. On im je kazao: 'Čak ako vidite da vas ptice razgrabljuju nemojte ostaviti svoje položaje dok vam ne pošaljem vjest.'

Potom su muslimani porazili mušrike i kada se to desilo on je kazao: 'Tako mi Allaha, vidio sam žene kako bježe sa svojim uzdignutim haljinama ispod kojih su se vidjeli članci.'

Abdullah ibn Zubejr je uzviknuo družini: 'Jeste li zaboravili šta vam je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao?'

---

[1] Sahih Buhari, svez. 3., str. 73.

A oni odgovoriše: ‘Tako nam Allaha, mi ćemo naglo okrenula nazad i počeli su s povlačenjem. Božiji Poslanik ih je pozvao naprijed, ali je samo dvanaest boraca ostalo s njim dok ih je sedamdeset palo.”

Mi znamo iz onoga što historičari prenose u ovoj bici, da je Božiji Poslanik krenuo sa hiljadu boraca i svaki od njih je želio da se bori na Allahovom putu. Obeshrabreni s pomoći i blagostanjima koja su bila na Bedru, oni su bili neposlušni naređenjima Božijeg Poslanika na čelu sa Hamzom, amidžom Božijeg Poslanika. Ostali su pobjegli, a samo dvanaest ih je ostalo sa Božijim Poslanikom prema onome kako to Buharija navodi.

Drugi historičari, međutim, svode njihov broj na četiri prema kojima su to bili: Ali ibn Ebu Talib koji je odbijao mušrike štiteći Poslanika s prijeda, Ebu Dijan koji je štitio jedan prolaz i uz njih su bili još Talha i Zubejr. Također se prenosi da je bio i Sehl Ebu Harufe. U ovom kontekstu razumjet ćemo i govor Božijeg Poslanika: “Ne vidim da će iko među njima biti spašen izuzev koliko nekoliko grla stada” Allah, dž.š., im je zaprijetio džehennemskom vatrom zato što su pobjegli s bojnog polja i rekao je: “Raspravljali su se s tobom o borbi; iako im je bilo očito da će pobijediti, nekima od njih je izgledalo kao da se na oči svoje u smrt gone.”[1]

Kakav je status onih ashaba koji su pobjegli s molitve da bi prednost dali dunjaluku (trgovini), a potom su pobjegli s bojnog polja is straha od smrti ostavljajući Božijeg Poslanika samog u srcu neprijatelja. U oba slučaja oni su okrenuli leđa i pobjegli i niko nije ostao osim dvanaest osoba u skladu s većinom prenosilaca. Gdje su bili ashabi, o vi koji razuma imate?!

Možda su neki istraživači čitajući o ovim događajima i pričama malo obratili pažnju na njih smatrajući to slučajnim ispadima koje je Alllah oprostio i da ih ashabi kasnije nisu ponavljali.[2]

Sigurno ne, Časi Kur'an nas informiše o nepoželjnim istinama, a Uzvišeni Allah je otkrio njihovo bježanje riječima: “Kad ste ono uzmicali, ne obazirući se ni na koga, dok vas je Poslanik zvao iza vaših leđa. Allah vas je kaznio brigom na brigu; da ne biste tugovali za onim što vam je izmaklo, i nije vas zadesilo. A Allah dobro zna ono što radite.” [3](3:153)

Ovaj ajet je objavljen nakon bitke na Uhudu u kojoj su muslimani bili poraženi zbog žudnje za ovosvjetskim dobrima kada su vidjeli da žene bježe zadižući svoje haljine i otkrivajući svoje cjevanice.

Dakle, ovo je u skladu s Buharijinim rivajetom. Oni su bili neposlušni Allahu i Njegovu Poslaniku kako je Buharija zabilježio. Da li su ashabi obratili na ovo pažnju, da li su se pokajali tražeći oprosta od Allaha, dž.š., i ne ponavljajući tako nešto poslije? Sigurno ne. Oni se nisu pokajali i još su se gore ponašali u bici na Hunejnu koja se dogodila u poznijim godinama života Božijeg Poslanika.

Prema hirstoričarima, njih je bilo 12.000 (dvanaest hiljada) pa uprkos njihovom velikom broju, oni su se dali u bijeg ostavljajući Božijeg Poslanika okruženog neprijateljima. On je imao uz sebe samo 9-10 osoba Beni Hašima na čelu s Imamom Alijem. Ovo je prema izvorima Ebu Jakubija i još nekih izvora.[4]

Ukoliko je njihvo bježanje na dan Uhuda bilo ponižavjuće, taj čin na Hunejnu je bio izrazitiji i u crnijem svijetlu, jer broj onih koji su bili čvrsti s Božijim Poslanikom na Uhudu bio je 4:1000, tj. odnos 1:250, na Hunejnu je taj odnos 1:1200. Ako se Uhud dogodio neposredno iza Hidžre i ako je broj sljedbenika islama bio mali, kakav je onda izgovor onih na bitki Hunejn koja se desila osme godine iza Hidžre, samo dvije godine prije preseljenja Božijeg Poslanika na Ahiret.

---

[1] Anfal, 6

[2] Tefsir al Tahrir vel Tamir, Tahir b. Ašur, svez. 4., str. 126.; Tetfil al Tabveri Sahih Buhari, svez. 5., str. 29.

[3] Ali Imran, 153

[4] Abbas al Akkad, Abkari'a Halid, str. 68.

Uprkos njihovoj superiornosti u brojnosti i pripremljenosti, oni su bježali glavom bez obzira sa bojnog polja ne obazirući se šta se događa s Božijim Poslanikom , s.a.v.a.

Časni Kur'an jasno objašnjava njihovu slabost i njihovo bježanje sa bojnog polja.

“Allah vas je na mnogim bojištima pomagao, a i onog dana na Hunejnu kada vas je mnoštvo vaše zanijelo, ali vam ono nije ni od kakve koristi nije bilo nego vam je zemlja, koliko god da je bila prostrana, tijesna postala, pa ste se u bijeg dali.” (9:25)

“Zatim je Allah na Poslanika Svoga i na vjernike milost svoju spustio, i vojske koje vi niste vidjeli poslao i one koje nisu vjerovali na muke stavio; i to je bila kazna za nevjernike.” (9:26)

Allah, dž.š., objašnjava da je On ojačao poziciju Božijeg Poslanika i onih koji su ga vjerno slijedili, šaljući na njih smirenost i pomažući ih armijom meleka koji su ih pomogli s njihovih bokova protiv nevjernika i neprijatelja. Nije bilo nikakve potrebe za borcima dezerterima koji su pobjegli od neprijatelja zbog toga što su se plašili smrti iskazujući time neposlušnost svome Gospodaru i Njegovom Poslaniku, s.a.v.a. Svo vrijeme Allah ih je ispitivao i nalazio ih slabim.

Za dalje pojašnjenje, za nas je nužno ispitati predaju koju prenosi Buharija, naročito u vezi događaja koji se tiče Hunejna. Dakle, u Buhariji, svezak V. str. 101., od Ebu Katade se drugi mušrik spušta niz strminu da ubije muslimana. Ja sam požurio prema mušriku koji se spušta niz strminu da ga ubijem. On je podigao svoju ruku i presjekao je. On me je zgrabio i tako me pritisnuo da sam se uplašio za svoj život, a onda me je pustio. Nasrnuo sam na njeg i ponovo ga udario i ubio ga.

Ostali muslimani su bili u bjekstvu i ja sam bio poražen s njima. Omer ibn Hattab bio je s njima. Upitao sam ga: “Šta je ovim ljudima?” On je odgovorio: “To je Allahova naredba.”

Tako mi Allaha, kakva čudna ponašanja Omera sina Hattabovog kojeg ehli sunnet drži za najhrabrijeg. Oni prenose da je Allah ojačao islam kroz njega i da muslimani nisu mogli slobodno obavljati molitvu dok on nije prešao na islam.

Historija nam, pak, prenosi istinite događaje i pokazuje kako je on okrenuo leđa i bježao iz borbe sa onima koji su bježali, na dan bitke Uhuda isto kao što se vratio na dan Hajbera kad ga je Božiji Poslanik poslano da osvoji Hajber postavljajući ga za zapovjednika vojske.

On i njegovi ratnici su bili potučeni i kada su se vratili optužili su Omera za kukavičluk, a on je njih isto optužio za kukavičluk.[1]

On se također povukao i pobjegao na dan Hunejna sa onima koji su bježali. Možda je on bio prvi od njih pa su ga ljudi slijedili budući da je bio “najhrabriji”.

Kao rezultat, vidimo Ebu Katadu koji je bio među hiljadama onih koji su bježali s bojnog polja ostavljajući Božijeg Poslanika okruženog mušricima, pa je prevario Ebu Katadu govoreći mu da je to bila Božija naredba.

Da li je Allah naredio Omeru ibn Hattabu da bježi s bojnog polja ili mu je naredio da ostane čvrst i ustrajan u ratovanju i da ne bježi s bojnog polja?! On je rekao njemu i njegovim drugovima: “O vjernici, kada se s nevjernicima sukobite, a njih nastupa mnogo, leđa im ne okrećite.” (8:15)

“Onaj ko im tada leđa okrene - osim onog koji se povuče s namjerom da se ponovo bori ili drugoj četi pristupio vratiće se natovaren Allahovom srdžbom; prebivalište njegovo biće Džehennem, a užasno je on prebivalište.” (8:16)

Allah Uzvišeni je od njega i njegovih drugova uzeo zavjet u duhu kako to prenosi Allahova Knjiga: “...A bili su se još prije Allahu obavezali da nece bježati (uzmicati) - a za Allahu datu obavezu će se odgovarati!” (33:15)

[1] Mustadrak, Hakim, svez. 3., str. 37.; Al Zehebi u Talhisu.

Kako može Omer onda, pobjeći s bojišta i tvrditi da je to Božija naredba. Kakav on stav može imati naspram ovih časih ajeta?

Nije nam cilj diskutovati o smrti Omera ibn Hattaba jer mislim o njemu posvetiti cijeli jedan pasus.

Hadis iz Buharije nas, međutim, ostavlja bez ikakve alternative i dovodi do nekih brzih zaključaka. Ono što nas dvoje interesuje je svjedočenje Buharije da su ashabi uprkos njihovom velikom broju, okrenuli leđa od bitke na Hunejnu. Ko god bude čitao historijske predaje o ovim bitkama, suočit će se s iznenađujućim stvarima. Ako većina ashaba nisu slušali Božije naredbe, kako smo razumjeli iz prethodnih diskusija, tada njihova neposlušnost naredbama Božijeg Poslanika, dok je on bio živ i u njihovoj sredini, nije iznenađujuća. Onda, nije nikako čudno kako su se odnosili prema njegovim naredbama poslije smrti.

Držanje ashaba naspram Poslanikovih naređenja za vrijeme njegova života

Počnimo s naredbama koje je Božiji Poslanik izdiktirao u toku svoga života, a kojima su se opirali ashabi s revoltom i neposlušnošću.

Zbog uštede na prostoru, mi ćemo se osvrnuti samo na one dokaze dokumentovane u Buharijinom Sahihu. Također ćemo kasnije obratiti pažnju na ostale ehli sunnetske Sahihe koji nam ovakvih i sličnih primjera znatno više nude i koji su u svom kazivanju eksplicitniji.

Buharija u djeli III., str. 72., nakon što je opisao događaj sklapanja ugovora na Hudejbiji u kojem je Omer ibn Hattab osporavao ugovor koji je sklopio Božiji Poslanik izražavajući sumnju u njega i govoreći mu otvoreno: “Nisi li ti uistinu Božiji Poslanik?”

Na kraju ovog događaja, Buharija prenosi: “Kada su oni potpisali ugovor, Božiji Poslanik je rekao svojim ashabima: ‘Ustanite i zakoljite svoje kurbane a potom obrijte svoje glave.’ On je rekao: ‘Tako mi Allaha, niko nije ustao od njih čak i kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., ponovio i treći put. Potom je Božiji Poslanik otišao Ummu Selemi i prenio joj ono s čime se suočio.”

Nisi li iznenađen o čitaoče neposlušnošćcu ashaba kada su u pitanju Poslanikove naredbe?!

Nužno je da prenesemo diskusiju koja se vodila između mene i nekih učenjaka, koja se dogodila nakon štampanja moje knjige *A potom pronašao ispravan put*. Oni su čitali moje primjedbe na ugovor o Hudejbi i uzvratili mi komentarima: “Ako niko nije poslušao Allahovog Poslanika, u pogledu kurbana i brijanja glave, niko se, dakle, nije pokorio naređenju Poslanikovom, pa čak ni Ali ibn Ebu Talib koji je bio među njima.”

Ja sam im odgovorio: “Prvo: Ali ibn Ebu Talib se ne ubraja u ashabe, on je bio amidžić i muž njegove kćerke i otac njegova potomstva. H. Ali je bio s Božijim Poslanikom na jednoj, a ostali su bili na drugoj strani.

Ako je prenosilac hadisa u Sahih Buhari rekao da je Božiji Poslanik naredio svojim ashabima da zakolju kurbane i obriju glave, tada svakako nije računao na Ebu Hasana (h. Aliju) kao jednog od njih, jer on je bio naspram Božijeg Poslanika kao što je Harun bio naspram Musaa a.s. (s tim što Ali nije bio Poslanik). Ne uočavate li da donošenje salavata na Božijeg Poslanika nije kompletno dok se ne donese salavat i na njegovu porodicu (Ehli-bejt).

Bez sumnje h. Ali je vođa porodice i potomstva Muhammedova poslije njega.

Ebu Bekr, Omer, Osman i drugi ashabi nisu mogli obaviti potpuni namaz ako ne bi uz Poslanika spomenuli i njegovu porodicu prilikom donošenja salavata.

Drugo: Božiji Poslanik bi uvijek dijelio svoj kurban s Alijem kao svojim bratom, kao što se to dogodilo i na Oprosnom hadžu kada je h. Ali došao iz Jemena, on ga je upitao: ‘Šta imaš za kurban o Ali?’

On mu odgovori: ‘Ono što ima i Božiji Poslanik.’ Dakle, Božiji Poslanik je dijelio svoj kuraban s njim.

Svi hadisi ovo prenose, a i historičari su također zabilježili ovaj događaj. Prema tome, on je morao biti učesnik u njegovom kurbanu i na Hudejbiji.

Treće: Ali ibn Ebu Talib je bio jedan od onih koji je pisao, bilježio stavke ugovara na Hudejbiji kako je to diktirano od strane Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i nikada se ni u čemu s njim nije sporio u toku svoga života.

Historija nije zabilježila nijedan slučaj gdje je Ali odbio naredbu Poslanikovu niti je ikada zabilježila da je on pobjegao sa bojnog polja i ostavio Božijeg Poslanika među neprijateljima. Već je, naprotiv , uvijek isturao sebe kao štit i žrtvu umjesto njega.

Ukratko Ali ibn Ebi Talib je bio najbliži Božijem Poslaniku u svakom pogledu.

A i sam Božiji Poslanik je uobičavao reći: ‘Nikome nije dopušteno da ostane u džamiji u stanju džunupluka osim mene i Alija.’[1]

Većina učesnika diskusije su bili uvjereni u ono što sam rekao i priznali su da Ali ibn Ebu Talib se nikada nije suprostavljao Božijem Poslaniku, s.a.v.a.

Buharija je u dijelu VIII., str. 161., kao i u I. dijelu str. 37., te u V. Dijelu, str. 138., od Abdullaha ibn Abbasa se prenosi da je kazao: “Kada se približilo vrijeme smrti Božijem Poslaniku ljudi su bili u kući i među njima je bio Omer ibn Hattab. On Božiji Poslanik je rekao: ‘Dajte mi papir i olovku da vam oporučim nešto što će vas poslije mene spriječiti da se raziđete, pa ako se budete toga držali nećete skrenuti s pravog puta.’

Omer je tada rekao: ‘Sigurno je Božiji Poslanik obuzet bolovima. Sa nama je Allahova Knjiga i ona nam je dovoljna.’

Članovi porodice su međusobno govorili: ‘Priđite bliže Božiji Poslanik će vam reći nešto poslije čega nećete zalutati.’ Među prisutnima je bilo i onih koji su ponovili ono što je rekao Omer. Kada se sporenje i galama pojačali u prisustvu Božijeg Poslanika, on je rekao: ‘Izlazite ili udaljite se od mene.’”

Ovo je druga naredba Poslanikova kojoj su ashabi kontrirali i odbili poslušnost omalovažavajući status Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Ovdje se mora primjetiti da kada je Božiji Poslanik zatražio papir i tintu da izdiktira testament koji bi ih trajno sačuvao od lutanja i skretanja, Omer ibn Hattab je u prisustvu Božijeg Poslanika kazao: “Božiji Poslanik bunca (halucinira).”

Buharija je, međutim, prilagodio ovaj izraz rekavsi ‘obuzet bolom’ da bi spasio Omer ibn Hattaba.

Vi primjećujete da je on ispustio Omerovo ime u predaji rekavši: “I oni rekoše: ‘Božiji Poslanik halucinira.’” I to je ‘dosljedno’ Buharijino prenošenje?! Mi ćemo, inšallah, posvetiti cijeli pasus u vezi ovoga.

U svakom slučaju, većina hadiskih učenjaka i historičara se slažu da je Omer ibn Hattab rekao:

“Sigurno Božiji Poslanik govori u bunilu (halucinira) i mnogi ashabi su ga pratili i isto ponovili u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a.”

Ovo nam stvara sliku strašnog događaja i onih koji su podigli svoje glasove i upustiti se u prepirku u Poslanikovom prisustvu.

Bez obzira koliko ova predaja ističe malo ovaj momenat, ona nas ipak barem djelimično informiše o aktuelnom stanju. To je isto ono što možemo pročitati iz historiskih knjiga o životu Musaa, a.s.

[1] Sahih Tirmizi, svez. 5., str. 303.; Historija halifa, Sujuti str. 172.; Savaik al Muhrika, Ibn Hadžar, str. 121.

Bez obzira koliko bile upečatljive te knjige, one ne mogu imati efekat filma koji mi gledamo svojim očima.

U dijelu VII., str. 99., zatim dijelu II., str. 252. i u IV. dijelu, str., 168., Buharija prenosi u knjizi "Knjiga morala" Božiji Poslanik je sačinio malu sobu sa prostirkom od palminog lišća. Izašao je iz svoje kuće i otišao da obavi namaz. Ljudi su ga pratili u tome. Sljedeće noći, oni su, također, došli, ali Božiji Poslanik nije došao. Oni su toliko galamili i bacali kamenje na vrata.

Poslanik, s.a.v.a., je izašao ljut i rekao: "Vi ste insistirali na tome da sam se pobojao da ćete to prihvatiti kao obavezni namaz, zato, obavite svoje namaze u kućama svojim, jer, sigurno, najbolji namaz je namaz čovjeka u njegovoj kući, izuzev obaveznih namaza.

Ponovo na veliku žalost, Omer je kontrirao naredbi Božijeg Poslanika. Sakupio je ljude radi ove molitve u toku svoga halifeta, govoreći u prilog svoga mišljenja: "Ovo je novotarija (bid'at) korisna i divna."

Većina ashaba je slijedila njegove novotarije. Oni su prihvaćali njegova mišljenja i stajališta i davali mu podršku u svemu što bi on govorio i činio. Ali ibn Ebu Talib i Ehli-bejt su se s njim sporili, pošto oni nisu htjeli djelovati u duhu njegovog novog pokreta, oni su slijedili samo postupke svoga vođe, tj. Alllahova Poslanika, s.a.v.a., i ništa nisu dodavali niti oduzimali.

Ako svaki bid'at (novotarija) vodi u grešku i svaka greška vodi u Vatru, šta je sa greškama koje su iminirane da bi se suprostavilo propisima Allahova Poslanika, s.a.v.a.

U I. Dijelu, str. 84., Buharija prenosi od Ibn Omera koji je kazao: "Božiji Poslanik je naredio Usamu ibn Zejdu da vodi vojsku, ali oni su pokušali da nađu grešku u njegovom komandovanju. On je kazao: "Ako pokušate pronaći grešku u njegovu vodstvu, vi ste također pokušali da nađete grešku u komandovanju njegovog oca prije njega. Boga mi, on je stvoren za vodstvo i on je spadao među one koji su mu bili vrlo dragi, a sada mi je je Usame također među najdražima."

Ovaj dogadaj je također, prenesen detaljno od strane historičara, između ostalog, kako su oni rasrdili Božijeg Polsanika dotle da je on prokleo one koji su izostali iz Usamine vojske zbog njegove mladosti, on tada nije napunio ni sedamnaest (17) godina, a Božiji Poslanik ga je stavio na mjesto zapovjednika vojske u kojoj su bili Ebu Bekr, Omer, Talha, Zubejr, Abdurrahman ibn Afv i svi drugi Kurejševićki uglednici. Božiji Poslanik nije uključio h. Alija ibn Ebu Taliba u tu vojsku niti bilo kojeg od shaba koji su slijedili Alija.

Buharija također sumira događaje i koriguje hadise tako da zaštiti dostojanstvo "selefa" (časnih prethodnika) među ashabima. Uprkos ovome, ove predaje su sasvim dovoljne onome ko želi da dođe do istine.

U II. Dijelu, str. 203., Buharija prenosi od Hurejre: "Božiji Poslanik je zabranio postiti dva dana u uzastopno bez prekidice, pa mu je Muslim rekao na to: 'Ali, ti neprekidno postiš, o Allahov Poslaniče.", na što je on rekao: 'A ko je to među vama poput mene. Sigurno sam ja budan i noći, i moj Gospodar me opskrbljuje i hranom i vodom.'

Kada su oni odbili da prestanu s neprekinutim postom, on je rekao da poste preko dana. Potom su oni ugledali polumjesec pa je on kazao: 'Kada bi ovaj mjesec zakasio, ja bih nastavio post s vama.' Ovo im je bio ukor zbog njihovog nepokoravanja njegovoj naredbi."

Dobro je učinjeno onim ashabima koje je Božiji Poslanik sprečavao od činjenja toga, ali oni su uprkos tome ustrajali. On je ponovio zabranu, ali oni nisu slušali. Nisu li oni čuli Allahove riječi: "Što god vam Poslanik da prihvatie, a što god vam zabrani ostavite i bojte se Allaha, Allah žestoko kažnjava." (59:7)

Uprkos prijetnji o žestokoj kazni od Allaha, dž.š., onima koji se budu suprostavljali Božijem Poslaniku neki ashabi nisu pridavali nikakav značaj ovim prijetnjama i ovim upozorenjima.

Ako je to bilo tako, onda nema nikakve sumnje o njihovom licemjerstvu, strahu pa čak kad oni naizgled obavljaju mnogo namaza, posta, druge ibadete do stepena da sami sebi zabranjuju sastajanje sa svojim ženama.

Oni su se odrekli onoga što je Božiji Poslanik činio kao što je to naprijed pojašnjeno.

Buhari u svom Sahihu, dio V. str, 107., kao i VIII. Dio, str. 118., prenosi Zuhrija, a on od svoga oca da je kazao: “Božiji Poslanik je poslao Halida ibn Velida Benu Judejima da ih pozove u islam. Njima nije bilo baš nagodno da kažu: ‘mi smo se pokorili’, već su rekli ‘mi smo napustili idole.’

Halid je počeo da ih ubija i zarobljava i dao je svakom od nas po roba pa je zatim naredio svakom čovjeku da ubije svoga roba.

Ja sam odgovorio: ‘Boga mi, ja neću ubiti svoga roba i niko od mojih drugova to neće učiniti.’

Desilo se da smo došli kod Božijeg Poslanika i izvijestili ga o tome. Božiji Poslanik je podigao svoje ruke i dva puta izgovorio: ‘O moj Bože, ja sam čist od onoga što je Halid učinio.’”

Historičari su u svojim hronikama opisali ovaj događaj detaljnije i pokazali kako je Halid ovim odvratnim činom ispoljio neposlušnost. On i neki od njegovih drugova nisu poslušali Božijeg Poslanika u pogledu zabrane i ubijanja bilo koga ko primi islam. Sigurno je ovo bio jedan od njegovih grijeha usljed koga je potekla nevina krv, jer, Božiji Poslanik, s.a.v.a., je naredio njemu da poziva ljude u islama ne da ih ubija.

Halid ibn Velida je nadjačan požudom iz džahilijetskog vremena i savladan šejtanskim silama. Ljudi iz benu Džudejna su ubili njegovog daidžu, Fakiha ibn Mugiru u vrijeme džahilijjeta, pa je on osvetnički raspoložen došao i kazao im: “Položite oružije (a ljudi su prihvatili islam). Potom je naredio da im se svežu ruke, a mnogi su i poubijani.

Kada su neki iskreni ashabi shvatili Halidove namjere, pobjegli su iz njegove vojske, došli Božijem Poslaniku, s.a.v.a., i prenijeli mu ono što se dešavalo.

Potom se Božiji Poslanik ogradio od tog akta i poslao Ali ibn Ebu Taliba koji im je nadoknadio materijalnu štetu i platio krvarinu.

Znajući za oaj događaj, o nekim detaljima bi se bilo dobro osvrnuti na knjigu “Strašni Halid” od Abbas Muhammed Akada na 58. stranici gdje je napisano: “Nakon osvajanja Mekke Poslanikova briga je bila usmjerena na čišćenje idola u beduinskim plemenima okolo Mekke. On je slao ekspedicije ovim plemenima da ih pozovu u vjeru i da ih pravilno usmjeri. Među ekspedicijama bila je i Halidova poslana Benu Džuvejda koja je brojala 350 muhadžira, ansarija i ljudi iz plemena Benu Sulajm. Božiji Poslanik ih je poslao kao misionare i nije im dozvolio da se bore.

Benu Džunejda je bilo najžešće pleme u džahilijjetsko doba i bilo je poznato po prolijevanju krvi. Među onima koje su oni ubili bio je: Fakih ibn Mugire i njegov brat, amidža Halid ibn Velida i otac Abdurrahmana ibn Avfa, te Malik ibn Sarida i njegova tri brata iz Benu Sulejm odjednom. Isto tako i nekoliko drugih osoba iz različitih plemena.

Kada im je Halid došao znajući da su pripadnici plemena benu Sulejm bili s njim, oni su pripremili svoja oružja za borbu, odbijajući da ih predaju.

Halid ih je upitao: “Jeste li vi muslimani?” Prenosi se da su neki od njih rekli: “Da”, a neki su samo rekli: “Napustili smo idole.”

On ih je zatim upitao: “A šta će vam oružje?” Oni odgovoriše: “Postoji neprijateljstvo između nas i nekih arapskih plemena i mi se bojimo da si ti s njima, zato smo pripremili naša oružja.”

Zatim im je on rekao: “Bacite oružja ljudi su prihvatili islam” Čovjek između njih po imenu Džuhdan je uzviknuo: “Teško tebi o Beni Džudejne, ovo je Halid, tako mi Allaha ropstvo će slijediti iza polaganja vašeg oružja, a nakon ropstva slijedi odrubljivanje glava. Bogami, ja

nikada neću odložiti svoje oružje." Dok je on govorio njegovi suplemenici su predali svoje oružje. Potom je Halid naredio da se ljudi povezu i prepuste sudu sablje. Benu Sulejm i drugi Arapi su prihvatili njegovu naredbu da se pogube. Ansarije i Muhadžiri su odbili da ubiju bilo koga bez naredbe Božijeg Poslanika. Ove vijesti su stigle do Božijeg Poslanik koji je, čuvši to, digao svoje ruke prema nebu i tri puta ponovio: "O moj Bože, ja se ograđujem od onoga što je učinio Halid!" Potom je Poslanik poslao h. Alija Benu Džunejdi da im nadoknadi krvarinu i uništena materijalna dobra.

Događaj je pogodio ugled ashaba, kako one koji su bili u sastavu njegove ekspedicije, tako i one izvan. Abdurrahman ibn Avf je bio toliko ljut da je optužio Halida za smišeno ubijanje radi osvete svojih amidža.

Ovo bi bio citat iz onog što Ahad prenosi u svojoj knjizi. Ahad je poput drugih ehli sunnetskih mislilaca. Nakon što je prenio cijeli događaj, pokušao je da pronađe neka hladna fiktivna pojašnjenja u cilju odbrane Halida od onoga što je počinio, što je dakako, bez osovne i bilo kakvog zdravog rezona. Nema nikakvog argumenta Ahada izuzev što je naslovio knjigu "Strašni Halid". Sve što je prezentovao u odbranu Halidovu, temelji se na pretpostavkama koje su slabe kao paukova mreža. Ko god to bude čitao, shvatiće slabost i manjkavost njegove odbrane.

Kako može biti bilo kakvog izgovora ovdje kada on sam prenosi svjedočenje svojim vlastitim riječima, da ih je Božiji Poslanik, s.a.v.a., poslao kao misionare, a ne kao ratnike.

Sâm je također priznao da su pripadnici Benu Džudejna odložili svoje oružje nakon što ih je Halid obmanuo govoreći: "Ostavite oružje, ljudi su prihvatili islam."

Sâm je također posvjedočio da je Džudejma odbio da odloži svoje oružje i upozirio svoje pleme da će ih Halid obmanuti: "Teško vama o Benu Džudejma, nema vam spasa, ako odložite oružje slijedi ropstvo, a zatim odsjecanje glava. Boga mi, ja nikad neću odložiti svoje oružje.", što također ukazuje na dobre namjere ovog plemena.

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je poslao njih kao propagatore islama i nije im naredio da se bore kao što i sam svjedočiš Ahade. Kakav ti izgovor možes naći za Halida koji nije slušao Božijeg Poslanika?!

Ako je pleme odložilo svoje oružje, izjavilo svoju pripadnost islamu i nakon toga savladali svoga člana koji se bio zakleo da neće odložiti svoje oružje dok ga oni nisu smirili, kao što si to i sam priznao.

O Ahade, kakav je to izgovor za Halida koji ih je izdao i uzrokovao prolijevanje njihove krvi kada su oni bili pasivni i kada su mirno predali oružje.

Ti si rekao da je Halid izdao naređenje protiv njih, njihove ruke vezao, a potom ih izvrgao svojoj sablji. Ovo je drugo djelo koje ti ne možes ničim opravdati. Da li je islam naredio muslimanima da ubijaju one koji se ne bore protiv njih čak i uz uslov da oni nisu izjavili prihvatanje islama? Sigurno ne!

Ovo je argument koji orijentalist i neprijatelji islama koriste i propagiraju danas.

Još si jednom priznao da Božiji Poslanik, s.a.v.a., im nije nardio da se bore protiv ljudi. Kazao si da su muhadžiri i ansarije odbili Halidovo naređenje da ubija bilo koga, već da budu misionari vjere.

U odgovoru Ahadu, dovoljno nam je da u cjelosti odbacima njegove vlastite izgovore riječima: "Nezadovoljstvo protiv ovog čina je obuzelo sve eminetne ashabe koji su bili u ekspediciji."

Ako su eminetni prema Halidovom činu do te mjere da su pobjegli iz njegove vojske i žalili se Božijem Poslaniku i ako je Abdurrahman ibn Avf optužio Halida za smišljeno ubijanje ljudi iz osvete za svoju dvojicu amidža, kao što je to Ahad posvjedočio i ako je Božiji Poslanik

digao svoje ruke prema nebu i tri puta rekao: “O moj Bože, ja se ograđujem od onog što je Halid učinio!”

Ako je Allahovo Poslanik poslao Alija sa materijalnim protuvrijednostima da nadoknadi štetu Benu Džudejni za prolivenu krv i uništena materijalna dobra da bi ih umirio, time se jasno pokazuje da je to pleme bilo prihvatilo islam, ali da je Halid svjesno pogriješio i napravio ovaj eksces protiv njih. Može neko upitati Ahada, ko to pokušava ili ulaže sve napore da odbrani Halida i da li je taj koji to pokušava, učeniji od Božijeg Poslanika koji se ogradio od njega tri puta ili pak, da li je učeniji od eminentnih ashaba koji su se također ogradili ili učeniji od ashaba koji su bili prisutni s njim, pa su ga napustili ne želeći da učestvuju u grijehu, ili je on učeniji od Abdurrahmana ibn Avfa koji je bio s Halidom i bez sumnje poznavao Halida bolje od samog Ahada, a on ga je optužio za smišljeno ubijanje s ciljem da osveti svoju dvojicu amidža. Neka Allah uništi slijepi fanatizam i džahilijjetski zov koji mijenja istinu.

Možda je Buharija sabrao ovaj dogadaj u četri reda, ali ono što je on spomenuo je dovoljno da okrivi Halida i druge ashabe koji su ga poslušali u ubijanju nevinih muslimana i koje Ahad spominje riječima: “Benu Sulejm i neki drugi Arapi koji su poslušali njega u ubijanju nevinih.” Međutim, Buharija spominje samo dvije ili tri osobe koje se nisu pokorile njegovim komandama, oni su napustili njegovu vojsku i vratili se Božijem Poslaniku, s.a.v.a., žaleći se na Halidovo ponašanje. Ti nas ne možes uvjeriti o Ahadu da muhadžiri i ansarije, čiji je broj 350 kao što si naveo, da nisu poslušali Halida i da su napustitli njegovu vojsku.

Ni jedan istraživač u ovo ne može povjerovati. To je pokušaj da sačuvaš dostojanstvo i ugled selefa, ali ujedno da se skine zastor i da se istina ukaže i obznani.

Koliko li je pokolja Halidovih istorija zabilježila. Posebno na dan “Al-Batah” kada ga je Ebu Bekr izabrao za komandanta cijele vojske u kojoj su bili najugledniji ashabi. On je obmanuo Malika ibn Nuvejra i njegove ljude nakon što su oni odložili oružje. Naredio je da se povežu i onda im je odrubio glave bez borbe, a potom ušao Malikovoj ženi Lejli Tamim istu noć kad joj je muž ubijen. Kada je Omer ibn Hattab saznao za ovo, kaznio ga je i rekao: “Ubio si muslimana da bi zgrabio njegovu ženu! Boga mi, kamenovat ću te, o neprijatelju Božiji!” Ebu Bekr je stajao pored Halida i rekao Omeru: “Zaustavi svoj jezik protiv Halida, on je radio po onome što je mislio i pogriješio.”

Ovo je druga stvar čije je spominjanje samog tog čina odvratno. Koliko li je prava oduzeo nesretnim ljudima i koliko se samo tiranima pomagalo i progledalo kroz prste zato što su bili moćni i snažni. A iznad svega bogati i blizu režimskog aparata.

Kada nam Buharija prenosi događaj o Benu Džudejne, on nam u jednom momentu prekida predaju i kaže: “Božiji Poslanik je poslao Halida Benu Džadejni, Halid ih je pozvao u islam, pa pošto glavari plemena nisu smatrali za shodno da kažu: “Mi smo se pokorili.”, kazali su: “Mi smo napustili idole.”

Nisu li Benu Džudejne bili Perzijanci, Turci, Indijci ili Germani pa zbog toga nisu umjeli kazati: “Mi smo se pokorili.”

O Buharija! Pa jesu li oni bili arapskog pleme na čijem je jeziku objavljen Kur'an?

Slijepi fanatizam i velike spletke učinjene zato da bi zaštitile svetost ashaba uzrokovale su to da Buharija iznosi takve tvrdnje da opravdava djelo Halida ibn Velida.

Ahad je također prenio: “Halid ih je upitao: ‘Jeste li vi muslimani?’” Pa potom Ahad kaže: “Kaže se da su neki od nji odgovorili potvrdno, a neki su odogovrili: ‘Mi smo napustili idole.’ Riječ “Kaže se” pokazuje jasno da je zajednica bila spremna prihvatiti bilo šta što ljudi kažu u zaštitu Halid ibn Velid, to stoga, što je Halid digao sablju vladara ili upravitelja i bio pomagač uzurpatorima hilafeta. On je bio njihov sljedbenik trenirajući strogoću nad svima onima koji bi i pomislili ili se odlučili na pobunu protiv onoga što je je bilo odlučno od strane heroja

"Sahife" na dan kada je Božiji Poslanik, s.a.v.a., preselio. Nema moći ni snage osim u Allaha, Velikog i Uzvišenog!

Ponašanje ashaba prema naredbama Božijeg Poslanika (s.a.v.a.) nakon njegove smrti

Buharija prenosi u 1. dijelu svoga Sahiha, str. 134., od Gatana da je Enes ibn Malik rekao: "Namaz?", a Enes je odgovorio: "Niste li i to zanemarili?" On je rekao: Čuo sam Zuhrija da kaže: "Posjetio sam Enes ibn Malika u Damasku i vidio ga da plače." Upitao sam ga: "Šta te pogodilo pa plačeš?" Rekao je: "Ne poznajem ništa što sam susretao u vrijeme Božijeg Poslanika, s.a.v.a., osim namaza, a i on je napušten."

Buharija također preosi u 1. dijelu, str. 159., Amas nam je kazao: Čuo sam Salima da kaže: Čuo sam Ummu Denda da kaže: "Ebu Denda mi je došao plačući. Rekla sam mu: 'Šta te pogodilo o Ebu Derda?' On mi reče: 'Ne prepoznajem ništa od sunneta Muhammedovog izuzev skupnog namaza.'"

U 2. dijelu Buharija prenosi od Ebu Saida El Hudrija da je kazao: "Božiji Poslanik bi izlazio na dan Idul-fitra (ramazanski bajram) i Idul-duha (kurban-bajram). Prva stvar koju bi on činio jeste molitva, potom bi savjetovao ljude, a oni bi slijedili ovu praksu sve dok ja nisam izašao s njim, a on je bio guverner Medine na dan Idul-fitra.

On je htio da se popenje na minber prije obavljanja molitve. Ja sam ga uhvatio za njegov ogrtač nastojeći da ga zadržim, ali on me odgurnuo na stranu, popeo se na minber i održao hutbu prije molitve, kazao sam im: "Boga mi, promijenio si sunnu." A on mi reče na to: "O Ebu Said, ono što ti primjećuješ je nestalo" Ja sam mu na to rekao: "Tako mi Allaha, to je bolje od onoga što ga ne poznajem." "Ljudi ne bi ostali nakon namaza, zato sam održao hutbu prije namaza."

Ashabi za vrijeme Enes ibn Malika i Ebu Derde, kao i za vrijeme Mervana ibn Hakima, a to je bio period vrlo blizak vremenu Božijeg Poslanika, izmijenili su sunnet Božijeg Poslanika i izmijenili su sve, čak i namaz, kao što ste čuli i rezervisali su sistem sunneta samo za izabrane i za njihovo traganje za zlim porocima.

Benu Umejje su prihvatili praksu blaćenja i proklinjanja h. Alije sa minbera nakon svake hutbe. Većina ljudi za vrijeme idul-fitra i idul-duha (dva Bajrama) bi se razišli nakon završetka namaza, pošto nisu željeli slušati proklinjanje Ali ibn Ebu Taliba i Ehli-bejta.

Na drugoj strani muslimani ne-šiiti gaje ljubav prema svim ashabima ne mareći na činjenicu da su se neki od njih opirali Allahu i Njegovu Poslaniku, i kao dokaz za ovo oni citiraju slijedeći kur'anski ajet: "O Bože, oprosti nama i našoj braći koji su nas nadmašili u vjeri, i ne učini u našim srcima nikakvu odbojnost prema onima koji vjeruju. O Bože naš, Ti si Najmilostiviji i Onaj Koji prašta." (Kur'an, 59:10)

Naći ćete ih zadovoljnim sa Alijem i Muavijom bez da vode računa o (ne)djelima ovog drugog. Najmanje što se može reći o ovima je da su to stvari koje granice s nevjerstvom, zastranjenjem i pobunom protiv Allah i Njegova Poslanika.

Ranije sam spomenuo čudne događaje koje nije zgoreg ponovo pomenuti.

Jedan od pravednih ljudi je posjetio mezar istaknutog ashaba, Hudžer ibn Adi Kindija i našao tamo jednog čovjeka kako gorko plače. Smatrajući ga šiijom, upitao ga je: "Zašto ti plačeš?" On odgovori: "Ja plačem za mojim vođom Hudžerom, neka je Allah zadovoljan s njim."

Ovaj ga priupita: "A šta se dogodilo s njim?" On odgovori: "Naš vođa Muavija, neka Allah bude zadovoljan s njim, ga je ubio."

"A zašto ga je ubio?", upita novopridošli. "Zato što je odbio da proklinje h. Alija, neka je Allah zadovoljan s njim."

Na to mu pridošlica reče: “I ja plačem za tobom, neka ti se Allah smiluje.” Čemu ovo ustrajavanje i opsesija u ljubavi prema svakom ashabu? Mi ih vidimo kako ne upućuju salavate na Poslanike, s.a.v.a., i Njegovu porodicu, a da ne dodaju i sve ashabe. Kur'an im nije naredio da ovo čine tako, niti Poslanik niti ijedan od ashaba. Salavati se prema Kur'anu i sunnetu Poslanikovom, šalje samo na Poslanika Božijeg i na njegovu času porodicu. Kada bih ikada imao sumnje o bilo čemu ja ne bih imao sumnje u to da Allah zahtijeva od vjernika da iskazuje ljubav prema rodu Muharnmedovom, s.a.v.a., Ehli-bejtu.

“Reci: ‘Ja od vas ne tražim nikakvu nagradu osim ljubavi prema bližnjima (mom rodu).’” (Kur'an: 42:40)

Muslimani su se koncensom složili u postojanje obaveze u pogledu ljubavi prema Ehli-bejtu, a razišli su se u drugim stvarima. Božiji Poslanik je kazao: “Ostavite ono što uzrokuje vašu sumnju, a uzmite ono u što nemate sumnje.”

Pozicija šiija u svezi s ljubavlju prema Ehli-bejtu i njihovim džem'atom prema ashabima se razlikuje. Inače, kako musliman može imati ljubav prema neprijateljima i ubicama Ehli-bejta i biti zadovoljana s njima? Nije li to u jasnoj kontradikciji?

No, ostavimo po strani razgovor o onima koji su skrenuli i neka njemu ostane i atom mržnje prema Allahovim robovima pa bili oni Kršćani, Jevreji, heretici, politeisti. Oni njeguju čudan stav, koji koincidira sa stvarima Evangelističke crkve, koji su obmana za čovječanstvo da je Allah ljubav, da je vjera Njegova ljubav, to jest ljubav za Onoga ko voli Njegova stvoritelja, pa makar ona ne osjećala potrebu za molitvom, postom, hadžom i drugim ritualima.

Ovo su prazni govori koji nemaju uporište ni u Kur'anu, ni u sunnetu ni u razumu. Kur'an o ovome kaže: “Vi nećete naći zajednicu koja vjeruje u Boga i u Sudnji dan, a da voli one koji se suprostavljaju Allahu i Njegovom Poslaniku, jer oni su prijatelji jedni drugima. Ko god od vas uzme njih za prijatelje, on je jedan od njih. Bog neće uputiti one koji čine zla djela.” (Kur'an: 5:51)

Uzvišeni Stvoritelj kaže: “O vi koji vjerujete! Ne uzimajte vaše očeve, vašu braću kao prijatelje, ako oni preferiraju nevjerovanje nad vjerovanjem.” (Kur'an, 9:23)

“O vi koji vjerujete, ne uzimajte Moje neprijatelje i naše neprijatelje kao prijatelje i zaštitnike. Vi im iskazujte ljubav, a oni odbijaju istinu koja vam dolazi.” (Kur'an, 60:1)

A Poslanik Božiji je kazao: “Ničija vjera neće biti kompletna dok njegova ljubav i njegova mržnja ne budu Allaha radi.”

On je, također, rekao: “Ljubav za Allaha i ljubav prema Njegovim neprijateljima ne mogu postojati u srcu mu'mina.”

Hadisi sljedećeg sadražaja su brojni. Razum sam po sebi rezonuje da je Allah, dž.š., u srcima vjernika ugradio ljubav prema vjeri i njome ukrasio njihova srca. On je načinio da njihova srca mrze vjeru, razvrat i neposlušnost. Tako je moguće da vjernik po ovom obrascu ne voli svog sina ili oca, ali da voli nekog stranca s kojim dijeli zajednička uvjerenja, pa čak i ako nema s njim direktnog kontakta.

Zbog svega ovoga naša ljubav, prijateljstvo, bliskost mogu biti usmjerena samo prema onima prema kojima Allah želi da ih gajimo, i s druge strane naša mržnja, odvratnost i odbojnost može biti usmjerena samo prema onima prema kojima je Allahova srdžba usmjerena.

Kao rezultat ovoga, naša naklonjenost prema Aliju i Imamima iz njegovog potomstva, čak i da nije uzrokovana nečim prije toga ona je to zbog Kur'ana, sunneta, historije i razuma koji ne ostavlja nikakve sumnje u pogledu njih.

Zbog toga mi se odričemo od ashaba koji su uzurpirali pravo halifeta, čak i da nismo imali prethodne mržnje prema njima, to je zbog Kur'ana, sunneta, historije i razuma koji nam ostavlja doboku sumnju u pogledu njih.

Pošto nam je Božiji Poslanik rekao: "Ostavite ono što vam uzrokuje sumnje, a slijedite ono što vam ne stvara sumnje, a musliman ne smije slijediti sumnjinu stvar i zanemariti Knjigu Božiju u koju nema nikakve sumnje."

Slično, obaveza je na prosudbi bez osnove, a da slijedi razum bez predrasada i latentne zavidnosti, jer želje i šejtan su dva neprijatelja, koji djeluju tako što čovjeku njegova loša djela prikazuju lijepim. Kako je to divno ispjevao Imam Busar u "El-Baradu".

"Odreci se požude i šejtana. Ne slusaj ih loši su oni savjetnici, zato odbaci ih."

Nužno je danas da muslimani budu na ljubavi među sobom i da shvate svoju jednu, žalosnu i kritičnu stvarnost i da prestanu samo s uzdizanjem svojih dobrih prethodnika (selefa).

Da su naši prethodnici bili tako dobri, kako to mi mislimo, mi ne bismo danas dospjeli u ovakvo jadnu poziciju, a koja je prirodan slijed događaja koji su se desili u zajednici nakon odlaska Resulullaha, s.a.v.a., s ovoga svijeta.

"O vi koji vjerujete budite prvi pobornici pravde i posvjedočite Allaha radi, makar to bilo potiv vas samih, vaših roditelja vaših rođaka, bili oni siromašni ili bogati. Jer Allah je bolji nego sve to. Ne slijedite svoje strasti da ne biste zastranili. A ukoliko zastanete i skrenite, Allah će vas sigurno obavjestiti o onome što ste učinili." (Kur'an, 4:135)

Pogledi onih koji znaju (ehli-zikr)

Hazreti Ali opisujući one ashabe, koji se smatraju prvim ashabima je kazao: "Kada sam napokon prihvatio hilafet, jedna grupa je prekršila svoju zakletvu, a drugi su zastranili, a ostali su zanemarili istinu kao da nisu čuli Allahove riječi kada je kazao: "To je staniste za onaj svijet kojeg smo Mi pripremili za one koji se nisu ohlili na Zemlji i koji nisu uspostavljali nered. A nabolji ishod očekuje bogobojazne." Ne uistinu, tako mi Allaha, oni nisu razmijenili njihovo značenje! Ovaj svijet je blistav u njihovim očima, i njegov sjaj ih je zaveo..."[1]

Također, je o njima rekao: "Oni su šejtane učinili gospodarem poslova svojih, a on ih je uzeo za saradnike. Položio je jaja i izlegao ih u grudima njihovim. U krilima njihovim gmiže i puzi. Gleda kroz oči njihove i govori jezicima njihovim. Tako ih vodi grijeh i lijepim im pričinjava stvari gnusne, kao što je djelovanje onoga kojem je šejtan učinjen saradnikom u poslu, pa govori neistinu jezikom njegovim."[2]

U pogledu Amra ibn Asa, poznatog ashaba kazao je: "Čudna je da sin Nabige govori među Sirijcima da sam šaljivčina zauzet besposlicom i zabavom. On je izrekao laž i govorio je griješno. Pazite! Laganje je govorenje nagore. On govori pa laže, obećava pa krši obećanja, moli i ustrajava, ali kad neko moli od njega, on usteže škrto. Iznevjerava jamstvo i kida rodbinske veze."[3]

A Božiji Poslanik je kazao: "Tri su svojstva licemjera: kada govori laže; kada obeca prekrši i kada mu se nešto povjeri iznevjeri." Sva ova svojstva, pa i više od toga bile su prisutne kod Amr ibn Asa.

U slavu Ebu Zera Gafarija i u kritici Osmana i onih koji su protjerali Ebu Zera u mjesto Rabdha, i držali ga u egzilu sve dok nije umro u potpunoj osami: "O Ebu Zerru! Ti si se doista naljutio. Ljudi su se uplašili od tebe radi stvari svijeta ovog, dok si se ti njih uplašio radi vjere svoje. Zato, prepusti im ono čega se oni plaše od tebe i odmakni se od njih, otklanjajući ono čime te oni plaše. Kako su oni ovisni o onom od čega ih ti odbijaš, a kako si ti neovisan o onom što ti oni uskraćuju! Ti ćeš uskoro znati ko je dobitnik sjutra i ko je najzavidniji. Čak

---

[1] Staza rječitosti,

[2] Staza rječitosti, govor 7.

[3] Staza rječitosti, govor 83.

ako bi nebesa i zemlja bili zatvoreni pojedincu nekom, a on bio svjestan Boga, Allah bi ih onda otvorio za njega. Samo će te pravednost privlačiti, dok će te nepravednost odbijati. Da si ti prihvatio svijet ovaj njihov, oni bi te zaista voljeli, te da si ti sudjelovao u tome, dali bi ti utočište."[1]

O Mugire ibn Akhnas, koji je također bio poznati ashab, h. Ali je kazao: "O sine prokletog i besplodnog, od stabla koje nema ni korjenja ni granja. Hoćeš li se ti pozabaviti mnome? Bogami, Allah neće osnažiti onoga kojeg ti pomažeš, niti će ustati onaj kojeg ti podižeš. Odlazi od nas! Allah udaljio kuću tvoju! A onda čini što god želiš. Ne imao Allah milosti za tebe ako ti budeš imao milosti!"[2]

U vezi Talhe i Zubjera, dvojice uglednih ashaba koji su se unatoč prisegi datoj njemu, pobunili protiv njega i poveli rat, h. Ali je rekao: "Boga mi, oni mi nisu mogli prigovoriti ni za jedno djelo nevaljalo, niti su bili pravedeni između mene i sebe. Doista, traže pravo koje su oni zapostavili i krv koju su oni prolili. Ako sam sudjelovao u tome s njima, onda i oni imaju udjela u tome. Ali, ako su to počinili bez mene, potraživanje bi trebalo biti protiv njih. Prvi korak pravde njihove morao bi biti izricanje presude protiv sebe. Imam razum svoj sa sobom.

Nikada nisam miješao stvari, niti su mi se one pomiješane javljale. Doista, to je grupa pobunjenička u kojoj ima jedan bliski, jedan žalac i jedna sumnja koja spušta veo. Ali, zaista očigledno je, te je neistina napustila mjesto svoje. Jezik njezin se okanio svađe. Tako mi Boga, sigurno ću za njih, napuniti čatrnju iz koje ću jedino ja izvalačiti vodu. Oni neće moći piti iz nje s bilo kojeg drugog mjesta.

Prišli ste mi vičući: "Zakletva na vjernost, zakletva na vjernost!" Vi ste tako poput deve koje, ostavivši mladunčad novorođenu, odmah se vraćaju mladunčcadi svojoj. Sklopio sam šaku svoju, ali ste je rastvorili. Ustežem ruku svoju, ali je potežete. O Bože moj, ta dvojica su me napustila i nanijela mi nepravdu. Obojica su prekršila zakletvu na vjernost meni i podigli ljude protiv mene. Ti razvezi ono što su oni svezali i ne ojačaj ono što su istakli. Pokaži ono što su oni svezali u ne ojačaj ono što su istakli. Pokazi im zlo kojem su se uputili i po kojem su radili. Prije boja tražio sam da budu postojani u zakletvi i postupao prema njima s uvažavanjem, ali su oni prije bitke unizili dobrotu i odbacili sigurnost."[3]

U pismu njima dvojici, poručio je: "O vi, dva cijenjena šejha, povratite se iz pozicije u kojoj se nalazite sada, jer najgore što vas može pogoditi sada je velika sramota. A poslije će obadvoje biti kombinovano sa džehennemskom vatrom."

U pogledu Mervana ibn Hakima koji je bio zarobljen u "bici oko devei" potom oslobođen, a koji je, također, bio od njih koji su dali prisegu vjernosti pa je potom prekršio, kazao je: "Zar mi nije položio zakletvu na vjernost poslije ubistva Osmanova? Sad mi ne treba zakletva njegova na vjernost, prekršit će i nakon u vremena kratkog. Doista, on se može dokopati vlasti toliko dugo koliko pas obliže njušku svoju. Otac je četiri razbijača. Ljudi će doživjeti od njega i djece njegove dan crveni."[4]

U pogledu ashaba koji su krenuli s Aišom prema Basri u "bitku oko deve", a među kojima su bili i Talha i Zubejr kazao je: "Izašli su vukući ženu Poslanika Božijeg, s.a.v.a., upravo kao što vuku robinju radi prodaje, uputivši se s njom u Basru. Njih dvojica su zatvorili žene svoje u kuće svoje, ali su ženu Poslanika Božijeg - blagoslovili Božiji neka su na nj i na potomke njegove! - pokazali i sebi i drugima u vojsci u kojoj nije bilo čovjeka ni jednog a da mi nije

[1] Staza rječitosti, govor 129.
[2] Staza rječitosti, govor 134.
[3] Staza rječitosti, govor 136.
[4] Staza rječitosti, govor 72.

iskazao pokornost svoju i sasvim poslušno mi se zakleo na vjernost, dobrovoljno i bez prisile ikakve.”[1]

Kada je on pokopao Fatimu, prvakinju žena u Dženetu, Ali se Poslaniku obratio sljedećim riječima: “Dakako, kćer će te tvoja izvjestiti da su se sljedbenici tvoji udružili radi tlačenja njezina. Pitaj je o svemu i uzmi sve novosti o stanju. To se dogodilo kada ne minuše ni vrijeme dugo ni uspomena na te.”[2]

Ali se u pismu obraća Muvaji riječima: “Šta ćeš činiti kada se s tebe skine odjeća svijeta ovoga u koju si umotan? Svijet ovaj te privukao ukarasima svojim i zavarao užicama svojim. On te pozvao i ti si mu se odazvao, poveo te, pa si ga slijedio i zapovijedio, a ti mu se pokorio. Uskoro će te presretač jedan zaustaviti na onom od čega ti neće biti štita. Zato se kloni toga posla, uzmi u obzir obračun, pripremi se za smrt koja će te uskoro zateći i ne slušaj one koji skreću s Puta pravog. Ako nećeš raditi tako ja ću te podsjetiti na sve što god si zaboravio, jer ti si čovjek koji živi u ugodnosti i raskoši. Šejtan te uhvatio u zagrljaj svoj, postigao je želje svoje s tobom i kola tobom putevima duše i krvi.

O Muavija! Kad ste vi bili zaštitnici podanika i čuvari stvari naroda ovog? Zar bez koraka ikakva na prijed ili odlike istaknute?!

Utječem se zaštiti Božijoj da nas ne zadese nesreće prijašnje i opominjem te da te želje ne bi više zavaravale, i da se vanjština tvoja ne bi razlikovala od unutrašnjosti tvoje.

Pozivao si u rat! Zato ostavi ljude po strani, istupi mi i poštedi strane obje od borbe tako da bi se moglo znati ko od nas ima srce zahrđalo i oči zastrte. Ja sam Ebu-1-Hasan, koji je ubio djeda tvoga, brata tvoga i daidžu tvoga, isjekavši ih na komade na dan Bedra. Sablja je ista sa mnom protivnika svoga dočekujem srcem istim. Nisam promijenio vjeru niti izmislio novog vjerovjesnika nekog. Doista sam na onom putu časom koji ste vi voljno napustili, a na kojem ste prisilno bili. Tvrdiš da ti istupim tražeći osvetu krvi Osmanove. Zasigurno znaš gdje je prolivena krv Osmanova. Ako je želiš osvetiti potraži je tamo. Kao da gledam da ćes, kad te rat bude isjekao zubima svojim, stenjati kao što deve stanju pod teretima. I kao da vidim stranku tvoju smetenu neprekidnim udaranjima sablji, pojavom smrti i padanjem tijela za tijelom kako me poziva Knjizi Božijoj, iako će oni biti nevjernici, poricatelji Istine ili kršitelji zakletve na vjernost nakon što su je, a da mi nije iskazao pokornost svoju i sasvim poslušno mi se zakleo na vjernost, dobrovoljno i bez prisile ikakve.

Došli su namjesniku mome u Basri i čuvarima riznice muslimana i drugim stanovnicima njezinim pa ih poubijali tako što su neke stavili u zatvor, u kojem su pomrli, dok su druge poubijali na prijevaru. Boga mi, čak da su namjerno ubili jednog čovjeka među muslimanima koje je bio bez krivice ikakve, za mene bilo zakonito pobiti svu tu vojsku, budući da su bili prisutni u otme, ali nisu izrazili neslaganje s tim, niti to spriječili jezikom ni rukom, a da i ne govorim da su oni zaista pobili među muslimanima onoliko ljudi koliko ih je bilo kada su nastupili prema njima.”[3]

Njegove riječi u pogledu Aiše i onih koji su slijedili nju u “bici oko deve”: “Bili ste vojska žene i sljedbenici deve. Ona je zamumlala, a vi ste se odazvali. Kad je bila ubijena vi se razbježašte. Ćudorednost je vaša niska, a zavjet vasš raskinut. Vjera vaša je dvoličnost.”[4]

U pogledu Kurejšija od kojih su sasvim sigurno mnogi ashabi kazo je sljedeće: “Što se tiče nasilja nad nama u tome, iako smo najviši u pogledu potomstva i najjači po srodstvu s Poslanikom Božijim - neka je blagoslov Božiji na nj i na potomke njegove! - bijaše to čin

[1] Staza rječitosti, govor 171.
[2] Staza rječitosti, govor 201.
[3] Staza rječitosti, pismo 10.
[4] Staza rječitosti, govor 13.

sebičan nad kojima su srca ljudi nekih bila pohlepna, dok su srca drugih bila u tome darežljiva. Presuditelj je Allah i Njemu je povratak na Danu sudnjem.

A sad, pusti tu priču o haranju u kojoj povika svuda kruži.

Dođi i pogledaj slučaj sina Ebu Sufjanova. Vrijeme je učinilo da se smijem nakon što je njega prisililo da plače. Nema čuđenja, Bogami! To je ono što nadmašuje čudo svako i što povećava nepravdu! Ti ljudi su pokušali ugasiti plamen Božiji na svijetiljci Njegovoj i zatvoriti izvor Njegov na vrelu Njegovom. Oni su između mene i sebe izmiješali vodu koja izaziva zarazu. Ako nevolje iskušenja budu otklonjene od nas i od njih, povest ću ih smjerom istine. A ako bude drugačije, *pa ne izgaraj od žalosti za njima; Allah, doista, dobro zna sve što oni rade.*”[1]

Također u pismu Muaviji: “Pozvao si nas da Kur'an presudi, iako nisi od ljudi njegovih. Mi se nismo odazvali tebi, već smo se odazvali Kur'anu da bi on presudio. Selam!”[2]

“I reci: ‘Istina je došla i laž je nastala, laž će uvijek biti poražena.’” Kur'an

[1] Staza rječitosti, govor 161.
[2] Staza rječitosti, pismo 48.

V. POGLAVLJE

U vezi trojice halifa: Ebu Bekra, Omera i Osmana

Kako je rečeno, ehli sunnet vel džema'at ne dozvoljava nikakav kriticizam niti osudu bilo kojeg od ashaba, i drži da su svi oni skupa na istini. Ako bi bilo koji slobodni intelektualac napisao nešto o njima što bi imalo notu kritičnosti bio bi degradiran od strane njih, dotle da bi ga proglasili nevjernikom, pa čak i ako bi pripadao njihovoj školi mišljenja. Upravo ovo se dogodilo nekim slobodnim misliocima u Egiptu i ne Egipćanima poput šejh Muhamed Ebu Rejja, autora djela "Sujetta u sunnetu Muhammedovoj", potom šejha Al-Muzarja i šejha Qadi Muhammed Amina Al-Antikija autora dijela "Zašto sam izabrao školu Ehli-bejta", tu je i Sejid Muhammed ibn Akil koji je sastavio Knjigu "Kompletni savjeti za onoga ko prijateljuje s Muavijom". Neki su čak žigosali i čuvenog šejha El-Azhara Muhamed Šeltuta, kao otpadnika kada je objavio fetvu da je obredoslovlje po džaferijskom mezhebu dozvoljeno.

Ako je veliki šejh Al-Azhara, muftija svih egipatskih škola prezren samo zato što je priznao šiitsku školu koja je trasirana još od velikog učitelja mnogih učenjaka h. Džafera Sadika; šta se onda može očekivati za onoga koji odabere da slijedi tu školu mišljenja nakon njenog upoznavanja, pa još ako krene s kritikama prama mezhebu kojeg je slijedio i kojeg je od svojih predaka nasljedio.

To je ono što ehli sunnet veli džema'at neće dozvoliti, jer oni to drže herezom i izlaskom iz vjere, kao da je čitav islam sadržan u četiri mezheba i kao da ništa nema izvan toga. Biće da je riječ ovdje o krutim i nedostatnim umovima koji liče na one umove koje Kur'an i Poslanik, s.a.v.a., tretiraju kao ograničene i zatvorene.

"Oni se čude što im je jedan od njih došao da ih opominje, i govore nevjernici: 'Ovo je čarobnjak, lažov! Zar on da bogove svede na Boga jednog? To je, zaista, nešto veoma čudno!'" (Kur'an, 38:5)

Ja sam smiren u odnosu na maliciozne napade koje će biti usmjereni protiv mene od tih, predrasudama opsjednutih osoba, koji sebi daju primat nad drugima.

Oni su opčinjeni sujetom da im niko ne smije oponirati, a svako oponiranje ili upućenu kritiku njihovim dijelima makar se ona ticala nečeg izvan islama, drže napadom na njihove svetosti. Inače, kako bi se drugačije moglo objasniti da kritikovanje nekih ashaba drže otpadništvom iz islama i nevjerstvom, kad ova stvar nema nikakva utemeljenja u osnovnim islamskim principima?

Neki su fanatici pripovjedali među sobom da je moja knjiga "Tako sam postao upućen" ravna dijelu Salmana Ruždija, a sve to da bi spriječili čitanje knjige u narodu i da bi ih obradovali da je proklinju prije nego što je i pročitaju.

Ovo je spletka, podvala za koju će neko morati snosti račun pred Gospodarom svjetova. Kako oni uopće mogu porediti knjigu "Tako sam upućen", knjiga koja upućuje vjernike na nepogriješivost Poslanika, s.a.v.a., i koja poziva na slijeđenje Imama Ehli-bejta, od kojih je Allah, dž.š., otklonio svaku nečistoću, sa knjigom "Satanski stihovi" u kojoj se blati islam i tretira kao ideologija koja je nastala šejtanskom inspiracijom.

Allah, dž.š., kaže: "O vi koji vjerujete! Budite čvrsti pobornici pravde i svjedočite u ime Allaha, pa čak ako je to protiv vas samih." (Kur'an, 4:135)

U skladu s ovim časnim ajetom, ja neću voditi računa niočem osim o zadovoljstvu Allahovom, Uzvišen i Slavljen je On, i neću se plašiti nikakva kriticizma dokle god branim ispavnu vjeru - islam i dokle god časnog Božijeg Poslanika držim čistog od pogrešaka, pa čak ako to iziskuje i kritikovanje nekih bliskih ashaba - pa makar oni bili i među "pravednim halifama", jer

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je više vrijedan da bude smatran potpuno čistim od pogrešaka nego bilo koji drugi smrtnik.

Neopterećen predrasudama, inteligentan čitalac svih mojih djela će razumjeti šta je bio moj željeni cilj, shvatit će da to nije bilo omalovažavanje i degradiranje ashaba već da je to odbrana Poslanika i njegove čistote i bezgrješnosti, da je to njegova odbrana od zlih predstava i izmišljotina koje su rezultovale u prvim stoljećima za vrijeme vladavine nepravednih umajadskih i abasidskih halifa kada se vjera mjenjala shodno dnevno političkim potrebama i diktaturama tadašnjih režima.

Ove velike spletke inficirale su veliki dio muslimanske uleme koja ih je slijedila iz dobrih namjera i tako, nažalost, prihvatila sve laži i izmišljotine, koje su pod firmom ispravnih rivajeta doprli do nje, tretirtajući ih dijelom vjere i dužnošću svakog muslimana da ih slijedi kao takve, ne dovodeći u pitanje ništa od toga.

Da su muslimani znali istinu o tim stvarima ne bi im predavali nikakvu važnost. Da nam je historija, međutim, posvjedočila da su ashabi bili pravednici, da su slušali i slijedili naređenja i zabrana od Poslanika, s.a.v.a., i da mu nisu iskazali mnogo puta neposlušnost do pred sam kraj njegova života, mi bi sudili o njima da su svi bili ispravni i ne bi više bilo mjesta ni za kakvu diskusiju o njima. Međutim, nažalost, među njima je bilo lažova, munafika, pokvarenjaka - kako to svjedoči kur'anski tekst i autentični hadisi.

Oni su iskazali međusobno nesalaganje u prisustvu Poslanika, otkazali mu poslušnost u pisanju posmrtne oporuke, i otišli čak dotle da su ga proglasili da halucinira i time ga spiječili od pisanja oporuke. Oni nisu povinovali njegovoj naredbi kada im je izabrao Usamu za komandata. Oni su toliko bili obuzeti oko preuzimanja hilafeta da su zaboravili njegovo gasulenje i pripremu za dženazu. Neki od njih su zbog toga bili sretni, a drugi su to odbijali. Uistinu oni su se nakon toga utopili u međusobne sporove oko hilafeta, u optužbe za nevjerstvo, počeli su proklinjati jedni druge i krenuli su u oružanu borbu jedni protiv drugih. Zbog toga se jedinstvena Božija vjera pocijepala i tako su nastale brojne frakcije sa različitim pogledima.

Upozoriti na ove stvari držim nužnim i zato da bi se ustanovili pravi uzroci i razlozi zašto je takav najuzvišeniji muslimanski ummet degradiran i srozan do nivoa najponiženijeg, najnepismenijeg ummeta na kugli zemljskoj. Njegov ponos je uništen, njegove svetosti su pogažene, njegovi ljudi su kolinizirani, proganjani i istjerivani iz svojih zemalja, oni se ne mogu odbraniti od pokravenjaka niti mogu otkloniti sram s lica svog.

Jedini lijek za sve ove teškoće i poniženja jeste samokritika. Hajdemo prestati malo s uzdizanjem nekih naših prethodnika, naše lažne slave koja je isparila i postala prazni muzej za posjetioce. Stvarnost nas poziva da se dozovemo pameti i da tražimo lijeka za našu zaostalost, za našu iscjepkanost i naše neuspjehe. Jedini put za to je da otkrijemo svoj identitet, da pronađemo potom pravi lijek prije nego što nas bolest potpuno obuzme i savlada do posljednjeg. To je taj željeni cilj. Allah je jedini vrijedan obožavanja. On je vodič svojih robova ka pravom putu. I dokle god naš cilj bude svet ne treba uopće mariti na napade i nasrtaje fanatika koji osim neobuzdnih hajki radi odbrane ashaba ne znaju ništa drugo. No, mi ih nećemo grditi niti mrziti nakon spoznaje njihove situacije, jer oni su neupućeni, zavedeni, zbog svojih dobrih namjera prema ashabima. Ovo ih je spiječilo da dopru do istine. Oni su poput naroda Jevreja i kršćana koji imaju povjerenje u svoje očeve i svoje pretke i ne postavljaju sebe uopće pred dilemu da li trebaju nešto da istražuju u islamu. Oni se umjesto toga oslanjaju na govor svojih prethodnika da je Muhammed, s.a.v.a., bio lažov i da nije bio Poslanik.

“Ljudi knjige (kršćani) su zastranili onda kada su im došli jasni znakovi.” (Kur'an, 98:3)

Nakon prolaska više vjekova, današnjim muslimanima je postalo teško uvjeriti Jevreje ili kršćane u istinitost islama.

Šta ako neko kaže njima da su im Tevrat i Indžil (Biblija) vremenom iskrivljeni i dokaže im to Kur'anom, da li će se među njima naći uho koje to čuje?

Slično je i s prostim muslimanima koji vjeruju u ispravnost svakog ashaba i tome su do kraja privrženi bez ikakva dokaza. Da li je moguće nekome da ih uvjeri u suprotno?

Ukoliko su oni nemoćni da uvide greške kod Muavije i njegova sina Jezida i da ih podvrgnu kritici, kao i masu drugih koji su iskrivili islam svojim zloupotrebama, šta se onda može od njih očekivati kad su u pitanju Ebu Bekr, Omer i Osman, koji su "iskreni", "istinuti" i oni "kojih se meleki stide"? Ili pak, o Aiši, majki pravovjernih i ženi Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kćerci Ebu Bekra, o kojoj smo u ranijem odjeljku diskutovali na osnovu pouzdanih radova od šiitskih autora, a na temelju relativnih sunijskih rivajeta prenesenih iz njihovih knjiga?

No sada smo stigli do faze kada treba razmotriti ulogu trojice halifa. Krećemo od sunijskih Sahiha i Musneda kao i njihovih poznatih historijskih radova u našem dokazivanju. Na osnovu ovih izvora srušit će se prvo mit o ispravnosti svih ashaba, a potom i mit o nedodirljivosti pravaka među ashabima.

Nadalje, mi ćemo pokazati našoj braći iz ehli sunneta vel džem'ata da sve ovo nije usmjereno radi blaćenja, degradiranja i omalovažavanja već prevashodno radi uklanjanja zastora zabluda i predrasuda radi stizanja do istine, tada će oni shvatiti da ovo nisu lazi rafidija (otpadnika) kako većina njih tvrde; naprotiv, uvidjet će da su to dokazi iz knjiga koje oni uvjereno prihvataju za ispravne i za koje su se oni obavezali da će ih slijediti.

Ebu Bekr za vrijeme Božijeg Poslanika (s.a.v.a.)

U svezku 6., str. 46. u odjeljku o tumačenju sure Hudžurat Buhari u svom Sahihu prenosi od Nafi ibn Omera, a ovaj Ibn Abi Malika da su dva odličnika, Ebu Bekr i Omer, bili gotovo uništeni, jer su digli glas u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada ga je posjetila delegacija iz Benu Tamima. Jedan od njih je u ulozi njihova vođe, bio prepoznao Akra ibn Harisa, brata od Ibn Majasa, a drugi je prepoznao drugu osobu. Nafi je kazao: "Ne sjećam se njegovog imena na što je Ebu Bekr rekao Omeru: 'Ti samo želiš da mi protuvriječiš' A drugi mu je odgovorio: 'Nisam želio to!' I njihova prepirka je postala tako bučna da je Allah objavio: 'O vi koji vjerujete, ne dižite svoje glasove...!' Ibn Zubejr je kasnije kazao: 'Nakon ovoga Omerov glas se nije čuo kod Poslanika, s.a.v.a., dotle da je Poslanik, kada bi Omer govorio, pitao šta je on kazao. I Omer nije više spomenuo stvar o svome dedici (Ebu Bekr), a mislim ni Ebu Bekr."

Slično u svezku 8., str. 145., u poglavlju "u svezi sa privrženošću Kur'anu i sunnetu" Buhari prenosi: "Vaki nas je obavjestio o Nafi ibn Omeru, a ovaj od Ibn Abi Malika da su dva pravednika Ebu Bekr i Omer bili skoro upropašteni kad je stigla delagacija Benu Tamina Poslaniku, s.a.v.a. Jedan od njih je pokazao na Akra ibn Harisa brata Benu Majase, a drugi je pokazao na još jednoga. Tada je Ebu Bekr rekao Omeru: 'Očito ti mi želiš oponirati.", a on mu je odgovorio: 'Nisam želio da ti oponiram!' I njihovi su glasovi postali bučni u prisustvu Poslanika, s.a.v.a., pa je objavljen sljedeći ajet: 'O vjernici, ne dižite glasove svoje iznad Vjerovjesnikova glasa i ne razgovarajte s njima glasno, kao što glasno jedan s drugim razgovarate, da ne bi bila poništena vaša djela, a da vi i ne primjetite. One koji utišaju glasove svoje pred Allahovim Poslanikom - a to su oni čija je srca Allah prekalio u čestitosti - čeka oprost i nagrada velika.'

Ibn Abi Malik je kazao da je Ibn Zubejr rekao: 'Nakon toga Omer nije spomenuo stvar u vezi svoga dedice, tj. Ebu Bekra, i kada bi god on govorio u prisustvu Poslanika govorio bi šapućući da bi mu i sam Poslanik, s.a.v.a., morao govoriti da govori glasnije'"

Slično u svezku 5., str. 116., u poglavlju "u svezi u ojnom (delegacija Banu Tamim)" Buhari u svom sahihu prenosi od Hišama ibn Jusufa, od Ibn Džurejdža koji ih je obavjestio preko Ibn Abi Malika, a ovaj da ih je obavjestio Abdulah ibn Zubejr da je delegacija Benu Temima došla kod Poslanika i Ebu Bekr je rekao: "Načinite vođom Ka'aba Ma'bad ibn Zurara.", a Omer je kazao: "Radije, izaberite Akra ibn Habra." Ebu Bekr je rekao: "Ti samo želiš da mi protuvriječiš.", a Omer je kazao: "Ne želim da ti proturiječim." I tako su su rapravljali da su se njihovi glasovi digli, pa je objavljen slijedeći ajet: "O vi koji vjerujete! Ne stavljate sebe ispred Allaha i njegova Poslanika..."

Jasno je iz ovih predaja, da se Omer i Ebu Bekr nisu ponašali kako bi to trebalo, u skladu s islamskim kodeksom, pred Božijim Poslanikom, s.a.v.a. Oni su dopustili sebi da imaju prioritet nad Allahom i Njegovim Poslanikom, jer Poslanik Božiji nije tražio njihovo mišljenje u pogledu izbora vođe u Banu Temimu, a oni su se upustili u natjecanje i raspravu dižući svoje glasove u prisustvu Poslanika, s.a.v.a., ne mareći puno čak ni za uobičajni bonton, koji drži lijepim ponašanjem i dobrim karakterom ne dizanje glasa u prisustvu drugih. To su dakle opće vrijednosti koje su bile pozate svim ashabima i koji nisu smijele biti nipodaštavne naspram Božijeg Poslanika, koji je cijeli svoj život posvetio njihovoj edukaciji i odgoju.

Da se ovaj događaj dogodio u prvim danima pojave islama mi bi smo mogli naći neku ispriku za dva uglednika i pokušali bi da nađemo neko objašnjenje za ovo. Ali predaje nedvojbeno govore da se događaj dogodio u zadnjim danima života Božijeg Poslanika, s.a.v.a., odnosno u 9. g. po hidžri. Poslanik je poslije ovoga živio još samo nekoliko mjeseci. Svi prenosioci hadisa i historičari od ugleda, kao i sam časi Kur'an svjedoče ovaj događaj. K tome još, u jednom od posljednjih svojih sura Kur'ani kerim spominje ovaj događaj.

Ako je to sve tako kako onda mogu razni apologetičari tražiti izgovore za ovako ponašanje Ebu Bekra i Omera u prisutvu Resulullaha, s.a.v.a.? Da se stvar ticala samo dvojice običnih ashaba mi ne bismo imali potrebe za kritkom. Međutim, Allah koji se ne stidi istine šalje opomenu i kritiku Ebu Bekru i Omeru tako intoniranu da ako bi oni ponovili svoje ponašanje, Allah bi im poništio njihova dijela. Slično je i prenosilac ovoga rivajeta počeo sa: "Dva uglednika Ebu Bekr i Omer su zamalo upropašteni..."

Nadalje prenosilac predaje Abdullah ibn Zubejr nas izvješćuje da je ovaj ajet toliko djelovao na Omera da je on poslije morao da sapće u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Uprkos činjenici da on nije spomenuo jednako kritici podložno ponašanje Ebu Bekra, historiska dijela i neki sakupljači hadisa pokazuju upravo to. Dovoljno je spomenuti samo "tragediju utorka", događaj koji se zbio 3 dana prije smrti Poslanika, s.a.v.a. Nalazimo Omera upravo u istoj ulozi gdje izgovara riječi: "Božiji Poslanik halucinira (priča u neznanju), Božija Knjiga nam je dovoljna."

Ljudi su se razlikovali u pogledu ovoga. Bilo je tu i onih koji su kazali: "Prinesite to Poslaniku da nam on zapiše svou oporuku!" A bilo je i onih koji su podržavali Omerov stav. I kada se galama i prepiraka toliko pojačala[1] Božiji Poslanik im je rekao: "Izlazite svi od mene, takva rasprava ne priliči mojoj blizini."[2]

Jasno je iz ovoga da sirovost, vika, galama, prepirka u prisustvu Božijeg Poslanika, s.a.v.a., prevršila svaku mjeru i nadmašila onu granicu na koju je Allah, dž.š., upozorio u suri Hudžurat koju smo već spomenuli.

Nema nikakve mogućnosti da je njihova bučna rasprava za nečije uho izgledala bučno, a za nečije tiho. Naprotiv, čak su se i žene koje su bile iza zavjese uključile u raspravu govoreći: "Priđite Božijem Poslanku, s.a.v.a., da vam napise oproštajno pismo." Pa im je Omer uzvratio na to: "Vi ste kao žene Jusufove. Kada je bolestan lijete suze za njim, a da mu je bolje

[1] Sahih Buhari, svez. 5., str. 138. "Bolest i smrt Božijeg Poslanika"
[2] Ibid, svez. 1., str. 37., "Knjiga znanja"

zajahale biste mu za vrat." Na to je Božiji Poslanik bio primoran intervenisati: "Ostavi njih na miru, jer one su bolje nego ti."[1]

Naš zaključak iz svega ovoga je da oni nisu izvršili Božiju zapovijest: "O vjernici, ne dižite glasove svoje iznad Vjerovjesnikova glasa i ne razgovarajte s njima glasno, kao što glasno jedan s drugim razgovarate, da ne bi bila poništena vaša djela, a da vi i ne primjetite." Niti su oni poštovali status Božijeg Poslanika u svom ponašanju i odnosu prema njemu, klevetajući ga sa riječju "hadžere", tj. on halucinira.

Čak i prije ovoga Ebu Bekr je izgovorio ružne riječi u prisutvu Resulullaha , s.a.v.a., kada je Urvi ibn Mesud rekao: "Poliži onu stvar (klitoris) od Al-Aba."[2]

U vezi ovih rjeći Al-Kastlin komentator Buharije je rekao: "Izraz poliži klitoris" je jedan od najpogrdnijih izraza među Arapima." Ako je takav izraz izgovaran pred Božijim Poslanikom kakav onda smisao imaju riječi: "O vjernici, ne dižite glasove svoje iznad Vjerovjesnikova glasa kao što glasno jedan s drugim razgovarate..."

Božiji Poslanik je bio uzvišenog karaktera (kako ga je opisao njegov Gospodar) i stidljiviji od djevica u svojoj odaji, kako to prenose Buharija i Muslim.[3] Prema obadva ova izvora, on nije bio ni nečastan ni bestidan već bi i sam uobičavao reći: "Najbolji od vas je onaj koji posjeduje najbolji karakter."[4] Kako je onda moguće da njegovi najbliži saradnici nisu bili i sami zahvaćeni i ozračeni njegovim karakterom?

Dodao bi ovome da Ebu Bekr nije izvršio Poslanikovu zapovijest kada je on, s.a.v.a, kao zapovjednika nad njim izabrao Usamu ibn Zejda, a njega Ebu Bekra podčinio Usami kao običnog vojnika. Da bi potom Poslanik oštro prekorio sve one koji su ostali iza Usame riječima: "Allah je prokleo sve one koji su ostali iza Usame ibn Zejda."[5]

Ovo se dogodilo nakon što su Poslaniku, s.a.v.a., stigle vijesti da ga ljudi kritikuju što je izabrao Usamu kao njegovog vojskovođu. Događaj se prenosi od većine historičara i biografa.

Slično ovome, Ebu Bekr je požurio da stigne na Sekifu da bi eliminisao Ali ibn Taliba iz hilafeta, te napustio mrtvo tijelo Allahova Poslanika, neka moji roditelji budu žrtvovani za njega. On se nije brinuo za gasulenje niti pogrebni ceremonijal Poslanikov, već se bavio stvarima poput onoga kako dospjeti do hilafeta, prema kojem je on ispužio svoj vrat. Gdje je tu bila bliska prisnost, navodno prijateljstvo i dobar karakter?

Ja sam užasnut stavom ovih ashaba prema Božijem Poslaniku, koji je potrošio svoj život u njegovom upućivanju, odgoju i savjetovanju, istih onih ashaba koji ostavljaju njegovo mubarek tijelo i hitaju na Sahifu da izaberu jednog od njih za halifu.

Danas, kada mi živimo u 20. stoljeću za koje s pravom tvrdi da je najkopetentnije stoljeće u kome su mnoge moralne vrline nestale i pale, kada nekome umre komšija on hita u pomoć porodici da joj pomogne u svim poslovima sve do samog pogreba i spuštanja mrtvog u mezar, baš u duhu poslanikove tradicije: "Poštovanje prema mrtvom znači pokopati ga."

Ali ibn Talib, vođa pravovjernih razotkrio je ove stvari kada je kazao: "Tako mi Boga, Ibn Abi Kuhafa (Ebu Bekr) je zagrnuo sebe košuljom hilafeta iako je znao da je moja pozicija u odnosu na njeg kao pozicija osovine u odnosu na mlinsku ploču."

Nakon ovoga Ebu Bekr je dozvolio napad na kuću Fatime-Zehre (kćerke Poslanikove), i prijetnju da će kuća biti spaljena ako oni koji su dužni dati svoju prisegu (bejat) ne izađu i to

---

[1] Kenzul Ummal, svez. 3., str. 138.

[2] Sahih Buhari, svez. 3., str. 179.

[3] Sahih Buharija, Knjiga vrlina, poglavlje "O ashabima Božijeg Poslanika"; Sahih Muslim i knjiga naročitih djela, poglavlje "O ashabima Božijeg Poslanika"

[4] Sahih Muslim, Knjiga naročitih vrlina, poglavlje "O Poslanikovoj stidljivosti"

[5] El-Mille ve el-nihal, Šahrestani, svez. 4., Kitab al-Sakifa, Ebu Bekr Ahmed ibnul Aziz Džavhari

ne učine. Dogodilo se to što se dogodilo. Historičari su sve to prenijeli u svojim knjigama, a i prenosioci su prenosili s koljena na koljeno. Mi to nećemo ovom prilikom obrazlagati, a onaj ko želi da zna više, neka čita historijske knjige.

Ebu Bekr nakon smrti Božijeg Poslanika (s.a.v.a.)

U Sahih Buhari, svez. 5., str. 82. u knjizi "O bitkama" u poglavlju koji govorio osvajanju Hajbera, prenosi se od Urve, potom od Aiše da je h. Fatima poslala nekoga Ebu Bekru sa zahtijevom da joj se da njeno legalno nasljedstvo od oca Muhammeda, s.a.v.a. Ovo je uključivalo "fej" imanje poklonjeno Poslaniku, tj. ratni plijen dobijen bez borbe u Medini i selu Fedek, i to što je ostalo od "humsa" dakle Poslanikov udio od ratnog plijena u bici na Hajberu. Na ovaj zahtijev Ebu Bekr je odgovorio: "Božiji Poslanik je kazao: 'Naše imanje se ne nasljeđuje. Što god mi ostavimo iza sebe je sadaka s tim što porodica Muhammedova može jesti iz toga!' Tako mi Allaha ja necu izmjeniti status sadake iz života Božijeg Poslanika i ostaviću to kako je bilo za njegova života." Tako je Ebu Bekr odbio dati bilo šta Fatimi. Zato se ona naljutila na njega, trajno se distancirala od njega, tako je i umrla a da sa njim nije progovorila ni jednu riječ. Živjela je još 6 mjeseci nakon Poslanika, s.a.v.a., a kada je umrla njen muž h. Ali ju je sahranio noću bez davanja ikakvih vijesti o tome Ebu Bekru. Dok je Fatima bila živa ljudi su puno respektovali h. Alija, ali nakon njene smrti, Ali je primjetio promjenu u odnosu ljudi prema njemu. Tako je h. Ali zatražio pomirenje s Ebu Bekrom i dao mu svoju prisegu vjernosti, dok je to odbijao učiniti u proteklih 6 mjeseci.[1]

Muslim izvješćuje u svez. 2., svog Sahiha u "Knjizi o džihadu" u poglavlju "Mi ne ostavljamo iza sebe nasljedstvo, ono što ostane je sadaka.", prenosi se od Aiše majke pravovjemih da je Fatima, kćerka Poslanikova zatražila od Ebu Bekra "al-Sidika" svoj udio iz nasljedstva Poslanika, s.a.v.a., koje je ostalo kao ostatak od ratnog plijena. Ebu Bekr joj je na to odgovorio: "Božiji Poslanik je kazao: 'Mi ne ostavljamo nasljedstvo, sve što ostane iza nas je sadaka.'" Potom se Fatima kćerka Poslanikova naljutila na njega i potpuno se distancirala od njega sve do svoje smrti. Ona je živjela još 6 mjeseci nakon Poslanikove smrti. Aiša je kazala: "Fatima je tražila od Ebu Bekra njen udio od onoga što je ostalo od njegova udjela od Hajbera i Fedek, kao i od njegove sadake iz Medine. Ebu Bekr je porekao njeno pravo na nasljedstvo kazavši: 'Ništa od onoga što je Poslanik, s.a.v.a., činio neću napustiti, i sve što je on činio činit ću i ja. Ovo stoga, što se plasim da bi se mogao udaljiti od onoga, što je on naredio.' Što se tiče Poslanikove sadake u Medini, Umer je dao to Aliju i Abasu, a što se pak tiče Hajbera i Fedeka Omer ih je zatražio i kazao: 'Ovo dvoje su milostinja od Poslanika, s.a.v.a., i njegovo pravo pada na njegove opunomoćenike, i njihova uprava je na onome koje vođa; tako je s njima do danas.'" Sahih Buhari, također prenosi rivajet u knjizi o obavezi humsa, poglavlje o nužnosti humsa.

Dva šejha, Buharija i Muslim, su skratili i redukovali svoje rivajete tako da istina ne bude jasna istraživačima. Za njih je to, međutim, utrenirana vještina kojoj oni pribjegavaju kada treba sačuvati čast trojice prvih halifa. Mi imamo specijalni dodatak o ovoj dvojici halifa i, ako Bog da, mi ćemo ga prezetirati u bliskoj budućnosti.

U svakom slučaju, rivajeti koje su oni ponijeli dovoljni su da otkriju istinu o Ebu Bekru, koji je odbio zahtijev Fatime-Zehre i koji je zaslužio njenu srdžbu i njeno izbjegavanje sve smrti. Njena ljutnja je uzrokovala da se njena dženaza obavi noću u tajnosti od strane njenog muža. U skladu s njenom oporukom, Ebu Bekru nije dopušteno da prisustvuje njenoj dženazi. Mi smo također naučili iz ovih rivajeta da Ali nije dao svoj bejat Ebu Bekru 6 mjeseci, što se upravo poklopa s periodom života h. Fatime nakon smrti njenog oca. Također iz tih rivajeta

[1] Sahih Muslim, u Knjizi o džihadu, u poglavlju "Mi ne ostavljamo nasljedstvo, ono što ostavimo je sadaka"

razumjevamo da je on bio primoran dati bejat halifi, nakon što je shvati da ljudi okreću glave od njega pa ga je to ponukalo da se pomiri s Ebu Bekrom.

Ono što su Buharija i Muslim promjenili je Fatimina tvrdnja da joj je njen otac, Poslanik Božiji, dao Fedek kao dar još za svoga života, pa tako Fedek uopće nije ni spadao u nasljedstvo.

Čak i kada bismo i mogli pretpostaviti da Božiji Poslanik ne ostavlja iza sebe nesljedstvo, kako je to Ebu Bekr tvrdio za Poslanika, s.a.v.a. Hazreti Fatima je odbacila takvu mogućnost citirajući tekst Kur'ana koji kaže: "I Sulejman nasljedi od Davuda." U svakom slučaju Fedek nije bio pokriven ovim navodnim hadisom, jer je to bilo njen poklon i ni u kom slučaju se nije radilo o nasljedstvu.

Shodno ovome, mogu se naći historičari i učenjaci iz tefsira kao i iz hadisa, koji prenose da je h. Fatima tvrdila da je Fedek bilo njeno vlasništvo, da je to Ebu Bekr odbio, tražeći od nje da dovede svjedoke za svoju tvrdnju. Ona je dovela Ali ibn Taliba i Umu Ajman, ali Ebu Bekr nije prihvatio njihovo svjedočenje smatrajući ga nedostatnim.

Ibn Hadžer je priznao ovo u svom "al-Sawa'ikul-Muhrika" kada je izvjestio da je Fatima tvrdila da joj je Poslanik dao Fedek kao dar, ali nije imala svjedoka to osim Alija i Umm Ajman. I eto njihovo svjedočenje nije zadovoljilo potrebne uslove da bude smatrano kao dovoljan i validan dokaz.[1]

Imam Fahrudin Razi prenosi u svom Tefsiru: Nakon smrti Allahova Poslanika, s.a.v.a., Fatima je tvrdila da joj je selo Fedek dato kao poklon, na što joj je Ebu Bekr kazao: "Vi ste mi najdraži od ljudi u siromaštvu i najvoljenijih od ljudi u bogastvu, ali ja ne mogu utvrditi istinitost vaših tvrdnji, stoga nemam pravo da presudim u vašu korist."

Imam Razi je još kazao: "Umm Ajman je posvjedočila za nju, i kako su to činili povjerenici od Poslanika, ali Ebu Bekr to nije uvažio, tražeći od nje da donese svjedočanstvo koje može biti prihvatljivo sa šerijatskog stanovištva i ona to nije učinila."[2]

Fatimina tvrdnja da je Fedek njeno vlasništvo, kao poklon od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i Ebu Bekrovo odbijanje da prihvati Alijevo i Umm Ajmannino svjedočenje su opće poznate stvari u historiji. Uistinu svi su oni prenijeli svjedočenje, od Ibn Tejmije do autora dijela "Sira al-Halabi-yah" i Ibn Qayyim-al Džerzija i drugih.

Međutim Buharija i Muslim su skratili svoje predaje i prenijeli samo Fatimin zahtijev, vezjući ga isključivo za nasljedstvo, tako da čitalac može zapasti u sumnju da je Fatimin zahtijev nelegitiman i da je Ebu Bekr samo činio ono što je čuo od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i da je, tako, ona krivac, a Ebu Bekr žrtva.

Sve je ovo režirano s ciljem da zaštiti Ebu Bekrov ponos. Nije se dakle uopće vodilo računa o vjerodostojnosti predaje niti istinitost hadisa, važno je bilo samo da se pokriju slabosti i nedostatci halifa kao i laži i izmišljotine Umejada i simpatizera hulefau rašidina pa makar i po cijenu digniteta samog Poslanika ili prava njegove kćerkice Fatime-Zehre.

Upravo zbog ovoga Buharija i Muslim su zaradili privilegovan status među hadiskim učenjacima ehli sunneta vel džema'ata, pa su njihove knjige dobile status najispravnijih knjiga nakon knjige Božije. Ova inovacija nema nikakvo akademsko utemeljenje i mi ćemo inšallah u jednom zasebnom odjeljku baciti svjetlo na pravu istinu u pogledu ovoga da bi stvar postala jasna i one koji žele istinu.

Međutim, mi još uvjek imamo dovoljno dokaza da izazovemo Muslima i Buhariju koji su inače prenijeli vrlo malo hadisa u pogledu vrlina h. Fatime-Zehre. Ima dovoljno dokaza za osudu Ebu Bekra koji je jako dobro poznavao h. Fatimu i njen status kod Allaha i Božijeg

[1] Ibn Hadžer, al-Sawa'ikul-Muhrika, str. 21.

[2] Tefsirul Mufatihul-gajb, Fahrudin Razi, svez. 8., str. 125, komentar o suri Hašr

Poslanika. Bolje ju je sigurno poznavao nego Buharija i Muslim. Usprkos ovome on ju je odbio i nije prihvatio njeno svjedočenje, niti svjedočenje njenog muža, o kojem je Božiji Poslanik kazao: “Ali je s istinom i istina je s Alijem, i ona lebdi oko njega gdje god se on kreće.”[1]

A sada uporedimo svjedočenje od Buharije i Muslima sa onim što je donosilac Objave, s.a.v.a., posvjedočio o vrlinama njegovog mesa i krvi, Fatime-Zehre.

Fatimina nepogriješivost u duhu kur'anskog teksta

U svom Sahihu, svez. 7., u poglavlju “o vrlinama Ehli-bejta”, Muslim prenosi da je Aiša kazala: “Božiji Poslanik se pojavio jedno jutro noseći crni ogrtač. Hasan mu je prišao i on ga je ogrnuo ovim ogrtačem, a tada je došao i h. Husejn pa je i njega ogrnuo, pa je došla Fatima pa je nju zagrnuo ogrtačem, zatim je došao Ali pa je i njega zagrnuo tim ogrtačem. A onda je citirao: ‘Allah želi da vas očisti, o Ehli-bejtu, potpunim čišćenjem’”

Pošto je Fatima bila jedino žensko pod ogrtačem koju je Allah očistio i na ovaj način odlikovao, to znači da ju je očistio od svake neposlušnosti i grijeha. Ja se čudim ko je bio Ebu Bekr da odbije njeno svjedočenje i traži od nje svjedoke?!

Fatima je prvakinja svih vjernica i svih žena svijeta

Buhari prenosi u svom Sahihu, svez. 7., u “Knjizi o traženju dozvole” u podsekciji “O onome ko se povjeri svom drugu u prisutstvu drugih, i ne prenese nikome njegovu tajnu dok on ne umre”.

Muslim, također, prenosi u “Knjizi vrlinama” da je Aiša, majka pravovjernih kazala: “Mi, sve žene Poslankove smo bile s njim zajedno i nijedna od nije otišla, a onda je Fatima prišla, tako mi Allaha njen stil hoda je bio isti kao Poslanikov. Kada ju je ugledao pozvao ju je izražavajući joj dobrodošlicu riječima: ‘Dobro došla moja kćeri.’, pa joj pokazao da sjedne na njegovu desnu ili na njegovu lijevu stranu, pa joj je nešto šapnuo. Ona je počela da plače gorko. Kada je shvatio njenu tugu, nešto joj šapnuo drugi puta na što se ona osmjehnula. Ja sam joj potom rekla dok je još sjedila među ostalim ženama: ‘Božiji Poslanik te je počastio sa svojom tajnom nad svim nama pa si zaplakala.’ Pa kad je Božiji Poslanik otišao ja sam je upitala: ‘Kakvu ti je tajnu rekao?’ Ona odgovorila: ‘Ja ne mogu prekinuti povjerenje dato mi od strane Božijeg Poslanika!’ Nakon što je on umro, rekla sam joj: ‘Preklinjem te svim što imam pravo kod tebe da mi ono kažeš!’ Ona reče: ‘Moje je pravo sada da to učinim.’, i reče mi: ‘Kada mi je šapnuo prvi puta rekoa mi je da Džibril uobičavao da mi svake godine ponovi Kur'an jedanput, ove godine je to učinio dva puta. Za ovo nema drugog razloga osim da se moja smrt primakla. Zato boj se Allaha i budi strpljiva, jer ja sam najbolji koji bi trebao ići ispred tebe!’ Pa je h. Fatima kazala: ‘Tada sam plakala kao što ste vidjeli! Kada me je vidio uplakanu podjelio je sa mnom drugu tajnu. Rekao je: ‘O, Fatima nisi li zadovoljna s time da budeš prvakinja svih vjernica i svih žena ovog ummeta?’”

Ako je Fatima prvakinja svih vjernica, kako je to potvrđeno od strane Resulullaha, a Ebu Bekr porekao nakon toga njeno pravo na selo Fedek, i porekao njeno svjedočenje, pa kakvo je svjedočenje valjano poslije ovoga?! Ja se ne mogu načuditi ovome!!

[1] Bagdadi Tarih, svez. 14., str. 321.; Ibn Asakir; Tarih, svez. 3., atr. 119.; Kenzul Ummal, svez. 5., str. 30.

Fatima Zehra je prvakinja žena u Džennetu

U 4. svezku, Buhari prenosi u "Knjizi o početku stvaranju" u poglavlju "o vrlinama, prisnosti i bliskosti Božijem Poslaniku, s.a.v.a", da je Božiji Poslanik rekao: "Fatima je prvakinja žena Dženeta." Ovo nužno znači, da je Fatima prvakinja svih svjetova, jer stanovnici Dženata nisu samo pripadnici Muhammedova ummeta. U tom slučaju kako je moguće da je Ebu Bekr "Sidik-iskreni" odbacio njen dokaz?! Ne smatraju li oni da je on titulu "al-Siddik" dobio na osnovu toga što je vjerovao u sve što bi njegov drug Muhammed, s.a.v.a., kazao njemu? Zašto mu onda nije povjerovao ono što je on rekao o svom vlastitom detetu Fatimi-Zehri?

Rijec upotrebljena u hadisu "bid'a" znaci dio nekoga>

Ili se možda ova stvar nije ticala mnogo Fedeka, sadake i poklona kao što se ticala hilafeta, koji je bio pravo Alija, Fatiminog muža?

Njegovo poricanje svjedočenje Fatime i njenog muža na njeno pravo koje se ticalo dara, je bio najbolji njegov izbor, jer čineci tako na banalnoj stvari, on je time zatvorio vrata svih njenih drugih zahtijeva. Kako je ovo bila monstruozna spletka, gotovo da može brda pokrenuti.

Fatima je dio Poslanika (s.a.v.a.) i Poslanik je ljut kada je ona ljuta

U svezku 4., u "Knjizi o početku stvaranja" u poglavlju "o Fatiminim vrlinama", Buhari prenosi od Abu Velida ovaj od Ibni Ujajne, ovaj od Amra Ibn Dirara, ovaj od Malika, ovaj od Misvera ibn Muharima da je Božiji Poslanik kazao: "Fatima je dio mene i ko god naljuti nju naljutio je mene. Fatima je dio mene i što god je njoj odvratno odvratno je i meni i ko kod je povrijedi povrijedio je i mene."

Ako Poslanik Božiji postane ljut, kada njegov dio, Fatima-Zehra, postane ljuta i ako on pati kada ona pati, iz toga jasno proizlazi da je ona sačuvana od svih pogrešaka, u protivnom ne bi bilo dozvoljeno Poslaniku da kaže nešto poput ovoga. Ovo je i stoga što je dozvoljeno uzrokovati patnju i ljutnju nekog ko čini nepravdu, i uniženje tuđeg statusa, jer islamsko pravo – šeriat, ne opravdava nikoga za skretanje s osnovnog pravca pa ma kakve on formalne veze imao, bio aristokrat ili sluga, bio bogat ili siromašan. Ako je stvar takva kako se iznosi pa ko je onda Ebu Bekr da može povrijediti Fatimu-Zehru i da pri tome nema nikakva obzira prema njenoj ljutnji? Uistinu on ju je držao ljutom sve do njene smrti. Ona je bila povrijeđena i zbog toga ga je izbjegavala sve dok nije preselila, moleći protiv njega u svakoj dovi, kako to prenosi u historiji Ibni Kutejba i drugih historičari.

Uistinu, ovo su gorke i mučne činjenice koje tresu stubove i drmaju našu vjeru. Nepristrasan istraživač, odan istini i stvarosti, nema alternative osim da prizna da je Ebu Bekr nepravdu učinio Zehri i uzurpirao njena prava. Bilo je moguće njemu kao halifi da joj izađe u susret i zadovolji njene zahtijeve. Ovo tim prije što su se Allah, Njegov Poslanik svi vjernici među kojima je bio i Ebu Bekru osvjedočili u njenu istinoljubivost. No dnevna politika je učinila svoje da su iskreni postali lažovi, a lažovi istinoljubivi.

Da, to je bila spletka smišljena zato da se porodica Poslanika eliminše s pozicije za koju je bila odabrana od Allaha, dž.š. Počelo je sa udaljavanjem h. Alija od hilafeta, potom bespravne zapljene nasljedstva h. Fatime, odbijanjem njenog svjedočenja s indignacijom i poniženjem tako da prema njoj ne ostane nikakav respekt među muslimanima. To je završeno ubistvima h. Hasana i h. Husejna, i sve njihove djece i uzimanjem njihovih žena ratnim robljem, kao i progonima i ubijanjima njihovih simpatizera. Možda su se ove spetke nastavile do dana današnjeg, njihova djela se ozakonjuju, a plodovi njihovih spletki još sazrijevaju. Posigurno svaki slobodni mislilac, musliman neopterećen predrasudama, shvatit će, kada pročita historijske knjige i kada razluči istinu od neistine, da je Ebu Bekr bio prvi koji je počeo s

nepravdom prema Ehli-bejtu. Čak je čitanje Buharije i Muslima dovoljno da se nepristrasan tragalac suoči s istinom.

Buharija i Muslim priznaju da je Ebu Bekr vjerovao svakom običnom ashabu ako bi mu se za nešto obratio. Ali je odbijao da prihvati uvjerenja od h. Fatime prvakinje Dženeta, pa je potom odbio svjedočenje h. Alija i Umm Ajman! Pogledajmo još šta Muslim i Buharija imaju kazati.

Prenosi se u 3. svezku Buharije u "Knjizi svjedočenja", u poglavlju "o onome kome je naređeno da ispunjava obećanja", također, i u Muslimu u "Knjizi o vrlinama" u podnaslovu "Božiji Poslanik nikada nije za nešto upitan a da to nije dao", da je Džabir Ibn Abdullah kazao: "Nakon što je Božiji Poslanik umro, neko imanje je dospijelo Ebu Bekru od Ala ibn Hadramija i Ebu Bekr je kazao: 'Ko god je dao neku pozajmicu Poslaniku ili ima neko potraživanje od njega neka dođe nama.' Džabir je kazao: 'Ja sam rekao: 'Božiji Poslanik mi je obećao da će mi dati to i to, i tri puta raširo svoje ruke.'' Džabir je potom kazao: 'I on je izbrojao 5 stotina dinara, potom još 5 stotina i još 5 stotina i dao mi u ruke.'"

Može li iko upitati Ebu Bekra zašto je vjerovao Džabir ibn Abdullahovoj tvrdnji da je Poslanik obećao da će mu dati ovo i ono i da mu je potom napunio ruke sa 3 puta po 500 dinara, i to bez traženja od njega ikakva svjedoka?

Da li je Džabir Ibn Abdullah bio pobožniji od Fatime pravakinje svih džennetskih žena. Čak je od svega gore navedenog još čudnije da je Ebu Bekr odbio svjedočenje i h. Alija kojeg je Allah očistio od svake nečistoće i na koga je donošenje salavata obaveza za svakog muslimana slično kao što je to i na Božijeg Poslanika. Za onoga prema kojem je Poslanik ljubav izjednačio s vjerom i prema kojem je mržnju izjednačio s nevjerovanjem.[1]

Nadalje, Buharija prenosi drugi događaj koji nam da je cjelovitu sliku o tlačenju Fatime-Zehre i njenog Ehli-bjeta. Iz "Knjige o darovima i vrlinama i strogom podsticanju na davanje darova ili milostinje", Buhari prenosi u svom Sahihu da je pleme Suhajb koje je Klient od Ibn Džad'ana, uložilo zahtjev za dvije kuće i sobu tvrdeći da ih je Poslanik Božiji dao Suhajbu. Ibn Mervan je pitao: "Ko će posvjedočiti kao svjedok na vlastitu odgovornost?" Oni su kazali: "Ibn Omer." Tako su ga pozivali i on je potvrdio da je Poslanik, s.a.v.a., dao Ibni Suhajbu dvije kuće i sobu. Mervan je tako bazirao svoju presudu na Ibni Omerovom svjedočenju."[2]

Pogledajte muslimani svjedočenja koja favorizuju jedne, a zapostavljaju druge! Nije li to nepravda i nasilje? Ako je svjedočenje Ibn Omera u prilog neke obične stranke validno sada sami odgovorite zašto svjedočenje Ali Ibn Taliba i Ajman nije nije bilo dostatno? Nije li po svim propisima svjedočenje jednog čovjeka i jedne žene jače nego svjedočenje samo jednog čovjeka ukoliko želimo da ispunimo kur'ansku normu u pogledu broja svjedoka. Ili je u pitanju to da da su sinovi Suhajbovi bili jači u njihovim zahtijevu nego što je to h. Fatima; ili je pak Ibn Omer u očima sudaca jači svjedok od h. Alija.

Što se pak tiče Ebu Bekrovog odbijanja zahtijeva h. Fatime na nasljedstvo Božijeg Poslanika, s.a.v.a., ona je Ebu Bekrovo pribjegavanje hadisu (po kome se poslanici ne nasljeđuju) pobila kur'anski argumentom, argumentom u odnosu na kojeg se sve stvari trebaju vagati, a koji se temelji na pouzdanoj Poslanikovoj predaji: "Sve što vam dođe od mene podvrgnite Allahovoj knjizi, pa ako se slaže s njom prihvatite to, ako se pak, ne slaže odobacite to."

Nema nikakve sumnje da je ovaj hadis u kontradikciji s brojnim kur'anskim ajetima. Ima li iko od muslimana u cijelini da se upita: Da li je samo jedno svjedočenje Ebu Bekra jače od svih drugih rivajeta i od argumanta Knjige Božije? I zašto su svjedočenja od Fatime i Alija, koja su se podudrala s drugim predajama, s razumom, s Božijom Knjigom odbijena?

I na kraju krajeva ma kako simpatizeri i branioci Ebu Bekra dokazivali njegov visok položaj, taj status nikada nije bio viši od položaja h. Fatime (prvakinje svih žena) niti veličine h. Alija

[1] Sahih Muslim, svez. 1., str. 61.; Sahih Tirmizi,svez. 5., str. 306.; Sunen-Nesa'i svez. 8., str. 116.
[2] Sahih Buhari, svez. 3., str. 143.

kojeg je Allahov Poslanik odlikovao na drugim u svim poljima. Prisjetimo se dana kada se Božiji Poslanik obraćao ashabima riječima da će dati zastavu onome ko voli Allaha i Njegova Poslanika i kojeg vole Allah i Njegov Poslanik. Svi su žudili da zastava bude data u njegove ruke, ali je ona dospijela nikome drugom do Ali ibn Talibu.[1]

Božiji Poslanik, s.a.v.a., je kazao: “Ali je od mene i ja sam od njega i on je zaštitnik i skrbnik svakog vjernika poslije mene.”[2]

Međutim, mnogi ekstremisti mogu sumnjati u autentičnost svih ovih hadisa, ali ne mogu poreći obaveznost donošenja salavata na h. Alija i Fatimu isto kao što to donose na Poslanika u svakom svom namazu. Ne mogu poreći da su Ebu Bekr, Omer, Osman i svi oni kojima je navodno obećan Dženet, bili primorani da donose u svakoj molitvi salavate na Muhammeda, s.a.v.a., i njegovu porodicu koja je pročišćena od svih nečistoća i nedostataka, kako je to preneseno u sunitiskim Sahihima poput Buharije[3], Muslima i drugim.

Ovo je dostiglo tačku da je Imam Šafi kazao: “Molitva onoga ko ne donese na tebe salavat je ništavna.”

Ako je dozvoljeno slagati i poreći prava ovih časih članova porodice Ehli-bejt, tada se možemo slobodno oprostiti sa islamom. Ako ih upitate zašto ponovo insistiraju na ispravnosti Ebu Bekrove presude, reći će da je on bio sudac, a sudac presuđuje kako on misli da je najbolje, tako da je on uvjek u pravu. Tako je pravo jakog slično pravu lava, koje proizlazi iz njegovih očnjaka i njegovih kandži.

Kreni sa mnom, čitaoče, da bi ti vjerodostojnost ove tvrdnje bila jasnija. Pogledaj u kakvu kontradikciju upada Buharija u svom Sahihu tretirajući pitanje nasljedstva. Dakle, Buharija prenosi da je Ebu Bekr prenio sljedeći hadis: “Mi smo skupina poslanika i mi se ne nasljeđujemo, što god ostane iza nas je sadaka.”

Ovo je hadis u kojeg vjeruju sve sunnije, i na osnovu njega oni donose dokaz da Ebu Bekr nije dužan ispuniti Fatimin zahtijev.

Ono što dokazuje bezvrijednost ovog hadisa je to da su osim h. Fatime i žene Poslanikove, majke pravovjernih od Ebu Bekra također zatražila svoje pravo u nasljedstvu Poslanikovom. Tako Buhari upada u vlastitu kontradikciju kada potvrđuje da je Omer Ibn Hattab razdjelio Poslanikovo nasljedstvo njegovim ženama. Za ovo u “Knjizi o namjesništvu” u poglavlju “o raspodjeli sljedovanja”, Buharija prenosi od Nafija, ovaj od Abdullaha ibn Omera da je Poslanik zaključio ugovor sa ljudima Hajbera o korištenju zemlje za obrađivanje pod uslovom da pola pripada njima, a pola zajednici.

Poslanik, s.a.v.a., bi uobičavao dati svakoj od svojih žena po 100 vasaka (količina za žitarice), 80 vasaka hurmi, i 20 vasaka ječma. Kada je Omer postao halifa on je ponudio ženama Poslanikovim izbor između posjedovanja zemlje i vode ili prijašnjih slijedovanja u namirnicama. Neke su odabrale zemlju, a neke namirnice, a Aiša je odabrala zemlju.[4]

Ova predaja jasno pokazuje da je Hajber bio stvar nasljedstva Božijeg Poslanika, baš onako kako je Fatima tražila svoj udio u njemu, a Ebu Bekr odbio njen zahtijev na osnovu tvrdnje da je to nasljedstvo Poslanikovo koje se ne nasljeđuje.

Iz hadisa se očigledno vidi da je Omer zemlju s Hajbera, nasljedstvo Poslanikovo bio spreman podjeliti ženama Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i da su neke od njih prihvatile svoj udio u zemlji.

Ako je Poslanik zabranio nasljeđivanje kako je onda Aiša uzela svoj dio? I kako je moguće da Fatima ne dobije svoj udio?

---

[1] Sahih Buhari, svez. 4., str. 5, svez. 4., str. 20.
[2] Sahih Muslim, svez. 7., str. 121.
[3] Sahih Buhari, svez. 6., str. 27.
[4] Sahih Buhari, svez. 3., str. 68.

Dajte nam mjerodavano tumačenje ovoga o vi ljudi od razuma, bićete posigurno nagrade i blagoslova hvale vrijedna zaslužni. K tome još, kako je Aiša prisvojila gotovo cijelu kuću, za razliku od drugih njegovih žena? Ona je bila ta koja sahranila svoga oca u kući Božijeg Poslanika, potom je sahranila i Omera do njega, a h. Husejnu je zabranila sahranu njegovog brata h. Hasan, a pored njegova djeda, da bi joj Ibni Abas na sve to kazao: “Ti si zajahala devu (asocijacija na bitku oko devei - op. prev), danas si zajahala magarca (jer je na magarcu izašla pred dženazu h. Hasana da srpiječi njen ukopo pored Poslanika), ti ćes ako preživiš zajahati i slona, imala si pravo samo na devetinu miraza od 8 dijelova, ali ti činiš što god se tebi sviđa.”

U svakom slučaju je ne želim da otežam s ovom temom, jer to treba ostaviti istraživačima da se obrate analima historije, no nije zgoreg podsjetiti se na govor h. Fatime-Zehre upućenog Ebu Bekru i drugim istakutim ashabima koji su bili prusutni, tako da se ispuni kur'ansko načelo da onaj ko strada bude sa znanjem i također, da je onaj ko se spasi bude nakon očigledna dokaza.

U kur'anu se kaže: “Da li ste vi svjesno zanemarili Knjigu Božiju i svjesno je bacili iza svojih leđa?”

“I Sulejman nasljedi Davuda...”

Pa se u pogledu Zekerija, a.s., kaže: “Daj mi od sebe nasljednika koji će nasljediti mene, porodicu Jakubovu i učini ga moj Gospodaru jednim od onih kojima ćeš biti zadovoljan.”

“Oni koji su u srodstvu po rođenju (krvnom srodstvu) oni će nasljeđivati jedni druge u skladu sa Allahovim propisom.”

“Allah vam zapovijeda da vaša muška djeca uzmu dva dijela od ženske dijece!”

“Naređuje vam se ako vas zadesi smrt napravite valjanu raspodjelu imanja i svojim roditeljima i svojim najbližim rođacima na propisan nacin! Ovo je dužnost na one koje su pobožni.”

Da li je vama dostavljen poseban ajet koji lišava mog oca od spomenutih obaveza?

I da li ste vi vise učeni od moga oca i njegovog amidžića (tj. Alija). Kada su u pitanju tumačenja jasnih i dvosmislenih ajeta ili hoćete da kažete da se ljudi različitih vjera ne nasljeđuju (hoce reći: smatrate li mene i mog oca pripadnicima razlicitih vjera - op.prev).

Sve što činite bilježi se, pečati se i čekat će vas to na Sudnjem danu! Da, najbolji sudija je Allah, najbolji vođa je Muhammed, s.a.v.a., a naročit dan će biti Sudnji dan kada će svi koji su lagali biti gubitnici.”

Ebu Bekr ubija muslimane koji su odbili da mu plate zekjat

Obojica, Buhari u knjizi o pozivanju otpadnika da se pakuju u poglavlju “o ubijanju onih koji su odbili da prihvate obavezujuće zakone i onih koji su skrenuli (heretici)” i Muslim u knjizi o vjeri u poglavlju “u vezi s naredbom za borbu protiv ljudi”, prenose od Ebu Hurejre, da je kazao: “Nakon, smrti Poslanika, s.a.v.a., i kada je Ebu Bekr postao nasljednik, došlo je do pojave da su se neki Arapi vratili u nevjerstvo. Omer je kazao: ‘O Ebu Bekre! Kako se možeš boriti protiv ljudi kada je Poslanik Allahov kazao: ‘Naređeno mi je da se borim protiv ljudi dok oni ne kažu: Nema boga osim Allaha’, i ko god to izgovori čini sebe i svoja dobra zaštićenim, osim prema pravednom Zakonu, a njegov pravi obračun je kod Allaha?!’ Ebu Bekr je odgovorio: ‘Tako mi Boga ja ću se boriti protiv svakoga ko bude razdvajao namaz i zekjat, jer zekjat je zakonski dug na vlasništvo! Tako mi Allaha, ako oni umanje samo jednu životinju od onoga što su davali Poslaniku ja ću se boriti protiv njih dok im to ne povratim!’

Tada je Omer rekao: ‘Tako mi Allaha vidio sam da je Allah otvorio srce Ebu Bekra za borbu, i tada sam shvatio da je bio u pravu.’”

Ovo nije ništa čudno za Ebu Bekra i Omera koji su prijetili da će spaliti kuću h. Fatime, prvakinje svih, žena zajedno s njenim ukućanima, ako ne budu dali prisegu vjernosti Ebu Bekru.[1]

Ako je za njih spaljivanje i ubijanje Alija, Fatime, Hasana, i Husejna i dio onih koji su odbili dati prisegu trivijalna stvar, tada je ubijanje onih koji su odbili dati prisegu zekjat još daleko bezazlenija stvar. Jer kakvu vrijednost predstavlja ova pustinjska plemena u odnosu na Poslanikovu porodicu i ugledne ashabe?

Ja bih dodao i to da su oni koji su odbili dati prisegu shvatili da je hilifet njihovo pravo u skladu s planom Božijeg Poslanika. Čak i ako pretpostavimo da oni nisu bili naznačeni od Božijeg Poslanika za hilifet oni su ponovo imali pravo da odbiju naimenovanje drugih, da kritiziraju donesenu odluku, da daju drugacija mišljenja, u odnosu na ono što su pripadnici halifine stranke tvrdili. Njihova prijetnja paljenjem je opće prihvaćena stvar mnogih predaja. Da Ali nije kapitulirao i naredio ashabima da izađu van i daju prisegu, radi očuvanja jedinstva islamske zajednice i radi spriječavanja proljevanja krvi, oni bi bez sumnje bili kažnjeni spaljivanjem kako im je prijećeno.

Kontroverze su splasnule a moć halifina je jačala, nije više bilo opozicije nakon smrti Fatime-Zehre i nakon Alijeva pomirenja s njima. Kako su oni onda mogli oprostiti nekim pleminima koja su odbila platiti zekjat njima? Odbijanje je bazirano na čekanju da se vidi šta će biti s hilafetom i ono što se dogodilo poslije smrti Poslanika je upravo takvo očekivanje. Hilifet je, kako je to Omer sam kazao, nastao kao iznenadna stvar.[2]

Nije onda čudna stvar da su Ebu Bekr i njegova vlada bili spremni da poduzmu ubijanje nevinih muslimana i kršenje njihove časti i zarobljavanju njihovih žena i potomaka zajedno s onim ashabima među njima koji su odbijali dati prisegu vjernosti Ebu Bekru.

Historičari su dokumentovali da je Ebu Bekr poslao Halida Ibn Velida da spali na smrt pripadnike plemena Benu Sulajm.[3] On ga je tada poslao plemenima Al-Jamama i Benu Temim, koje je on izdajnički pobio (pobijeni su vezanih ruku u svojstvu zarobljenika).

On je ubio Malika ibn Nuvejra, eminentnog ashaba kojem je Božiji Poslanik povjerio dijeljenje milostinje imavši u njega povjerenje. Potom je Halid prespavo s Malikovom ženom istu noć kad je ubio njenog muža. Nema moći ni snage osim u Uzvišenog Allaha!

Malik i njegovi ljudi nisu bili krivi nizašta izuzev što su oni naučili šta se dogodilo poslije smrti Poslanika, a to je eliminacija h. Alija, nasilje prema h. Fatimi do stepena da je ona umrla ljuta na njih. Također, oni su čuli za protivljenje vodećeg Ensarije Sa'd ibn Ubuda i njegovo poništenja prisege date Ebu Bekru, kao i izvještaje koji su curili među pustinjskim plemenima o sumnji na validnost prisega datih Ebu Bekru. Upravo zbog svega ovoga Malik i njegovo pleme su odbili dati zekajt. Došao je konačna naredba od Halife i njegove vrhuške da oni moraju biti likvidirani. Njihove žene i djeca su uzeti kao ratni zarobljenici, njihova čast pogažena, a oni sami su tako satjerani da njihovo disidenstvo i argumenti na račun halife ne mogu biti prošireni među ostalim arapskim plemenima.

Najčešće ćete, nažalost, privrženike Ebu Bekra naći da pravdaju njegove greške po svaku cijenu, usprkos činjenici da je i on sam priznao neke svoje greške. Kada je platio krvarinu bratu Malikovu iz državne blagajne pravdao se time da je Halid pogrešno interpretirao stvar i

---

[1] Ibn Kutejbe, al-Imama vel sijase, al-Akdul Ferid, svez. 2., hadis o Sekifi; Tarih Taberi i Mas'udi, Murudžul Zahab, Abdul-Fida Šahristani, itd.

[2] Sahih Buhari “Knjiga o pohodu protiv otpadnika i heretika”, poglavlje “o kamenovanju trudne žene koja je bludničila”.

[3] Rijad Nazra, Muhibbul-dinu Taberi, svez. 1., str. 100.

da je napravio lapsus. Oni kažu ono što je rekao Omer: “Tako mi Allaha ja sam shvatio da je Allah otvorio Ebu Bekrovo srce za borbu, i tada mi je postalo jasno da je on u pravu.”

Možemo li upitati Omera o njegovom shvaćanju ubijanja muslimana o kojima je i sam rekao da je njihovo ubijanje zabranio Božiji Poslanik, s.a.v.a., budući da su oni posvjedočili šehadet: Nema Boga osim Allaha.

Uistinu, Omer sam je protuvriječio Ebu Bekru s ovim hadisom. Kako je onda moguće da je on iznenada revidirao svoj stav o ratu protiv njih (plemena) i prihvatio to za ispravnost samo na osnovu osjećaja u srcu unatoč protivljenja jasnom hadisu? Kako se dogodila ova iznenadna eksplozija u njegovom srcu. I kako je to samo Omer razumio tako. Kako nije još neko?

Ako je ovo otvaranje srca bilo figurativno, a ne bukvalno, kako može Allah otvoriti srca ljudi prema nečemu što oponira Njegovim pravilima. Kako bi mogao Allah reći ljudima kroz Njegova Poslanika: “Ko god kaže: ‘Nema Boga osim Allaha’, poštedite ga ubijanja jer je njegov konačni obračun kod Mene.”, pa potom otvoriti srca Ebu Bekra i Omera da ubijaju ljude kad to oni izreknu? Da li je to bila neka nova vrsta objave njima dvojici, ili pak njihov lični sud (idžtihad) motivisan dnevnopolitičkom potrebom?

Što se tiče njegovih apologetičara koji tvrde da su spomenuta plemena izašla iz islama, pa je bila obaveza na halifi ubiti ih, ova konstatacija nije tačna. Ko god je čitao historijska dijela zna posigurno da oni koji su otkazali dati zekjat nisu izašli iz islama. Kako je to moguće kad su oni zajednički obavili molitvu sa Halidom kada su njegove snage došle do ih unište?

Nadalje, Ebu Bekr je sam deplasirao ove navode plaćajući krvarinu za Malika iz državne blagajene. Nikakvo plaćanje krvarine i izvinjenje nije potrebno za ubijanje otpadnika od vjere. Niko od pravednih prethodinka nikada nije kazao da neplaćanje zekjata povlači za sobom otpadništvo od vjere, osim u zadnje vrijeme kada su se pojavili razni mezhebi i sekte. Ehli sunnet je uložio sve od sebe, mada neuspiješno, da opravda dijelo Ebu Bekra, i pronašao je tako način da dotična plemena proglasi za otpadnike iz vjere. Jer oni znaju da je zlostavljanje muslimana zabranjeno, a njihovo ubijanje ravno nevjerovanju. Ovo je to što je preneseno u Sahih knjigama ehli sunneta.[1]

Tako je i Buharija vodio računa kako da prenese rivajet u vezi Ebu Bekrova govora: “Tako mi Allaha ja ću se boriti protiv svakoga onoga ko napravi razdvajanje između namaza i zekjata...”

Buharija je odjeljku dao naslov: “Ko god dobije da prihvati obligatne dužnosti i ono što se pripisuje njima kao otpadništvo od vjere”; iz ovoga se trasparentno vidi da ni on sam nije bio uvjeren u optužbu otpadništva zbog nepoštovanja nekog od navedenih propisa.

Drugi su pokušali dati upravo ono objašnjenje koje je dao sam Ebu Bekr, da je zekajt pravo zajednice na određeni dio imetka. To je interpretacija izvađena izvan pravog konteksta.

Jer, prvo: Stoga što je Božiji Poslanik, s.a.v.a., zabranio ubijanje svakog ko kaže “la illahe illalah”, o ovome postoji nekoliko predaja verifikovanih u sahihima koje ćemo uskoro prezentirati.

Drugo: Ako je država imala pravo na dio vlasništva, tada hadis dozvoljava, u ovom slučaju, da sudija izuzme zekjat silom od onih koji ga odbijaju dati, ali bez ubijanja i proljevanja njihove krvi.

Treće: Ako je ono pojašnjenje tačno Poslanik bi oružano intervenisao protiv Sa'haba koji je odbio dati zekjat. Ova anegdota je dobro poznata i ja nemam potrebu ponavljati je.[2]

---

[1] Sahih Buhari, “Knjiga o vjeri”, “Poglavlje o bojazni da bi njegovo djelo moglo biti ništavno ako ne bude svjestan”; Sahih Muslim, “Knjiga o vjeri”, “Poglavlje o tome da je maltretiranje vjernika pokuđeno, a njihovo ubijanje nevjerstvo”

[2] Vidjeti “Tako sam postao upućen”, str. 183.

Četvrto: Mi ćemo citirati ono što je bilo autentično u Sahihima u vezi zabrane ubijanja onoga ko kaže: “La illahe illallah”. Buhari u “knjizi o vojnim pohodima” prenosi: “Halifa me je informisao od Migdad ibn Asveda, da je on kazao Allahovu Poslaniku: ‘Šta ti misliš, ako bi ja sreo nekog nevjernika, i ako bi smo stupili u borbu, i ako bi me on udario po ruci svojom sabljom i ranio me, a potom pobjegao u zaklon jednog drveta uzvikujući: ‘Pokoravam se Allahu.’, da li sam ga trebao Poslaniče Božiji, ubiti nakon što je izgovorio ovo?” Božiji Poslanik je kazao: “Ne trebaš ga ubiti, da si ga ubio on bi bio na tvome mjestu prije no što si ga ubio, a ti bi bio na njegovom mjestu, prije nego si ga ubio, ti bi bio na njegovom mjestu prije nego što je on izgovorio riječi šehadeta.”

Ovaj hadis nam jasno pokazuje da je zabranjeno ubiti nekog ko je nevjernik kada taj izgovori šehadet, ovo vrijedi čak i ako on napadne na muslimane, pa ga još i rani. Ne postavlja se uslov čak ni prihvatanje Muhammeda kao Poslanika Božijeg niti se uslovljava obavaljanje namaza, davanje zekjata, post ramazana, obavljanje hadža. Pa kuda vi to onda idete i kako tumačite ovo?

Buharia prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o vojnim pohodima” u odjeljku pod naslovom “Poslanik je poslao Usamu ibn Zejda u Harakat iz Juhajna”, i Muslim u “Knjizi o vjeri” u “Poglavlju o zabrani ubijanje nevjernika nakon što je kazao: La ilahe illallah”, a od Usama ibn Zejda koji je rekao: “Poslanik Allahov nas je poslao u Harikat i mi smo stigli tamo u zoru i napali ih. Ja i jedan ensarija smo bili u sukobu sa jednim njihovim čovjekom. Nakon što smo ga porazili, on je rekao: ‘La ilahe illallah’. Ensarija se okrenuo od njega, ali sam ga udario mojim kopljem i tako ga usmrtio. Kada smo se vratili on je obavijestio Poslanika o tome pa je on kazao: ‘O Usama da li si ga ubio nakon što je rekao: ‘Nema Boga osim Allaha’?’ Kazao sam: ‘To mu je bio samo izgovor da bi se spasio.’ Poslanik je ponavljao toliko da sam poželio da nisam primio islam do dana današnjeg.”

Hadis jasno pokazuje bez trunke sumnje da je zabranjeno ubiti bilo koga ko kaže: Nema Boga osim Allaha. Iz ovoga vidimo da je Resulullah, s.a.v.a., tako žestoko prekorio Usamu ibn Zejda da je on požalio što je ranije primio iIslam, i to zbog poznatog hadisa da islam briše što god je učinjeno ranije. On je tako čeznuo za Allahovim oprostom zbog tog teškog grijeha.

Buhari je izvjestio u svom Sahihu u “Knjizi o odijevanju” u “Poglavlju ko god umre ne pridružujući Allahu ništa ući će u Džennet”, da je Ebu Zer rekao: “Došao sam Poslaniku, a on je bio odjeven u bijelu odoru i spavao je. Prišao sam mu ponovo, a on se probudio i kazao: ‘Svaki rob Božiji koji umre, a bude u životu rekao: ‘Nema Boga osim Allaha’, ući će u Džennet!’ Ja sam upitao: ‘Čak i ako on bludniči i krade?’ Pa sam upitao: ‘Čak i ako bludniči i krade?’ ‘Ponovo čak i ako bludniči i kade?’ ‘Čak i ako bludiniči i krade uprkos onoga što Ebu Zer osjeća.’”

Kada god bi Ebu Zer prenosio neki hadis, kazao bi: “Uprkos onoga šta Ebu Zer osjeća.” Ovo je drugi hadis koji potvrđuje dozvolu za ulazak u Džennet onoga ko kaže: ‘Nema Boga osim Allaha’, i tada umre u tom stanju, njegovo ubijanje je haram. Ovo je oprečno interpretaciji Ebu Bekra, Omera i njihovih simpatizera, kojima je bio cilj da zaštite čast svojih prethodnika, velikog selefa, koji su izmjenili pravila Božija, uprkos onoga što su oni osjećali.

Posve je sigurno da su Ebu Bekr i Omer poznavali ova pravila, jer su oni živjeli blizu nosioca Božije Poruke i imali su priliku da ih bolje razumiju nego mi danas. Međutim, radi slasti vlasti, oni su reiterpretirali mnoštvo Allahovih i Njegova Poslanika pravila, usprkos posjedovanju o njima dokaza i znanja.

Kada je Ebu Bekr odlučio da povede oružani boj protiv onih koji su odbili dati zekjat, i kada mu je Omer oponirao sa Poslanikovim hadisom koji to zabranjuje i možda ga je Ebu Bekr podsjetio na to kako je on (Omer) bio taj koji se bio pripremio da izvrši paljenje kuće Fatimine, i da je najmanje što je mogla učiniti h. Fatima bilo da kaže da ‘nema Boga osim Allaha’.

Možda ga je on Ebu Bekr upozorio da Ali i Fatima još imaju visok status u glavnom gradu, dok okolna plemena izbjegavaju zekjat i ako bi oni pobunjenici nastavili dalje da raščišćavaju svoju stvar u okviru islamske države, možda bi uskoro postigli dominantan uticaj u centru hilafeta. Izgleda da je ova činjenica bila presudna da je Omer iznenada shvatio da je Allah "otvorio srce Ebu Bekru" da se bori protiv plemena i da je bio u pravu.

Ebu Bekr spriječava bilježenje Poslanikova sunneta u čemu ga slijede Omer i Osman

Kada god istraživač ude u historiske knjige i upozna se s unutarnjim ustrojstvom vlasti trojice halifa, on shvati s apsolutnom sigurnošću da su oni bili ti koji su zabranjivali bilježenje časih Poslanikovih hadisa.

Zaista, oni su čak spriječavali ljude da uopće razgovaraju o hadisima, a pogotovu njihovo prenošenje, jer su znali da bi masovnije prenošenje hadisa, u najmanjem, ugrozilo njihov status, obzirom da su mnoge njihove zakonske norme bile protivne sunnetu Božijeg Poslanika, kada je u pitanju interpretacija hadisa i to je bilo podložno diktatu njihovih interesa.

Hadis Poslanikov je drugi izvor zakona u islamu i on u biti pojašnjava primami izvor Kur'an, a on (hadis) je ostao zaboravljen i zabranjen za vrijeme njihove vladavine. Zbog ovoga, hadiski stručnjaci i historičari se slažu da je sakupljanje i bilježenje hadisa počelo u doba vladavine halife Omera Abdul Aziza ili čak nešto i kasnije.

Buharija izvještava u "Knjizi o znanju" u "Poglavlju o tome kako se stiče znanje", da je Omer Abdul Aziz napisao pismo Ebu Bekru ibn Hazmu sljedećeg sadržaja: "Pogledaj šta se događa s hadisom Allahova Poslanika, s.a.v.a., i kreni s njegovim bilježenjem. Ja se plašim za naučne studije kada učenjaci pomru, ništa neće biti prihvaćeno osim Poslanikova hadisa. Zato neka učeni raširе svoje znanje i neka sjednu zajedno, tako da onaj koji nije učen može naučiti. Znanje neće biti uništeno sve dok ne postane tajna.

Jos, nakon smrti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., Ebu Bekr je održao sljedeći govor: "Vi prenosite od Poslanika, s.a.v.a., hadise u pogledu kojih se razilazite, i oni poslije vas će se sporiti oko njih, još više. Zato ne prenosite nista od Poslanika Allahovog, a svakog od vas kada neko upita o tome kažite: 'Između vas i nas je Knjiga Allahova pa uživajte u tome što god je halal u njoj i zabranjujte sve ono što je haram u njoj.'"[1]

Tako mi Allaha kako je čudna ova zapovjest Ebu Bekra. On je to proučio svega nekoliko dana nakon dana poznatog kao "Tragični utorak", slažući se potpuno s onim što je njegov prijatelj Omer kazao: "Božiji Poslanik, s.a.v.a., halucinira, pa nam je dovoljna Allahova knjiga."

Ovdje Ebu Bekr, također, kaže: "Ne prenosite ništa od Poslanika. I ko god upita nešto vi recite: "Knjiga Allahova je među nama, pa zato uživajte u onome što je halal i klonite se onog što je haram u njoj."

Neka je sva hvala Allahu koji je jasno ukazao da će oni zabaciti sunnet za leđa i da će on postati zaboravljena stvar za njih.

Pitanje koje je nužno postavljati ehli sunni vel džema'atu, tj. onim njegovim sljedbenicima koji brane Ebu Bekra i Omera i koji ih smatraju najboljim stvorenjima nakon Božijeg Poslanika, s.a.v.a., je sljedeće:

Ako su vaše knjige (sahihi) i predaje u njima istinite, kako tvrdite, i ako one prenose hadis Božijeg Poslanika: "Ostavljam vam dvije stvari nakon mene, ako ih se budete dosljedno držali nikada nećete zalutati, to su Allahova Knjiga i moj sunnet." Smatrajući ovaj hadis istinitim, kako je onda moguće da vaši najbolji ljudi odbijaju sunnet i da mu nisu pridavali nikakvu važnost, šta više oni su spriječavali ljude njegovom bilježenju i razgovoru o njemu?

---

[1] Al-Zahabi, Tezrikul Huffaz, svez. 1., str. 3.

Da li bi iko smio pitati Ebu Bekra iz kojeg je ajeta izvukao legalitet za borbu protiv muslimana koji su odbili dati zekjat, kao uzimanje njihovih žena i djece kao ratnih zarobljenika?

Jer knjiga Allahova, koja je među nama i Ebu Bekrom, tvrdi: "Ima ih koji su se obavezali Allahu: 'Ako nam iz obilja Svoga dade, udjeljivaćemo, zaista, milostinju i bićemo, doista, dobri!' A kad im je On dao iz obilja Svoga, oni su u tome postali škrti i okrenuli se - a oni ionako glave okreću. I nadovezao im je On na to pritvornost u srcima njihovim sve do dana kada će pred Njega stati, zato što se onoga što su Allahu obećali ne pridržavaju i zato što stalno lažu." (Kur'an, 9:75-77)

Ovaj ajet je, prema konsenzusu svih, objavljen povodom Sa'lube, kada je on odbio da plati zekjat za života Božijeg Poslanika. Ja bih dodao da je Sa'luba odbio da plati zekajt Poslaniku, s.a.v.a., s riječima da je to džizija. Allah je u ovom ajetu ukazao na Sa'lebino licemjerstvo, ali još uvijek usprkos svega toga, Poslanik nije krenuo u boj protiv njega niti mu je oduzeo imetak silom, iako je bio moćan da to učini. U slučaju Malik ibn Nuvejra i njegovih ljudi oni nisu porekli da je zekjat obligatna dužnost, već ga prije svega nisu htjeli isplatiti nekome ko je uzurpirao hilafet nakon smrti Poslanika, s.a.v.a., i čineći to silom, manipulacijom i nasiljem.

Pozicija koju je uzeo Ebu Bekr je utoliko čudnija i više iznenadujuća kada se zna da je on bacio Božiju Knjigu za leđa iako mu je Fatima-Zehra, pravakinja žena svijeta, donosila argumente baš iz Božije Knjige, koji su bili posve očigledni i koji su potvrđivali njeno pravo na nasljedstvo.

On to nije prihvatio i potpuno je to obezvrijedio hadisom kojeg je inovirao da bi mu poslužio za vlastite potrebe. Ako je on uistinu kazao: "Vi prenosite od Božijeg Poslanika hadis o kojem se i sami razilazite, a oni koji dođu nakon vas će se sporiti o njemu još više, za to ne prenosite ništa od Poslanikova hadisa i bilo kome ako vas to upita nešto o tome recite: 'Knjiga Allahova je među nama, zato se koristite onim što je halal u njoj, a ne koristite ono što je haram u njoj.'"

Zašto onda Ebu Bekr nije činio onako kako je pripovjedao kada se sastavljao sa iskrenim i čistim dijelom tijela Muhammedovog, s.a.v.a., h. Fatimom u pogledu hadisa: "Mi poslanici ne ostavljamo nasljedstvo..."? Zašto on nije sudio njoj na osnovu Allahove Knjige? To nije učinio zato što bi se ustanovilo da je Knjiga Božija protiv njega i Fatima bi trijufovala u svim svojim zahtijevima i tvrdnjama nad njim.

I da je ona taj dan trijumfovala nad njim, onda je ona mogla kasnije dokazati da njen muž Ali ima pravo na hilafet. Zato se to moralo radi predostrožnosti ranije presjeći i Allah u pogledu ove stvari kaže: "O vi koji vjerujete zašto pripovjedate ono što ne radite? Ružno li je to uistinu kod Allaha da nešto govorite, a ne radite po tome."

U skladu se svim ovim, Ebu Bekr se ne bi mogao osjećati komotno da su hadisi Poslanikovi počeli kružiti među ljudima, da su se počeli bilježiti, memorisati, prenositi iz grada u grad, iz sela u selo, kad su ti hadisi predstavljali očigledne tekstove koji su proturiječili politici na osnovu koje je uspostavljena njegova državna vlast. Njemu nije, dakle, preostao nikakav izbor osim da briše i skriva hadise, tj. da ih spaljuje.[1]

Njegova vlastita kćerka Aiša je posvjedočila protiv njega. Ona je izvjestila: "Moj otac je sakupljao hadise i njegov broj je bio 500. Proveo je noc u dvoumljenju šta da učini s njima. Kazala sam da je bio neodlučan zbog neraspoloženja koje ga je pogodilo. Ujutro je kazao: 'O kćeri, donesi mi sve hadise koje su kod tebe!' Dala sam mu ih, i on ih je spalio."[2]

---

[1] Kenzul-Ummal, svez. 5., str. 237.; Ibni Kesir u Musned al-Sadik, Al-Zahebi, Tezkirul Hufaz, svez. 1., str. 5.
[2] Kenzul Ummal, svez. 5., str. 237.

Omer ibn Hattab je bio i oštriji nego njegov prijatelj u pogledu prikupljanja hadisa

Vidjeli smo dakle Ebu Bekrov pristup hadisu i način sprečavanja njihova prikupljanja koji je išao čak dotle da je on lično zapalio svih 500 hadisa do kojih je došao, da se njihov nauk ne bi proširio među ashabima i muslimanima, a koji su s druge strane bili žedni znanja iz Poslanikova sunneta.

Kada je Omer došao do hilafeta oprukom Ebu Bekra, on je nastavio istu politiku, ali je on shodno svojoj hirovitoj prirodi bio srazmjerno oštriji prema prikupljanju hadisa. On ne samo da je zabranjivao i spriječavao prikupljanje i kompilovanje hadisa nego je pribjegavao zastrašivanju, prijetnjama, udaranju pa čak i zatvaranju u kućni pritvor.

Ibn Madže u svom Sunenu u "poglavlju koji se tiče respekta prema hadisu", prenosi preko Karza ibn Ka'ba: "Omer ibn Hattab nas je poslao u Kufu i pratio idući u stopu za nama do planinskih prolaza. Potom je kazao: 'Znate li što sam vas pratio?' Karza je rekao: 'Mi smo kazali: 'Radi prava koje se pridaje prijateljima i ensarijama!'' Omer je kazao: 'Ne to je prevashodno zbog onoga što želim da vam kažem i vi ćete se sjećati toga, kao što sam vas dopratio dovde. Vi ćete doći ljudima u čijem srcima Kur'an vibrira kao što vibrira lanac. Kada vas sretnu oni će ispružiti svoje vratove u čežnji i reći vam: 'Ovo su ashabi Muhammedovi s.a.v.a.!' Zato umanjite prenošenje Poslanikovih hadisa i ja ću vas podržati u tome.' Kada je Karz ibn Ka'b stigao njima oni su povikali: 'Prenesite (hadise) nama.' A on im je kazao: 'Omer nam je zabranio.'"[1]

Slično, Muslim prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o ophođenju", "Poglavlje o traženju dozvole", da je Omer prijetio batinama Abu Musa Ašariju zbog hadisa kojeg je on prenio od Poslanika, s.a.v.a. Abu Sejid Kudri je kazao: "Mi smo sjedili s Ubej ibn Ka'bom kada je Abu Musa Ašari došao k nama ojađen. Stao je i kazao: 'Ja vas preklinjem Allahom! Da li je iko od vas čuo Allahova Poslanika da kaže: 'Dozvola se traži tri puta, ako ti se da ulazi, a ako ne da se vratiš!'' Ubej je kazao: 'Pa šta s tim.' Abu Musa je odgovorio: 'Jučer sam tražio dozvolu tri puta od Omera. On mi nije dozvolio pa sam otišao. Danas sam mu došao ponovo i kada sam ušao obavjestio sam ga da sam jučer tražio dozvolu tri puta, pa pošto nisam dobio otišao sam. Na to mi Omer reče: 'Čuli smo te, ali smo bili zauzeti, i ti si trebao insistirati na dozvoli dok ti ne bi bilo dopušteno.'' Ebu Musa je kazao: 'Ja sam mislio ovako u skladu s onim što sam čuo od Božijeg Poslanika, s.a.v.a.' On mi reče: 'Tako mi Allaha ja ću te izbatinati po leđima i po stomaku dok mi ne doneseš dokaz za to!' Ubej ibn Ka'b reče: 'Tako nam Allaha niko neće ići s tobom kod njega izuzev najmlađeg od nas. Idi, o Ebu Sa'id!' Tako sam otišao kod Omera i rekao mu: 'Ja sam čuo Božijeg Poslanika da kaže tako.'"

Buhari je također prenio taj događaj o prijetnji batinanjem Ebu Musau, ali u svom znanom maniru redukujući ga i uređujući ga tako da ne bi naškodio ugledu Omera ibn Hattaba.[2]

Mada je Muslim dodao Ubejovo obraćanje Omeru: "O Ibn Hattab! Ne izazivaj tegobe ashabima Poslanikovim."

Zehebi prenosi u svom Tezkiretul-huffaz, svez. 1., str. 4., dijalog Ebu Seleme i Ebu Hurejre: "Da li ste prenosili u vrijeme Omera?"

Ebu Hurejre reče: "Da sam prenosio u njegovo vrijeme kao što prenosim tebi sada, on bi me izbičevao bičem."

"Omer je nakon zabrane sakupljanja hadisa i prijetnji ljudima batinama, spalio hadise koje su asahabi bili prikupili. Jednog dana on se ovako obratio ljudima: "O ljudi! Došao sam do saznanja da su se pojavile kod vas nekakve knjige, i želio bi, Allaha mi, da ih pregledam i

[1] Zehebi, Tezkiretul-hufaz, svez. 1., str. 34.

[2] Sahih Buhari, Knjiga o traženju dozvole, Poglavlje o pozdravljanju i traženju dozvole tri puta.

načinim korekciju u njima. Zato donesite mi sve te knjige i neka kod vas ne ostane ni jedna od njih osim onih koje ste dostavili meni, da ih prekontrolišem!”

Ljudi su pomislili da on stvarno želi ispitati sadržaj knjiga, da ih koriguje, tako da ne ostane u njima nikakve dvojbe i razlike, i tako su oni donijeli svoje knjige njemu, a on ih je sve spalio na vatri.”[1]

U svom Jamiu bejnul-'ilm ve fadlihi, Ibn 'Abdul Berr prenosi da je Omer ibn Hattab želio da zapiše i registruje sunnet, pa mu je izgledalo privlačnije da to ne učini. Tako je on napisao gradovima naredbu da svako ko nešto od hadisa posjeduje, to mora uništiti.

Usprkos njegovom planu i usprkos njegovim prijetnjama, njegovim zabranama i njegovim spaljivanjem knjiga neki od ashaba su još uvijek ostali dosljedni u prenošenju onoga što su čuli od Božijeg Poslanika, i to su činili kad god bi sreli nekoga na putu izvan Medine ako bi bili pitani o hadisima.

Omer je smatrao poželjnim ograničiti njihov radijus kretanja unutar Medine pa je čak dao da se neki prinudno stave u kućni pritvor, a preduzeo je i druge represivne mjere. Ibn Isak prenosi od Abdurahman ibn Avfa da je kazao: “Omer nije umro dok nije sabrao ashabe Božijeg Poslanika iz najudaljenijih mjesta poput Abdulaha ibn Huzejfu, Ebu Derda'a, Ebu Zera Gafarija, Ukba ibn Amira. On im je kazao: ‘Kakvi su to hadisi koje vi prenosite u udaljenim pokrajinama svijeta?’ Oni su upitali: ‘Da li ti nama zabranjuješ prenošenje hadisa Poslanikovih?’ Omer reče: ‘Ne, ali će te ostati kod mene, tako mi Allaha! Nećete me napustiti dokle god sam ja živ.’”

Nakon ovoga Umajadske halife su prihvatile ovaj put, zabranjujuci autenitične hadise od Poslanika, s.a.v.a., a s druge strane su krenuli s fabrikovanjem i izmišljanjem hadisa protiv njega. Ovo je eskaliralo dotle da su muslimani svih doba bili uvučeni u sporove i kontradikcije, mitove i legende koje nisu imale nikakve veze s islamom. Evo kako Madani izvješćuje u svojoj knjizi El-Ahdas: “Muavija je napisao isto pismo guvernerima svih pokrajina, nakon godine ujedinjenja, čiji je sadržaj sljedeći: ‘Bilo ko, ko prenose nešto u vezi vrlina Ebu Turaba (Ali ibn Taliba) i njegove familije je izuzet od zaštite!’ Govornici i hatibi su tada sa svih mimbera krenuli s laganjem i blaćenjem njega i njegove porodice.”

Muavija je tada napisao pismo svojim guvernerima u svim pokrajinama: “Na prihvaćajte ništa od bilo koga ko sljedi Alija i njegovu porodicu.” On je otišao i dalje: “Pronađite među sobom one koji ga vole, također, njegove prijatelje i pomagače i one koje prenose njegove vrline i njegove kvalitete. Pridružite im se, učestite njihova okupljanja, približite im se i izrazite svoje poštovanje prema njima. Potom mi napišite sve ono što svaki od njih pripovjeda, prenosi i napišite im njihova imena, imena njihovih očeva i njihovog potomstva.”

Oni su činili sve tako dok se nisu nagomilali hvalospjevi i brojne vrline Omerove, a sve zbog nagrada, stimulacija, poklona i zemlje koja se davala takvim ljudima, i Arapima i ne Arapima. Ova disciplina se naročito intenzivirala u gradovima i ljudi su se natjecali za status i dunjalučke dobitke. Svaka osoba koja bi donijela nekom Muavijinom službeniku pohvale na račun Osmana, njeno ime bi se bilježilo, a ona bi bila obasuta darovima i nagradama. Ovakva praksa se nastavila izvjesno vrijeme da bi Muavija napisao novo pismo svojim službenicima: “Hadisa u prilog Osmana se nakupilo mnogo, kada dobijete ovo pismo pozivate ljude na prikupljanje hadisa o vrlinama ashaba i prvih halifa. Ne ostavite ni jednu informaciju o Ebu Turabu (h. Aliju), izuzev onih koje vam dođu skončani s drugom predajom i koje su u kontradikciji s onima od ashaba. Ovo mi je draže i slađe mojim očima, jer negiranje i pobijanje argumenata Ebu Turabu i njegovih sljedbenika (siija) i nanošenje štete njima, pričinjava mi više zadovoljstva nego iznošenje i nabrajanje Osamanovih vrlina i dobrih djela.”

[1] Ibn Sa'd, Tabakatul kubra, svez. 5., str. 188.; Bagdadi, u Tekjidunim.

Njegovo pismo je čitano ljudima i mnoge predaje o vrlinama ashaba su prikupljene, većinom sumnjivog porijekla, bez ikakve istine o njima.

Ljudi su se doista angažovali u ovome dok nisu počeli s mimbera i govornica propagirat iste stvari. Učeni su počeli, kao i puk, da pripovjedaju isto, čak su osnovali škole za mlade, gdje su podučavali tim stvarima kao što su podučali Kur'anu. Oni su čak tako podučavali svoje kćerke, žene, sluge da čine ovako sve dok Allah bude htio. Onda je Muavija poslao zajedničko pismo svojim službenicima u sve pokrajine: “Pronađite svakog onog protiv koga postoji dokaz da voli Alija i njegovu porodicu. Potom izbrišite njegovo ime iz državnog registra i prekinite mu svaku vrstu državnih prihoda i doticaja.” Ovo je ojačao s drugim pismom: “Koga god pronađete da pomaže tim ljudima stavite ga u okove i demolirajete mu kuću.”

Najveća nevolja je snašla Irak, a specijalno Kufu gdje je represija pogađala šijje dotle da bi u slučaju da neki šijja bude posjećen u svojoj kući od nekog svog povjerljivog prijatelja, on bi ga uveo u kuću radi mu povjerljive tajne, ali mu ne bi ništa rekao zbog velikog straha dok ne bi uzeo čvrstu zakletvu od svojih sluga i robova da će šutjeti i da nikome ništa neće reći.

Više krivotvorenih i klevetničkih hadisa se pojavilo, a sudije, pravnici i ljudi na položajima su krenuli s njihovom promocijom. Najgore usluge u ovoj velikoj nesreći su dali oni koji su uspiješno učili Kur'an i oni koji su bili slabe vjere, ali su se dobro reklamirali namještenom vanjskom pobožnošću vršeći formalne vjerske rituale. Takvi su izmišljali i fabrikovali hadise samo zato da bi se umilili onima na vlasti i da bi prisutvovali njihovim sjedeljkama, dobijajući tako novac, imetak i poziciju. Ovo je sve teklo tako dok hadisi nisu dospijeli u ruke vjerskih autoriteta, koji nisu mogli podnijeti sve laži i klevete.

Međutim i oni su prihvatili i prenijeli mnoge od ovih hadisa smatrajući ih autentičnim, jer da su znali da su izmišljeni ne bi ih ni prenijeli niti bi ih obrađivali.[1]

Ja bih kazao da odgovornost za ovo pada na Ebu Bekra, Omera i Osmana koji su spriječili pisanje i bilježenje istaknutih hadisa od Poslanika, s.a.v.a., pod pretekstom da bi moglo doći do mješanja Kur'ana i hadisa. Tog stava se drže njihovi sljedbenici i simpatizeri. Ovo rezonovanje bi moglo zabavljati čak i ludake.

Da li su Kur'an i sunnet šećer i so, koji kada se pomješaju ne mogu biti više razdvojeni? Čak se so i šećer ne mogu mješati jer svako od njih zauzima poseban prostor. Zar nisu mogle halife obezbijediti da se Kur'an napiše na posebnom pergamnetu, a sunnet u posebnu knjigu, kao što je to situacija danas i kako je to bilo od momenta kada je halifa Omer Abdul Aziz krenuo u bilježenje hadisa. Zašto se tada sunnet nije izmješo s Kur'anom iako je bilo na stotine hadiskih zbirki?

Šta više, Buharijina zbirka nije izmješana s Muslimovom, koja se, opet nije izmješala sa Hambelovim “Musnedom”, niti sa Malikovim “Muvetom”, kako su se onda hadisi mogli izmješati s časim Kur'anom?

Rečeni argument je slab poput kuće paukove i ne može podnijeti snagu argumenata. Uistinu, dokaz protiv toga je još očitiji. Zuhri prenosi od Urve da je Omer ibn Hattab želio registrovati sunnet i za to je tražio savjet ashaba. Oni su ga posavjetovali da to učini, ali Omer se odlučio na jednomjesečnu molitvu za uputu da bi jedno jutro ustao govoreći: “Želio sam da se zabilježi sunnet, ali su mi pali napamet ljudi prije vas (pripadnici prijašnjih objava) koji su pisali knjige i izabrali da slijede njih ostavljajućci Božiju knjigu! I tako mi Allaha, ja neću pomješati Knjigu Božiju s bilo čime, nikada.”[2]

Pogledaj dragi čitaoče ovu predaju! Ashabi Poslanikovi su savjetovali Omera da zapiše sunnet Poslanikov i on je protiv volje svih njih nametnuo svoj vlastiti stav, navodeći argumet da su

[1] Šarh Nehdžul-belaga, Ibn Abi'l-Hadid, svez. 11., str. 46.
[2] Šarh Nahdžul-belaga, Ibn Abi'l Hadid, svez. 11., str. 46.

ljudi prijašnjih objava izabrali da slijede te knjige umjesto Knjige Božije. Gdje je ovdje bilo zajedničkog dogovoranje (šure), na što se ehli sunnet vel džema'at toliko poziva? I gdje su ti ljudi koji su izabrali da slijede druge knjige mimo Allahove knjige?

Mi nismo čuli za njih, izuzev u Omerovim imaginacijama. Pretpostavljajuci da ovi ljudi doista postoje nema osnova za usporedbu u smislu da su oni već i proizveli takve knjige od sebe, da bi zavodili od Knjige Božije. Kur'an kaže: “A teško onima koji svojim rukama pišu Knjigu, a zatim govore: ‘Evo, ovo je od Allaha.’ - da bi za to korist neznatnu izvukli. I teško njima zbog onoga što ruke njihove pišu i teško njima što na taj način zarađuju!” (2:79)

Što se tiče knjiga Poslanikova sunneta, one nisu nešto poput navedenog, jer one potiču od Poslanika časog, koji nije govorio po svom hiru, već je govorio po onome što mu se objavilo. Sunnet je pojasnio i definisala Knjiga Allahova. Uzvišeni je rekao: “Mi smo vam poslali opominjača da objasnio ljudima ono što im se objavljuje.” (16:44)

A Poslanik Božiji je kazao: “Dat mi je Kur'an i nešto slično njemu.” Ovo je jednostavna stvar za bilo koga ko poznaje Kur'an, jer u njemu nema ni spomena o objavljanju 5 namaza, niti je naznačena količina zekjata, pravila posta i hadža i razna druga pravila koja je Poslanik Božiji pojasnio. U skladu se ovim Allah obavljuje: “Što vam Poslanik dozvoli to prihavatite, ono što vam zabrani toga se klonite.” I On kaže: “Reci! Ako volite Allaha slijedite mene, tako da bi Allah volio vas.”

Ako je samo Omer poznavao Knjigu Allahovu bolje nego drugi i ako je više vodio računa o njenim propisima nego ostali, zašto onda nije prihvatio njene naredbe o poslušnosti Poslanika, o tome da je zabranjeno s Poslanikom raspravljati i protuvriječiti mu u bilo čemu.[1]

Ili je on toliko pridavao značaj Kur'anu da je u njemu samo naglašavao propis o “keluli”. Sunen Bejhaki; Kenzul Umal, svez. 6., str. 15. i Sahih Muslim, “Knjiga Farid”, “Poglavlje o nasljeđivanju – kelala”, kojeg on nikad nije naučio do svoje smrti.

U toku njegova hilafeta on je izdavao razne propise bazirauci ih na kontradiktornim dokumentima. Da je samo vodio računa o Kur'anu, obratio bi više pažnje na propise o tejemmumu kojeg on nije poznavao čak ni za vrijeme svog hilafeta. On je objavio propis da onaj ko ne nađe vode ne treba ni da klanja.[2]

Da je samo malo vodio računa o Kur'anu i da mu je pridavao potrebnu važnost, poznavao bi propis o razvodu braka koji se sastoji u dva iskaza nakon koji će neko da izabere da živi sa svojim suprugom u skadu sa određenim kodeksom ponašanja ili će razvesti od njega na lijep način. Umjesto toga on je na osnovu vlastitoga umovanja i ličnog suda sva tri razvoda spojio (tj. uračunao) u jedan i time oponirao Allahovim direktivama, diskreditirajući ih.[3]

Činjenica koja se ne može poreći je da su halife spriječile širenje hadisa. Oni su prijetili i izgonili svakoga onoga ko bi govorio o hadisu. Ovo je bilo stoga što bi rašireni hadisi razotkrili njihove planove i njihove spletke i ne bi im ostavilo nikakva prostora za krivu intepretaciju Kur'ana, kao što su to oni činili. Ovo je stoga što Allahova knjiga ne govori i što često ima višeznačna shvaćanja, dok je sunnet Božijeg Poslanika sastavljen od riječi i djela Poslanikovih kojima niko ne može protuvriječiti. U skadu s ovim h. Ali kada je poslao Ibn Abasa da pregovara s haradžijama, rekao mu je: “Ne raspravljaj s njima pomoću Kur'na, jer Kur'an nosi mnoga značenja. Ti ćeš reći svoje a oni će reći svoje. Ali raspravljaj s njima pomoću sunneta, budući da oni ne mogu pronaći umaknuće od njega.”[4]

---

[1] Sahih Buhari, svez. 1., str. 37.; svez. 5., str. 138.
[2] Sahih Buhari, svez. 1., str. 90.; Sahih Muslim, svez. 1., str. 193., “Poglavlje o tejemmum”
[3] Sahih Muslim, “Knjiga o razvodu”, “Poglavlje o tri razvoda”, svez. l.
[4] Staza rječitosti, uputa 77.

Ebu Bekr ustupa hilafet svom prijatelju Omeru čineći tako očigledan prekršaj jasnog teksta

U pogledu ove stvari Imam Ali je rekao: “Pazite! Tako mi Boga, sin Ebu Kuhafe ogrnuo se njime. A doista, znao je da je moj položaj spram njega bio jednak položaju osovine u odnosu na ručni mlin. Obilje vode otiče od mene, a ptica ne može uzletjeti do mene. Stavio sam zastor spram hilafeta i držao se odjeljenjim od njega. Potom sam počeo misliti da li bi trebalo napasti ili mirno trpjeti zasljepljujuću tminu patnji u kojoj su odrasli malaksali, a mlađi ostarjeli, dok vjernik istinski djeluje pod teretom sve dok ne susretne Boga. Našao sam da je ustrajnost u tome bila mudrija. Usvojio sam, zato, strpljenje, iako iako je bilo bockanja u oku i gušenja u grlu. Gledao sam otimanje nasljedstva moga sve dok je prvi išao putem svojim, ali je nakon sebe hilafet predao Ibn el-Hattabu.

Čudno je da se za života želio osloboditi hilafeta, ali ga je za drugoga potvrdio nakon smrti svoje. Ta su dvojca, u što nema sumnje, dijelila vime njegovo strogo među sobom. Taj je stavio hilafet u ogradu čvrstu, gdje je govor bio ohol i gdje je dodir bio grub.”[1]

Svaki tragalac i istraživač zna da je Allahov Poslanik izabrao Ali ibn Taliba za halifu prije svoje smrti. Većina najznačajniji ashaba među kojima sa Ebu Bekr i Omer znaju za to dobro.[2] Upravo zbog ovoga Imam Ali bi uobičavao kazati: “A doista, znao je da je moj položaj spram njega bio jednak položaju osovine u odnosu na ručni mlin.”

Možda je ovo bio razlog da su Ebu Bekr i Omer zabranili prenošenje hadisa od Poslanika, s.a.v.a., kao što smo to prikazali u prethodnom poglavlju, oslanjajući se isključivo na Kur'an.

Kur'an iako govori o nasljeđivanju direktno ne spominje ime Alija, kao i hadisi. Međutim, sadrže egzaktno spominjanje Alijevog imena kao što je to na primjer sljedeći hadis: “Kome god sam ja vođa i Ali mu je vođa.”, ili na drugom mjestu: “Ali je u odnosu na mene ono što je Harun bio za Musa.”, ili: “Ali je moj nasljednik i halifa poslije mene.”, ili: “Ali je od mene, a ja sam od njega i on je vođa svakog vjernika nakon mene.”[3]

Ovo sve nam pomaže da pojmimo stepen uspiješnosti zabrane širenja hadisa kao i razlog njihovog spaljivanja, ili pak način zauzdavanja ljudi da čak ni ashabi nisu smjeli spomenuti hadise, kako smo to vidjeli iz izvještaja od Karza ibn Ka'ba.

Ova restrikcija na hadise se nastavila 15 godina, tj. do kraja hilafeta prve trojice halifa, do početka hilafeta h. Alija. Tada vidimo ashabe kako se na jednom skupu prisjećaju hadisa “Gadir Hum”. Tridestorica od njih su posvjedočila taj događaj, a sedamnaestorica od njih su bili veterani s Bedra.[4]

Ovo je jasan dokaz da ovi ashabi ne bi spomenuli događaj na Gadir Humu da ih h. Ali nije pitao o tome. Da h. Ali nije postao halifa i da nije imao u rukama moć i vlast ashabi bi ostali njemi, iz straha od sankcija.

Ovo se stvarno dogodilo u slučaju nekih od ashaba kojima strah i zavidnost nisu dozvolili da iskažu svoje svjedočenje o “Gadir Humu”. Među njima su bili: Enes ibn Malik, Bera' ibn Azib, Zejd ibn Arkam, Džerir ibn Abdullah.[5]

Alijevo pravo je obznanjeno od njih, ali se njemu nije dozvolilo da upravlja hilafetom u miru. Njegovi dani su bili ispunjeni s izdajama, spletkama i neredima. Ratovi protiv njega su poduzimani sa svih strana, a izvori pobune protiv njega leže u njihovoj zavidnosti i zlobi

---

[1] Staza rječitosti, govor 3.

[2] Imam Gazali, u svojoj knjizi Sirrul-Alimin; Šarh Nehdžul-belaga, Muhamed Abduh, svez. l., str. 84-87

[3] Sve ove hadise prenese Taberi u *Rijedul nazara* i Nesai u svom *al-hasa'is* i Ahmed ibn Hanbel

[4] Ibn Hanbel, svez. 1., str. 119.; Ibn Asakir, Ta'rih Dimšek, svez. 2., str. 7.

[5] Al-Baladhuri, Ansabul Ašraf, svez. 92., str. 156.; Sira al-Halabijja, svez. 3., str. 337.; Ibn Qutejbe al-Ma'araf, str. 194.

pokrenuta još iz dana njegovih velikih pobjeda (i poraza njihovih prvaka) na Bedru, Hunejnu, Hajberu, pa sve dok nije pao šehidom. Poslanikove upute nisu našle mjesta u ušima onih koji su kršili svoje zakletve, onih prestupnika koji su zanemarivali istinu i oportunista koji su se prilagođavali prema prilikama. Oni su se upustili u nemoral, uzimanje mita i u ljubav prema dunjaluku u vrijeme Osmanovog hilafeta. Sin Ali ibn Taliba nije mogao ispraviti u 3-4 godine vladavine korupciju, pokvarenost i devijacije, stvaranu četvrtinu vijeka. Ali je bio taj koji je kazao: "Ja znam dobro šta će vas ispraviti, ali ja vas neću liječiti kvareći sebe."

Nije dugo potrajalo prije nego je Muavija ibn Sufjan preuzeo hilafet i nastavio isti plan koji smo već opisali, tj. zabranu hadisa izuzev onih koji su bili opće poznati u doba Omera. Zaista, on je otišao i korak dalje, unajmljujući posebnu grupu ljudi ashaba dajući im isključivi zadatak da i izmišljaju hadise. Tako je Poslanikov sunnet bio zagubljen u mreži njihovih spletki, laži, legendi i lažnih vrlina.

Muslimani su nastavili živjeti tako cijelo stoljeće tokom kojeg je masa generano slijedila Muavijin sunnet. Kada kažemo Muavijina sunnet mislimo na djelovanje prve trojice halifa i sve ono što su on i njegovi pomagači dodali tome od laži, inovacije, klevete, blasfemija Alija i njegove porodice i njegovih sljedbenika među iskrenim ashabima. To je razlog zašto ja ponavljam da su Ebu Bekr i Omer uspijeli u svom planu da prebrišu Poslanikov, s.a.v.a., sunnet pod firmom obraćcanja Kur'anu.

Možete se jasno uvjeriti danas, nakon 14 stoljeća, ako s njima polemišete na osnovu ispravno prenesenih Poslanikovih tekstova koji dokazuju da je Poslanik, s.a.v.a., Alija izabrao za svog nasljednika, biće vam rečeno: "Ostavimo po strani Poslanikov sunnet koji se razlikuje, Knjiga Allahova nam je dovoljna, a Knjiga Allahova ne prenosi da je Ali Poslanikov nasljednik, već se u njoj kaže: 'Vaše poslove uređujte međusobnim dogovaranjem (šurom).'" Ovo je njihov argument. Svaki sunijski učenjak s kojim sam raspravljao spominje ovu argumentaciju kao njihov slogan i redovnu praksu.

Zanemarjući činjenicu da je hilafet Ebu Bekra bio iznenadan događaj, kroz koji je Allah zaštitio muslimane od nesreće[1], njegov izbor nije učinjeno kroz dogovaranje kako to neki tvrde. Prije će biti da je to učinjeno kroz obimne pritiske, prijetnje i silu.[2]

Nekoliko najboljih ashaba se usprotivilo i suprostavilo ovome, a na čelu grupe su bili: Ali ibn Ebu Talib, Sa'd ibn Uboda, Ammar ibn Jasir, Salman Farsi, Migdad, Zujber, Abas i mnogi drugi, kao što to eminentni historičari navode. No, ostavimo ovo po strani i vratimo se Ebu Bekrovom naimenovanju Omera kao njegovog nasljednika i njegovo nametanje muslimanima, umjesto da se stvar prepustila zajedničkom dogovoru (šuri).

Nadalje ćemo se prema našem dobrom običaju, osloniti samo na knjige ehli sunneta, i tako prezentirati čitaocima kako je Ebu Bekr izabrao svog prijatelja za nasljednika. Ibn Kutejbe izvješćuje u svom djelu Historija Halifa (Tarihul-Hulefa), u "poglavlju o Ebu Bekrovoj bolesti i njegovom planiranju Omera za svog nasljednika": "Tada je on poznavao Osman ibn Affana i rekao mu: 'Zapiši moj testament.' Tako je on, Ebu Bekr diktirao Osmanu, a on je pisao: 'U ime Allaha Milostivog Svemilosnog! Ovo je ono što je Ebu Bekr ibn Kuafa odlučio kao svoju posljednju oporuku i testament na ovom svijetu kojeg on napušta i pravi testament za onaj svijet u koji on ide.

Izabrao sam Omera ibn Hattaba kao svog nasljednika, ako ga smatrate pravednim čovjekom među vama, to je i moje mišljenje o njemu i moja nada je u njemu. Ako on skrene i izmjeni se, ja sam samo želio dobro i ja nemam znanja o neviđenom. A oni koji rade loša dijela uskoro će saznat svoju sudbinu.'"

[1] Sahih Buhari, svez. 8., str. 26., "Knjiga al-Muharibi min ahlul, kufr we'l ridda", "Poglavlje o kamenovanju trudne žene koja je bludničila"
[2] Ibn Kutejba, el-Imama wel sijasa, "Poglavlje izbor Ebu Bekra"

On je tada udario svoj pečat na dokument i dao ga Osmanu. Kada su se vijesti proširile među muhadžirima i ensarijama, da je on za svog zamjenika izabrao Omera, oni su mu ušli i kazali: “Vidimo da si nam Omera postavio za halifu. Ti znaš dobro njegovu žestinu u ophođenju s nama, čak i dok si ti bio među nama, kao što će biti kada nas ti napustiš. Sada ti odlaziš u susret Allahu Uzvišenom i Moćnom, šta ćeš mu reći kada te bude pitao o tome?” Ebu Bekr na to odgovori: “Ako me Allah upita o tome, ja ću mu najverovatinije odgovoriti: ‘Izabrao sam im među njima onoga ko nije izgledao najbolji među njima.’”[1]

Neki historičari poput Taberija i Ibn Asira, prenose da kada je Ebu Bekr pozvao Osmana da mu izdiktira zadnji testament, bio izgubio svijest u toku diktiranja, a da je Osman upisao ime Omer ibn Hattaba. Kada se osvjestio rekao je Osmanu da mu pročita napisano, on je pročitao i tako spomenuo Omerovo ime. Ebu Bekr ga je upitao: “Odakle si dobio ovo?” On mu odgovori: “Nikada nisi želio da mu oponiraš.” Ebu Bekr je odgovorio na to: “U pravu si.”

Kada je završio svoj testament, neki od ashaba, među njima i Talha, posjetili su ga. Talha mu je rekao: “Šta ćeš sutra reći svome Gospodaru? Izabrao si grubog, oštrog, žestokog čovjeka da vlada nad nama. Ljudi bježe od njega i njihova srca udaraju u strahu od njega.” Ebu Bekr reče: “Svi ste vi pomagali meni, a on je bio moja potpora, zato sada podržite njega.” Potom je rekao Talhi: “Da li ti želiš da me zaplašiš s Allahom? Ako bih sutra bio pitan kazao bih: ‘Izabrao sam najboljeg od tvojih ljudi da im upravlja.’”[2]

Pošto se svi historičari slažu da je Ebu Bekr izabrao Omera kao svog nasljednika, bez konsultacija sa ashaba, mi možemo samo dodati da je to uradio uprkos željama ashaba koji su mrzili Omera. Da li je to bio Ibn Kutejbe koji je prenio da su muhadžiri i ensarije ušli kod njega i rekli: “Ti si potpuno svjestan njegove grubosti prema nama.”, ili Taberi koji je kazao: “Neki ashabi, i Talha među njima, ušli su kod Ebu Bekra. Talha mu je tada rekao: “Šta ćeš reći svom Gospodaru za to što si izabrao nekoga ko će prema nama biti grub, sirov, žestok...”

Na kraju rezultat je isti: Ti ashabi nisu riješavali njihove stvari putem dogovora i oni nisu odobrili izbor Omera za halifu. Rezultat je taj, kako je to Imam Ali ranije kazao, da je Omer grubo postupio prema njemu kada on nije htio dati prisegu Ebu Bekru. Pa Ali je već prije rekao: “On je za tebe muzao mljeko, od kojeg će polovina biti za tebe, zato ojačaj njegovu vlast danas, on će ti to vratiti sutra.”

Ovo je upravo ono što je rekao jedan od ashaba Omeru ibn Hattabu kada je on izašao vani s pismom u kojem je naimenovan za halifu. On je rekao Omeru sljedeće: “Kakav je to dokument o Ebu Hafsa?” Omer odgovori: “Ne znam, ali ja ću biti prvi koji će (to što je napisano) slušati i pokoriti se.”

Na to mu asahab reče: “Tako mi Allaha ja znam šta je u njemu. Ti si njega napravio vođom prve godine, sada on tebe pravi vođom.”[3]

Ovo nam jasno pokazuje, bez imalo sumnje, da princip šure na koji se ehli sunnet toliko poziva, nije imao nikakvu ulogu kod Ebu Bekra i Omera.

Drugim riječima, Ebu Bekr je bio prvi koji je odbacio i uništio princip šure pa je tako otvorio vrata Umajadskim vladarima da slijede njegove stope u uspostavljanju carske dinastije kod koje se vlast prenosila s oca na sina i tako redom. Nakon njih, Abasidi su nastavili istu praksu a šura je ostala samo mislena imenica za kojom ehli sunnet vel džema'at traga, ali nikako da je nađe.

Ovo me podsjeti na dijalog koji se dogodio između vehabijskog alima iz Saudiske Arabije i mene, u Najrobiju (Kenija) u jednoj džamiji, po pitanju hilafeta. Ja sam istupio s mišljenjem da je halifet bio stvar već unaprijed predodređena od strane Allaha i da tu nije bilo nikakva

[1] Ibn Kutujbe, Tarihul Hulefa, poznato kao al-Imama wel sijasa, svez. 1., str. 24.
[2] Ibn Abi'l-Hadid, Šarh Nahdžul Balaga, hutba 3. Šekšekija
[3] Ibn Kutejbe, al-Imama vel sijasa, “Poglavlje o Ebu Bekrovom naimenovanju Omera”

prostora za ljude da oni odlučuju o tome. On je bio zagovornik šure i branio ju je svim sredstvima. Sa sobom je, također, imao nekoliko svojih studenata i oni su ga podržavali u svemu. Tako da su oni svoje argumente bazirali na Kur'anu u kojem je Allah, dž.š., rekao Poslaniku: "Njihovi poslovi treba da se riješavaju (odlučuju) šurom između njih."

Shvatio sam da sam moćniji od njih, jer oni su naučili sva vehabijska mišljenja od svojih učitelja, a malo su slušali istinske hadise. Oni su se uglavnom oslanjali na neke hadise koje su naučili napamet od kojih su većina bili lažni. Ja sam se stoga ograničio na princip šure i rekao njima i njihovom učitelju: "Možete li vi zasnovati vladu vašeg visočanstva, vašeg kralja na principu šure, tako da bi on morao odstupiti s trona i slijediti primjer vaših dobrih prethodnika (selefa). Pa da se time da sloboda izbora vladara narodu cijelog arapskog poluostrva? Nisam siguran da bi on (kralj) to dopustio zato što su i njegov otac i njegov djed upravljali po dinastijskom principu, a i cijelo arapsko posluostrvo je postalo njihovo kraljevstvo."

Na to njihov alim reče: "Mi nemamo nikakva posla s politikom, mi smo u Božijoj kući u kojem nam je zapovjeđeno da spominjemo Njegovo ime i da mu se klanjamo."

Odgovorio sam: "I da se traži znanje, također."

On reče: "Tako je, i mi također podučavamo mlade ovdje"

Rekoh: "Također, mi ovde vodimo aktuelnu diskusiju."

On reče: "Ali ti si je (džamiju) oskrnavio dotičući se politike."

Napustio sam moje sagovornike, osjećajući se tužim zbog stanja muslimanske omladine čije misli se kontrolišu od strane vehabija, na svaki način, tako da su u stanju objaviti rat vlastitim očevima. Svi su oni bili sljedbenici šafijskog mezheba koji je, ja mislim, najbliži porodici Poslanikovoj, s.a.v.a. Šejhovi su počeli da stiču respekt među obrazovanim i neobrazovanim svijetom, jer većina njih su izrasli iz časnih potomaka.

Tada su došle vehabije koristeći se njihovim siromaštvom krenuli su s kupovinom mladih novcem i drugim stvarima, tako da su oni izmjenili svoja gledanja. Tako, naprimjer, ubjedili su ih da je njihov respekt prema šejhovima u stvari idolatrija, jer to, po njima proizvodi obožavanje ljudskog bića. Tako su se sinovi okrenuli protiv svojih očeva. Nažalost, ovo je nešto što se dogodilo u mnogim muslimanskim afričkim zemljama.

No, vratimo se našoj temi smrti Ebu Bekra. Mi ga nalazimo upravo prije smrti, kako se kaje šta je učinio, jer Ibn Kutejbe prenosi u svome djelu "Historija halifa" Ebu Bekrove riječi: "Da, tako mi Allaha, žalim samo zbog tri stvari, i da ih bogodo nisam nikad učinio:

1. da nisam bogdo, išao prema Alijevoj kući. U drugoj predaji stoji, "da bogdo nisam napustio kuću Fatiminu, pa i da su mi oni najavili rat."

2. da sam bogdo, na dan Sakife u Beni Sa'idu ja dao prisegu Ebu Ubejdu ili Omeru, i da je neko od njih bio halifa, a ja samo ministar.

3. da sam bogdo, kada sam došao do Zi al-Fedža'alul-Sulamija, dok je on bio ratni zarobljenik, ubio ga ili poštedio ga, umjesto što sam ga spalio.[1]

A mi dodajemo i da bogdo, o Ebu Bekre, nisi tlačio Fatimu-Zehru, da je nisi ranio ili naljutio i da si se bogdom pokajao prije njene smrti i tražio halala od nje. Ovo naročito zbog kuće h. Alija koju si ti izložio prijetnji i dozvolio da se spali.

U svezi s hilafetom, da si bogdo, ostavio tvoja dva prijatelja Ebu Ubejda i Omera i dao prisegu od Boga odabranom halifi koji je bio postavljen na to mjesto od donosioca Objave Muhammeda, s.a.v.a. Danas bi svijet bio drugačiji od onog kakvog ga vidimo, i islam bi bio rasprostranjen na cijeloj zemaljskoj kugli, kako to Allah obećao, a njegovo obećanje je istinito.

---

[1] Tarih Taberi, svez. 4., str. 52.; Ibn 'Abd Rabbih u al-'Akdul-Ferid, svez. 2., str. 254.; Mesudi u Murudžu Zeheb, svez. 1., str. 414.

Što se tiče el-Fedža'a el-Sukamija, koga si spržio do smrti, da bogodom nisi spržio Poslanikovu tradiciju koje si bio sabrao, naučio bi korektana šeriatska pravila iz njih, i ne bi pribjegavao vlastitom sudu i ličnom mišljenju.

Na kraju, dok si bio na samrtnoj postelji da si samo pomislio o načinu svog izbora i o izboru tvoga nasljednika, i da si povratio poziciju halife njegovom pravom vlasniku, onome koji je u odnosu na hilafet poput osovine u odnosu na mlinski točak, jer ti si bio najbolje upoznat o njegovim kvalitetima, njegovoj odlučnosti, asketizmu, znanju, pobožnosti, jer on je bio od samog Poslanika Božijeg, s.a.v.a., a naročito onda kada ti je prepustio tu stvar i nije se digao protiv tebe, radi zaštite islama. Ti si bio slobodan da se posavjetuješ ummet Muhammedov da izabere za sebe onoga ko će popraviti njene stvari, ko joj upravljati kako treba i dovesti je do vrhunca slave.

Mi molimo Allaha Uzvišenog da oprosti tvoje grijehe i da umiri (ljutnju) Fatiminu, njenog oca, njenog muža, i njenih sinova zbog tebe! Jer ti si razljutio dio Mustafe, a Bog postaje ljut kad je ona ljuta, i on je zadovoljan kad je ona zadovoljna.

A onaj ko rani Fatimu, rani njenog oca, u skladu s tekstom hadisa, i u skadu s Allahovih riječima: “Ko god uzrokuje tegobu Poslanik, za njega je grozna kazna.”

I mi tražimo utočište od Allaha od Njegove srdže i tražimo od njega da bude zadovoljan sa nama i sa svim muslimanima, sa svim muškarcima i ženama, vjernicima i vjernicama!

Omer ibn Hattab oponira Knjizi Allahovoj sa svojim ličnim zaključcima

Historija Omera, drugog halife, je ispunjeno njegovim ličnim idžtihadom koji se suprostavlja jasnom tekstu Kur'ana i čistog sunneta Poslanikovog. Ehli sunnet, međutim, tome pristupa kao nečemu posebno dragocjenim i vrijednim, kao što ga i posebno poštuju.

Cilj nekih među njima je traženje isprike za njega i njegova odbrana, što se ne može opravdati ni sa stanovištva logike niti razuma.

Kako se može neko ko se očigledno suprostavlja Poslanikovom sunnetu i ko oponira Božijoj Knjizi, tretirati kao da primjenjuje idžtihad? Allah kaže: “Kada Allah i Posalnik Njegov nešto odrede, onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da po svom nahođenju postupe. A ko Allaha i Njegova Posalnika ne posluša, taj je sigurno skrenuo s pravog puta.” (33:36)

Uzvišeni Stvoritelj kaže: “Oni koji ne sude po onome što je Allah objavio, su nevjernici, i oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio su doista nasilnici i oni koji ne sude prema onome što je Allah objavio, su pokvarenjaci.” (5:44/45/47)

U “Knjizi o privrženosti Kur'anu i sunnetu” u “Poglavlju o onome što je spomenuto u vezi s kritikom valjanih mišljenja, nastalih analogijom, djelovanju i govoru o stvarima o kojima se nema znanja”, Buharij prenosi da je Božiji Poslanik rekao: “Allah neće direkno oduzeti znanje nakon što ga je podario. On će ga, međutim, oduzeti posredno umiranjem ljudi sa znanjem, pa će ostati samo neznalice koji će riješenja vjerskih pitanja davati po sopstvenim mišljenjima, pa će tako zavesti sebe, a onda i druge.”[1]

Slično tome, u istoj knjizi, Buhari izvješćuje u svom Sahihu u sljedećem poglavlju: “Kada bi Božiji Poslanik bio upitan o nečemu o čemu nije došla objava, rekao bi: ‘Ja ne znam.’, ili ne bi odgovorio dok mu ne bi došla objava. On nije govorio na bazi svog vlasititog mišljenja ili analogije u duhu Allahovih riječi: ‘U skladu s onim što ti je Allah pokazao.’”[2]

---

[1] Sahih Buhari, svez. 8., str. 148.
[2] Sahih Buhari, svez. 8., str. 148.

Učenjaci, i stari i novi, rekli su jednu stvar: “Ko god bude iznosio svoj vlastiti sud, (bez utemeljena na čvrstim dokazima u Kur'anu, op.pr.) tretira se kao nevjernik.”, i ovo se može razumjeti iz jasnih ajeta i riječi Poslanikovih, s.a.v.a.

Kako i zašto se ovo pravilo zaboravlja kada je u pitanju Omer ibn Hattab, neki od ashaba ili neki od Imama od četiri mezheba?!

Zaista lična interpretacija čak i kada je u kontradikciji sa Allahovim odredbama, po njihovom mišljenju, ako je pogrešna zaslužuje jednu nagradu, a dvije nagrade ako je ispravna.

Neko bi mogao reći da je ovo dobra stvar jer eto i šiije i sunnije su se napokon našli na istom, kada je u pitanju spomenuti hadis. Rekao bih da je to tačno, ali se razlikuju u pogledu idžtihada. Šijje pribjegavaju idžtihadu samo onda kada ništa nije objavljeno po tom pitanju od Allaha i Njegova Poslanika, za razliku od ehli sunneta koji se ne pridržava ovog pravila. Sljedeći u tome primjer halifa i cijenjenih prethodnika (selefa) oni ne vide nikakve štete u idžtihadu čak i pored postojanja jasnog teksta (Objave ili hadisa). Sejid Šerifudin Musavi prenosi u svojoj knjizi “Nass vel idžtihad” preko 100 primjera u kojima su ashabi, a naročito trojica halifa, svojim idžtihadom kontrirali Kur'anu i sunnetu. Istraživači mogu proučiti tu Knjigu.

Kad je riječ o ovoj temi, nužno je spomenuti neke primjere u kojima je Omer oponirao jasnim tekstovima. Možda je to bilo zbog njegovog nepoznavanja tekstova, iako se zna da onaj ko nema uvida u ono šta je zabranjeno, a šta je dozvoljeno ne smije davati šeriatska riješenja, po svom mišljenju. Uzvišeni Allah kaže: “I ne govorite neistine jezicima svojim: ‘Ovo je dopušteno, a ovo je zabranjeno’, da biste tako o Allahu neistine iznosili. Oni koji o Allahu govore neistine - neće uspjeti.” (16:116)

Neznalica stoga ne može uzeti polozaj halife i voditi ummet. Allah kaže: ”Da li je onaj koji upućuje dostojniji da se slijedi ili onaj koji ni sam nije na pravom putu, osim ako ga drugi na pravi put ne uputi? Šta vam je, kako rasuđujete?!” (10:35)

Moguće je, također, da je Omer poznavao tekstove, ali on se i pored toga oslanjao na ono što su diktirale trenutne okolnosti. Ehli sunnet ne smatra ovo kufrom ili devijacijom; isto kao što smatraju da je to bilo stoga što on nije poznavao ni jednu osobu u svom vremenu koja bi poznavala rečene propise.

Ova odbrana je bez osnove jer je on znao da je Imam Ali potpuni poznavalac Kur'anskih sadržaja i sunneta. U protivnom ne bi u mnogo slučajeva tražio Alijevu uputu, kao što je sâm više puta rekao: “Da nije bilo Alija, Omer bi propao.” Ono čemu se ja čudim je zašto on nije tražio Alijevu uputu u svim stvarima u kojima je prosuđivao po svom mišljenju iako je znao da griješi?

Ja vjerujem da će se nepistrasni muslimani složiti o ovome jer ovakav oblik idžtihada je pokvario vjeru kao i vjerska pravila, uzrokujući među učenim u ummetu raskole i njihovo cijepanje na razne sekete i škole mišljenja. Iz ovoga su se, dakle, proširila sporenja i oponiranja, neuspjesi i nestanak islamske duhovnosti materijano i duhovno razdvajanje ummeta.

Možemo samo zamisliti da su Omer i Ebu Bekr preuzevši prijesto islamskog hilafeta, gurnuvši u stranu h. Alija, sakupili i sačuvali sunnet u posebnim knjigama, oni bi unatoč prvom grijehu islamskom ummetu učinili veliku uslugu. Tada se ne bi desilo da se uvode stvari iz vana u sunnet i tada bi Kur'ani sunnet bili kompaktibilni, bili bi jedna narod i jedna nacija. Međutim, danas vidimo sve te podjele.

Ovo je stoga što je hadis bio sakupljen, potom spaljivan, da bi se zabranilo čak i njegovo usmeno prenošenje. Bila je to velika tragedija i katastrofa. Nema moći osim Allaha, Najvećeg i Najmoćnijeg.

Evo nekoliko primjera koji jasno pokazuju da je Omer pribjegavao ličnom prosuđivanju suprostavaljajući se traženju utočišta u Kur'anu:

1. Kur'an naređuje: “ako ste džunubi, onda se okupajte; a ako ste bolesni ili na putu ili ako ste izvršili prirodnu potrebu ili ako ste se sastajali sa ženama, a ne nađete vode, onda rukama svojim čistu zemlju dotaknite i njima preko lica svojih i ruku svojih pređite.” (5:6)

Dobro je poznato kao je Božiji Poslanik učio ashabe kroz sunnet kako da se uzme tejemmum, ovo je bilo čak i u prisustvu Omera samog.

U “Knjizi o tejemmumu” u poglavlju naslovljenom “Čista zemlja je sredstvo čišćenja muslimana u odsustvu vode”, Buhari u svom Sahihu prenosi sljedeći hadis preko Imrana: “Bili smo na putovanju s Poslanikom, s.a.v.a. Ratovali smo do zadnjih časova noći, a onda smo se ulogorili. Nije bilo slađeg logorovanja za putnika od ovog. Nismo se budili dok se sunce nije pojavilo. Prvi koji je ustao bio je taj i taj potom taj i taj - njihova imena su bila Ebu Radža, drugog se ne sjeća, treći je bio Avf, a četvrti Omer ibn Hattab. Kada je Poslanik, s.a.v.a., zaspao niko ga nije probudio dok se sam nije probudio. Ovo je bilo stoga što mi nismo znali šta se njemu događalo u snu. Kada se Omer probudio, i shvatio šta je snašlo ljude a pošto je bio poletan čovjek uzviknuo je tekbir tako glasno da je probudio Poslanika, s.a.v.a. Kada se on probudio ljudi su mu se žalili na to što ih je snašlo. A on je kazao: ‘Nema dobra ni štete na ovom mjestu idemo odavde.’ Oni su krenuli, nedaleko odatle ih je zaustavio i zatražio vode, uzeo je abdest, proučen je ezan i on je predvodio molitvu. Nakon što je završio s namazom vidio je čovjeka koji se izdvojio i koji nije obavio namaz sa skupinom. Rekao mu je: ‘Šta te spriječilo da nisi obavio namaz s ljudima?’ Odgovorio je: ‘Ja sam nečist, a nije bilo vode.’ A Poslanik mu reče: ‘Tada uzmi tejemum zemljom to ti je dovoljno.’[1]

Međutim, Omer je kasnije za svog hilafeta izdao propis protivan Knjizi Božijoj i sunnetu Poslanikovim riječima: “Ko god ne nađe vode ne smije klanjati.” Ovo je bilo njegovo mišljenje koje je zabilježeno od većine hadiskih učenjaka.

U svezku 1., u svom Sahihu u “Poglavlju o tejemmumu”, Muslim prenosi da je čovjek došao Omeru i kazao: “Postao sam nečist i ne mogu naći vode.” On mu reče: “Onda ne klanjaj.” Na što je Ammar kazao: “Zar se nesjećaš o vođo pravovjernih, kada smo ti i ja bili na putovanju s Poslanikom. Oba smo postali džunubi i nismo mogli naći vode. Ti nisi klanjao dok sam se ja povaljao u prašinu i obavio molitvu. Božiji Poslanik je poslije kazao: ‘Dovoljno ti je da dodirneš dlanovima zemlju i potareš svoje lice i svoje ruke.’ Omer reče: ‘Boj se Allaha, o Ammare.’ Potom je rekao: ‘Ako ti ne želiš, ja to neću više spominjati.’”[2]

Slava neka je Allahu! Omer ne samo da se nije zadovoljio suprostavaljanju Kur'anu i sunnetu Poslanikovom, već je čak nastojao da spriječi i ashabe u oponiranju njegovom vlastitom sudu.

Ammar je bio prinuđen da umiri Omera izjavom: “Ukoliko ti ne želiš ja to neću više spominjati.” Kako ja neću biti unazađen s ovakvim idžtihadom, suprostavaljanjem i tvrdoglavošću zasnovanim na ličnom mišljenju, unatoč svjedočenju ashaba o jasnom tekstu?

Omer se nije dao urazumiti i nešto uvjeriti, i tvrdoglavo je ustrajavao na svom mišljenju sve do svoje smrti. Njegov stil je djelovao na mnoge ashabe koji su rezonovali stvari njegovom logikom. Tako su oni ponekad preferirali svoje mišljenje nad mišljenjem Poslanika Božijeg, s.a.v.a.

Muslim prenosi u “Knjizi o čišćenju” u “Poglavlju o tejemmumu”, u svez. 1., str. 192., od Sakika koji je kazao: “Mi smo sjedili s Abdullahom i Ebu Musaom, kada ovaj drugi reče: ‘O Ebu Abdurahman, šta misliš o čovjeku koji se odžunubi i ne nađe vode cijeli mjesec? Šta će on s namazom?’ Abdullah odgovori: ‘On ne bi uzimao tejemmum čak i kada ne bi našao vode cijeli mjesec.’ Ebu Musa reče: ‘Da im je to bilo dozvoljeno tako, kako je u ovom ajetu, oni bi

[1] Sahih Buhari, svez. 1., str. 88.
[2] Sahih Buhari, svez. 1., str. 87.

tražili da uzimaju tejemmum čak i pored hladne vode.’ Tada mu Abu Musa odgovori: ‘Ne čuh li ti šta je kazao Ammar? Kazao je: ‘Božiji Poslanik me posalo na put i ja sam postao džunub i nisam mogao naći vode, pa sam se izvaljao u prašini kao životinja. Kada sam sreo Poslanika i to mu kazao, rekao mi je: ‘Bilo ti je dovoljno da dlanovima ruku dotakneš zemlju ovako.’ Potom je on udario dlanovima po zemlji jedanput i potrao desnu ruku lijevom rukom, potom pozadinu svojih ruku i lice.’ Abdullah reče: ‘Nisi li i sam rekao da Omer nije bio ubijeđen Ammarovom pričom?’”[1]

Ako prostudiramo ovu predaju koja je autentično prenesena i od Buharije i od Muslima, u oba Sahiha, razumijemo koliko su bili uticajni Omerovi pogledi među većinom ashaba. Iz ovoga mi, također, shvatamo stepen neslaganja u propisima vjere kao i nivo erozije i međusobnih kontradiktornosti u predajama.

Možda je upravo ovo ono što je vodilo Umejadske i Abesidske vladare da devalviraju islamske vjerozakone, ne dajući nikakav značaj njihovoj kontradiktornosti i dozvoljavajući kontradiktorna pravila o jednoj stvari. To je kao kada bi se reklo Ebu Hanifi, Maliku, Ahmedu, i Šafiji: “Recite što god hoćete po svom vlastitom sudu, jer je i vaš prvak Imam Omer govorio što god je htio umjesto Kur'ana i sunneta.[2] Onda nema ni na vas ni nikakve kritike u tome, jer vi ste samo sljedbenici sljedbenika, vi niste inovatori.”

Ono što je još čudnije da sve ovo što je rekao Abdullah ibn Mesud Ebu Musa: “Ne uzimaj tejemmum čak i da ne nađeš vode mjesec dana.”, kako je to prihvatio Abdullah ibn Mesud, koji je bio jedan od najistaknutijih ashaba i stvarno smatrao da onaj ko bude nečist i ne mogne naći vode mjesec dana, treba napustiti namaz ne uzimajući tejemmum. I onda Ebu Musa pokušava da ga ubjedi učenjem časnog ajeta, objavljenog specijalno u ovu svrhu u suri Maida, no Abdullah ibn Mesud pribjegava sljedećem rezonovanju: “Kada bi im se dozvolio tejemmum ovim ajetom, onda bi pribjegavali tejemmumu čak i pored hladne voda.” Koliko su pribjegavali vlastitom idžithadu čak i kada je trebalo kur'anski tekst tumačiti kako se njima prohtije. Žalosno je to što se oni brinu da će ummetu time biti olakšano, a Allah, dž.š., u Kur'anu kaže: “Allah želi da vam olakša, a ne da vam oteža.” (2:185)

Ovaj jadničak kaže: “Da je tejemmum dozvoljen njima ovim ajetom, oni bi pribjegavali tejemmumu čak i tada kada im je voda hladna.” Da li je on sebe stavio u poziciju prenosioca Allahove poruke (tj. Njegova Poslanika). Da li se to on više brine i sekira za stanje vjernika nego njihov Stvoritelj i Skrbnik?

Nakon ovoga je nastojao uvjeriti ga kako je to riješeno sunnetom Poslanikovim prenoseći mu slučaj sa Ammarom i tejemmumom, ali je to ovaj odbio riječima da to nije bilo uvjerljivo za Omera.

Iz ovoga saznajemo da su Omerovi pogledi i mišljenja bili uvjerljiviji dokaz za neke ashabe nego hadisi i kur'anski ajeti, jer eto Omerovo poimanje istih je značilo vrhovni kriterij u određivanju autentičnosti sadržaja hadisa i kur'anskih ajeta, pa čak ako to protuvriječi riječima i djelima Poslanika, s.a.v.a.

Kao rezultat toga, mi vidimo kako djela i postupci mnogih ljudi protuvriječe Kur'anu i sunnetu kada su u pitanju haram i halal. Ovo je rezultat, također, Omerovog idžithada i koji se suprostavalja tekstu, a koji postaje mezheb koji se slijedi. Kada su neki odmetnici poslije shvatili da su hadisi koje je bilo zabranjeno širiti u Omerovo vrijeme i koji su se suprostavljali Omerovom mezhebu i pale zahvaljući onim čestitim učenjacima koji su došli kasnije i koji nisu htijeli prihvatiti sljeđenje Omerovog mezheba naslijepo, ugledali svjetlo dana, oni su tada krenuli u fabrikovanje novih hadisa koji bi poduprli mezheb Ebu Hafse.

---

[1] Sahih Buhari, svez. 1., str. 91., “Poglavlje o tejemmumu sa jednim udarom o prašinu”

[2] Sahih Buhari, svez. 5., str. 158., Knjiga tefsirul- Kur'an”, “Poglavalje o njegovim riječima: ‘Trošite na Allahovom putu.’”

Neki od primjera za izričite Omerove umotvorine su: zabrana mut'a braka, uvođenje teravih namaza... I sve je to poduprto inoviranim hadisima koji su ostali do dana današnjeg i koji su razlog razmimoilaženja islamskog ummeta.

Ovo će ostati tako sve dok oni koji brane Omera budu tvrdoglavo ustrajavali na Omerovu mišljenju samo zato što je on Omer i dok ne budu imali želje da istražuju istinu i ne budu spremni kazati Omeru: “Pogriješio si Omere, namaz nije zaboravljen ako nema vode! Ima ajet o tejemummu u Kur'anu ima hadisa koji spominju tejemmum u svakoj knjizi iz sunneta Poslanikova. Tvoje neznanje ovoga ti ne daje pravo za uzimanje kormila hilafeta i vodstva nad ummetom A tvoje znanje toga (dokaza iz Kur'ana i sunneta), a postupanje suprotno tome vodi te u nevjerstvo.

“Kada Allah i Njegov Poslanik nešto odluče onda ni vjernik ni vjernica nemaju pravo da postupaju po svome (da prihvataju ono što im se sviđa iz toga da odbacuju ono što im se ne sviđa), a ti kao vjernik si bolje upoznat od mene da ko god odbije poslušnost Allahu i Poslaniku da ga to vodi na stramputicu.”

Allah kaže: “Zekat pripada samo siromasima i nevoljnicima, i onima koji ga skupljaju, i onima čija srca treba pridobiti, i za otkup iz ropstva, i prezaduženima, i u svrhe na Allahovom putu, i putniku-namjerniku. Allah je odredio tako!” (9:60)

Poznata je dobro praksa Poslanikova kako je on poseban udio zekjata određivao za one koje treba pridobiti, a to je upravo ono što im je Allah namjenio i učinio obaveznim.

Međutim, Omer ibn Hattab je poništio ovu nužnu stimulaciju za one čija srca treba pridobiti i time presudio protiv teksta Kur'ana, govoreći: “Mi nemamo potrebe za vama (tj.onima koji još nisu u vjeri). Allah je dovoljno ojačao islam i nema potrebe za vama.” On je doista dokinuo ovaj propis u toku hilafeta Ebu Bekra.

Kada su mu ljudi čija srca treba pridobiti došli, kao što je to bio običaj u vrijeme Božijeg Poslanika, Ebu Bekr im je napisao pismo kojim im dozvoljava da odu kod Omera, da im da njihovo sljedovanje. Kada su stigli Omeru on je pocijepao Ebu Bekrovo pismo i kazao: “Mi nemamo potrebu za vama. Allah je ojačao islam i ne treba vas, ako primite islam biće dobro, a ako ne primite sablja će suditi između vas i nas.”

Našto su se oni vratili Ebu Bekru i kazali mu: “Da li si ti halifa ili on?” On odgovori: “Možda on, ako to Allah bude htio” Tako je Ebu Bekr sam opozvao ono što je napisao u pismu svom prijatelju Omeru.[1]

Iznenađujuća je stvar da ćete ih i danas naći kako brane Omera na temelju ovoga i drže to njegovom vrlinom i odlikom. Među ovima su i šejh Muhammed (poznat kao el-Davalibi), jer on u svojoj knjizi “Usulul Fikh” tvrdi: “Možda je Omerov idžtihad, za slučaj onih koje treba pridobiti darovima, bio sučeljen kur'anskom tekstu. Premda je kur'anski tekst još uvijek bio važeći (nije degradiran), Omer je svoj propis prilagodio novonastalim okolnostima.” Nadalje, on brani Omera tvrdeći da je on gledao u razlog i smisao teksta Kur'ana, a ne u njegovo izvanjsko značenje..., i tako nastavlja do kraja, iznoseći stvari koje zdrav razum ne može pojmiti.

Mi, međutim, prihvatamo njegovo priznanje da je Omer izmjenio kur'anske propise kao rezultat svog umovanja, da se propisi mogu mjenjati shodno prilikama i vremenima. Međutim, mi odbijamo njegovo mišljenje da je Omer gledao prevashodno u smisao teksta, a ne u njegovo doslovno značenje. Umjesto toga mi kažemo njemu da se tekst Kur'ana i sunneta ne mjenja protokom vremena. Kur'an eksplicitno tvrdi da čak ni Poslanik, s.a.v.a., nema pravo nikakve promjene u odnosu na tekst. Allah, dž.š., kaže:

[1] El-Dževhari el-Nejjira fi fikhul Hanefi, svez. 1., str. 164.

"A kad im se kazuju ajeti Naši, koji su jasni, onda govore oni koji ne vjeruju da će pred Nas stati: 'Donesi ti kakav drugi Kur'an ili ga izmijeni!' - Reci: 'Nezamislivo je da ga ja sam od sebe mijenjam, ja slijedim samo ono što mi se objavljuje, ja se bojim - ako budem neposlušan svome Gospodaru - patnje na Velikom danu.'" (10:15)

I čisti sunnet Poslanikov kaže: "Ono što je Muhammed označio halalom je halal, i ono što je označio haramom je haram do Dana velikog."

Međutim, prema tvrdnji el-Dawalilija i onih koji ga podržavaju i slijede u vezi idžtihada, zakonske regulative se mjenjaju shodno promjenama vremena, pa tako, po njemu, nema nikakvog problema mjenjati Allahove propise sa ljudskim propisima, ako su te izmjene direktno odgovaraju ljudskim potrebama. Posigurno, ovo je usmjereno protiv Allahova suda. Među njima su neki muslimanski vladari koji kažu: "Prekinite svoj post da bi ste bili jači i snažniji od vašeg neprijatelja. Nema potrebe postiti u ovom vremenu u kojem se borimo protiv zaostalosti, siromaštva i neznanja. Post nas sprečava u produkciji." Oni zabranjuju poligamiju zato što je to "kršenje i zloupotreba" prava žene. Ima i onih koji smatraju da je žena u vrijeme Muhammeda, s.a.v.a., tretirana kao "kap urina", ali mi smo je sada emancipovali i dali joj njena puna prava."

Gornja izjava, jednog predsjednika muslimanske drzave može se protumačiti da je on gledao samo u smislu teksta, a ne u njegovo spoljašnje-literarno značenje. Logika ovog predsjednika je slična logici po kojoj je Omer rezonovao kad je predsjednik kazao: "Potrebno je sada izjednačiti udio u nasljedstvu muškaraca i žene, jer je Allah dao muškarcu 2 dijela u vrijeme kada je on opskrbljivao porodicu dok je žena bila neaktivna. Međutim danas zbog zadivljujućeg pregalaštva, žena također potpomaže izdržavanju porodice." On je čak citirao slučaj svoje žene koja je toliko pomogla svom bratu da je zahvaljujuci tome on postao ministar.

On (predsjednik) dopušta bludničenje i kaže da je to svačije osobno pravo, svakog ko je dospio punoljetnost samo pod uslovom da to nije rezultat prinude ili profesionalnog zanimanja.

On je tako otvorio centar za zbrinjavanje vanbračne djece tvrdeći da je milosrdan čin prema toj dijeci, koja su ranije sahranjivanja živa zbog straha od neimaštine ili zbog razočarenja njihovih roditelja.

Čudna stvar da je se baš takav predsjednik divio ličnosti Omera ibn Hattaba spominjući ga s posebnim poštovanjem u nekoliko prilika. Jednom prilikom je kazao da Omer ne snosi odgovornost, živ ili mrtav, za svoj idžtihad, već da će on (el-Dawalibi) snositi odgovornost, živ ili mrtav.

Drugi put, svjestan da bi muslimani mogli odbaciti njegova tumačenja, kaže: "Omer je bio među prvima i najvećima u njegovom vremenu koji su prakticirali idžtihad. Zašto onda ja ne bi danas sprovodio idžtihad danas u moderna vremena, jer Omer je bio lider nacije, a ja sam također lider nacije."

Još čudnije je da kako ovaj naročiti lider nacije spominje Muhammeda, s.a.v.a. Iz njegova govora da se nazrijeti ironija i sprdnja. Kazao je tako u jednom svom govoru da Muhammed, s.a.v.a., nije priznao elementarnu geografiju ističući to kroz hadis: "Tražite znanje pa makar, i u Kini.", smatrajući da je Kina najudaljenija tačka u Globusu i da Muhammed nije mogao ni zamisliti da će svijet toliko uznapredovati da će avioni letjeti u zraku. Možete samo zamisliti šta bi ovaj uobraženko kazao da mu je neko kazao za uranium, potsium, nuklearne nauke, i laserska oružja?

Ja lično ne krivim ovog jadnička koji nije ništa razumio iz Allahove Knjige i sunneta Njegova Poslanika, a našao se iznenada da upravlja jednom zemljom u ime islama, pa makar to bilo kroz njegovo izrugivanje i kroz slijeđenje zapadne civlizacije. Želio je da načini svoju zemlju

poput napredne evropske zemlje sa svojom koncepcijom napretka. Tako je samo slijedio mnoge muslimanske predsjednike i kraljeve dobijajući pomoć, pohvale i nagrade sa Zapada.

Čak su mu dali titulu "velikog mudžahida". Ja ga još ne kritikujem za ono što je novo uveo jer to nije ništa neobično. Iz svake čaše se može onoliko izliti koliko je naljeveno u nju. Ako bih nekoga trebao kritikovati, to bi bili Ebu Bekr, Omer i Osman koji su otvorili vrata ovakvog idžtihada, a kojeg su Umajadski i Abasidski vladari samo usavršili. Proteklo je sedam stoljeća u težnju i želji da se temeljne istine islama prebrišu, pa se doguralo dotle da jedan vođa, Imam muslimana izriče hutbu u kojoj se ismijava s Poslanikom, s.a.v.a., i niko mu na to ne prigovari iz vana ni iznutra.

Ovo je ono što ja kažem nekima od braće iz islamskog pokreta: "Ako danas odbijete aktuelne vladare zato što ne slijede izvorne tekstove, onda morate također da odbijete i one koji su prvi otpočeli s novotarijama kroz svoje idžtihade, ukoliko ste objektivni i uistinu želite da slijedite istinu." Ali, oni me ne prihvataju, radije me kritikuju kako se usuđujem porediti aktuelne vladare s pravovjernim halifama?

Moj odgovor je nedvojben, današnji vladari, samo su neminovan odraz i rezultat postupaka i djelovanja onih u historiji. Pitam ih: "Da li su muslimani od smrti Muhammeda, s.a.v.a., do danas bili u pravom smislu slobodni?" Oni odgovaraju: "Vi šiije ste oni koji napadaju i blate ashabe, i ako dođe dan kada moć bude u vašim rukama, mi ćemo vas spaliti." Ja kažem: "Allah vam nikada neće dopustiti da vidite taj dan."

Allah, dž.š., kaže: "Razvod braka je dozvoljen dva puta nakon čega mora doći do uspostave harmonične veze ili do razvoda na lijep način. Nije vam dovoljno da išta uzimate nazad od vaših žena izuzev ako se obadvoje bojite da se nećete moći držati u granicama od Allaha propisanim. Tada nema prijekora nijedan od njih ako ona da nešto radi njenog otkupa. Ovo su granice Allahove i ne prekoračujte ih. A oni koje prelaze granice Allahove su nevaljalci.

Ako je opet pusti, onda se ne može vratiti što se neće za drugog muža udati. Pa ako je ovaj pusti, onda njima dvoma nije grijeh da se jedno drugom vrate, ako misle da će Allahove propise izvršavati; to su Allahove odredbe, On ih objašnjava, ljudima koji žele da znaju." (2:29-30)

Sunnet časnog Poslanika je nedvojbeno pojasnio da takva žena nije zabranjena čovjeku osim nakon tri razvoda. Nakon toga ona više nije dozvoljena njemi, osim nakon što se uda za drugog čovjeka, i sa njim razvede.

Tek tada je moguće da je između drugih kandidata zaprosi njen privi muž. Ona tada može da prihvati ponudu ili da je odbije.

Omer ibn Hattab je, međutim, kao i u mnogim drugim pitanjima, prekršio Božije granice, izmjenio Božiji propis sa svojim vlasitim sudom objavivši da samo jedan stvarni razvod se postiže sa tri izjave, žena tada postaje nezakonita mužu. On je ponovo, tako, kontrirao Kur'anu i Poslanikovom sunnetu.

U "Knjizi o razvodu" u "Poglavlju o tri razvoda", Muslim izvješćuje preko Ibn Abassa da je: Trostruki razvod braka u vrijeme Poslanika, s.a.v.a., Ebu Bekra i dvije godine hilafeta Omera ibn Hattaba priznat kao jedan razvod, tada je Omer ibn Hattab kazao: Čovjeku se žuri u postizanju nečega dok se od njeg traži da bude strpljiv. Mi ćemo im to olakšati. Tako je učinio."

Za Boga, kako je to čudno da halifa može mjenjati Allahov sud u prisustvu ashaba i da se oni slože s njime u svemu što on učini i kaže. Niko mu nije protuvriječio niti upitao za bilo što. Još nas navode oni siromasi da povjerujemo da je jedan od ashaba rekao Omeru: "Tako nam Allaha, ako primjetimo kod tebe ikakvo skretanje mi ćemo ustati protiv tebe s našim sabljama." Ovo je lažna kovanica smišljena s ciljem da nas obmane kako je halifa cijenio slobodu i demokratiju. Historija, međutim, sve to glatko pobija iznošenjem svega onoga što se

dogodilo, pa tako njihove tvrdnje i riječi nemaju nikakva značaja ako su djela u potpunoj oprečenosti s time.

Ili oni, pak, misle da je skretanje svojstveno Kur'anu i sunnetu pa je Omer bio taj koji ih je ispravio i dotjerao, kod Allaha tražimo utočište od ovakvih ludosti.

Ja sam bio u Kafsi, gdje sam često davao savjet onima koje su svoje jadne žene razvodili tako što bi tri puta izgovarali zaredom u jednom dahu: "Ti si mi haram, ti si mi haram, ti si mi haram." Radovali bi se kada bi im objasnio ispravne Božije propise u koje halife nisu petljale svoje prste. A oni koji su za sebe tvrdili da su učeni plašili su ih govoreći im da je kod šiija sve halal. Sjećam se jednog od njih koji je polemisao sa mnom na pristojan način, rekao mi je: "Ako su naše pravovjerne halife poput Omera mjenjali Božije propise, a drugi ashabi bili saglasni sa njima, zašto nas pravovjerni vođa h. Ali nije spriječio našeg vođu Omera?

Odgovorio sam mu s odgovorom samog Alija kada su ga Kurejšije oklevetale da je on hrabar čovjek ali da ne zna vođenje rata. On im je tada kazao: "Neka ih Allah blagoslovi! Ja li iko od njih vatreniji u ratu i iskusniji u njemu od mene? Krenuo sam u njego još u dvadesetim godinama. I ovdje sam! Prešao sam šezdesetu. Ali onaj kojem se ne pokorava ne može uspješno voditi rat."[1]

Da li je iko od muslimana bio poslušan h. Aliju osim njegovih pristalica (šiija), koji su vjerovali u njegov imamet? On je oponirao Omeru po pitanju mut'a braka i po pitanju bida'ata teravih namaza, i on je negodovao protiv svakog pravila i propisa kojeg su Ebu Bekr, Omer i Osman promjenili.

Ali njegovi stavovi su bili prihvaćani samo kod njegovih pristalica. Ostali muslimani bi pokretali pobune i ratove protiv njega, proklinjali ga i činili sve da ga eliminišu i da izbrišu sjećanje na njega.

Nema jačeg dokaza za ovo od njegovog oponiranja i herojskog stava naspram Abdurahman ibn Avfa kada ga je ovaj pozvao i potom nominovao za halifu nakon smrti Omera, pripisujući mu, između ostalog, da ima da slijedi put dvojice prethodnika Ebu Bekra i Omera. Alija to odbio slijedećim riječima: "Ja ću suditi samo Allahovom Knjigom i sunnetom Poslanikovim."

Zbog ovoga oni su ga odbili, a izabrali Osmana ibn Affana, koji je pristao da upravlja na osnovu sunneta prve dvojice halifa. Kada Ali nije ništa mogao učiniti protiv Ebu Bekra i Omera dok su oni bili mrtvi, šta je onda mogao učiniti dok su bili živi?

Tako danas imamo sitaciju da je ehli sunnet vel džema'at odbio da nakon smrti Poslanika slijedi kapiju grada znanja, onoga ko je bio najučeniji poslije Poslanika, koji je zapamtio cijeli Kur'an i sunnet Poslanikov i umjesto njega prihvatio da slijedi Malika, Ebu Hanifu, Šafiju i Hanbela. Oni su ih imitirali u svim stvarima vjere od molitve do bračnih ugovora.

Ni u čemu se nisu obratili na h. Alija. Njihovi Imami hadisa Buharija i Muslim učinili su iste stvari u pogledu hadisa. Naći ćete ih da su prenijeli na stotine hadisa od Ebu Hurejre, Ibni Omera, El-Akra'a, El-A'radža i drugih bliskih i dalekih, a samo nekoliko hadisa od Imama Alija, koje su stvari pripisane njemu i u kojima se devalvira dignitet Ehli-bejta. Oni nisu zadovoljni s njima (Ehli-bejtom), a svakog njihovog iskrenog sljedbenika (šiiju) etiketiraju kao nevjernika. Nazivaju in imenima poput "rafidije" (otpadnici) i drugim pogrdnim nazivima.

Istina je, međutim, da je jedini grijeh Alijevih sljedbenika privrženost h. Aliju koji je bio sklonjen i izolovan u vrijeme prve trojice halifa. Osim toga on je bio proklinjan i zbog njega se ratovalo u vrijeme Umajada i Abasida. Bilo ko, ko ima znanja iz historije shvatiće ove jasne istine i činjenice i razumjeće koliko je spletkarenja i borbi protiv Alija bilo motivisano unutarnjim zlim pobudama protiv njega i njegove porodice i njegovih pristalica.

[1] Staza rječitosti, govor 27.

Osman ibn Affan slijedi praksu dvojice prethodnika u oponiranju jasnim tekstovima

Možda je Osman uistinu mislio, uoči svog naimenovanja za halifu, kada je obećao i kada se zakleo da će slijediti sunnet prve dvojice halifa Ebu Bekra i Omera da će on suditi na bazi svog ličnog mišljenja kako su to oni činili te da će i on mjenjati tekst Kur'ana i sunneta kako su to oni činili. Ko god studira njihov stil života i rada, u vremenu dok je on upravljao hilafetom, ustanoviće da je on otišao mnogo dalje od svoje dvojice prethodnika u ličnom idžtihadu, čak dotle da su ljudi bili zaboravili idžtihad dvojice prvih halifa Ebu Bekra i Omera. Ne želim više da odgađam ovu temu koju je podupro obiman materijal iz historijske literature starijeg i novijeg datuma, a koja se tiče Osmanovih novotarija kojih je bilo toliko da su se ljudi digli protiv njega i likvidirali ga. Kao i obično, ja ću navesti nekoliko primjera koji će biti dovoljni za tragaoca istine, da shvati ko su bili oni koji su podupirali ličnu interpretaciju i inovaciju u vjeri Muhammedovoj, s.a.v.a.

Muslim u svom Sahihu u "Knjizi o molitivi putnika", prenosi da je Aiša kazala: "Prvobitno je Allah namaz učinio farzom u 2 rekjata, pa ga je upotpunio za one koji klanjaju u svom mjestu boravka na 4 rekjata, a za one koji nisu na putu fiksirao na 2 rekjata u skladu sa prvom naredbom."

U istoj knjizi, Muslim izvješćuje preko Jala ibn Umeja, koji je kazao: "Rekao sam Omer ibn Hattabu: "Nema štete u tome da skratiš molitvu ako se bojiš fitne nevjernika, ali sada ljudi vjeruju." Omer reče: "Upravo to sam pitao Resulullaha i on mi je odgovorio: 'To je Allahovo dobro koje vam je on poklonio u vidu milostinje, zato prihvatite Allahovu milostinju.'"

Muslim prenosi, također, u svom Sahihu u "Knjizi o skraćivanju molitve putnika", od Ibn Abasa: "Allah je propisao preko jezika svoga Poslanika, s.a.v.a., 4 rekjata za one koji su u svom mjestu boravka, 2 rekjata za putnike i za stanje straha (od neprijatelja) jedan rekajat.

Muslim, isto tako, izvješćuje preko Enes ibn Malika koji je kazao: "Kad god bi Božiji Poslanik otišao na put 3 farsaha on bi skraćivao namaz na 2 rekjata, sve tako dok se ne bi vratio." Pitao sam: "Koliko dugo je on boravio u Meki?" Odgovorio je: "Deset dana."

Iz gornjih hadisa prenesenih u Muslimovom Sahihu, jasno proizlazi da je časni ajet koji je bio objavljen specijalno za skraćivanje namaza na putovanju, objašnjen od Božijeg Poslanika kao Božija milost i dar muslimana, i da ih je obavezao da ga kao takvog prihvate. Ovo pobija tvrdnje El-Davalija i onih poput njega koji donose argumente u prilog Omera s ciljem da zataškaju njegove greške tvrdeći da je on gledao u bit samog značenja, a ne u njegov formalni oblik. Allahov Poslanik ga je podučio putem objave kako da skraćuje molitvu. Omer je izrazio svoje čuđenje da ova dva teksta nisu uzela u obzir razloge donošenja propisa o skraćivanju namaza, tj. da se namaz može skraćivati na putu i kada ne prijeti nikakva opasnost od neprijatelja. Tako je Omer izdao fetvu koja je drugačija od onoga što su El-Davalibi i učenjaci ehli sunneta kasnije prihvatili, pa i unatoč tome oni traže izgovor za njega jer on je taj koji visoko kotira kod njih.

No vratimo se Osman ibn Affenu. On je bio dužan da postupa po svom mišljenju i po svom sudu da bi ušao u krug "pravovjernih-rašidina halifa". On je otišao tako daleko da je načinio namaz na putu četvero-rekjatnim umjesto da to bude dvorekatni, kako je Bog propisao.

Mnogo puta sam se bavio mišlju što je trebalo Osmanu da ovako postupa, koji su mu argumenti bili za to. Onda sam došao do zaključka da je to zato da se prikaže plemenu Benu Umeja, da je on pobožniji i bogobojazniji od svih prethodika Muhammeda, Ebu Bekra i Omera.

Muslim u "Poglavlju o namazu putnika i skraćivanju namaza na Mini", preko Salema Abdullaha, koji je prenio od svog oca, a ovaj izvjestio da je Božiji Poslanik klanjao

dvorekatni namaz putnika u Mini i u drugim mjestima, kako su to činili i Ebu Bekr i Omer. Osman je također tako činio sprva svog hilafeta, a onda je prešao na četvro-rekjatni namaz.”

Prenosi se, također, u Muslimu da je Zuhri kazao: “Rekao sam Urvi: ‘Zašto Aiša obavlja puni nemaz (četvro-rekjatni) dok je na putu?’ On je odgovorio: ‘Ona je to interpretirala isto kao i Osman.’”

Ovo pokazuje kako je Allahova vjera postala predmetom slobodnog interpretiranja i tumačenja.

Osman je, također, izrazio svoju podršku Omerovom stavu u pogledu zabrane mut'a hadža i mut'a braka (hadža spojenog sa umrom i privremnog braka). Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o Hadžu”, u “Poglavlju o tamattu i igranu”, prenosi od Mervana ibn Hakima, koji je kazao: “Vidio sam Osmana i Alija. Osman je zabranjivao ljudima da obavljaju hadž tamattu i hadž kiran. Kada je Ali vidio ovo, on je pripremio ihram za hadž i umru zajedno riječima: ‘Lebbejk za umru i hadž’, i on je kazao: ‘Neću ostaviti Poslanikov sunnet ni zbog čijeg zadovoljstva.’”

Muslim je, isto, tako prenosi “Knjizi o hadž” u “Poglavlju o dozvoljenosti mut'a”, od Sa'id ibn Musajba koji je rekao: “Osman i Ali su se sreli u Usfahnu. Osman je zabranio mut'a od umre, našto mu je Ali kazao: ‘Šta želiš da činiš na stvarima o kojima je Božiji Poslanik dao svoj definitivan sud, i sada to zabranjuješ?’ Osman reče: ‘Ostavi se nas!’ Ali je odgovorio: ‘Ne mogu vas ostaviti na ovome.’ Kada je Ali vidio ovo, pripremio je ihram za umru i hadž zajedno.”

Da, to je bio Ali ibn Ebu Talib koji nije mogao napustiti sunnet Poslanikov za hator bilo kojeg čovjeka. Druga predaja nam ilustruje kakav se dijalog vodio između Alija i Osmana. Osmanove riječi: “Ostavi se nas.”, pokazuju da ga on ne bi poslušao niučemu pa makar on donosio dokaze od svog amidžića, s.a.v.a. Predaja je skraćena, jer se vidi da je izostavljeno nešto između rečenica: “Ali je odgovorio: ‘Ne mogu vas ostaviti na ovome.’” i rečenice: “Kada je Ali vidio ovo.”, uočava nedostatak koji treba pojasniti šta je to Ali vidio?

Nema sumnje da je halifa, unatoč Alijevim upozorenjima na Poslanikov sunnet, ostao privrženiji svom vlastitom stavu madaje on u sukobu s Poslanikovom tradicijom. On je, dakle, zabranio ljudima mut'a hadž našto mu je Ali oponirao i koncetrisao se na oboje, i umru i hadž.

Osman ibn Affan je, također, nametao svoje slobodno mišljenje po pitanju nekih dijelova namaza i nije izgovarao tekbir prije spuštanja na sedždu i poslije ustajanja sa sedžde.

Imam Ahmed ibn Hanbel u svom Musnedu, svez. 4., str. 440., izvješćuje preko Imran ibn Husejna koji je kazao: “‘Klanjao sam jedanput iza Alija i to me je podsjetilo na namaz koji sam klanjao sa Poslanikom i prvom dvojicom halifa.’ On nadalje kaže: ‘Otišao sam i klanjao sa njim, i on je činio tekbir svaki puta kada bi činio sedždu i kada bi dizao svoju glavu sa ruk'ua.’ Pitao sam ga: ‘O Ebi Nedžid! Ko je bio prvi ko je ovo napustio?’ Rekao mu je: ‘Osman kada je ostario i kada je njegov glas oslabio, prestao je s tekbirom.’”

Jeste, na ovaj način je sunnet Poslanikov odbacivan, a prihvatan je sunnet halifa, ashaba, kraljeva, Umajada i Abasida i drugih od kojih su uvođene novotarije. A svaka novotarija vodi zastranjenju, a svako zastranjenje vodi u Vatru, kako je to rekao donosilac Poruke, s.a.v.a.

Kao rezultat toga, mi vidimo danas različite oblike namaza među muslimanima. Vi mislite da su oni kao jedan, ali njihova srca su podijeljena. Vidjet ćete da jedni klanjaju sa spuštenim rukama niza se, drugi sa vezanim rukama na vrh prsa, ili na srcu, a treći vezanih ruku na pupku.

Nadalje, jedni skupljaju noge, drugi šire, treći sastavljaju. I svako od njih misli da je u pravu. Ako bilo koga od njih upitaš o tome, bit će ti rečeno: “Moj brate sve su to različite forme, ne obraćaj pažnju na to, već klanjaj kako hoćeš, jer najvažnije je da ti klanjaš.”

Jeste, ovo je tačno u određenoj mjeri, jer doista namaz je najvažnija stvar. Međutim, bitno je da namaz bude, namaz Božijeg Poslanika, jer je on kazao: “Klanjajte onako kako vidite da ja

klanjam.” Stoga je vrlo važno da istražujemo kako je Božiji Poslanik klanjao, jer namaz je stup vjere.

Osman je bio od onih kojeg su se meleci Milostivog stidjeli. El-Baladhuri u svez. 5., str. 54., svog dijela *Ashabul Ešraf* kaže: “Kada su vijesti o Ebu Zerovoj smrti u el-Radbhi stigle Osmanu on je kazao: ‘Bože moj, imaj milosti prema njemu!’ Našto mu je Ammar ibn Jasir kazao: ‘Jeste, Allah mu je ukazao milost od naših tereta.’ Osman reče Ammaru: ‘O ti koji ujedaš svoga oca za penis! Mislis li da sam ja tužan za njegovim progonom?’ Potom naredi da i on bude zatvoren i reče mu: ‘Idi i ti na njegovo mjesto, također.’ Kada su bili spremni da krenu, Benu Mahzum je prišao Aliju i zamolio ga da razgovara s Osmanom o njemu. Ali mu reče: ‘O Osmane! Boj se Allaha! Prognao si pravednog muslimana i on je uništen u tvom egzilu. Sada želiš da proganjaš još jednog poput njega?’ Oni su tako izmjenili nekoliko riječi da bi mu Osman napokon rekao: ‘Ti zaslužuješ da budeš prognan više nego Ammar.’ Ali reče: ‘Pa učini to ako želiš.’ Muhadžiri su potom otišli Osmanu i kazali: ‘Ako bilo ko razgovara s tobom, jako je nepoželjno za tebe da ga progoniš.’ Nakon ovoga, on je dokinuo svoju naredbu za progon Ammara.”

Također u Jakubijevom Tarihu, svez. 2., str. 147., on prenosi da je Ammar ibn Jasir klanjao dženazu Miqdadu, i pokopao ga bez da je obavjestio o tome Osmana, u skladu sa Miqdadovim testamentom. Osman se na Ammara razbijesnio i kazao: ‘Teško sinu crnkinje! Želio sam za ovo znati.’”

Da li je moguće za nekoga ko je tako skroman da ga se i meleci stide da bude toliko prost u svom govoru kada su u pitanju najbolji ashabi?

Osman se, međutim, nije zadovoljio samo s vrijeđanjem Ammara i njegovim proklinjanjem. Drugom rilikom Osman je naredio svom slugi da razapne noge i ruke, a potom ga je nogom udario u testise razbijajući ih. Pošto je bio star i slab on je izgubio svijest.[1]

Ovaj dogadaj je dobro poznat historičarima, jer je grupa ashaba zabilježila mnoge slične događaje i tražila od Ammara da im ispriča svoju nesreću.

Osman je učinio isto Abudullah ibn Mesudu kada je on prošao pored njega dok je i on (Osman) bio sa jednim od svojih saboraca Abdullahem ibn Zama'om. Ovaj drugi je zgrabio Abudullaha ibn Mesuda, doveo ga do džamijskih vrata, a onda ga trehnuo na tlo, lomeći mu jedno rebro.[2]

Sve je ovo bilo samo zato što je Abdullah ibn Mesud izrazio svoje protivljenje protiv Osmana koji je dijelio muslimanska blaga korumpiranom klanu Benu Umeje bez računa.

Tako je počeo revolt protiv Osmana, događaji su tako tekli sve do njegovog ubistva od strane mase, koje je čak za tri dana spriječavala da se on ukopa. Četri čovjeka iz Benu Umeja su došli da mu klanjaju dženazu, ali su bili odbijeni od strane ashaba i mase. Jedan od njih je kazao: “Pokopajte ga, jer Allah i njegovi meleci su upućivali salavate na njega.” Oni su odgovorili: “Ne, tako nam Allaha on nikada neće biti pokopan u muslimansko groblje!” Napokon, on je sahranjen u “Hars Kavkab”, mjesto gdje su Jevreji sahranjivali svoje mrtve. Kada su Umajade došli ponovo na vlast oni su proširili groblje i načinili ga dio Bakije.

Ovo je kratak izvještaj iz historijske građe o trojici halifa: Ebu Bekru, Omeru, Osmanu. Mada je ovo samo kratki prikaz, naš cilj je da budemo koncizni, da uklanjamo veo sa navedenih neupitnih vrlina nekih osoba. Oni nikada nisu bili posjednici takvih osobina niti za jedan dan u svom životu.

---

[1] El-Baldahuri, Ansabul Ešraf, svez. 5., str. 49.; el-Isti'ab, svez. 2., str. 442.; Ibn Kutejba u el-Imama vel Sijasa, svez. 1., str. 29.; Ibn Abi'l-Hadid, Šerh Nehdžul-belaga; el-Akdul-Ferid, str. 239.; Ibn Abdul Rabbih, svez. 2., str. 272.

[2] El-Baldahuri, Ansabul Ešref, el-Wakidi, Ta'rih Jakubi, svez. 2., str. 147., Šarh Nahdžul-belaga, Abi'l Hadid, svez. 1., str. 237.

Ovdje se nameće jedno otvoreno pitanje: Šta će ehli sunnet vel džema'at s ovim argmentima i činjenicama?

Za učene i ljude koji su svjesni Boga odgovor je sljedeći: Ako znate sve ovo, ne poričite to, jer sve je to verifikovano u vašim Sahihima usprkos njihovim naporima da to zamagle. Tako ćete srušiti mit o hulafeu rašidinima - pravovjemim halifama.

Ako ih pak poreknete i iskažete sumnju u njihovu vjerodostojnost, tada ste porekli svoje vlastite Sahihe i za vaše potpuno pouzdane knjige. Time ste onda srušili svo vaše vjerovanje.

O hilafetu

Hilafet! Šta vi znate o hilafetu? To je nešto što je Allah poslao kao jasan tekst ovom ummetu. I to je podijelilo ummet zbog gladnih i požudnih prema njemu. Zbog njega se lila nevina krv i muslimani su proglašavani nevjernicima, on ih je zaveo i distancirao od pravog puta, i on im je učinio da uđu u vatru. Mi ćemo morati sačiniti studiju i usprkos obminosti grade, pokušat ćemo razotkriti unutarnje spletke i devijacije u hilafetu, koje su počele da se rađaju upravo prije smrti Poslanika i koje su nastavile svoj tok nakon njegove smrti.

Prva stvar koja ima prioritet jeste liderstvo među arapima. I ova stvar je bila u svakom dobu vrlo bitna. Vidjet ćete ih da daju prednost lideru plemena ili klana nad samim sobom. Oni ništa ne odlučuju bez njih, ne poduzimaju nikakvu akciju niti prigovaraju prije njih.

Glava ili lider klana je obično najsretniji među njima, najučeniji u svim stvarima, i najplemenitiji po porijeklu i ličnoj harizmi. Pokazuje se da je ovaj vođa u postupanju s klanom ispoljava mudrost, zrelost, hrabrost, poznavanje akutuelnih stvari i događaja. Potom obazrivost i blagost prema gostima kao i sve druge hvale vrijedne vrline. Često puta je ovo vodstvo nasljedno i ne podilježe izboru. Nalazimo, također, da plemena i klanovi usprkos njihovoj nezavisnosti, sve podvrgavaju vodstvu jednog plemena koje može biti veće u broju i bogatstvu i ovo veće pleme ima svoje ratnike heroje koji štite ostala manja plemena koja su pod njihovim suverenitetom. Primjer ovoga je pleme Kurejš koje je zadobilo vodstvo nad ostalim arapskim plemenima koja su mu ustupila svoj suverenitet zbog toga što su oni imali privilegiju i dužnost održavanja Božije kuće, Kjabe.

Kada je islam došao, Božiji Poslanik, s.a.v.a., je u određenoj mjeri prihvatio ovaj sistem organizacije. On bi znao izabrati emisare među vođama ili poštovanim ljudima u plemenima i oni bi bili njegovi izaslanici u tim plemenima, nakon što bi primili islam. Između ostalog oni bi predvodili namaz, sakupljali zekjat i bili sredstvo komunikacija između tog plemena i njega.

Potom je, Allahovom voljom Muhammed, s.a.v.a., utemeljio islamsku državu čiji su se zakoni i propisi bazirali na Objavi. Tako su društeni i individualni zakoni poput bračnih ugovora, razvoda, kupo-prodajni ugovori, davanje, uzimanje, nasljedstvo, zekjat i sve drugo što se ticalo indivudualnog i društvenog života. Kao cijelinu, u ratu i u miru, kao i obredoslovlje, sve je to došlo pod patronat Allahovih zakona. A osnovna zadaća Poslanika je bilo da osigura implementaciju i promjenu tih zakona.

Prirodno je da je Poslanik razmišljao koga da izabere kao svog nasljednika za ovu važnu ulogu, jer je bilo u pitanju vodstvo cijelog ummeta. Prirodno je, također, da svaki poglavar države (ako vodi brigu o svom narodu) obrati naročitu pažnju na izbor osobe koja bi ga zamjenila u svakoj prilici kada je odsutan. Ta osoba mora biti primjer ili neki drugi bliski saradnik koji je prisutan, kada su drugi odsutni. Prirodno je da njegov povjerenik bude dobro poznat svim ministrima isto tako i cijelom narodu.

Razum ne može povjerovati da je Božiji Poslanik bio nepažljiv kada su u pitanju sve ove stvari. Nema nikakve sumnje da mu je to predstavljalo jednu od glavnih stavki u njegovom promišljanju budućnosti islamske države. Nema, također, nikakve sumnje u to da su određeni

hadisi koji se direktno tiču nasljedstva hilafeta bili podvrgnuti restrikcijama nametnutim od strane prvih hadisa, koji su pravo na hilafat tumačili da je to stvar međusobnih konsultacija - šure. Tako su se oni pobrinuli da na svaki način kontriraju tekstu koji je specifirao i identificirao halifu. Dio ovih napora bio je svjesno obezvrijeđivanje svetosti Poslanika, s.a.v.a., poput optužbi na njegov račun da on halucinira. Ovo degradiranje njega bilo je također usmjereno i na osobu koju je on izabrao za glavnokomandujućeg nad cijelom vojskom Usame ibn Zejda. Oni su dokazali time da je on premlad i da nije dostojan da bude komandant takve vojske.

Također su oni posijali sumnju o smrti Božijeg Poslanika tako da je to postalo razlog konfuzije i ljudi su se uzdržavali da daju svoju prisegu pravom nasljedniku kojeg je Poslanik sam naimenovao. Kao dio njihovih napora može se navesti i slučaj neposredno poslije smrti Poslanika, s.a.v.a., kada su oni iskoristili priliku Alijeve zauzetosti oko pripreme dženaze za Resulullaha i na brzinu na Sakifi izabrali halifu koji je njima odgovarao. Dalje su krenuli s prisilom i prijetnjom ljudima radi davanja prisege i legitimiziranja novopečenog halife. Tako su startali s eliminacijom bilo kakve opozicije na političkom planu. Krenulo se s grubim i nimalo tolerantinim pristupom prema svakome ko bi otkazao ugovor vjernosti novom halifi ili bi nagovijestio neki znak sumnje u njegov legalitet i legitimitet, pa makar se radilo i o kćerki Poslankovoj, Fatimi.

Restrikcije su obuhvatile i druga polja djelovanja. Ljudima je zabranjivao da prenose javno hadise plemenitog Poslanika, tako da jasni tekstovi ne bi dospijeli do svijeta, koji se pobunio. Ovo se sprovodilo po svaku cijenu pa makar to značilo ubijanje pojedinaca ili cijelih grupa. Da bi se ugusila bilo kakva opozicija, a sve pod tvrdnjom spriječavanje nereda i otpadništva.

Sve je to poznato nama iz onoga što su zabilježili historičari, mada su neki pokušali da sakriju istinu pomoću fabrikovanih hadisa ili motiviranih pojašnjenja i isprika. No tajne informacije su ipak izašle na svjetlo dana, zahvaljujući samom toku vremena i naporu istraživača.

Nekim historičarima se može oprostiti jer su oni kupili informacije iz ranih izvora koji su propisani pod naročitim političkim i društvenim okolnostima, uzrokovanim velikim raskolima nakon kojih su Beni Ummeje preuzele halifet i krenule s djeljenjem nacionalnog blaga i državnih položaja nekim ashabima i sljedbenicima koje su mogli unajmiti.

Neki historičari su se pak oslanjali na ove izvore zbog toga što su mislili dobro o njima ili nisu bili svjesni njihovih izdaja i njihove podmuklosti koje su tajili u srcima svojim. Rezultat toga je mješavina autentičnih predaja s fabrikovanim, pa je tako i ozbiljnom istraživaču postalo problematično da dođe do istine.

Dovesti čitaoca i istraživača bliže ovim faktima je bitno stoga što će mu to ispričati neka pitanja i neke odgovore iz kojih će nazrijeti činjenice koje će ga dovesti pravoj istini.

Pitanja i odgovori koja su neizostavna za svakog istraživača

Brojna pisma su stigla na moju adresu, u kojima su bila navedena važna pitanja koja pokazuju želju cjenjenih čitalaca za intenzivnijom istragom u cilju dosezanja istine. Na neka od njih sam odgovorio, a na neka nisam.

Nisam, ne zbog nezainteresovanosti već zbog toga što su odgovori na njih već dati u mojim knjigama: "Tako sam postao upućen" i "U društvu sa istinoljubivima".

Za opće dobro ja ću ih objaviti s odgovorima u ovom poglavlju. Čitalac će, međutim, primjetiti da su neki događaji i hadisi već apsolvirani u nekoj od moje tri knjige. Ja ću to namjerno ponoviti, slijedeći tako primjer časnog Kur'ana koji neke događaje opetovano ponavlja da bi ostali u pamćenju vjernika, i da bi se njima više okoristili.

1. pitanje: Ako je Božiji poslanik znao za konflikte i raskole koji će pogoditi ummetu nakon njega zbog hilafeta, zašto on nije imenovao halifu?

Odgovor: On je izabrao svog nasljednika nakon hadžul-wida (oproštajnog hadža) i to je bio Ali ibn Ebi Talib. On je pozvo svoje ashabe da posvjedoče taj čin. On je znao da će ummet zanemariti to i da će se vratiti svojim stopama nazad.

2. pitanje: Kako to da niko od ashaba nije pitao Poslanika o nasljedstvu, kada su ga inače pitali svašta?

Odgovor: Pitali su ga i on im je odgovorio: Allah Uzvišeni je rekao: "O svemu odlučuje samo Allah!" (3/154)

Oni su ga pitali da li imaju ikakav izbor u toj stvari?, i on im je rekao: "Vaši zaštitnici su samo Allah, Poslanik Njegov i vjernici koji dok obavljaju ruku daju zekjat." (5/56)

Oni su upitali i on je rekao: "Sigurno je to moj brat, moj nasljednik i moj halifa nakon mene."[1]

3. pitanje: Zašto su neki od ashaba izrazili svoje neslaganje s Božijim Poslanikom kada je on želio da im napiše oporuku koja bi ih spasila od zastranjenja, a umjesto toga oni su izjavili da on halucinira?

Odgovor: Neki ashabi su otišli protiv Poslanika kada je on želio da im napiše nešto što bih ih spasilo od skretanja, a oni su umjesto toga kazali da on halucinira zato što su znali da je on htio da izdiktira ime Alija ibn Taliba kao nasljednika u vodstvu. Jer, Božiji Poslanik im je to kazao ranije za vrijeme oprosnog hadža da ko god se obrati na Knjigu Božiju i Ehli-bejt neće nikada zalutati.

Oni su shvatili, stoga, da će sadržaj oporuke biti isti, jer je Ali bio glava Ehli-bejta. Umjesto toga oni su optužili Poslanika da halucinira da bi skrenuli od bilježenja oporuke. Prepirka i spremanje nastaje prije nego što je sadržaj pisma izdiktiran. Da je prema tome Božiji Poslanik izdiktirao pismo u stanju halucinacije njegov sadržaj bi automatski bio ništavan i prosta logika je nalagala da se ono uopće ne napiše.

4. pitanje: Zašto on nije insistirao na pisanju oporuke naročito stoga što bi to spriječilo islamski ummet od zastranjenja?

Odgovor: Nije bilo u njegovoj moći da insistira na pisanju, jer sprečavanje od skretanja je bilo poništeno saglasnošću mnogih ashaba da Božiji Poslanik, s.a.v.a., halucinira. Ta bi oporuka, da je bila napisana, prije postala izvorom zastranjenja nego da uopce nije napisana. Da je Božiji Poslanik insistirao na pisanju dokumenta, poslije njegove smrti bi se podigle lažne tvrdnje i zahtjevi koji bi doveli u sumnju čak i Allahovu knjigu i njen tekst.

[1] Tarih Taberi; Ibn Asir, Tarih, "Poglavlje upozori svoje bliske rođake i svoju porodicu"

5. pitanje: Božiji Poslanik je dao usmenu oporuku koja se tiče tri stvari prije njegove smrti. Kako je moguće da je sadržaj dviju stvari došao do nas, a od one treće izgubljen?

Odgovor: Stvar je jasna, prva stvar u oporuci je izubljena i ona se ticala izbora h. Alija za nasljednika. Dalje, hilafet koji je došao poslije Poslanika zabranio je spominjanje sadržaja tog hadisa. Inače, razuman čovjek ne može povjerovati da bi Poslanik, s.a.v.a., mogao načiniti oporuku, a da to bude tek tako zaboravljeno, kako to izvješćuje Buharia.

6. pitanje: Da li je Poslanik znao vrijeme svoje smrti?

Odgovor: Nema sumnje da je on znao tačno vrijeme svoje smrti. Uistinu, On je znao za ovo prije oprosnog hadža. Kao rezultat ovoga on je svoj zadnji hadž i nazvao oprosni hadž i većina njegovih ashaba je znala za njegovu blisku smrt.

7. pitanje: Zašto je Poslanik, s.a.v.a., pripremio vojsku u koju je stavio ugledne muhadžire i ensarije i naredio im da krenu prema Mu'ti, u Palestini, dva dana prije svoje smrti?

Odgovor: Kada je Božiji Poslanik postao svjestan aspetaka koje su planirali Kurejšije i da su se oni dogovorili da nakon njega udalje Alija od hilafeta, on je odlučio da ih pošalje daleko, da ih udalji iz Medine u vrijeme svoje smrti kako bi se pitanje hilafeta riješilo prije nego bi se oni vratili. Poslije toga oni ne bi mogli psovesti svoje spletke. Nema drugog prihvatljivog objašnjenja za ovo osim u ovako neumoljivoj Usaminoj vojnoj ekspediciji, jer, inače, ne bi bilo mudro za Poslanika da isprazni glavni grad od vojske i oružane sile samo dva dana prije svoje smrti.

8. pitanje: Zašto Poslanik nije poslao Alija u Usaminu vojsku?

Odgovor: Zato što nije bila podesno za Poslanika da ode s ovog svijeta, a da nije izabrao halifu koji će voditi islamsku državu nakon njega i zbog toga on nije mogao poslati Alija s vojskom koja je sačinjavala ugledne muhadžire i ensarije poput Ebu Bekra, Omera, Osmana, Abdurahmana ibn Avfa. Ovaj pametan plan je smišljen da Ali direktno postane halifa nakon smrti Poslanika, s.a.v.a., jer oni koje Božiji Poslanik nije poslao s vojskom nisu žudjeli za hilafetom, niti su ga mrzili ni obmanjivali.

9. pitanje: Zašto je on izabrao na čelo vojske golobradog mladića koji je imao samo 17 godina?

Odgovor: Kada su oni koji su bili zavidni h. Aliju tražili izliku da ga odbace našli su je u tome da je on mlad, a kurejševićki uglednici koji su imali 60-tak godina nisu mogli podnijeti Alija koji je jedva prešao 30 godina, zato im je Poslanik odredio Usamu ibn Zejda potpuno golobradog sa 17 godina, a osim toga on je bio sin oslobođenog roba. To je trebalo da im spusti glave i razbije njihov ego. Osim toga on im je htio pokazati, a i svim muslimanima poslije, da vjernici moraju slušati Poslanika, prihvatiti sve što on zapovjedi i preporuči makar se to kosilo sa njihovim unutarnjim željama, ovo sve ukoliko žele da budu istinski vjernici.

Ko je Usama ibn Zejd u poređenju s Ali ibn Ebi Talibom zapovjednikom pravovjernih, vođom svih nasljednika, vratima grada znanja Poslanikova, pobjedonosni lav Božiji i Muhammedov Harun? To je, međutim, rezultiralo njihovom ljutnjom s Poslanikovim postavljanjem i izborom Usame nad svima njima. Oni su ustanovili greške u njegovom liderstvu i odbacili da krenu sa njim naprijed, ostajući iza njega. Ne zaboravimo da su ovo bili lukavi ljudi za koje Kur'an kaže: “I oni lukavstva svoja pletu, a Allah zna za lukavstva njihova, samo što lukavstva njihova ne mogu brda pokrenuti.” (14:46)

10. pitanje: Zašto je Poslanik, s.a.v.a., ljut na one koji su ostali iza Usame, da ih čak je prokleo?

Odgovor: Njegova ljutnja se intenzivirala kada je saznao da su oni našli mahane u njegovom izboru Usame. Ovo omalovažavanje bilo je usmjereno prema njemu, a ne prema Usami. On je shvatio njegov nedostatak vjere i iskrenositi prema Allahu i Poslaniku. Ovo je, također pokazalo da su oni odlučni da sprovedu svoju strategiju pa makar po bilo koju cijenu. Na to je on uputio svoje posljednje prokletstvo na disidente, tako da oni njihovi sljedbenici i svi

muslimani mogu razumjeti da je stvar stigla svom konačnom ishodu; i tako su uništeni oni koji su uništeni nakon jasnih znakova, a tako su spašeni oni koji su spašeni nakon jasnih znakova koji su im došli.

11. pitanje: Da li je dozvoljeno proklinjanje muslimana, naročito onda kad to dolazi od Poslanika, s.a.v.a.?

Odgovor: Ako je nečiji islam sveden samo na izgovaranje dva šehadeta: "Svjedočim da nema boga osim Allaha i da je Muhammed njegov Poslanik", a da se poslije toga ne pokori Allahu i Poslaniku, ne prihvati njegove naredbe, onda je njegovo proklinjanje dozvoljeno. U časom Kur'anu ima puno ajeta koji to potvrđuju.

Allah kaže: "One koji budu tajili jasne dokaze, koje smo Mi objavili, i pravi put, koji smo u Knjizi ljudima označili, njih će Allah prokleti, a prokleće ih i oni koji imaju pravo da proklinju. (2:159)

Ako Allah proklinje one koji skrivaju istinu, šta mislite o onima koji rade protiv istine i trude se da je ponište?

12. pitanje: Da li je Božiji Poslanik izabrao Ebu Bekra da predvodi ljude na namazu?

Odgovor: Iz studije o kontradiktornim predajama mi razumijemo da Božiji Poslanik nije izabrao Ebu Bekra. U protivnom, kako onda razuman čovjek može povjerovati da je on naredio da predvodi ljude u molitvi, a da ga je u isto vrijeme uvrstio u Usaminu vojsku i učinio Usamu njegovim zapovjednikom i imamom u namazu? Kako on može njega izabrati imamom u Medini kada on nije u njoj? Historija svjedoči činjenicu da on nije bio u Medini kada je Božiji Poslanik umro. Ustanovljena činjenica u skladu s nekim historičarima od kojih su Ibn Abi'l-Hadid je da je h. Ali korio Aišu da je poslala po svog oca da predvodi ljude na molitvi i da je Božiji Poslanik čuvši za ovo postao ljut i rekao joj: "Vi (žene) ste poput žena Jusufovih." On se tada uputio u džamiju, uklonuo Ebu Bekra i predvodio "izvanrednu molitvu", tako da ne preostane nikakav argument za one poslije njega.

13. pitanje: Zašto se Omer ibn Hattab kune da Allahov Poslanik, s.a.v.a., nije umro i da će ubiti svakoga ko kaže da je on umro, i zašto nije prestao sve dok ga Ebu Bekr nije umirio?

Odgovor: Omer je prijetio da će ubiti svakoga ko bi pokušao da govori o smrti Poslanika, s.a.v.a., izazivajući sumnju i ostavljajući ljude u dilemama da oni ne bi kompletirali svoju prisegu i zavjet Aliju i da dobije na vremenu dok predvodnici spletkarenja ne stignu u Medinu. Oni su se dogovorili da preuzmu vlast, ali još nisu bili stigli u Medinu. On je odlučio da ode prije njih i da odigra ulogu luđaka koji toliko žali da je isukao sablju i prijetio ljudima. Nema sumnje da je on spriječio ljude da uđu u sobu Poslanikovu da se uvjere u stvarnost. U protivnom, zašto niko nije smio da uđe osim Ebu Bekra? Kada je stigao, on je ušao, otkrio svoje lice i kazao: "Ko god obožava Muhammeda, Muhammed je posigurno mrtav. Ko god obožava Allaha, uistinu Allah je sveznajući i nikada ne umre."

Nužno je ovdje dotaći se i Ebu Bekra. Da li je Ebu Bekr vjerovao da postoji ijedan musliman koji je obožavao Muhammeda? Posigurno ne!

Prije će biti da su njegove riječi bile figurativnog karaktera koji su imale za cilj da umanje i pogode Benu Hašim uopćeno i Ali ibn Ebu Taliba posebno, jer su oni gajili ponos naspram drugih Arapa potome što je Muhammed, Poslanik Božiji od njih, i da su oni njegovi i pripadnici njegove sire porodice i da su najzasluzniji među ljudima.

Ovo je također bio onaj isti slogan kojeg je Omer ibn Hattab uzviknuo na dan tragičnog utorka: "Dovoljna nam je Knjiga Allahova." Njegov jezik je podrazumjevao: "Mi nemamo više potrebu za Muhammedom, njegova misija je definitivno gotova", i to je tačno.

To je ono što je Ebu Bekr potvrdio svojim riječima: "Ko god je obožavao Muhammeda, Muhammed je uistinu mrtav." Time je mislio: O vi koji ste imali prednost nad nama u

pogledu Muhammedu, vratite se nazad danas, jer njegovo vrijeme je istekao, Knjiga Allahova nam je dovoljna jer Allah je uvijek živuci i nikada ne umire.

Mora se primjetiti da su Ali i Benu Hašim znali više istine o Poslaniku nego drugi i da su iskazivali više respekta i poštovanja za njega i sprovođenju njegovih zapovjedi.

Oslobođeni robovi i oni koji nisu od Kurejšija među ashabima uglavnom su ih slijedili u ovome, kada bi Božiji Poslanik pljunuo na zemlju, oni bi se utrkivali da natrljaju svoje lice tom pljuvačkom. Oni bi se također natjecali ko će prigrabiti ostatke vode koja bi štrcala sa njegovog tijela i kose dok bi uzimao abdest. Svi su ovi siromašni i tlačeni ljudi bili sljedbenici i simpatizeri h. Alije još od doba Poslanika i on im je dao ime "moje šiije" (moja stranka).[1]

Na drugoj strani Omer ibn Hattab i neki od ashaba uglednika iz Kurejša su često rasparavljali o propisima Poslanikovim. Polemisali su s njim i bili mu neposlušni. Ustvari oni su se distancirali od njegovih postupaka.[2]

Omer je posjekao drvo "bejul-ridvan" zato što su neki pojedinci ponosili njime. Vehabije su učinili isto to u njihovoj zemlji zbrisavši sve relikvije i ostatke Božijeg Poslanika. Oni nisu poštedjeli čak ni kuću u kojoj je on rođen. Oni sada pokušavaju, ulažući pri tome sav trud i novac, spriječiti muslimane od obilježavanja njegovog rođendana i slanja salavata i selama njemu. A neki od njihovih prostaka su čak upućivanje selama i salavata na njega nazvali širkom.

14. pitanje: Zašto su se Ensarije sastali tajno u Sakifi od Beni Saide?

Odgovor: Kada su Ensarije spoznale kakve spletke spremaju Kurejšije da preuzmu vlast i da eliminišu Alija od hilafeta, oni su se sabrali zajedno, po smrti Poslanika, u željeli da stvar hilafeta razriješe među sobom tako da halifa bude iza njih. Jer ako su lideri Kurejšija muhadžira koji su bili međusobno bliski i bliski Poslanikovom porodičnom stablu i ako su oni htjeli dokinuti svoju privrženost Aliju, tada su se Ensarije sjetili da su oni zaslužni za širenje islama, jer je to prije svega rezultat oštrica njihovih sablji. I da nije bilo međusobne konkurencije dva najmoćnija esnarijska plemena Evs i Hazredž, Ebu Bekr i Omer ne bi našli priliku da uzmu hilafet od njih, niti da ih natjeraju na poslušnost sebi.

15. pitanje: Zašto su Ebu Bekr, Omer i Ebu Ubejde požurili na Sakifu i time iznenadili Ensarije? Kada su muhadžiri uglednici Kurejšija stali uhoditi pokret Ensara i pratiti što se događa u tom pokretu, jedan od njih oslobođeni rob Ebu Huzejfa Salim, odjurio je Ebu Bekru, Omeru, Ubejdi i informisao ih o tajnom sastanku Ensarija. Oni su se hitro uputili na Sekifu s ciljem da anuliraju planove i odlike Ensarija i da ih tako iznenade.

16. pitanje: Zašto je Omer svo vrijeme puta do Sakife smišljao dijalog kojim će razoružati Ensarije?

Odgovor: Nema sumnje da se Omer ibn Hattab plašio reperkusija akcije Ensarija kao što se bojao da se oni također neće moći distancirati od Alija.

Ovo bi izazvalo propast sviju njih i svega što je isplanirano. Svi njihovi napori bili bi uzaludni i njihov borbeni duh bio bi srušen, sve to nakon što su spriječili samog Božijeg Poslanika, s.a.v.a., i nakon što su osujetili njihov plan za hilafet. Zbog takvog ishoda Omer je svo vrijeme do Sakife vježbao šta da im kaže i da dobije njihovu saglasnost.

17. pitanje: Zašto su muhadžiri pobjedili Ensarije i prepustili hilafet Ebu Bekru?

Odgovor: Ima nekoliko faktora koji su imali ulogu u porazu Ensarija. Enasarije su u biti bili podjeljeni na 2 plemena, obadva su se natjecala za liderstvo još od vremena džahilijeta. Njihova borba je splasnula dolaskom Božijeg Poslanika u njihovu sredinu. Sada kada je Poslanik bio mrtav i kada je njegova zajednica htjela da uzurpira hilafet od Bogom određene

---

[1] El-Dural Mensur fi Tefsirul Ma'thur, Dželaludin Sujuti, sura el-Bajina.
[2] Sahih Buhari, svez. 3., str. 114., "Knjiga o nasilju", "Poglavlje o učešću u uputi"

osobe, Avs se digao pod vodstvom Sad ibn Ubada. Međutim, Bašir ibn Sad lider Hazredža je bio zavidan svome amidžiću.

On je bio siguran da neće preuzeti hilafet sve dok je Sad ibn Ubade prisutan. On je zbog toga odbio pravo esnarija na ovu poziciju i naspram jedinstvenih muhadžira izrazio spremnost da igra ulogu istinoljubivog savjetnika.

Ebu Bekr je također podstaknuo u njima zov džahilijeta dodirnuvši im osjetljivi plemenski živac riječima: "Ako hilafet padne u ruke Avsu, Hazredž nikada neće biti zadovoljan, ako dopadne ruku Hazredža Avs nikada neće biti zadovoljan." Potom im je ponudio da podjele vlast: "Mi smo vođe, vi ste ministri, i mi nikada nećemo nametati svoja mišljenja vama." Potom je lukavo odigrao ulogu povjerljivog savjetnika ummeta eliminišući sebe i pokazujući svoju nepogodnost za hilafetom riječima: "Izaberite koga hoćete od ova dva čovjeka. tj. Omera i Ubejdea."

Ovaj potez je efikasan i dobro odigran. Oba, Omer i Ubejde, su kazali: "Nije u redu da mi prethodimo tebe kada si ti bio taj koji je prvi prihvatio islam, ti si bio Poslanikov drug u pećini, zato pruži svoju ruku." Prvi koji je dao prisegu bio je Bešir ibn Sad, vođa hazredža. Svi ostali su se izredali s izuzetkom Sad ibn Ubadea.

18. pitanje: Zašto je Sad ibn Ubade odbio dati svoju prisegu i zašto mu je Omer prijetio smrću?

Odgovor: Kada su ensarije pohrlili da daju prisegu Ebu Bekru da time mogli steći slavu i halifinu prisnost, Sad ibn Ubede je odbio dati prisegu i u tome je nastojao odvratiti i svoje pleme, ali je bio nemoćan zbog svoje bolesti i njegov glas se nije mogao čuti. U to je Omer povikao: "Ubijte ga, on stvara razdor!" Tako da korijeni mogu biti eliminisani i da se niko više ne može odlučiti na odbijanje prisege, jer to bi moglo uništiti muslimane i moglo bi uzrokovati cijepanje ummeta.

19. pitanje: Zašto su oni prijetili da će zapaliti kuću h. Fatime?

Odgovor: Veliki broj ashaba koji su se uzdržavali od davanja prisege Ebu Bekru našao se u kući Ali ibn Ebi Taliba. Da Omer nije ubrzao stvar i opkolio kuću suhim drvima i da nije zaprijetio paljevinom kuće stvar bi eskalirala i ummet bi se podijelio na dva dijela: Ebu Bekrove i Alijeve. Ali Omer ništa nije prepustio slučaju. Onima u kući je zaprijetio: "Vi ćete izaći vani i dati prisegu ili ću zapaliti kuću sa svima onima koji su u njoj." On je pod tim mislio na h. Alija i Fatimu kćerku Poslanikovu. Sa ovim riječima niko se nije dao namamiti da promjeni stav i da dâ svoj pristanak, jer je za sve njih svetost h. Fatime prvakinje svih žena u Džennetu i njenog muža h. Alije bila veća od bilo čije prisege.

20. pitanje: Zašto se Ebu Sufjan u početku opirao i prijetio, a poslije potpuno umirio?

Odgovor: Kada se Ebu Sufjan vratio u Medinu nakon smrti Poslanika, s.a.v.a., , bio je poslan da sakuplja zekjat. Kada je čuo za izbor Ebu Bekra iznenadio se, a onda je odjurio u kuću h. Alija. On ga je podstrekivao da se pobuni i da krene u rat protiv novouspostavljene vlasti, obećajući mu novac i ljudstvo. 'Ali ga je, međutim, odbio znajući njegove namjere. Kada su Ebu Bekr i Omer saznali za ovo otišli su Ebu Sufjanu i ponudili mu sav novac kojeg je on sakupio dajući mu obećanje u participaciji vlasti, izborom njegova sina za namjesnika Sirije. Ebu Sufjan se zadovoljio sa ovim i nije više ništa govorio protiv njih. Oni su tada izabrali Jezida ibn Abi Sufjana za namjesnika Sirije (Šama). Kada je on umro, izabrali su ponovo njegova brata Muaviju ibn Abi Sufjana omogućivši time da preotme kasnije cijeli hilafet.

21. pitanje: Da li je Imam Ali pristao na realnost i da li im je dao svoju prisegu?

Odgovor: Nikada h. Ali nije bio zadovoljan sa realnim stanjem i on nije šutio. On je raspravljao sa njima i odbijao da im da svoj bej'at. Ibn Kutujbe prenosi u svojoj historiji da im je Ali rekao: "Tako mi Allaha! Ja vam nikada neću dati prisegu, jer vi bi ste trebali meni dati prisegu."

On je izašao sa svojom ženom h. Fatimom na skupštinu ensarija. Oni su se izvinjavali govoreći da ih je Ebu Bekr pretekao. Buhari prenosi da je h. Ali nije dao prisegu za života h. Fatime. Kada je ona umrla, ljudi su počeli da se okreću od njega, pa je on tako postao prisiljen da dâ prisegu Ebu Bekru. Fatima je živjela još šest mjeseci nakon smrti Poslanika. Pitanje je sada, da li je Fatima umrla bez davanja prisege a znamo da je njen otac kazao: "Ko umre a ne bude dao prisegu Imamu svog vremena umire smrću džahila?" Da li je Ali znao da će nadživjeti Ebu Bekra i odgoditi davanje svoje prisege za šest mjeseci. Ali uistinu nikada nije ostao šuteći, uvijek bi spominjao nasilje i uzurpiranje njegovih prava. Za ovo je dovoljan dokaz ono što je on kazao u svojoj dobro znanoj hutbi *šekšekijja*.

22. pitanje: Zašto su oni provocirali i ljutili h. Fatimu kada su imali potrebu za pomirenjem?

Odgovor: Oni su smišljeno provocirali h. Fatimu uzimajući njenu zemlju i negirajući njeno nasljeđe od njenog oca Resulullaha. Oni su, također, odbili priznati sve njene zahtijeve da bi joj umanjili autoritet i uticaj među narodom, tako da joj svijet nakon svega toga ne bi vjerovao. Izbor za hilafet nije imao bitan uticaj jer kako su se sami ensarije pravdali, da je došao prvi h. Ali oni bi njemu dali prisegu (koju su već ujagmili dati prisegu Ebu Bekru). Zbog ovog se i njena ljutnja pojačavala prema Ebu Bekru i Omeru toliko da je ona počela da moli protiv njih u svakoj svojoj molitvi. Ona je, također, ostavila testament svome mužu da ne dozvoli ni jednom od njih da dođu i prisustvuju njenoj dženazi, i da je ukloni od pogleda lica na koje je ona bila ljuta. Oni su joj, također, pravili poteškoće s nastojanjem da u njenim očima prikažu da je h. Ali za njih još niži nego što je ona (kći Poslanikova) prvakinja svih žena u Džennetu. Ona za koju je Allah, dž.š., obećao da će On biti ljut na onoga na koga ona bude ljuta i da će On biti zadovoljan s onim s kime ona bude zadovoljna. Nije ništa preostalo Aliju osim šutnje i prihvaćanja.

23. pitanje: Zašto su uglednici zajednice ostali po strani od Usamine vojne eskpedicije?

Odgovor: Kada je stvar odlučena u vezi Ebu Bekra i kada je on postao halifom muslimana (zahvaljujući Omerovim naporima usprkos protivljenju nekih muslimana), Ebu Bekr je zamolio Usamu da mu oslobodi Omera ibn Hattaba od pohoda, kako bi mu pomogao oko uređenja i uspostave hilafeta. Ovo je učinio zato što sam nije imao dovoljno snage i hrabrosti, pa mu je trebao neko ko je bio dovoljno hrabar da se suprotstavi Božijem Poslaniku. Nisu oni vodili računa niti brinuli za Allahovo i Poslanikovo prokletvo na one koji su izostali iza Usamove vojne eskpedicije, a čije je ljudstvo sam Božiji Poslanik, s.a.v.a., izabrao. Nema nikakve sumnje da su spletkaroši u ovoj stvari, ostali iza ekspedicije da bi mogli sprovesti i finansirati svoje planove i udariti svoje temelje.

24. pitanje: Zašto je Imam Ali bio distanciran od svih funkcija i položaju u vlasti i zašto ga nisu uključili ni u što?

Odgovor: Oni su se okrenuli mnogim od onih koji su bili oslobođeni nakon osvajanja Meke, dali im pozicije u svojoj vlasti i uključili ih u upravljanje.

Između njih su birali guvernere i namjesnike za svaku pokrajinu i svaki dio arapskog poluotoka i islamske države. Među njima su bili Velid ibn Ukba, Mervan ibn Hakem, Muavija i Jezid (dva sina Ebu Sufjana), Amr ibn As, Mugira ibn Suba, Ebu Hurejre i nekoliko drugih ashaba koji su zadavali bol srcu Božijeg Poslanika i koji su se distancirali od Ali ibn Ebi Taliba napuštajući ga i ostavljajući ga u kućnom pritvoru, ne uključujući ga ni u što se ticalo vlasti gotovo 25 godina, a sve to s ciljem da umanje njegov autoritet, lik i dijelo kod ljudi i da tako odbiju ljude od njega. A ljudi su robovi dunjaluka, oni teže prema vladarima, slavi i bogatstvu. Dok h. Ali za to vrijeme nije mogao naći dnevni hljeb izuzev u onome što je stekao svojim rukama i znojem. Ljudi su ga se klonili i izbjegavali ga, a on bi ostao u samoći svoga dana tokom cijele vladavine Ebu Bekra, Omera, Osmana. Svako je nastojao da ga degradira da ugasi njegovo svijetlo i da sakrije njegove vrline i kvalitete, jer on nije imao sklonosti ka dunjaluku, što bi privuklo ljude njemu.

25. pitanje: Zašto su oni krenuli u borbu protiv onih koji su odbili dati zekjat, usprkos Poslanikove zabrane toga?

Odgovor: Neki od ashaba koji su bili prisutni pri davanju prisege Imamu Aliju na Gadir Humu, kada su se vratili s oprosnog hadža odbili su dati zekjat Ebu Bekru, jer oni nisu prisustvovali smrti Poslanikovoj, niti događajima koji su usljedili nakon nje, kada je hilafet preotet od Alija, i to zato što oni nisu živili u Medini. Nema sumnje, da su vijesti o tome da je Fatima ljuta na njih da se sa njima prepirala, i da je h. Ali odbio dati svoju prisegu, stigle do njih. Zbog svega ovoga oni su odbijali dati zekjat Ebu Bekru, dok se stvari ne razjasne za njih. Odavde, Ebu Bekr, Omer i aparatura vlasti se odlučuju da pošalju na njih vojsku pod vodstvom Halida ibn Velida, koji je za njih bio ubitačna sablja. Halid je skršio njihovu pobunu, umirio njihovo protivljenje, pobio njihove muškarce, a žene i djecu učinio robljem, tako da to bude lekcija za svakoga ko bi se usudio da ne posluša ili da izazove državne autoritete.

26. pitanje: Zašto su oni spriječili zapisivanje i prenošenje hadisa Božijeg Poslanika?

Odgovor: Od prvih dana oni su spriječavali prenošenje hadisa ne samo zato što su u njima sadržane činjenice o Poslanikovom naimenovanju h. Alija za halifu i što su istaknute Alijeve vrline i prednosti iznad svih drugih ashaba, već i zato što je njihovo postupanje često bilo u suprotnosti sa mnogim hadisima. Ovi njihovi lični postupci i akti su doveli do uspostave stubova nove državne strukture.

27. pitanje: Da li je Ebu Bekr bio sposoban da nosi ogrtač hilafeta?

Odgovor: Ebu Bekr nije bio sposoban da predvodi hilafet da nije imao podršku u Omeru ibn Hattabu i nekim lukavim prvacima iz Benu Umeje. Historija svjedoči da je Ebu Bekr uvijek bio podložan mišljenjima Omera ibn Hattaba, koji je u stvari u doba Ebu Bekra bio stvarni vođa. Dokaz za to leži u događaju koji se tiče onih čija je srca trebalo pridobiti. Oni su došli Ebu Bekru u početku njegova hilafeta i on im je dao pismo (za njihovo sljedovanje) i uputio ih Omeru koji je kontrolisao državnu blagajnu. Omer je poderao pismo i otjerao ih. Oni su se vratili Ebu Bekru pitajući ga: “Da li si ti halifa ili on?” On je odgovorio: “On je, inšallah.” Slično ovome Ebu Bekr je bio dodjelio komad zemlje Ujajna ibn Hisnu i Akra ibn Habisu, kada je Omer pročitao dokument (od Ebu Bekra) popljuvao ga je i poništio. Ova dva čovjeka su se vratili Ebu Bekru kazali su: “Mi ne znamo jesi li ti halifa ili Omer?” On je odgovorio: “Prije će biti da je Omer.” Kada je Omer došao Ebu Bekru ljut na njega uputio mu je oštre prijekore zbog davanja zemlje. Ebu Bekr mu je na to kazao: “Nisam li ti je rekao da si snažniji od mene u ovoj stvari, ali si me preovladao!”[1]

Buhari prenosi u svom Sahihu da je Omer podsticao ljude da daju prisegu Ebu Bekru govoreći im: “Zaista je Ebu Bekr drug Poslanikov, jedan od dvojice (iz pećine). On je najbolji musliman koji će voditi vašu stvar, zato idite i dajte mu prisegu. Enes ibn Malik je kazao: “Čuo sam Omera kako tog dana kaže Ebu Bekru: ‘Popni se na mimber!’ Čuvši ovo Ebu Bekr se ispeo gore i svijet mu je dao svoju prisegu.”

28. pitanje: Zašto je Ebu Bekr prihvatio hilafet i potom ga dao Omeru pred svoju smrt?

Odgovor: Zato što je Omer odigrao ključnu ulogu u distanciranju Alija od hilafeta, prvo s oštrim oponiranjem Poslaniku, potom ubjeđujući ensarije da daju svoju prisegu Ebu Bekru i napokon ga je prijetnjama, grubošćcu, kao što je prijetnja h. Fatimi, nametnuo svijetu.

I zbog svega ovoga, on je bio realni i stvarni halifa, kako smo to upravo pojasnili, i njegova riječ je bila zadnja riječ. Nema nikakve sumnje da je on bio među najpametnijim i najlukavijim arapima i znao je da ashabi shodno njegovoj grubosti i oštrini ne bi dali njemu prisegu, zato je on promovisao Ebu Bekra koji je bio mehak i blag u karakteru i koji je osim

[1] Askelani, Kitab Isaba fi Ma'rifa el-Sahaba; Ibn Abi'l-Hadid, Šarh Nahdžul Belage, svez. 12., str. 108.

toga, bio najraniji preobraćenik u vjeri od njih, a i njegova kćerka Aiša je bila probojna žena sposobna da se nosi s teškoćama i da mjenja i prilagođava uslove. On je, također, znao sa sigurnošću da je Ebu Bekr pod njegovom kontrolom i da će biti njemu podložan u svemu što on bude želio.

Da će Ebu Bekr predati Omeru hilafet nije bila tajna za mnoge ashabe, i prije nego što je on napisao u svoj testament. Imam Ali mu je kazao još prvog dana: "On je danas pomuzao mlijeko od kojeg će pola biti za tebe. Ojačaj njegov položaj danas, sve će ti to biti vraćeno sutra."

Jedan drugi je kazao Omeru nakon što je donio još neotvoren dokument u kojem ga je Ebu Bekr naimenovao za halifu: "Ja znam šta je u njemu. Ti si njega učinio halifom prvi puta, i on je tebe učinio halifom sada."

Tako je Ebu Bekrovo poklanjanje hilafeta bio poznato većini ljudi. Jer, u toku svog života on bi priznavao ispred svih ljudi da je Omer snažniji od njega u stvari hilafeta i stoga nije bilo nikakvo čudo, odnosno bilo je za očekivati što će hilafet pripasti Omeru nakon njegove smrti.

Pored ovih činjenicama tvrdnje ehli sunneta ostaju bez utemljenja da je izbor halife stvar konsultacija (šure), je tako nešto nije postajalo u izboru Ebu Bekra i Omera, niti su ova dvojica mislili o tome. Ako je Božiji Poslanik, s.a.v.a., umro i prepustio stvar dogovaranju, kako to oni tvrde, tada je Ebu Bekr bio prvi koji je dokinuo taj princip uručjući hilafet u ruke Omer ibn Hattabu (pred svoju smrt) bez konstultovanja sa bilo kime.

Još uvjek nalazimo ehli sunnet da sa velikim ponosom zastupa uvjerenje da je hilafet ništavan bez principa šure. Oni se još ismijavaju sa stavom šiija da je pitanje hilafeta bila stvar određena od Boga i Poslanika i da nije stvar šure. Čućete mnoge od njih kako kritikuju ovu stvar kao novotariju unesenu u islam od Perzijanaca, koji su vjerovali u prenos vlasti Božanskim određenjem.

Vrlo često ehli sunnet citira ajet: "I dogovarajte se u vašim poslovima.", i kažu da je ovo objavljeno specijalno radi hilafeta. U tom slučaju mi imamo pravo reći da su Ebu Bekr i Omer kontrirali ovome.

29. pitanje: Zašto je Abdurahman ibn Avf nakon smrti Omera Alijevu nominaciju za hilafet uslovio slijeđenjem sunneta dvojice prethodnika Ebu Bekra i Omera?

Odgovor: U svom preferiranju dunjaluka nad Ahiretom Abdurahman ibn Avf je postao odlučujući fator koji će diktirati tok zbivanja u ummetu nakon Omera. On je izabrao za njih koga je htio, a gurnuo je u stranu koga je htio. Sve je to, međutim, Omerov scenario koji je više preferirao svoje pretpostavke nego mišljenje ostalih ashaba. Abdurahman ibn Avf je bio posljednji među ovim velikim arapskom lukavcima, i nema nikakve sumnje da je on bio saučesnik u velikim spletkama i igrama oko hilafeta, što se na kraju izrodilo u skretanju hilafeta s kolosijeka Božanske volje na kolosjek ličnog nepotizma. Čak i Buhari priznaje da se Abdurahman ibn Avf plašio nečega u Aliju[1] i bilo je prirodno da će on raditi protiv Alija da ga udalji što dalje od hilafeta. Abdurahman ibn Avf je dobro znao kao i njegovi kompanjoni da h. Ali neće prihvatiti idžtihade Ebu Bekra i Omera koji su mjenjali kur'anske i sunnetske propise, jer je dobro znao da se Ali cijeli svoj život borio protiv toga.

I kada je postavio uslov sljeđenje dvojice prethodnika znao je da Ali neće obmanjivati i lagati i da nikada neće prihvatiti taj uslov. Znao je također da će njegov punacc Osman rado prihvatiti taj uslov i da će društvo spletkaroša iz Kurejšija prihvatiti Osmana kao poželjnu varijantu.

30. pitanje: Imali ikakva spomena u hadisima o dvanest Imama među ehli sunnetom?

[1] Buhari Sahih, svez. 8., str. 123., "Poglavlje o tome kako su ljudi dali prisegu vjernosti Imamu", "Knjiga o zakonima"

Odgovor: Muslim, Buharija i svi sakupljači hadisa od ehli sunneta su prenijeli hadis od Božijeg Poslanika, s.a.v.a.: “Ova vjera će ostati očuvana do Sudnjeg dana sve dok je među vam 12 osoba halifa i svi će oni biti iz Kurejšija.”[1]

Ovaj hadis je ostao teška zagonetka, za koju nema odgovora među ehli sunnom vel džema'atom i niko od njih nije mogao izračunati taj broj halifa osim prve četvorice halifa i kasnijeg Omera Abdul Aziza, dakle ukupno 5. Ostalih sedam se ne mogu nabrojati.

Ostalo im je ili da priznaju imamet h. Alija i njegovih potomaka Ehli-bejta, kako to tvrde imamije šiije, ili da odbace hadise iz svojih Sahiha kao netačne i lažne.

Ja bih dodao da ovaj hadis koji se specijalno tiče Kurejšija u startu poništava princip šure o kojoj oni govore. To je stoga, što se slobodan i demokratski izbor ne mogu pomiriti s činjenicom da se porijeklo halifa ograničava na jedno specifično pleme. Dok se demokratija i slobodni izbor tiče svake indivdue i svakog plemana bilo ono arapskog ili nearapskog porijekla.

Ovo su brzi koncizni odgovori koji čitaocu mogu pojasniti neke činjenice oko kojih on ima u svojoj glavi dvojbi i dilema. O ovome on može naći više detalja u historiskim knjigama kao i i u moje prve dvije knjige “Tako sam postao upućen” i “Sa iskrenima”.

Na tragaocu za istinom je da se obrati pouzdanim izvorima, da sebe posveti istini, da prosije predaje i historijske događaje kroz sito i rešeto da bi otkrio istinu zaodjevenu u odjeću laži, da razotkrije tu odjeću i da potom sagleda istinu u njenom pravom ruhu.

[1] Buhari Sahih, svez. 8., str. 127.; Muslim Sahih, svez. 6., str. 3.

VI. POGLAVLJE

U vezi sa časnim hadisima

Ja ću u nastavku dokazati čitaocu da je hadis jedan od najaktuelnijih problema među ostalim problemima muslimana sve do danas, a naročito danas zbog vehabijskih univerzitetskih doktora koji doktoriraju na polju hadisa. Naći ćete ih da memorišu mnoštvo hadisa koji su u duhu njihove škole mišljenja, većina tih hadisa su plod umajadskih radionica laži, njihovih prethodnika (selefa) koji su nastojali da utrnu svijetlo orginalne poruke islama i da portretišu Poslanika, s.a.v.a., kao slabo pamtećeg klauna koji ne zna šta govori, koji nije svjestan kontradiktornih hadisa i dijela čija bi protuvriječnost bila smješna i ludaku.

Unatoč naporima učenika i istraživača ehli sunneta da očiste hadise, na veliku žalost, ima još mnogo hadisa u autentičnim i pouzdanim sunnitskim knjigama koji su u najmanju ruku čudni i kontradiktorni, kao što i šiitske hadiske knjige nisu lišene fabrikovanih i izmišljenih hadisa.

Međutim, šiije priznaju da oni nemaju potpuno autentičnih knjiga osim Kur'ana. Osim toga sve te knjige sadrže elemente i materijale koji naginju i protežiraju mišljenje "svoje" škole mišljenja. Pošto ehli sunnet vel džema'at tvrdi da su Buharija i Muslim najutentičnije, čak potpuno pouzdane njihove knjige, u skladu s tim ja ću pokušati da prezentiram čitaocu nekoliko primjera iz Buharije i Muslima koje sadrže to što sadrže, tj. negiranje svetosti velikog Poslanika, s.a.v.a., i njegove porodice Ehli-bejta.

Poslanik obmanjuje u "Knjizi o traženju dozvole" i "Knjizi o odštetama" u "Poglavlju o tome ko god viri u tuđu kuću ako mu se izbije oko nema otkupa (nadoknade) za njega", Buhari u svom Sahihu prenosi sljedeći hadis (isto prenosi i Muslim u svom Sahihu u "Knjizi o klevetanju" u "Poglavlju o zabrani provirivanja u nečiju kuću") od Enesa ibn Malika: "Čovjek je provirivao u dio Poslanikove sobe. Poslanik je ustao i uzeo vrh strijele, i ja sam gledao kako želi da zavara tog čovjeka kako s mjesta odakle ga ovaj ne vidi udari."

Najuzvišeniji karakter se ne može uporediti sa ovakvom vrstom ponašanja, naročito ne od Poslanika koji je bio blag i samilostan prema vjernicima. Moglo se pretpostaviti da Poslanik želi otići kući rečenom čovjeku i podučiti ga da je takvo ponašanje suprotno ljudskom i islamskom ponašanju. A ne da uzme strijelu i da ga pokuša udariti ili mu izbiti oko njom. Možda je čovjek imao neku dobru namjeru jer spomenuta soba nije bila soba njegovih žena. Dokaz za to je da Enes ibn Malik bio u njoj. Kakva optužba na Poslanika Allahova, kao da ga se želi optužiti da je on čovjek zao i onaj koji ne prašta, koji napada bez upozorenja i to tako kao da mu želi izbiti oko.

Dovoljno je spomenuti da je komentator Buharije tretirao to kao nemilosrdan čin i kazao: "Jahtiluhu" to znači da ga je htio iznenaditi, zavarati i napasti s mjesta odakle ga ne vidi. Ovo je to kako su oni objasnili. Napad s varkom u ovakvom slučaju je nešto što je daleko od Poslanika i njegovog odnosa prema ljudima.

Božiji Poslanik bezdušno kažnjava i sakati muslimane

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o medicini", svez. 7., str. 13., u "Poglavlju o liječenju devinim mlijekom", također i u "Poglavlju o liječenju devinom mokraćom": "Sabit nas je izvjestio od Enesa, da su neki ljudi koji su bili bolesni kazali: "O Božiji Poslaniče, daj nam hranu i utočište." Božiji Poslanik je naredio da slijede njegova čobana (od deva) i da piju njihovo mlijeko i njihovu mokraću, dok se njihova tijela ne oporave. Potom su oni ubili čobana i odveli deve. Kada je vijest stigla Poslaniku on je poslao nekoliko ljudi u potjeru za njima. Kada su dovedeni pred njega on im je odsjekao ruke i noge, a potom im usijanim željezom povadio oči. Vidio sam jednog od njih kako liže zemlju jezikom dok nije umro."

Može li neko povjerovati da je Allahov Poslanik koji je i sam zabranio sakaćenje lično svojom rukom sjekao njihove ruke, noge, vadio njihove oči zato što su oni ubili njegovog čobana?!

Da je prenosilac hadisa kazao da su oni sakaćenjem ubili njegovog čobana još bi se našlo neko opravdanje za istovrsan postupak prema njima. Međutim, to nije bio slučaj, pa kako je onda moguće zamisliti Poslanika da ih ubija na ovako svirep način i to bez prethodne istrage da bi se ustanovilo koje od njih ubio čobana, tako da samo ubica bude ubijen.

Možda neki žele reći da su svi oni učestovali u ubistvu, čak i da je tako nije li Božiji Poslanik mogao oprostiti njima s obzirom da se radilo o muslimanima, što se vidi iz njihovih riječi: "O Poslaniče Božiji!" Zar misle da Božiji Poslanik nije čuo Allahove riječi: "Ako ih kazniš kažnjavaš na isti način kako si ti kažnjen. A ako se strpiš to je bolje za ove koji se mogu strpjeti."

Ovaj ajet je bio objavljen Poslaniku onda kada je njegovo srce bilo u najvećoj boli za njegovim amidžom Hamzom prvakom šehida, čiji stomak su rasporili i grizli njegovu džigericu i odsjecali dijelove njegova tijela. Poslanik je bio preneražen ovim činom kad je to vidio, i kada je rekao: "Kada bi mi Allah dao da ovladam njima, ja bi ih 70 osakatio.", našto mu je objavljen ajet i on je na to kazao: "Ja ću biti strpljiv moj Gospodaru." On je potom oprostio Vahšiju koji je ubio Hamzu, kao i Hindi, majci Muavijinoj, koja je masakrirala tijelo Hamzino i jela njegovu džigericu. Ovo je bio istinski karakter Božijeg Poslanka, s.a.v.a.

Ono što dokazuje manjkavost ove predaje je i to da se sam prenosilac gnušao od ovoga pa je tome dodao: "Katkada je kazao: Muhamed ibn Sirin me obavjestio da se ovo dogodilo prije nego je objavljen ajet o legalizaciji kažnjavanja..." Ovaj dodatak je imao za cilj da donekle amnestira Poslanika za počinjeno dijelo. Daleko je Poslanik od toga da nešto uradi po svom sudu, a da mu Allah nije pojasno tu stvar. Ako nije presuđivao po svome sudu u trivijalnim stvarima, kako bi onda presuđivao u stvarima koje se tiču zločina proljevanja krvi i ubijanja?

Veoma je jasno iz same ove materije, ako se ona pažljivije razmotri, da je predaja došla iz Umajadske tvornice laži potaknuta od samih Umajada ili njihovih sljedbenika koji su se dodvoravali svojim vladarima, jer ovi se nisu ustezali da ubiju nevine ljude na bazi sumnji ili optužbi, i koji se nisu ustezali od tajnog masakriranja ljudi. Dokaz za ovo je ono što je Buharija donio na kraju predaje: "Salem je rekao: Saznao sam da je Hadžadž rekao Enesu: 'Reci mi koju je to najtežu kaznu Poslanik dodjeljivao.' Kada je Hasan saznao za ovo rekao je: 'Bilo bi mi draže da ovo nije rekao.'"[1]

Hadis ima miris rukotvorine koja treba da zadovolji Hadžadža Sakafija koji je proizvodio haos u zemlji i pobio hiljade nevinih sljedbenika Ehli-bejta, masakrirajući ih. On je uobičavao da im odsjeca ruke, noge i povadi oči, ili da iščupa jezik iza zuba ili pak da žrtve razapne i da

[1] Sahih Buhari, svez. 7., str. 13.

ih ostavi tako da umru na žegi. Ovakvi rivajeti imaju za cilj da amnestiraju njihova dijela, jer oni su ovim nalazili ispriku tobože slijedeći Božijeg Poslanika.

“I vi imate u Allahovom Poslaniku divan uzor.” (Kur'an) Nema moći ni snage osim kod Allaha.

Kao rezultat ovoga Muavija je postao ekspret u kažnjavanju i masakriranju muslimana koji su bili sljedbenici h. Alija. Koliko je njih samo spaljeno na smrt? Koliko ih je razapeto na granama njihovih palmi? Jedna od umjetnosti koju je smislio Amr ibn As bila je masakriranje Muhameda ibn Ebu Bekr, potom odjevanje njegovog tijela u kožu od magarca, a onda ga je takvog bacio u vatru.

A da bi opravdali svoje razvratno i ludo ponašanje sa robinjama i ženama inovirali su nove hadise, evo nekih od njih.

Poslanik opsjednut seksom

U “Knjizi o kupanju” u poglavlju pod naslovom “Ako neko ima seksulani odnos pa to ponovi, i kada neko seksualno obiđe sve svoje žene i potom se samo jednom okupa”, Buhari prenosi u svom Sahihu da je Muaz ibn Hišam rekao: “Moj otac me obavjestio preko Katade koji je kazao: Enes ibn Malik je rekao: ‘Božiji Poslanik bi obišao sve svoje žene (sa njima općio) noću ili danju u roku od jednog sata, a broj njegovih žena bio je 11.’ Ovaj je rekao: ‘Tako sam kazao Enesu: Da li je bio toliko potentan?’ Enes je odgovorio: ‘Mi smo rekli da je on bio potentan kao tridestorica.’”

Ovo je očigledno lažni hadis smišljen s ciljem da devalvira veličinu Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Ovaj hadis ima za cilj da amnestira hareme Haruna el Rašida, postupke Muavije i djela razbludnog Jezida. Kako je Malik ibn Enes mogao znati da se Božiji Poslanik u jednom satu sastajao sa jedanest žena?!

Da li ga je Poslanik obavjestio o tome, ili je on prisustovao tamo? Utječem se Bogu od ovolikih laži. A kako je to on znao da je Poslanik imao seksulanu moć koliko tridesetorica?

Ovo je klevetanje Božijeg Poslanika koji je proveo svoj život u borbi, molitivi i podučavanju ummeta. Šta misle ove neznalice kada prenose ovakve besčasne stvari. Biće da su njihove razvratne misli bile opsjednute njihovim životinjskim porivima. Oni su uobičavali da se ponose i hvališu svojim sekusalnim moćima.

Kao drugo, ovi rivajeti su smišljeni da bi opravdali vladare i halife čiji su dvorci bili puni žena i robinja, čiji broj nije imao nikakva ograničenja. Što bi rekao Enes ibn Malik prenosilac ovog hadisa kad se suočio s Ummul mu'minin Aišom, ženom Poslanika koja bi govorila da je Poslanik u seksu kao i bilo koji drugi muškarac. Muslim prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o čišćenju”, u “Poglavlju o upotrebi vode i propisu pri kupanju kada se polni organi sklope”, od Ebu Zubejra preko Džabira ibn Abdullaha, a ovaj od Ummi Kulsum, a ona od Aiše žene Poslanikove da je rekla: “Čovjek je pitao Poslanika o osobi koja ima spolni odnos sa ženom pa bude lijen, da li njih dvoje treba da se okupaju?” Aiša je sjedila pored Božijeg Poslanika kada je on kazao: “Ja to činim s ovom ovdje (Aišom) i tada se mi obadvoje okupamo.”

Tada komentator hadisa dodaje na margini Sahiha Muslimovog “pa bude lijen“ znači u el-Misbahu (poznatom riječniku) od “Aksala mujami” da kada se on povuče bez uspješne ejakulacije zbog slabosti ili drugih razloga. Šta znači onda ona tvrdnja da on ima moć koliko tridesetorica? Ovo je samo još jedan dokaz da je rečeni hadis izmišljen od strane lažova, neka ih Allah uništi i poveća im kaznu. Inače kako razum uopće može prihvatiti takve hadise o donosiocu Božije Poruke, od onoga od koga je otklonjena svaka sumnja i pogreška, da govori takve stvari u prisustvu svoje žene koje bi se posigurno obični vjernik stidio reći?!

Nekoliko hadisa o pravdanju plesanja i pjevanja što je bilo svojstveno vremenu Umajada

Božiji Poslanik uživa u gledanju plesa i pjevanju. Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o braku" u "Poglavlju o udaranju u bubanj u toku vjenčanja ili proslave", Bisr ibn Mufadal nam je kazao da je Halid ibn Dikvan rekao: "Božiji Poslanik mi je došao nakon završene ceremonije vjenčanja i sjeo na moj krevet kao što ti sjediš sada, i mala djevočica je počela da svira na tanburi i stala pjevati tužnu pjesmu o mom ocu koji je poginuo u bici na Bedru. Tada je jedna od djevojaka kazala: "Ovdje je Poslanik među nama i on zna šta će se dogoditi sutra." Božiji Poslanik je na to kazao: "Ostavi se te priče, nego ti nastavi ono što si počela prije (pjesmu)."

Buhari također prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o borbi" u "Poglavlju o tamburi", kao i Muslim u "Knjizi o dvije bajramske molitve" u "Poglavlju o dozvoli igara u kojima nema grijeha", od Aiše se prenosi da je kazala: "Božiji Poslanik, s.a.v.a., je došao u moju odaju dok su dvije djevojke pjevale pored mene pjesmu o Bu'asu (priča o ratu između dva ensarijska plemena Hazredža i Evsa). On se naslonio na krevet i okrenuo glavu na drugu stranu. Ebu Bekr je došao i napao me riječima: "Šejtanski insturment u prisustvu Božijeg Poslanika?" Božiji Poslanik, s.a.v.a., se okrenuo prema njima i rekao: "Pusti ih!" Kada je postao nepažljiv, ja sam signalizirala dvjema djevojkama da idu i one su otišle."

Prenosi se preko Aiše koja je kazala: "To je bio dan bajrama kada su crnci uobičavali da igraju sa kožnim kostimima i kopljima. Ja sam upitala Božijeg Poslanika ili je on mene upitao: "Da li bi željela da vidiš ovu igru." Ja sam odgovorila: "Da." Tada me je uzeo iza sebe, naslonio moj obraz na svoj obraz i počeo recitovati. Kada sam se umorila, on me je upitao: "Je li bilo dovoljno?" Odgovorila sam: "Da.", i on je kazao: "Idemo!"

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o braku", u "Poglavlju o ženi koja gleda etiopljane i druge bez obzira", da je Aiša rekla: "Vidjela sam Poslanika kako me pokriva svojim gornjim ogrtačem dok sam je posmatrala etiopljane kako igraju na dan bajrama (tj. plešu) u džamiji i Božiji Poslanik me je pozvao, stavio moju glavu na njegovo rame i ja sam počela da gledam njihove igre i gledala sam se dok se nisam nasitila gledajući ih."

Buhari također prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o braku", u "Poglavlju o ženi i djeci koja idu na vjenčanje", od Enesa ibn Malika da je rekao: "Božiji Poslanik je vidio neke žene i neku djecu kako idu na vjenčanje, zatim je ustao i žustro rekao im: "Tako mi Boga vi ste mi najdraži od svijeta." Komentator Buharije je kazao: "Mumetinan", označava da je on ustao brzo i žustro zbog njegove radosti u njima.

Da bi rečeni glavaši opravdali svoje navike i sklonost ka vinu i alkoholu evo nekoliko hadisa:

Poslanik pije "nabiz" (vino)

U "Knjizi o braku" u "Poglavlju o ženi koja stoji i uslužuje ljude na svadbenom veselju" i u "Knjizi o sušenom voću i pijenju onoga što ne opija na svadbi", Buhari prenosi od Ebu Hazina, a ovaj od Sehla: "Kada je se Ebu Usejd el-Sa'idi oženio, on je pozvao Poslanika, s.a.v.a., i njegove ashabe. Niko nije pripremio i servirao im hranu do lično njegova žena Umm Usajd. Ona je pokiselila nekoliko datula u vodu u zemljeni lonac preko noći. Kada je Božiji Poslanik završio sa jelom ona ga je poslužila s tim pićem."

Jasno je iz ovog da su oni namjeravali s ovim pokazati kako je Božiji Poslanik pio "nabiz". Moguće je da nabiz označava arapski običaj potapanja hurmi u vodu radi otklanjanja neprijatnih mirisa. Međutim, ovdje nije u pitanju taj nabiz. Muslim prenosi predaju u "Knjizi o pićima" u "Poglavalju o dozvoljenosti pijenja nabiza koje nije fermentirao niti poprimilo oblik alkohola". Odavde, dakle, nabiz počinje da se koristi kao piće, pa su tako vladari i halife počeli da piju vino tvrdeći da je ono dozvoljeno sve dok ne opija.

Da bi se amnestirali potupci Umajada i Abasida evo još nekoliko hadisa.

Poslanik i ponižavanje

U "Knjizi o hadžu" u "Poglavlju o povjesti na dan kurban-bajrama" Buhari prenosi u svom Sahihu da je Aiša kazala: "Mi smo učinili hadž s Poslanikom i krenuli smo u skupinama na dan bajrama. Safiju je snašla menstruacija i Poslanik je želio od nje što čovjek poželi od svoje žene, tako da sam mu rekla: 'Božiji Poslaniče ona ima mestruaciju.'"

Kako je čudno to da Božiji Poslanik želi da ima spolni odnos sa svojom ženom i da to obznjanjuje svojoj ženi, a da ga ova druga informiše da ona prva (Safija) ima menstruaciju, dok ona s kojom je treba spavati nema ni habera o tome.

Poslanik se ne stidi

Muslim prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o vrlinama" u "Poglavlju o vrlinama Osman ibn Affana", od Aiše i od Osmana da su oboje kazali: "Ebu Bekr je tražio dozvolu da uđe kod Božijeg Poslanika, s.a.v.a., dok je on ležao u svom krevetu, a na sebe je navukao Aišin ogrtač. Dozvolio mu je da uđe, a on (Poslanik) je ostao u istom položaju. Ebu Bekr je završio svoj posao i izašao." Osman kaže: "Omer je tada zatražio dozvolu i ušao, a Poslanik je i dalje ostao u istom položaju. On je zavrsio svoj posao s Poslanikom i otišao." Osman kaže: "Tada sam ja zatražio dozvolu da uđem, na što je on sjeo i rekao Aiši: 'Omotaj svoju odjeću oko sebe!' Ja sam završio svoj posao sa njim i otišao. Aiša je kazala: 'O Božiji Poslaniče, kako to da te ne vidim da se stidiš Ebu Bekru i Omera, a stidiš se Osmana?' Božiji Poslanik, s.a.v.a., je na to rekao: 'Uistinu Osman je sramežljiv čovjek i ja sam se bojao ako bih mu dao dozvolu da uđe i zatekne me u ovom stanju da mi on ne bi kazao razlog svog dolaska.'"

Kakav je to Poslanik koji dočekuje svoje ashabe ležeći u svome krevetu prekriven odjećom svoje žene, sa njom pored sebe i koja je u raskopčanoj odjeći i to tako da je ustao tek kada je Osman ušao, i tek tada joj je naredio da se zaodjene kako treba?!

Poslanik pokazuje svoje intimne organe

U “Knjizi o namazu” u “Poglavlju o preziranju namaza razodjeven”, Buhari u svom Sahihu prenosi hadis koji je Muslim, također, prenosi u “Knjizi o menstraciji” u “Poglavlju o vođenju računa o pokrivanju svojih stidnih mjesta”, od Džabir ibn Abdullaha: “Božiji Poslanik je nosio kamenje za gradnju Kjabe odjeven u ‘izar’, dugačka košulja. Njegov amidža Abbas mu je kazao: ‘O moj bratiću! Bilo bi ti bolje ako skineš ‘izar’ i staviš je na svoje rame ispod kamena.’ Tako je on skinuo svoju dugu košulju i stavio je pod kamen, ali je osjetio nesvjest i više nikada nije viđen go.”

Pogledaj dragi čitaoče ove podmetnute navode o Božijem Poslaniku, onome koji je stid i sramežljivost postavio temljom vjere. On je bio više stidan nego djevica u svojoj skrovitoj odaji. Nisu se zadovoljili svojim predajama o njegovoj bestidnosti i izlaganju svojih butina pred ashabima, pa ga sada optužuju u ovom falsifikovanom hadisu za pokazivanje njegovih stidnih mjesta pred drugima. U njihovim očima Poslanik je bio umno nestabilan pa je imao potrebu da ga savjetuje njegov amidža i da slušajući ga prikaže svoje stidne organe pred drugima?

Tražim utočište kod Allaha Uzvišenog od ovih satanskih kleveta i laži protiv Božijeg Poslanika. Čak ni pred njegovim najbližima ni pred njegovim ženama on nije pokazivao svoje intimne dijelove tijela iako to tada dozvoljeno. Štaviše, prenosi se od Ummul-mu'minin Aiše da je kazala: “Ja nikada nisam pogledala niti vidjela stidne organe Božijeg Poslanika.”[1]

Ako je Poslanik imao ovakvo ponašanje sa svojim ženama koje bi se kupale s njim u istoj posudi gdje bi on skrivao stidna mjesta i one ga nikad nisu vidjele gola kako je onda mogao da se tako ponaša u prisustvu svojih ashaba i običnog svijeta? Posigurno, sve su ovo Umjadske bezočne izmišljotine kojima ništa nije prijeporno.

Njihove unutarnje boleštine su se raširile tako da je postala normalna stvar danas među ljudima od ugleda da ne vode nikakva računa o moralu, stidu, i ćudoređu. Danas se to izrodilo u tako odrvatne stvari da na svakom mjestu imamo tkz. nudističke skupove gdje se zajedno okupljaju goli muškarci i žene. O Bože, ti si nas stvorio kao ljude, a dokle smo dogurali!

Da bi opravdali svoju igru s vjerom i šerijatskim zakonima, evo nekoliko predaja u nastavku koji to pokazuju.

Poslanik zaboravlja u molitvi

U “Knjizi o etiketama” u “Poglavlju o tome šta je dozvoljeno radi podsjećanja ljudi”, Buhari prenosi hadis u svom Sahihu, kao i Muslim u “Knjizi o džamijama i mjestima za molitvu” u “Poglavlju o zaboravu u molitvi i sehvi sedždi”, od Ebu Hurejre koji je kazao: “Božiji Poslanik, s.a.v.a., je predvidio podne namaz i nakon dva rekjata predao selam. Zatim je otišao do komada drveta ispred džamije i stavio svoje ruke na njega.

Među svijetom u tom trenutku su bili Ebu Bekr i Omer. Oni su se bojali da mu bilo šta kažu i ljudi su otišli u žurbi. Oni su rekli: ‘Namaz je skraćen.’ Među ljudima je bio čovjek koga je Poslanik zvao Zul-Jadejn. On je kazao: ‘O Božiji Poslaniče! Jesi li ti zaboravio ili je namaz skraćen?’ Poslanik je odgovorio: ‘Nisam zaboravio, niti je namaz sraćen.’ Oni rekoše: ‘Sigurno si zaboravio Allahov Poslaniče!’ On reče: ‘Zul-Jadejn je rekao istinu.’ On je tada ustao i otklanjao dva rekjata, predao selam i kazao: ‘Allahu ekber!’, pa je učinio sehvi sedždu istu kao i normalnu sedždu ili nešto malo dužu. Potom je digao glavu izgovarajući ponovo

[1] Ibn Madže, svez. 1., str. 619.

‘Allahu ekber!’ i ponovo čineći sedždu istu kao i prvu, a potom digao glavu izgovarajući ponovo ‘Allahu ekber!’[1]

Bože oprosti, Poslanik, s.a.v.a., zaboravlja u svom namazu i još ne zna koliko je rekjata otklanjao, i kada mu se kaže da je skratio svoj namaz, on odgovora: “Nisam zaboravio niti sam skratio.”

Ovo je laž koja treba da amnestira njihove halife koje su na namaz često dolazili pijani i nisu znali koliko su rekjata klanjali. Dogodovština njihovog vođe koji je predvodio jutarnju molitvu od četiri rekjata i tada im se okrenuo i upitao: “Da li sam trebao još dodati ovome ili vam je ovo dovoljno?”, čuvena je u njihovim historijskim knjigama i dovoljno ilustrativna.

Nadalje u “Knjizi o ezanu” u “Poglavlju o čovjeku koji stoji lijevo od imama džemata’, Buhari u svom Sahihu prenosi od Ibni Abbasa da je kazao: “Spavao sam u sobi od Mejmune i Poslanikov red je tu noć bio kod nje. On je uzeo abdest, potom ustao da klanja, ja sam stao na njegovu lijevu stanu. On me je uzeo i pomjerio na desnu stranu i onda klanjao 13 rekjata. Potom je zaspao, da bi počeo hrkati, jer on bi obično hrkao kada bi spavao. Tada mu je došao muezin i on je izašao vani i predvodio namaz, a da nije uzeo ponovo abdest. Amr je rekao: “Ja sam obavjestio Bukejra o tome i on je kazao: ‘Kurejb me izvjestio o tome.’”

Sa ovako smišljenim predajama protiv Allahovog Poslanika Umajadski i Abesidski emiri i sultani su pravili igrariju sa namazom, abdestom i sa svakom drugom vjerskom stvari da bi poslije došlo do izreke: “Namazi Emira su petkom i na dane bajrama.”

Poslanik se zaklinje i potom to isto krši

Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o ratnim pohodima”, u priči u vezi s Amonom u “Poglavlju o prispjeću Asarija i ljudi Jemena”, prenosi od Ebu Kilaba iz Zahedana: “Kada je Ebu Musa stigao u Kufu kao Guverner on je počastio svojom posjetom porodicu Džarm. Ja sam sjedio blizu njega, a on je jeo pile za ručak. Tu je bio neki čovjek koji je sjedio među ljudima. On je pozvao tog čovjeka da jede, ali je ovaj odgovorio: ‘Vidio sam da pile jede nešto pogano i ne želim jesti to pile jer ga držim nečistim.’ Ebu Musa je kazao: ‘Dodi ovamo! Vidio sam Poslanika kako ga jede.’ No, čovjek je odgovorio: ‘Ali ja sam se zakleo da ga neću jesti!’ Ebu Musa mu reče: ‘Dođi, reći ću ti nešto u vezi tvoje zakletve. Mi, grupa Ensarija smo otišli Poslaniku, s.a.v.a., da nam da nešto za jahanje i on je odbio, pa smo ga isto pitali po drugi puta i on je ponovo odbio kuneći se da nam neće dati ništa za jahanje. Nešto iza toga 5 deva od ratnog plijena je dovedno pred Božijeg Poslanika i on ih je dao nama. Kada smo ih preuzeli rekli smo: ‘Učinili smo da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., zaboravio svoju zakletvu, možda nećemo imati hajra u ovome nakon ovoga.’ Tako sam je otišao Poslaniku i rekao mu: ‘O Božiji Poslaniče! Ti si se zakleo da nam nećeš dati jahalice, pa si nam dao.‘ On reče: ‘Da, ako se zakunem na nešto i poslije vidim bolje riješenje od toga ja postupam po ovom boljem riješenju.’”

Pogledajte ovakvog Poslanika, koga je Allah poslao da podučava ljude da se drže svojih zakletvi i da ih ne krše osim s otkupom, a on ovdje naređuje nešto i ne slijedi to. Allah kaže: “Allah vas neće kazniti ako se zakunete nenamjerno, ali će vas kazniti ako se zakunete namjerno. Otkup za prekršenu zakletvu je: da deset siromaha običnom hranom kojom hranite čeljad svoju nahranite, ili da ih odjenete, ili da roba ropstva oslobodite. A onaj ko ne bude mogao - neka tri dana posti. Tako se za zakletve vaše otkupljujete kada se zakunete; a o zakletvama svojim brinite se! Eto, tako vam Allah objašnjava propise Svoje da biste bili zahvalni.” (5:89) “Ne kršite svoje zakletve nakon što ste se obavezali na njih.” (16:91)

[1] Sahih Buhari i Sahih Muslim u “Knjizi o školjkama i koralima”, svez. 1., str. 115.

Aiša oslobađa 40 robova za otkup svoje zakletve

Kakav je status Božijeg Poslanika, s.a.v.a., naspram njegove žene Aiše, koja je ponudila 40 robova da bi se otkupila za kršenje svoje zakletve? Je li ona bila pobožnija od Božijeg Poslanika?

Buharija u svom Sahihu u “Knjizi o moralu” u “Poglavlju o prekidu odnosa i govoru Poslanika: ‘Nije dozvoljeno čovjeku da ne priča sa bratom više od 3 dana’”, svez. 7., str. 90., prenosi: “Aiša je kazala da joj je rečeno da je Abdullah ibn Zubejr čuvši da ona prodaje nešto što joj je dato kao poklon, rekao: ‘Tako mi Allaha, ako Aiša ne odustane od ovog, ja ću objaviti da je nekompetentna da raspolože svojim vlasništvom. Ona je pitala: ‘Da li je on rekao tako?’ Oni su kazali: ‘Da.’ Ona je kazala: ‘Ja se kunem Allahom da neću govoriti s tobom Zubejre.’”

Pošto je ovo trajalo dugo, Abdullah ibn Zubjer je tražio posredovanje kod nje, ali ona je kazala: “Tako mi Boga, ja neću prihvatiti posredovanje bilo koga s njim, i neću prekinuti moju zakletvu.” Kada se ovo oteglo za Ibni Zubejra, on je kazao Misvaru ibn Muhrami i Abdurahmanu ibn Evsedu, koji su bili iz plemena Benu Zuhra: “Obraćam vam se tako mi Allaha da mi dopustite da uđem kod Aiše, jer za nju je nezakonito da se zakune da prekine sve veze sa mnom.” Tako su Misvar i Abdurahman zaogrnuli svoje ogrtače oko sebe tražeći Aišinu dozvolu riječima: “Neka je mir i Allahova milost na tebe! Možemo li ući?” Aiša je rekla: “Uđite.” Oni rekoše: “Svi mi?” Ona je kazala: “Uđite svi.”, neznajući da je Ibn Zubejr bio među njima. Tako kada su oni ušli, Ibn Zubejr je ušao iza pregrade i počeo moliti njen oprost pri čemu je i plakao. Misvar i Abdurahman su počeli insistirati kod nje da progovori s njim i da prihvati njegovo pokajanje. Oni su joj tada kazali: “Božiji Poslanik je zabranio, kao što znaš, prekid odnosa za svakog muslimana duže od tri noći.” Nakon njihovog insistiranja ona im je stala govoriti plačući: “Ja sam se zaklela, a pitanje zakletve je teška stvar.” Oni su ustrajali u svom apelovanju dok nije progovorila s Abdulahom ibn Zubejrom i zato je oslobodila 40 robova kao otkup za svoju zakletvu. Toliko je plakala da je njen veo postao mokar od suza.”

Mada njena zakletva nije bila zakonita, jer je Božiji Poslanik zabranio muslimanu da ne govori sa muslimanom duže od tri dana, ona je ipak odbila da govori s njim dok nije dala otkup za kršenje zakletve, oslobađanjem 40 robova. To nije lahka stvar. Historija ne pamti da je Božiji Poslanik u toku cijelog svog života oslobodio toliko robova.

No, oni nisu ostavili niti jedno zlo ni mahanu, a da je nisu pripisali Božijem Poslaniku. A sve su to činili da bi opravdali nedjela svojih vođa. Allah ih uništio zbog njihovih laži!

Donosimo još nekoliko primjera hadisa koji su na tragu toga da opravdaju greške vladara.

Poslanik se poigrava s Božijim zakonima kako mu se prohtije

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o postu" u "Poglavlju o kupanju onoga ko posti", kao i Muslim u svom Sahihu u "Knjizi o postu", "Poglavlje o strogoj zabrani seksualnih odnosa u toku dana u mjesecu ramazanu, i nužnost glavnog otkupa za to, tj. obaveznog otkupa za bogate i siromasne", od Ebu Hurejre koji je rekao: "Dok smo sjedili sa Poslanikom došao je jedan čovjek i kazao: 'O Božiji Poslaniče ja sam uništen.' On je upitao: 'Šta se dogodilo?' On je odgovorio: 'Imao sam seksualni odnos s mojom ženom za vrijeme posta.' Božiji Poslanik ga je upitao: 'Možeš li osloboditi jednog roba.' Odgovorio je: 'Ne.' Poslanik reče: 'A možeš li postiti dva mjeseca uzastopno?' 'Ne.', odgovorio je. Poslanik reče: 'A možeš li nahraniti 60 siromaha?' 'Ne.', odgovorio je. U tom trenutku je donesen pun sepet hurmi Poslaniku. On je upitao: 'Gdje je pitalac?' Čovjek je odgovorio: 'Evo me.' Poslanik mu reče: 'Uzmi ovo i daj to kao sadaku.' Čovjek je pitao: 'Da li bi trebao dati nekom siromašnijem nego što sam ja? Tako mi Boga nema niko u dolini Medine između njena ova dva brda siromašniju porodicu od moje porodice.' Božiji Poslanik se tada nasmijao da su mu se ukazali njegovi bijeli zubi, pa je rekao: 'Nahrani svoju porodicu s tim.'"

Vidite kako se tretiraju zakoni i pravila Božija, koja su data za oslobađanje robova i ljudski prosperitet. Što se tiče onih koji su nemoćni da oslobode roba, njima je samo da nahrane 60 siromaha. Ako ni to nije moguće, onda jedino preostaje post od dva mjeseca. Ovo je propisana norama za siromašne koji nisu toliko imućni da bi oslobodili roba ili da bi nahranili 60 siromaha. Ali ovaj hadis odbacuje Allahove granice predviđene za njegove robove. Zar je dovoljno prestupniku da kaže riječi Poslaniku koje će ga zasmije toliko da on Poslanik zanemario Božiji zakon i dozvolio da mu uzme sadaku za sebe i svoju porodicu.

Ima li gora potvora na Allaha i Njegova Poslanika, s.a.v.a., od toga da se prekršiocu dopusti da griješi namjerno, umjesto da bude kažnjen? Ima li većeg ohrabrenja za neposlušne i pokvarene koji će se uhvatiti za takve lažne hadise i igrati se sa propisima.

Zbog ovakvih hadisa, Allahova vjera i Njegovi zakoni su postali dio igre i zabave. Sada se bludnici ponose svojom pokvarenošću. Šta više, nazivajući sebe preljubnicima oni pjevaju pjesme o tome na svadbenim zabavama, upravo kao što onaj ko ne posti prkosi onima što poste.

Buhari je također prenio u svom Sahihu u "Knjizi o vjeri i zakletvama" u "Poglavlju o tome ako neko prekrši svoju zakletvu zbog zaborava", od Ata preko Ibn Abaza koji je rekao: "Jedan je čovjek rekao Poslaniku, s.a.v.a.: 'Ja sam prije bacanja kamena napravio tawaf oko kuće Allahove.' Božiji Poslanik je rekao: 'Nema štete u tome.' Drugi čovjek je rekao: 'Ja sam obrijao svoju glavu prije klanja kurbana.' Poslanik reče: 'Nema štete u tome.' Jedan drugi je kazao: 'Ja sam zaklao kurban prije bacanja kamena.' Božiji Poslanik reče: 'Nema štete u tome.'"

Od Abdullaha ibn Amr ibn Asa se prenosi da je jedan čovjek dok je Poslanik držao hutbu na dan Bajrama, otišao do njega i rekao mu: "O Allahov Poslaniče, ja sam smatrao to i to prije toga i toga." Na to ustade druga osoba i reče: "Ja sam smatrao ovo i ovo kao dio toga (brijanje glave, klanje kurbana i bacanje karnena)." Božiji Poslanik je rekao: "Činite to! Nema nikakve štete ni u čemu od njih danas." I što god je upitan toga dana on je odgovorio: "Činite to, činite to, nema nikakve štete u tome."

Tako onome ko čita ove izmišljenje predaje i poslije se suoči s pokvarenim ljudima, oni mu veoma lahko mogu prigovoriti postavkom da Božija vjera znači olakšicu a ne teret, baš u duhu ove Poslanikove: "Olakšaj te, a ne otežavajte."

To je uistinu istinita izjava koja se može lažno intrepretirati. Jer, uistinu Allah želi da nam olakša i ne želi nam nikakve tegobe u vjeri.

Međutim, Božiji zakoni i propisi koje nam je On objavio i nametnuo putem časog Kur'ana i čistog Poslanika (sunneta) donose stanoviti stepen olakšanja za razne otežavajuće okolnosti. Naprimjer, tejemmum kod nepostojanja vode u blizini, ili kod straha od upotrebe hladne vode (za kupanje), ili za obavljanje namaza u sjedećem položaju kada je to nužno, prekidanje posta i skraćivanje namaza na putu itd. Sve je ovo istina, ali nama se nije dala takva olakšica ili sloboda da mi upražnjavamo tejemmum kada nam padne na pamet, ili da peremo ruke prije lica, noge prije glave i sl., sve to nije dozvoljeno.

No, kovači laži su željeli prikazati Božijeg Poslanika kako je on odbacivao sve živo samo da bi oni našli olakšicu kao što mnogi ljudi kažu danas (kada diskutujete s njima o ostalim stvarima zakona): "Nema teškoće za tebe brate! Samo je važno da klanjaš! Klanjaj kako ti se sviđa!"

Čudno je, također, da je sam Buharija prenio ovo na istoj strani gdje se nalaze riječi Poslanikove: "Činite to! Nema nikakve štete za vas u tome.", i riječi koje su krajnje stroge i oštre. On je preko Ebu Hurejre prenio da je čovjek ušao u džamiju da klanja dok je Poslanik bio u uglu džamije. Čovjek je došao i poselamio ga. Potom mu je Poslanik kazao: "Povrati se, i klanjaj, ti nisi klanjao!" Tako se čovjek povratio nazad, klanjao i ponovo ga poselamio. Poslanik mu ponovo reče: "Povrati se i klanjaj, ti nisi klanjao!" Čovjek je klanjao tri puta i kada se isto ponovilo rekao je: "Poduči me, o Božiji Poslaniče! Tako me je podučio da se umirim na ruku i na sedždi."

On je kazao: "Potom se pogni (na ruku) dok se ne umiriš, zatim uspravi svoju glavu dok se potpuno ne uspraviš, potom padni na sedžu dok se potpuno ne umiriš, zatim ustani u sjedeći položaj dok se ne umiriš, zatim idi na sedždu dok se ne umiriš, tada ustani u potpuno uspravan stav. Čini to tako u cijelom namazu."

U svom Sahihu, Buhari prenosi u "Knjizi o tevhidu", u "Poglavlju o Allahovim riječima: 'Učite iz Kur'ana ono što vam je lahko.'", od Omera ibn Hattaba koji je rekao: "Čuo sam Hišam ibn Hakim kako uči suru el-Furkan još za života Resulullaha, s.a.v.a. Tako sam ja slušajući njegovo učenje sure el-Furkan uočio da je ne uči na način kako sam ja naučio od Božijeg Poslanika, s.a.v.a. Skoro da sam ga zgrabio u toku namaza, ali sam ga ipak sačekao da dovrši i predao selam. Tada sam ga potegao za njegov ogrtač i rekao mu: 'Ko te je podučio da tako učiš ovu suru?' On odgovori: 'Podučio me Poslanik Božiji da učim ovako.' Rekoh mu: 'Slagao si, on je mene podučio drugačije nego što ti učiš.'

Tako sam izašao sa njim i otišli smo do Poslanika i ja sam kazao: 'Čuo sam od njega da drugačije uči suru el-Furkan od onoga kako si ti mene podučio.' On reče: 'Uči Hišam!' Potom je on učio onako kako sam ga čuo, na što je Božiji Poslanik rekao: 'Upravo je tako objavljeno.' Zatim Božiji Poslanik reče: 'Uči ti Omere!' Ja sam učio na način kako me je on podučio, i on reče: 'Upravo je tako objavljeno. Zaista je ovaj Kur'an objavljen na nekoliko različitih načina učenja. Učite ga zato na koji god vam je način lakše.'"

Ne ostaje li imalo mjesta sumnji, nakon ove predaje da su falsifikatori bili toliko bezočni da su osim devalviranje digniteta Resulallaha udarili i na svetost Kur'ana, izmisljajući da je Poslanik, s.a.v.a., učio ashabe različitim vrstama učenja i svakom od njih govorio da je upravo tako i objavljeno?!

Da nije postojala velika razlika u učenju Kur'ana Omer ne bi bio toliko uznemiren da je čak bio spreman da i namaz prekine, i ne bi Hišamu nakon molitve tako prijetio. Ovo me podsjeća na učenjake ehli sunneta koji insistiraju na jedinstvenom učenju i ne dozvoljavaju ikome da uči različito. Jednog dana ja sam učio: "Uzkuru ni'mati el-ati an'amitu 'alejkum (sjetite se moje blagodati koju sam vam podario)" Jedan od njih me oštro izgrdio riječima: "Ne uništavaj Kur'an, ako ne znaš učiti" Rekao sam: "Kako ja mogu uništiti Kur'an?" On reče: "Uzkuru ni matija", a ne "ni'meti".

Buhari prenosi u svom Sahihu u svez. 3., str. 88., u “Knjizi o posuđivanju i vraćanju duga” u “Poglavlju o preporuci” od Abdul Malika ibn Mejsera koji me je izvjestio, on je kazao: “Čuo sam Nazala, čuo sam Abdullaha da kaže: Čuo sam čovjeka da uči ajet koji sam čuo od Poslanika, s.a.v.a., različito od onog što ja znam. Tako sam ga odveo do Poslanika koji je rekao: “Obadva ste u pravu.” Suba je rekao: “Mislim da je kazao: ‘Ne sporite se, jer oni koji su bili prije vas (bivši narodi) su se sporili pa su propali.’”

Neka je hvala i slava Allahu! Kako može Poslanik Allahov prihvatiti njihova razmimoilaženja i reci: “Odreda ste u pravu i ne tražeći od njih da usaglase jedinstveno učenje (kiraet), eliminišući time sporove?”

Nadalje, nakon toga on im kaže: “Nemojte se razilaziti bićete uništeni.” Nije li ovo dvoje u suprotnosti? O sluge Božije! Dajte mi svoje mišljenje, neka se Allah smiluje na vas. Ne razilaze li se baš oni na osnovu njegova ohrabrenja i podsticanja na to da se razilaze? Sigurno ne? Daleko bilo od Allahova Poslanika, s.a.v.a., da uzrokuje i promoviše kontradikcije i sporenja. Ovo je daleko od zdravog razuma.

Zašto se oni ne obrate na Kur'an koji kaže: “A zašto oni ne razmisle o Kur’anu? Da je on od nekog drugog, a ne od Allah, sigurno bi u njemu našli mnoge protivrječnosti.” (4:82) Da li je veće razilaženje pogodilo islamski ummet od brojnih različitih načina učenja (kirajeta) koja su unekoliko izmjenila značenje Kur'ana donoseći sa sobom takve interpretacije i gledanja da su čak i jasni ajeti postali nejasni (kao npr. ajet o abdestu).

Poslanik se ponaša kao dijete

Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o vojnim pohodima“ u “Poglavlju o bolesti i smrti Poslanika”, kao i Muslim u svom Sahihu u “Knjizi o miru” u “Poglavlju o odbojnosti prema lijeku nametnutom silom”, izvješćuje od Aiše koja je rekla: “Mi smo sipali lijek u jedan kraj Poslanikovih usta[1] u toku njegove bolesti i on je počeo pokazivati na nas htijući reći: ‘Ne stavljajte mi lijek u moja usta.’ Mi smo kazali: ‘Bolesnikovo je da ne voli lijek.’ Kada se oslobodio toga rekao je: ‘Nisam li vam zabranio da sipate lijek u moja usta?’ Mi smo kazali: ‘Mislili smo da je prirodno da bolesnik ne voli lijek.’ On reče: ‘Neka se sada svima u kući saspe lijek u usta, a ja ću gledati, izuzev Abbasu koji nije prisustvovao ovom činu.’”

Čudan je odista slučaj ovako naprasnog Poslanika, koga su lažovi načinili poput djeteta koga se tjera da proguta gorki lijek, koji ono ne prihvata. On im signalizira da mu ne daju lijek, ali ga oni prisiljavaju u tome, unatoč njegovog protesta.

Kada se povratio on im kaže: “Nisam li vam zabranio da sipate lijek u moja usta?” Oni se opravdavaju riječima da su mislili da je njegovo odbijanje razultat odbojnosti pacijenata prema lijekovima, potom on zapovjeda da se svima njima stavi lijek usta da bi zadovoljio svoju sujetu, i nikoga u tome nije isključio osim svog midže Abbasa, budući da on nije bio prisutan kada su ga kljukali lijekom.

Aiša nije ni dovršila ovu priču da li je Poslanikova direktiva ispoštovana i na kome je ona izvršena, da li i na prisutnim muškarcima i ženama?

[1] Ibn Menzur u svom djelu *Lisanul Arab* vezano za el-ludd kaže: uzeti jezik od djeteta i natjerati ga u jedan kraj usta, a zatim napuniti drugi kraj držeći pritom razmaknuti jezik i vilicu podsredsvom ubačene stvari između njih.

Poslanik zaboravlja kur'anske ajete

U “Knjizi vrline Kur'ana” u “Poglavlju o zaboravnosti Kur'ana”, isto tako u “Poglavlju o onome koji ne vidi problem u govoru sure te i te”, Buhari prenosi sljedeći hadis, isto tako i Muslim u svom Sahihu u “Knjizi o namazu putnika i skraćivanju istog” u “Poglavlju o naredbi o postupanju po Kur'anu i neprijatnosti govora ‘zaboravio sam taj i taj ajet’”, Ebu Usama nas je izvjestio preko Hišama ibn Urve, a on od svog oca, a ona od Aiše koja je rekla: “Jedne noći, Poslanik Božiji je čuo čovjeka kako uči odjeljak Kur'ana, pa je rekao: ‘Moj Bože smiluj se na njega, on me podsjetio na taj i taj ajet koji sam zaboravio iz te i te sure.’”

Slično ovome u drugoj predaji Buhari prenosi od Ali ibn Musiri od Hišama, a ovaj od svog oca, on od Aiše koja je rekla: “Neka mu se Allah smiluje, podsjetio me na taj i taj ajet koji sam zaboravio iz te i te sure.”

Ovo je Poslanik koga je Allah, neka je sva slava Njemu, poslao sa Kur'anom, vječnom mudžizom, kojeg je on pamtio od prvog dana njegove objave, ajet po ajet, dok ga nije kompletirao. Uistinu Allah mu je garantovao: “On je spomenut u knjigama poslanika prijašnjih, donosi ga povjerljivi Džibrili na srce tvoje, da opominješ na jasnom arapskom jeziku. Kur’an je sigurno objava Gospodara svjetova.” (26:196)

Ali lažovi, obmanjivači i kovači laži neće se smiriti dok mu ne pripišu laž, glupost, legende koje ni jedan normalan razum ne može prihvatiti. Pravo je muslimanskih učenjaka da očuvaju čast Poslanika od lažnih stvari koje mu se pripisuju, naročito one koji se nalaze u hadiskim knjigama kojima se pristupa kao “Sahih”.

Ništa do sada nismo prenijeli osim iz knjiga Buharije i Muslima koje ehli sunnet vidi kao najpouzdanije knjige poslije Kur'ana. Ako je status Sahiha takav da oni udaraju na dignitet i bezgriješnost Poslanika. Kakva je situacija sa drugim (njihovim) hadiskim knjigama ne treba ni pitati. Sve su to kalemljenja i iterpolacije Allahovih neprijatelja, neprijatelja Njegova Poslanika koji su se ulagivali Umajadskim vladarima od Muavije pa onima nadalje, dok nisu napunili svezke i tomove izmišljenih hadisa, kroz koje su se zalagali za degradaciju donosioca Božije Poruke, jer nisu vjerovali u sve što je Allah objavio. To je jedina strana kampanje, a druga strana je amnestiranje svi ružnih postupaka i nedjela njihovih vladara, koje je historija revnosno zabilježila i pobrojala. Božiji Poslanik, s.a.v.a., je ukazao na njih i od početka svoje misije upozoravao na njih, čak ih je progonio iz Medine i proklinjao ih.

U svojoj historiji Taberi kaže: “Božiji Poslanik je ugledao Ebu Sufjana kako mu prilazi na magarcu, sa Muavijom koji je vodio magarca i Jezidom (sinom njegovim) koji ih je pratio. Božiji Poslanik je tada rekao: ‘Neka Allah prokune vodiča, jahača i pratioca.”[1]

Imam Ahmed Hanbel u svome Musnedu preko Ibn Abasa prenosi: “Bili smo na putovanju s Allahovim Poslanikom kada je on čuo dva čovjeka da pjevaju, pri čemu je jedan drugom odgovarao kroz stihove, Božiji Poslanik je rekao: ‘Pogledajte ko su ovi!’ Ljudi su rekli: ‘Muavija i Amr ibn As.’ Božiji Poslanik je podigao ruke i učio: ‘O Allahu! Ponizi ih i strpaj ih u vatru!’”[2]

I od Ebu Zera koji je rekao Muaviji: “Čuo sam Božijeg Poslanika kada si ti prolazio pored njega gdje kaže: ‘O Allahu prokuni ga i napuni njegov stomak prašinom!’”[3]

Imam Ali je poslao pismo u Irak slijedećeg sadržaja: “Tako mi Allaha! Kada bi ih sreo sam, a da oni svojom brojnošću napune zemlju ne bi ih se bojao. Ja sam siguran da su oni skrenuli s puta istine na osnovu onoga u šta su se dali. Pravi put na kojem smo mi je čist, jasan, neporečan, osvjetljen i pouzdan. Ja čeznem da sretnem svoga Gospodara i ja očekujem obilatu

[1] Tarih Taberi, svez. 11., str. 37.
[2] Musned, Imam Ahmed, svez. 4., str. 421.
[3] Musned Imam Ahmed, svez. 4., str. 421.; Lisnaul Arab, svez. 7., str. 404.

nagradu. Doista me je tuga poklopila i žalost oprhvala. Stvar ummeta će biti prepuštena budalama i pokvarenjacima. Oni će Allahovo vlasništvo tretirati kao svoje vlastito, a Allahove sluge kao svoje vlastite robove. Oni će se boriti protiv pravednih, a one koji su zalutali uzimaće u svoju družinu."[1]

Pošto ih je Poslanik Božiji prokleo, kao što ste vidjeli, i oni nisu našli hadisa koji bi bio krivotvoren, oni su kasnije inovirali hadise da bi zamjenili istinu i laž. Tako su od Božijeg Poslanika napravili sliku običnog čovjeka opsjednutu zovom džahilijetskog vremena, sklon pretjeranoj svađi koji ponižava i napada one koji to ne zaslužuju. A sve to da bi odbranili svoje vođe proklete od strane Poslanike.

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o dovama" u "Poglavlju o Poslanikovom govoru: 'Kome god sam ja načinio nepravdu dajte mu milostinju i blagoslov'", Muslim je također zabilježio u svom Sahihu u "Knjizi o ljubaznosti, ljutnji i dobrom ahlaku" u "Poglavlju o tome koga god je Allahov Poslanik uvrijedio, napao ili molio protiv njega, a on to nije zaslužio to mu je milostinja, nagrada i milost", od Aiše se prenosi da je kazala: "Dva čovjeka su pozvala Božijeg Poslanika i govorila mu o nečemu što ja ne znam. Oni su ga razljutili i on ih je napao i prokleo. Kada su oni otišli, ja sam rekla: 'O Allahov Poslaniče! Što god dođe dobro, to neće dopasti ovu dvojicu.' On reče: 'Ti ne znaš šta sam ja zaiskao od Allaha kada sam rekao: O Allahu ja sam pravedan čovjek, zato svakom muslimanu kojeg sam ja uvrijedio i napao učini to milostinjom i nagradom njima!'"

Od Ebu Hurejre se prenosi da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "O Allahu! Ja sam načinio ugovor s Tobom koji nikada neće pući. Jer ja sam čovjek pa ako sam bilo kojem vjerniku učinio nepravdu, napao ga, uvrijedio ga, ošinuo ga (bičem), učini da mu to bude milostinja i molitva kroz koje ćeš ih približiti sebi na dan Sudnji."

Zahvaljujući takvim lažnim hadisima, Poslanik se ljuti i za stvari koje ne znače potoporu Allahovoj Istini. On napada, on vrijeđa. Šta više, on proklinje i udara bičem onoga koji to ne zaslužuje. Kakav mi je to Poslanik kojeg obuzima sotona, da on čini stvari koje su nerazumne? Je li dozvoljeno ijednoj religioznoj osobi da postupa tako i da mu takvi čini nisu odvratni? Zahvaljujući ovakvim hadisima Umajadski vladari, koje je Allah prokleo, molili su (dove) protiv nekih, bičevali nekoliko njih pred masom za navodna nedjela, da bi ih masa tretirala kao velike griješnike. No oni su prije bili čestiti i oni nad kojima se čini nasilje, a sve Allaha radi.

Ovi krivotvoreni hadisi sami sebe negiraju, jer Božiji Poslanik nije bio onaj koji napada, vrijeđa, niti proklinje, a ni onaj koji upotrebljava nedostojne riječi. Bože oprosti, Bože oprosti! Zaista su ružne riječi koje izlaze iz njihovih usta, to su riječi koje izazivaju Allahovu srdžbu, zbog kojih je Allah prokleo i pripremio za njih groznu patnju.

Za odbacivanje navednih lažnih predaja navodimo predaju koju donose i Buharija i Muslim preko Aiše, koja nam je sasvim dovoljna. Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o etiketama" u "Poglavlju o tome da Poslanik, s.a.v.a., nikada nije učinio ružno dijelo niti izgovorio nedostojnu riječ", od Aiše: "Neki Jevreji su došli Poslaniku i kazali: 'Essamu alejkum! (smrt na tebe)' Aiša potom pripovjeda: "Ja sam rekla: 'Neka je na vas smrt i prokletstvo Allahovo.'" Poslanik je odgovorio: 'Lakše Aiša! Budi mekša, ne budi gruba ni od djela nedostojnog.' Rekoh: 'Pa zar nisi čuo šta su rekli? Ja sam im samo odgovorila i moja kletva na njih je izazvana, a njihova kletva protiv mene je bila neizazvana.'"

Muslim također prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o ljubaznosti, ljutnji i klevetanju", da je Božiji Poslanik zabranio ljudima proklinjanje. On je čak zabranio proklinjanje zvijeri i stoke. Kada mu je rečeno: "O Poslaniče prokuni mnogobošce!" On je odgovorio: "Nisam poslan da proklinjem, poslan sam kao milost."

---

[1] Ibn Kutejbe, el-Imama vel Sijasa, svez. 1., str. 137.

Ovo potpuno odgovara uzvišenom karakteru i njegovoj suštini što je naročito odlikovalo Allahova Poslanika.

On ne bi proklinjao, napadao, vrijeđao niti bičevao one koji to ne zaslužuju. Kada bi se ljutio, to bi činio jedino radi Allaha. Ako bi proklinjao, to bi činio samo prema onima koji to zaslužuju Ako bi bičevao to bi, također, činio samo da izvrši kaznu kao Allahov propis. Nikada ne izbičevao nekoga niti mu učinio bilo šta nažao ako za to ne bi postajali jasni dokazi, svjedočenja i potvrde.

Oni se gube i njihova srca sagorijevaju kada vide širenje hadisa u kojima se proklinju Muavija i Umajadi. Oni su izmislili ove lažne hadise da bi načinili konfuziju među ljudima i da bi uzdigli status Muavije. Kao rezultat toga naći ćete u Muslimovom Sahihu da nakon predaje o Poslanikovom proklinjanju Muavije donosi predaja gdje se sve to (proklinjanje) pretače u milosrđe, milostinju, blagost i medij za postizanje Allahove bliskosti. Primjera radi pogledajmo sljedeći hadis od Ibn Abasa: “Ja sam se igrao s dječacima i kada je došao Božiji Poslanik ja sam se sakrio iza vrata. On je došao, našao me i rekao: ‘Idi i pozovi mi Muaviju.’ Kada sam se vratio rekao sam mu: ‘On jede.’ Ponovo sam otišao, vratio se i rekao: ‘On jede.’ Poslanik na to reče: ‘Allah mu ne zasitio stomak!’”

Nalazimo u historijskim knjigama da je Imam Nesa'i nakon pisanja knjige o odlikama koje karakterišu h. Alija, došao u Siriju. Ljudi Sirije su ga izgrdili i pitali ga zašto on ne bilježi Muavijine odlike. On je odgovorio: “Ja ne znam nijednu njegovu vrlinu izuzev za dovu u kojoj je Božiji Poslanik, s.a.v.a., zamolio da mu Allah ne zasiti stomak.” Nakon toga oni su ga toliko pretukli da je umro od toga. Historičari prenose da je se dova Poslanikova ostvarila. Muavija bi jeo i jeo i umorio bi se jedući, ali njegov stomak bi mogao još.[1]

Uistinu ja nisam bio svjestan ovih predaja koje proklestvo tretiraju kao blagoslov i zbližavanje s Allahom dok me jedan od šejhova u Tunisu nije obavjestio o tome. On je tretiran kao čovjek od znanja i ugleda. Sjedili smo tako na jednoj sjedaljki i diskutovali o hadisima dok nije iskrslo pitanje Muavije ibn Sufjana. Rečeni šejh je spominjao Muaviju s ushićenjem, govoreći o njegovoj oštroumnosti, razboritosti i vještini u vođenju politike. Govorio je o njegovoj politici i njegovoj pobjedi nad našim vođom h. Alijem (neka Allah prosvjetli njegovo lice). S mukom sam se uzdržavao, ali kada je prešao mjeru rekao sam mu da Božiji Poslanik nije volio Muaviju, da je učio dovu protiv njega i da ga je prokleo. Oni koji su sjedili okolo bili su iznenađeni ovim, a neke je to oneraspoložilo. Ali šejh mi je s potpunom smirenošću odgovorio da mi vjeruje što je izazvalo još veće iznenađenje. Oni mu rekoše: “Mi tek sada ništa ne razumjemo. Najednoj strani ga hvališ i uzdižeš, a na drugoj se slažeš da je proklet od Resulullaha, kako to može biti u redu?” I ja sam se također zajedno sa njima pitao kako to može biti.

Šejh nam je odgovorio na način da je prihvatanje toga izazvalo dvojbe i poteškoće. On je rekao: “Koga god je Poslanik prokleo to je za njega milostinja, blagoslov, približavanje Allahu, neka je sva slava Njemu.” Svi su pitali: “Kako je to moguće” Odgovorio je: “Zato što je Božiji Poslanik rekao: ‘Ja sam samo smrtnik kao i ostali ljudi i tražio sam od Allaha da učini moje kletve i dove blagoslovom i zekjatom.’” Pa je dodao: “Čak onaj koga je Božiji Poslanik ubio ide s ovog svijeta ravno u Džennet!”

Prišao sam mu nasamo kasnije i pitao za izvor hadisa koji je on spomenuo. On me je uputio na Sahih Buhariju i Muslima.

Nakon što sam prostudirao ove hadise došao sam do još čvršćeg uvjerenja o spletkama koje su Umejadi skovali da bi prikrili istinu i skrili svoju pokvarenost na jednoj strani i da bi uništili Poslanikovu bezgriješnost na drugoj strani.

---

[1] Sahih Muslim, svez. 8., str. 27.

Konsekvetno tome i ja sam našao nekoliko predaja koje vode istom cilju. Da bi se smirili, krivotvorci lažnih hadisa su izmislili čak i više od toga, pripisujući to Gospodaru svjetova.

Buhari je prenio u svom Sahihu, u "Knjizi o tehvidu" u "Poglavlju o Allahovom govoru: 'Oni žele da izmjene Allahove riječi'", od Ebu Hurejre se prenosi da je Allahov Poslanik kazao: "Čovjek koji nikada nije učinio neko dobro djelo rekao je da kada umre da ga spale i da polovicu pepela bace na zemlju, drugu polovicu u more, jer tako mi Allaha ako bi ga Allah zadržao, on bi mu priredio tolike patnje kakve nije priredio nikome na svijetu. Ali Allah je naredio moru da sakupi ono što je u njemu (od pepela) i isto je naredio zemlji da skupi ono što je na njoj. A onda mu je Allah rekao: 'Zašto si učinio tako?' Pa će čovjek odgovoriti: 'Ja sam se prepao Tebe, a Ti to znaš bolje.' Na to mu je Allah oprostio."

Na istoj stranici se prenosi od Ebu Hurejre: "Čuo sam Božijeg Poslanika da kaže: Ako neko učini grijeh i tada kaže: 'O moj Gospodaru! Ja sam pogriješio oprosti mi!', njegov Gospodar kaže: 'Moj sluga je znao da ima Gospodara koji oprašta grijehe i kažnjava za njih i Ja sam mu zato oprostio.' Potom on određeno vrijeme ne čini nikakav grijeh, pa ponovo učini grijeh i kaže: 'O moj Gospodaru, ja sam ponovo učinio grijeh oprosti mi!' A Allah kaže: 'Moj sluga je znao da on ima Gospodara koji oprašta grijehe i kažnjava za njih i Ja mu zbog toga opraštam.' On ponovo određeno vrijeme ne učini nikakav grijeh, pa ga ponovo učini i kaže: 'O moj Gospodaru, ja sam ponovo počinio grijeh, molim Te oprosti mi!' A Allah kaže: 'Moj rob je znao da ima svoga Gospodara koji oprašta i kažnjava, Ja sam mu zato oprostio njegov grijeh i sada može da čini što god želi'"

Kakva je ovo vrsta Gospodara, o robovi Allahovi?! Iz prvog slučaja vidimo da je sluga Božiji znao da ima Gospodara koji oprašta grijehe, iako njegov Gospodar nije bio svjestan ove činjenice pa je u svakom navedenom slučaju mogao pitati: "Da li moj rob zna da on ima Gospodara koji oprašta grijehe?" Kakva je to vrsta Gospodara koji zbog ponavljanja grijeha i ponavljanja oprosta postaje umoran i kaže svom robu: "Čini sada šta hoćeš, ostavi Me na miru pa ću i Ja tebe ostaviti na miru."

"Uistinu su ružne riječi koje izlaze iz njihovih usta. Oni ne izgovaraju ništa osim laži, ti se možda ubijaš zbog njih, a oni opet neće da vjeruju u ovaj govor."

Da odista! Oni tvrde da je Allahov Poslanik rekao Osmanu: "Čini šta hoćeš jer ništa ti od danas ne može naškoditi, ma šta činio." Ovo se dogodilo kada je Osman značajno pomogao u pripremanju vojske koja je trebala krenuti za Tebuk. Ono što oni kažu, je upravo u skladu sa otkupom od grijeha koje čine kršćanski monarsi kada prodaju ulaznice za Raj.

Stoga i ne čudi što je Osman počinio tako ružna dijela koja su dovela do pobune i ustanka protiv njega, njegovim ubistvom, kao i njegovoj sahrani u nemuslimansko mezarije bez gasula i ćefina.

"Reci: 'Donesite vaŠe dokaze ako ste uistinu iskreni.'"

Poslanik protuvriječi sebi

U “Knjizi o raskolima” u “Poglavlju o tome ako se dva muslimana susretnu sa sabljama” u svez. 8., str. 92., Buhari je zabilježio u svom Sahihu od Abdullaha ibn Abdulrehaba koji je rekao: “Hammad nas je informirao preko čovjeka kojeg nije imenovao, da je Hasan rekao: ‘Izašao sam sa mojim oružjem u toku noći pobune. Ebu Bekr me sreo i kazao mi: ‘Gdje ideš?’ Odgovorio sam: ‘Želim da pomognem amidžiću Resulullahovom.’ On reče: ‘Božiji Poslanik je kazao: Ako dva muslimana ustanu jedan protiv drugog sa sabljama, oba će biti stanovnici Vatre. Bit će rečeno: ‘Ovo je ubica, ali šta je sa ubijenim?’ On će odgovoriti: ‘On je također želio ubiti svog druga.’”

Hamid ibn Zijad je rekao: “Spomenuo sam ovaj hadis Ejubu i Junus ibn Zejd je rekao: ‘Spomenuo sam ovaj hadis Ejubu i Junusu ibn Ubejdu, jer sam želio da me informišu o tome. Oni su kazali: ‘El-Hasan je prenio ovaj hadis od Arfana ibn Kajsa, a on od Ebu Bekra.’”

Slično tome, Muslim prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o raskolu i znakovima Časa” u “Poglavlju o tome ako dva muslimana susretnu jedan drugoga sa sabljama”, od Ebu Bekra od Ahnafa ibn Kajsa, koji je upitao: “Gdje idete?” Ja sam odgovorio: “Ja idem da pomognem ovom čovjeku.” On je rekao: “Vrati se nazad, jer ja sam čuo Božijeg Poslanika da kaže: ‘Ako se dva muslimana sretnu sa sabljama (u sukobu), ubica i ubijeni idu u Vatru.’” Rekao sam: “O Božiji Poslaniče! Ovaj je ubica, a šta je s ubijenim?” On reče: “On je namjeravao da ubije svog druga.”

Buhari, također, prenosi ovaj hadis u “Knjizi o vjerovanju” u “Poglavlju o neposlušnosti iz perioda džahilijeta”.

Iz ovih lažnih rivajeta, čitalac jasno može razaznati razloge za njihovo fabrikovanje. Tu se pokazuje Ebu Bekrovo neprijateljstvo prema Poslanikovu amidžiću, kako je on djelovao u udaljavanju drugih od Alija. On nije bio zadovoljan samo sa time. On pored toga što je spriječio eminentne ashabe koji su željeli pomoći istinu protiv laži, produkovao takve hadise čiju smislenost razum ne može prihvatiti i koje ne poznaje niti Kur'an niti istinska Poslanikova praksa. Jer Allahove riječi: “Ako se dvije skupine vjernika sukobe, izmirite ih; a ako jedna od njih ipak učini nasilje drugoj, onda se borite protiv one koja je učinila nasilje sve dok se Allahovim propisima ne prikloni.”[1], jasno daju zapovjest za borbu protiv onih koji su prvi otpočeli sukob i koji su nasilnici. Kao rezultat, kometator Buharije je na margini napisao: “Ispitaj ovaj hadis, ima li ikakav dokaz za borbu protiv pobunjenika (krivaca), jer Allahova zapovjest je: ‘borite protiv one koja je učinila nasilje (koja je kriva).’ Te ako hadis kontrira Allahovoj Knjizi, tada je on lažan i treba ga odbaciti.”

Što se tiče ispravne Poslanikove prakse, njegove riječi u vezi s Alijem su: “Kome god sam ja vođa, Ali je također njegov vođa. Moj Gospodaru! Budi prijatelj onima koji su njemu prijatelji i budi protivnik onome ko bude njemu protivnik, i pomozi onome ko njemu pomogne, napusti onoga ko njega napusti, i neka istina bude njegov saputnik gdje god da bude.”

Jer, prijateljstvo s Alijem je prijateljstvo s Poslanikom. Pomaganje vođe pravovjernih je dužnost svakog vjernika, a napuštanje njega je napuštanje istine i pomaganje laži.

Ako se zamislite nad hadisom iz Buharije, naći ćete u lancu prenosilaca nepoznatu osobu čije ime nije spomenuto kao što je rečeno: “Hamad nas je izvjestio preko čovjeka kojeg nije imenovao...”

[1] Hudžurat, 9

Ovo jasno pokazuje da je taj neimenovan čovjek bio iz reda munafika, koji su mrzili Alija i koji su nastojali da izbrišu njegove vrline ili bolje rečeno da ubiju njega i pomen na njega, koliko god više mogu.

Sad ibn Vekas koji je odustao od pomaganja istine je kazao: “Dođite pa mi recite: ovo je isitna, a ovo je neistina, da bi se borio protiv nje.”

U duhu te logike, istina je izmješana s lažima, a jasan put je izgubljen, on je zamjenjen s tminom.

Također, nalazimo u pouzdanim knjigama ehli sunneta da je Allahov Vjerovjesnik navijestio dobre vijesti za mnoge ashabe, a naročito za onih deset poznatih, za koje je vec osiguran Džennet.

Ahmed Hanbel, Tirmizi i Ebu Davud su prenijeli od Poslanika da je rekao: “Ebu Bekr je u Džennetu, Omer je u Džennetu, Osman je u Džennetu, Alija je u Džennetu, Talha je u Džennetu, Zubejr je u Džennetu, Abdurahman ibn Avf je u Džennetu, Sad ibn Vekas je u Džennetu, Said ibn Zejd je u Džennetu, Ebu Ubejde je u Džennetu.”[1]

Potvrđeno je od Božijeg Poslanika, s.a.v.a., da je rekao: “Obradujete svoju porodicu Jasirovu, njihovo mjesto je u Džennetu” Kao i njegove riječi: “Džennet žudi za četvoricom: Alijem, Ammarom, Salmanom i Mikdadom.” Muslim je prenio u svom Sahihu da su Abdullah ibn Selmanu date radosne vjesti o Džennetu od Allahova Poslanika i potvrđeno je da je on rekao: “Hasan i Husejn su prvaci dženetskih mladića.” Potvrđeno je, također, da Džafer ibn Ebi Talib leti u Džennetu s melecima, kao i to da je Fatima-Zehra prvakinja žena u Džennetu i da je njenoj majci Hatidži najavljeno preko Džibrila kuća od zlata i srebra i Džennetu. Također je tačno da je Poslanik rekao: “Suhejb je prvi od Rimljana (Vizantijaca) u Džennetu, Bilal prvi od Etijopljana i Selman prvi od Perzijanaca u Džennetu.”

No, osvrnimo se na činjenicu zašto je hadis o radosnim vijestima redukovan na samo 10 osoba? Nećete naći skupinu koja sijeli i govori o dženetlijama, a da neće odmah spomenuti ašure-mubešere (10 obradovanih), dok se ostali obradovani gotovo nigdje i ne spominju.

Mi im ne zavidimo u ovome, niti ograničavamo Božiju milost kada ona obuhvata sve, ali samo podcrtavamo da su ovi hadisi u koliziji i neskladu s hadisom koji kaže: “Ako se dva muslimana susretnu (sukobe) sa svojim sabljama, tada je mjesto i ubici i ubijenome u Vatri.” Jer ako povjerujemo u ovo, tada hadis o destorici obradovanih postaje ništavan, jer većina od ove desetorice obradovanih su se borili, ratovali, i ubijali međusobno. Talha i Zubejr su ubijeni u bitci oko deve koja je vođena od strane majke pravovjernih Aiše protiv Imama Ali ibn Ebi Taliba. Njihove sablje su bile podignute u međusobnom sukobu i k tomu još, to je bilo razlogom pogibije na hiljade drugih muslimana.

Slično tome, Ammar ibn Jasir je ubijen u bici na Siffinu, bici koju je zapodjenuo Muavija ibn Ebi Sufijan. Ammar je bio prisutan sa svojom sabljom uz Ali ibn Ebi Taliba, a ubili su ga pobunjeničke snage. Božiji Poslanik je to najavio isto kao i za prvaka džennetskih mladića h. Husejna i njegovu porodicu koja je bila prisutna sa svojim sabljama naspram Jezida ibn Muvije. Oni su svi ubijeni izuzev Ali ibn Husejna.

U skladu s riječima ovih lažova tada su svi oni u vatri, ubice i ubijeni, jer su se oni sukobili sa sabljama.

Jasno, ružno je i nekorektno pripisivati nešto kao hadis onome koji nikada nije izgovorio a da to nije nadahnuće od Svevišnjeg. Jer takvi hadisi su u sukobu s logikom, razumom i oni protuvrječe Božijoj Knjizi i Poslanikovom sunnetu.

Ovdje se nameće pitanje, da li su Buharija i Muslim bili toliko umorni, pa su im promakle tolike laži? Ili njihova škola mišljenja vjeruje u takve predaje?

[1] Musned Ahmed, svez. 1., str, 193.; Sahih Tirmizi, svez. 13., 183.; Sunen Ebu Davud, svez. 2., str. 246.

Kontradikcije u vezi s vrlinama

Medu kontradiktornim hadisima naći ćete i one o superiornosti Božijeg Poslanika, s.a.v.a., nad svim drugim Božiji poslancima i druge hadise koje izdižu Musa'a iznad njega. Uvjeren sam da su Jevreji koji su konvertirali u islam u vrijeme Omera i Osmana poput Kabul-Ahbara, Tamin Daria, Vahb Manubika ti koji su izfabrikovali ove hadise, pripisujući ih nekim ashabima koju su ih simpatisali poput Ebu Hurejre, Enes ibn Malika i drugih. Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o tevhidu" u "Poglavlju o Allahovim riječima: 'Allah je razgovarao s Musaom.'", od Enesa ibn Malika dugu predaju o 'noćnom putovanja' (isra') Božijeg Poslanika, s.a.v.a., kada se on ispeo na sedam nebesa, potom do udaljenog drveta (sidretul-munheta) i predaju o 50 obaveznih namaza koji su bili zapovjeđeni Muhammedu i njegovom ummetu i koji su zahvaljujući Musaovoj milosti redukovani na pet poznatih. U ovom hadisu se provlače čiste laži i neutemeljena vjerovanja da je sveobuhvatni Stvoritelj sišao dole toliko da se približio Muhammedu koliko dva lakta i slične legende. No ono što je za nas važno jeste da kada je Muhammed, s.a.v.a., stigao na sedmo nebo, gore je našao Musa'a. Musa je postavljen na sedmo nebo, u ovoj legendi, zato što je razgovarao s Allahom. Musa je kazao: "Moj Gospodaru, ja sam mislio da niko neće stići na veću visinu nego ja."

Muslim prenosi u "Knjizi o vjerovanju" u "Poglavlju o početku objave Resulullahu", kao i Buhari u svom Sahihu u "Knjizi o počektu stvaranja" u "Poglavlju o spomenu o melecima" bilježe drugu anegdotu koja liči prvoj, govoreći o noćnom putovanju, gdje tvrde da je Musa, a.s., na šestom a Ibrahim, a.s., na sedmom nebu. Ono što je nama zanimljivo je sljedeći pasus: "Božiji Poslanik je rekao: 'Došli smo do šestih nebesa i bi rečeno: 'Ko je to?' 'Džibril.' 'A ko je s tobom?' On reče: 'Muhammed.' Bi rečeno: 'Je li njemu stiže objava?' On odgovori: 'Da.' Bi odgovoreno: 'Dobro došao on! Kakva je divna osoba stigla!' Ja sam otišao do Musa'a i poselamio ga, a on mi reče: 'Dobro došao Poslaniče i moj brate!' Kada sam otišao on je ostao plačući. Bi mu rečeno: 'Šta te je ražalostilo da plačeš?' On reče: 'O Bože! Sljedbenici od ovog mladića koji je došao nakon mene ući će u Džennet u većem broju nego moji sljedbenici.'"

Muslim prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o vjerovanju" u "Poglavlju o tome da će na dnu Dženneta biti kuća", od Ebu Hurejre da je kazao: "Ja ću biti prvak za sve ljude na Sudnjem danu, a da li znate zašto? Oni koji su došli prije i oni koji su došli poslije bit će sabrani u dolini el-Dai u jedan saf pa će onaj ko ih je povezao sve njih čuti i vidjeti. Sunce će se spustiti tako nisko da će se oni suočiti s takvom tugom i slabošću da će se jedva držati na nogama. Ljudi će tada reći: 'Ne vidite li šta vas je pogodilo? Nećete li tražiti ko će posredovati kod vas i Gospodara vašeg?' Na to će neki reći idite Ademu. Oni će otići Ademu i reći mu: 'Ti si otac čovječanstva, Allah te je stvorio Svojim rukama i udahnuo u tebe od Svog Duha i nagradio melecima da ti učine sedždu, pa posreduj za nas kod našeg Gospodara, ne vidiš li naše uslove, ne vidiš li šta nas je snašlo?' Adem će reći: 'Danas je moj Gospodar ljut toliko kao nikada prije. Poslije ovoga on se nikada neće rasrditi ovoliko. On mi je zabranio približavanje onom drvetu i ja nisam poslušao. Ja sam se zabavio sobom! Sobom! Sobom! Idite nekom drugom! Idite Nuhu!'" Predaja je jako duga i mi ćemo je skratiti samo na ono što nas trenutno zanima.

Dakle, ljudi idu Nuhu, potom Ibrahimu, Musau, Isau, i svaki od njih je rekao: "Ja sam se zabavio sobom! Sobom!" Svi spominju svoje greške izuzev Isa'a koji bez iznošenja ičega kaže: "Zabavio sam se sobom! Sobom! Sobom! Idite nekom drugom! Idite Muhammedu!" Božiji Poslanik Muhammed je tada rekao: "Tako su mi oni došli. Ja sam otišao gore ispod prijestolja (arša) i pao na sedždu ispod mog Gospodara, Moćnog i Uzvišenog. Tada mi je Allah iz Svoje milosti, veličine i dobročinstva dozvolio nesto što nije dozvolio nikome prije mene. Pa mi bi rečeno: 'O Muhammede! Digni glavu! Zaišti i biće ti dato. Posreduj i tvoje posredovanje će koristiti!' Ja sam podigao glavu i rekao: 'Moj ummet Gospodaru, moj ummet

Gospodaru!’ Tada će Allah reći: ‘O Muhamede Ja ću dozvoliti ulaz iz tvog ummeta onima koji neće polagati račun, na glavnu kapuju, a ostali će sa drugim svijetom na druge kapije.’ Potom mi on reče: ‘Tako mi Onog u čijoj je ruci moja duša, razlika između dženntskih stepeni je poput udaljenosti između Meke i Humjera ili između Meke i Basre.’”

U ovom hadisu Poslanik, s.a.v.a., kaže da je on prvak ljudi na Sudnjem danu, i kaže da je Musa, a.s., kazao: “O moj Gospodaru ja sam mislio da niko drugi neće biti uzdignut iznad mene.” I kaže kada je otišao od Musa'a, da je on ostao plačući, a govoreći: “O Bože! Sljedbenici ovog mladića koga si poslao poslije mene, ući će u Džennet u većem broju nego moji sljedbenici.”

Mi smo citirali dijelove iz ovih hadisa iz kojih se vidi da će se svi najodabraniji Božiji Poslanici od Adema, Nuha, Ibrahima, Musa'a, Isa'a uzdržati od posredovanja kod Allaha, na Dan svođenja računa, i da će umjesto njih Allah ograničiti pravo posredovanja samo na Muhammeda, s.a.v.a.

Mi, također, vjerujemo u to i vjerujemo u Muhammedovu superiornost nad svim ljudima. Međutim Izraelćani, tj. oni koji su ušli u islam i širili legende, odnosno hadise poznate kao israilijate i njihovi pomagači među Umajadima nisu mogli podnjeti prvestveno Muhammeda, pa su tako izmišljali hadise u prilog superiornosti Musa, a.s. Već smo vidjeli u prethodnoj diskusiji riječi Musa'a upućene Muhammedovom Ummetu u vezi 50 namaza, na što mu je Musa rekao: “Ja priznajem ljude bolje nego ti.” Ovo im nije bilo dovoljno pa su izmislili i druge hadise koji govore o njegovoj (Musaovoj) supreriornosti nad Muhammedom.

U nastavku ćemo navest još nekoliko sličnih hadisa. Buhari prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o tevhidu” u “Poglavlju o Allahovoj volji i vi nećete željeti ništa osim ako to Allah bude želio”, od Ebu Hurejre koji je rekao: “Musliman i Jevrej su se prepirali i musliman mu je rekao: ‘Tako mi Onoga koga je Allah odlikovao nad svim u Univerzumu!’, na što je Jevrej rekao: ‘Tako mi Onoga koji je odabrao Musa'a nad svim Univerzumu!’ Na ovo je musliman digao ruku i ošamario Jevreja. Potom je Jevrej otišao Muhammedu, s.a.v.a., i požalio mu se za ono što mu se dogodilo. Muhammed, s.a.v.a., mu je rekao: ‘Ne dajite meni prvenstvo nad Musaom, jer ljudi će se onesvjestiti na Dan sudnji, i ja ću biti prvi koji će se osvjestiti. Vidjet ću Musa'a da stoji pored Arša. Ja neću znati je li on bio među onima koji su izgubili svijest i prije se osvjestili ili ga je Allah izuzeo od toga.’

U drugoj Buharijinoj predaji stoji da je on rekao: “Jevrej koji je bio ošamaren došao je Vjerovjesniku i rekao: ‘O Muhammede! Tvoj ashab ensarija me je ošamario.’ On reče: ‘Dovedi mi ga!’ On ga dovede i Poslanik ga upita: ‘Zašto si ga ošamario?’ Ashab objasni: “Prolazio sam pored tog Jevreja i čujem ga kako kaže: ‘Tako mi Onoga koji je odlikovao Musa nad svim ljudima.’ Rekoh mu: ‘Nad Muhammedom?!’ Zato sam se razljutio i ošamario ga.” Vjerovjesnik mu na to reče: “Ne dajite meni prednost na poslanicima, jer ljudi će se onesvjestiti na Sudnjem danu i ja ću biti prvi koji će se osvjestiti i vidjet ću Musa'a kako se drži za jedan stub od Arša i ja neću znati je li se on ranije osvjestio ili mu je nadoknađeno za ono onesvješćenje kada se brdo srušilo pred njim.”

Također, Buhari prenosi u “Knjizi o tefsiru Kur'ana sure Jusuf” u “Poglavlju o Njegovim rječima: ‘I kada je Vjerovjesnik došao njemu...’”, od Ebu Hurejre da je rekao: ”Božiji Poslanik je rekao: ‘Bože moj podari Svoj blagoslov Lutu, a.s.! Da je on želio mogao je imati moćnu podršku. Da sam ja ostao u zatvoru koliko Jusuf, a.s., ja bi se sigurno odazvao pozivu, jer mi imamo više prava da sumnjamo nego Ibrahim, a.s., kada mu je Allah rekao: ‘Zar sumnjaš?’ Ibrahim je rekao: ’Ne ja samo želim da mi se uvjerenje pojača.’”

Sve ove tvrdnje im nisu bile dovoljne dok nisu napravili i to da Božiji Poslanik, s.a.v.a., čak sumnja u svoje stajanje pred svojim Gospodarom. On ovdje nema pravo posredovanja, niti uglednije pozicije. Nema prednosti nad drugim poslanicima i nema radosnih vijesti za svoje

ashabe, jer ni sam ne poznaje svoj status na Sudnjem danu. Čitajte zajedno samnom ovu predaju iz Buharije i mislite što god hoćete.

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Poglavlju o pogrebu" i u "Knjizi o pomračenju" u svez. 2., str. 71., od Haris ibn Zejd Sabita da je Ummul 'Ala, žena Ensarijka dala prisegu vjernosti Poslaniku, s.a.v.a., i rekla mu da su muhadžiri žrijebali (bacanjem kocke) i palo je na Osmana ibn Mez'una, tako smo ga uzeli u svoju porodicu. On se razbolio bolešću koja je uzrokovala njegovu smrt. Kada je ogasuljen i zamotan u ćefine došao je Vjerovjesnik, s.a.v.a. Ja sam rekao: 'Neka se Allah smiluje na tebe o Ebul Sa'ib, jer ja svjedočim da te je Allah volio!' Vjerovjesnik je kazao: 'Kako ti znaš da ga je Allah volio?' Na to sam rekao: 'Neka moj otac bude žrtvovan za tebe Božiji Poslanice, pa koga je onda Allah volio?' On odgovori: 'Što se tiče njega smrt mu je došla i tako mi Allaha ja mu želim dobro. Tako mi Allaha, ja ne znam šta će biti sa mnom, Božijim Poslanikom.' Rekoh: 'Tako mi Allaha, nikome više neću pripisati dobročinstvo nakon ovoga.'"

Ovo je, tako mi Allaha, iznenađujuća stvar. Ako se Božiji Poslanik, s.a.v.a., kune Allahom da ne zna šta će biti sa njim, šta ostaje nakon toga?!

I ako Allah, Uzvišen je On, kaže: "Svaka osoba je svjesna sebe.", i ako Allah kaže Svom Poslaniku: "Mi smo ti dali jasnu pobjedu, da bi Allah oprostio prošle grijehe i kasnije da bi ispunio Svoju blagodat prema tebi i da bi te uputio na Pravi put i da te pomogne snažnom potporom."

I ako muslimanima ulaz u Džennet ovisi od slušanja i vjerovanja u njega (Poslanik) kako onda možemo vjerovati u citirani hadis. Tražimo utočište kod Allaha od vjerovanja u Benu Umejje koji nisu iskreno vjerovali nijedan dan da je Muhammed Božiji Poslanik, već su umjesto toga vjerovali da je on kralj koji je ovladao ljudima zahvaljujuci svojoj snalažljvosti. To je bilo vjerovanje Ebu Sufjana, Muavije, Jezida i drugih njihovih halifa i vladara kao što su to oni sami jasno pokazali.

Poslanik u kontradikciji s medicinskom naukom

Nauka je jasno utvrdila da se neke bolesti prenose infekcijom. I to je poznato većini ljudi, čak i onima koji nisu obrazovani. Međutim, ako bi neko na Univerzitetu rekao studentima medicine da je Allahov Poslanik porekao ovo oni bi ga ismijali i to uzeli kao dobar materijal da omalovaže i njega i islam, naročito evropski profesori koji traže takvu priliku.

Na veliku žalost Buharija i Muslim im daju takvu priliku svojim prenošenjem hadisa protiv postojanja infekcije. Kada smo naslovili ovo poglavlje "Poslanikove kotradikcije", naravno da ne mislimo da je Poslanik protuvriječio samom sebi nikada ni u riječi ni u djelu, nego to činimo da privučemo pažnju čitaoca na izmišljene hadise koji su fabrikovani zato da degradiraju i ponište Poslanikovu bezgriješnost. Ovo se čini i zato da bi čitalac mogao znati da je naš cilj kod navođenja takvih hadisa da odbranimo Poslanika, s.a.v.a., od takvih nasrtaja i da mu damo pravo mjesto u sistemu edukacije u kojem je on prednjačio u odnosu na bilo kojeg modernog učenjaka. Jer nema istinske naučne teorije koja protuvriječi sa autentičnim Poslanikovim hadisima. Ako se to dogodi mi znamo da je u tom slučaju taj hadis konfliktan u svojoj nutrini na jednoj strani ili je u protivrječju sa drugim autentičnim hadisom, na drugoj strani, koji je suglasan s naučnom teorijom. Kao što je jasno, potrebno je prihvatiti ovaj drugi hadis, a odbaciti onaj prvi.

Navodimo primjer hadisa u vezi infekcije. Ovo je važno i stoga, jer nam nudi istinsku sliku o disharmoniji među ashabima, prenosiocima hadisa i onih koji su izmišljali hadise. Ovo ne implicira kotradikciju u samom donosiocu Božije Poruke.

Buhari je prenio dva hadisa u svom Sahihu. Ja ću ograničiti sebe na njegovu knjigu, pošto se ona kod ehli sunneta drži najautentičnijom knjigom, tako da oni iz različitih škola koji u interpretiranju hadisa ne kažu da Buhari misli da je hadis autentičan, dok drugi (hadiski učenjak) misli za suprotan hadis u njegovoj zbirci hadisa da je njegov hadis ispravan. Međutim, ja ću se ovdje u mojoj knjizi ograničiti sada na konfliktnost Buharijinih hadisa.

U "Knjizi o medicini" u "Poglavlju o ne 'Hama-i' Buhari prenosi od Ebu Hurejre: "Vjerovjesnik, s.a.v.a., je rekao: 'Nema infekcije, ni 'safara' niti 'hama'a' (Ptica grabljivica koja vreba noću)."

To jest: Nijedan čovjek ni životinja ne mogu prenjeti bolest na drugog čovjeka i životinju. Jedan beduin je ustao i kazao: "Šta je onda s mojim devama. One se ponašaju poput srna na pijesku. Kada se jedna od njih ošuga i pomješa se sa drugima, sve se od nje ošugaju." Poslanik je odgovorio: "Ko je onda zarazio onu prvu?"

Pogledajte ovo, jedan beduin sa svojim prirodnim instiktom zdravo rezonuje da se bolest putem infekcije prenijela s jedne životinje na druge, dok Poslanik daje neumoljiv odgovor kojim se i sam pretvorio u pitaoca: "A koje inficirao onu prvu?

Ovo mi liči na doktora koji je pitao majku koja je njemu donijela svoje dijete oboljelo od boginja: "Ima li iko u kući ili u susjedstvu da boluje od ove bolesti?" Majka je odgovorila: "Ne." Doktor je nastavio: "Možda se zarazilo u školi?" Majka je odlučno odgovorila: "Posigumo ne, jer ono još nije ni krenulo u školu svega mu je 5 godina." "Možda je u obdaništu?", insistirao je doktor. Ne uopće ne ide u obdanište. "Možda si ga ti vodila kod nekog rođaka ili je neki rođak dolazio kod tebe koji ima virus." Majka je negirala i to, da bi doktor izjavio: "Onda su virusi došli vazduhom."

Sigurno vazduh prenosi viruse i infektivne bolesti i cijelo selo ili grad mogu biti tako zaraženi. No i za to ima riješenje. Pronađeni su preparati u vidu injekcija koji sprečavanju širenja infekcije ili epidemije.

Kako da onda ovo ne bude jasno onome (tj. Poslaniku) koji nikada ništa nije rekao 'po svom hiru'? On je Poslanik svjetova svoga Gospodara, Onoga od koga ništa nije skriveno ni na nebesima ni na Zemlji.

I On je Onaj koji sve čuje sve zna. Zbog toga mi odbacujemo ovaj hadis koji nikako ne može biti prihvaćen. Umjesto toga prihvaćamo drugi hadis koji je Buharija lično zabilježio na istoj stani. U tom hadisu se prenosi da je Ebu Salime čuo Ebu Hurejru da je kasnije rekao da je Božiji Poslanik kazao: "Ne izlažite bolesnog čovjeka (tj zaraženog) u blizini zdravog čovjeka."

Mi kažemo: Nisi li ti, Ebu Hurejre, prenio da nema infekcije? On je kazao nešto na nerazumljivom etiopskom jeziku. Ebu Selema je potom kazao: "Nisam ga vidio nikada do sada da je zaboravio ijedan drugi hadis."

Naveli smo dva kontradiktorna hadisa "Nema infekcije" i "Ne izlažite bolesnog čovjeka u blizini zdravog". Muslim je također prenio u svom Sahihu u "Knjizi o miru" u "Poglavlju o nepostojanju infekcije, hama i 'safara', da nijedna zvjezda ne predskazuje kišu, da nema 'ghoula' i da bolesna osoba ne bi trebala biti izložena u blizini zdrave osobe".

Kroz provjere ovih hadisa mi smo ustanovili da je hadis: "Ne izlažite bolesnu osobu zdravoj" ispravan, jer on između ostalog ne protuvriječi nauci. Što se tiče hadisa: "Nema infekcije", on je lažan jer protuvriječi i logici elementarnog znanja iz prirode. Kada su ashabi uhvatili Ebu Hurejru u kontradikciji i sa time ga upoznali, on se razljutio i pribjegao govoru na etiopskom jeziku.

A komentator Buharije je napisao: "On je rekao nešto u ljutnji što je nerazumljivo."

Ono što uvećava našu uvjerenosti u ispravnost drugog hadisa je i to da je Božiji Poslanik anticipirao stvari koje je moderna nauka kasnije potvrdila, kada su u pitanju infektivne bolesti kao što su kuga, lepra i druge epidemije.

Buharija prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o poslanicima" u poglavlju naslovljenom "Kuga, uroci, magija", od Usame ibn Zejda koji kaže da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Kuga je pošast koja je pogodila jedno pleme od Benu Israila ili one prije vas. Stoga ako čujete za nju u nekoj području ne prilazite joj i ako pogodi područje u kojoj ste vi ne bježite iz nje." A u drugoj predaji stoji: "Ne napuštajte je osim bježeći."

Ovaj hadis je potvrđen od strane Poslanika hadisom sljedećeg značenja: "Bježite od lepre kao što bježite od lava.", kao i hadisom: "Ako pijete, ne dišite u sud iz kojeg pijete.", također i sljedećim hadisom: "Ako se pas napije iz vaše posude operite je 7 puta, a jedanput potarite zemljom." Sve je ovo kazao s ciljem da poduči svoj ummet čistoći i urednosti, kao i preventivi kod bolesti.

Ustanovili smo očigledne kontradikcije čak i u onome što se odnosi na "hama" što su Arapi smatrali kao zlosutnu pticu koja leti noću. Kaže se da je to sova, a to je objašnjenje Malik ibn Enesa. Ako je Vjerovjesnik, s.a.v.a., kazao: "Nema 'hama'", kako je on onda mogu protuvriječiti sebi i tražiti zaštitu od toga?

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o početku stvaranja" u "Poglavlju o onima koji idu brzo", u svez. 4., str. 119., od Said ibn Džubejra, od Ibn Abbasa da je rekao: "Poslanik bi tražio utočište za Hasana i Husejna i kazao bi: 'Vaš otac bi tražio utočište od toga za Ismaila i Ishaka, a ja tražim utočište kod Allaha kompletnim riječima od svakog šejtana, 'hama' i od pogleda."

U ovom poglavlju, mi smo željeli prikazati i povezati nekoliko primjera kontradiktornih hadisa koji se pripisuju Resulullahu, s.a.v.a., mada je on nevin od svega toga.

Postoji na stotine drugih problematičnih hadisa koje su Buhari i Muslim prenijeli u svojim zbrikama. Mi smo nekima od njih posvetili poseban prostor po našoj ustaljenoj praksi i koncizno ih predstavili sa potrebnim obrazloženjima. Na čitaocima je da to prostudiraju jer može Allah učiniti da kroz njih pročisti sunnet Poslanikov i da ih nagradi obilno zato što su bili sredstvo pomoću koga se razdovojila istina od laži. Oni će možda moći novoj generaciji dati pisane materijale koji će doprinjeti da se poruka islama integralno razumije.

"O vjernici ne budite kao oni koji su Musa'a uznemiravali, pa ga je Allah oslobodio od onoga što su govorili, i on kod Allaha ugled uživa. O vjernici, bojte se Allaha i govorite samo istinu. On će vas za dobra djela vaša nagraditi a grijehe vam oprostiti. A onaj ko se Allahu i Poslaniku njegovu bude pokoravao postići će ono što bude želio." (33:69-71)

VIII. POGLAVLJE

O dva Sahiha: Buhari i Muslim

Ove dvije zbirke su toliko važne za ehli sunnet vel džema't da one predstavljaju za njih, generalno, dva temeljna i referentna djela za svaku vjersku studiju. Za neke je, međutim, postalo teško da izvješćuje o odabranim hadisima, kontradikcijama i sumnjivim stvarima koje su otkrili tako da ih oni prihvataju odbojno. Oni to ne otkrivaju ljudima ili zbog straha od njih ili straha za njih. Jer u duše ljudi je polahko uliven respekt i poštovanje prema ove dvije knjige, kako od učenjaka tako i od svijeta uopće.

Ako ih podvrgnemo kritici i donosemo neke navode protiv njih, to činimo samo zato da oslobodimo odgovornosti našeg Vjerovjesnika i da uklonimo svaku sumnju s njegove nepogriješivosti i neprikosnovenosti. Ako neki ashabi nisu pošteđeni kritika i osuda onda zasigurno Buhari i Muslim nisu vrijedniji da budu privilegovaniji od onih koji su bili bliže nosiocu Poruke.

Naš cilj je samo zaštita Božijeg Poslanika, s.a.v.a., od onoga što mu se lažno pripisuje i skrnavi njegova bezgriješnost, neprikosnovenosti i najveće učenosti. Mi znamo da ga je Uzvišeni Allah izabrao da bude milost svim svjetovima i da ga je poslao i ljudima i džinima. Nema sumnje da i Allah od nas traži odbranu njegova digniteta, njegove svetosti od laži i od bilo kakvih optužbi i kleveta.

Kao rezultat ovoga, mi i svaki musliman smo obavezni da obdijemo sve što oponira njegovom visokom moralu i karakteru i svim njegovim vrlinama-i da odbacimo sve što narusava njegovu bezgrijesnost ili njegov časi lik pa bez obzira odakle i od koga to dolazilo.

Ashabi, tabiini, Imami, hadiski učenjaci i svaki musliman, ustvari cijelo čovječanstvo, svjedoče njegovu superiornost i uzvišenu vrlinu. Oni koji ga kritiziraju, to su oni koji mu oponiraju ili oni koji su opsjednuti predrasudama u odnosu na sve novo. Ali, Allahovo zadovoljstvo je naš cilj, zadovoljstvo našeg Poslanika je naša nada. On je naš istinski kapital i riznica posebno na Sudnjem danu kada neće koristiti ni imetak ni djeca i ništa izuzev čista srca.

Usprkos svemu ovome, na nama je da podržimo i pomognemo istinske vjernike da upoznaju status i moć Allaha i Poslanika Njegova, s.a.v.a., prije nego upoznaju moć svojih vladara, halifa, i sultana.

Ja vas pozivam na ustrajnost i strpljivost naspram žestokih napada, kao što su mene optužili za nevjerovanje i otpadništvo od vjere. Kada sam kritikovao Buhariju zbog njegovog hadisa u kojem je Musa, a.s., navodno udario meleka smrti Azraila i izbio mu oči. Rečeno mi je : “Ko si ti da kritikuješ Buhariju?” Oko mene se digla tolika buka i graja kao da sam kritkovao ajet iz Allahove knjige.

Uistinu ukoliko istraživač oslobodi sebe od predrasuda, slijepe imitacije i fanatizma naći će iznenađujuće stvari u Buhariji i Muslimu koje dolikuju samo beduinskom dekadentnom nivou svijesti i vjerovanja koje se ispreplića s bajkama i legendama. Njegova svjest i misli oslanjaju se na sve što je čudno. To samo po sebi ne mora biti greška, i mi ih (tj. beduine i slične njima) ne osuđujemo za njihovu mentalnu nezrelost, jer su oni živjeli u dalekom vremenu, a ne u vremenu kompjuterske tehnologije i elektronike.

Međutim, mi također ne želimo da ti nanosi prošlosti budu pridodati Vjerovjesniku, s.a.v.a., jer između toga dvoga postoji ogromna razlika. On je onaj kojeg je Allah poslao među nepismene da ih poduči Knjizi Mudrosti, jer on je pečat poslanika, i da ih očisti, da ih poduči Knjizi i Mudrosti, jer je on pečat poslanika i vjerovjesnika i Allah ga je podučio znanjima svih njegovih prethodnika i dao mu nova znanja.

Skrenuo bi pažnju cjenjenjom čitaocu da sve što je prenesno u Buhariji ne znači da je preneseno od Resulullaha, s.a.v.a., nego se dio toga odnosi na mišljenje i stavove pojedinih ashaba. Ima čitaoca koji misle da su to misli Resulullahove, a u stvari nisu. Evo nekoliko primjera:

U "Knjizi o ratnom lukavstvu" u "Poglavlju o braku", svez. 8., str. 62., Buhari prenosi u svom Sahihu od Ebu Hurejre da je Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Djevojka se ne može udati dok se ne zatraži njena dozvola i djevojka udavana dok ne bude konsultovana." Rečeno je: "O Poslaniče kako ćemo mi znati za njenu dozvolu?" On odgovori: "Ako ona prešuti." Neki od ljudi su kazali: "Ako nije zatražena djevojkina dozvola i njoj se ne udaje, ali je neki čovjek obmane dovodeći dva lažna svjedoka i tvrdeći da je to učinio uz njen pristanak i kadija (sudac) to prihvati valjanost tog braka iako taj čovjek zna da je njegovo svjedočenje lažno, tada nema štete u tome ako se on sastao sa njom, to je sada legalan brak."

Procijenite Buharijinu predaju (nakon poslanikova hadisa) "i neki ljudi su rekli", zašto nama trebaju izjave nekih ljudi (i to nepoznatih) koji još uvjek tvrde da je brak sklopljen prevarom legalan?! Čitalac može pomisliti da je to Poslanikovo mišljenje, što nema veze s njim.

Drugi primjer, u "Knjizi o početku stvaranja" u "Poglavlju o odlikama muhadžira i njihovoj superiornosti", svez. 4., str. 203., Buhari izvješćuje u svom Sahihu od Abdullaha ibn Omera koji je kazao: "Za Poslanikova vremena mi nikada nismo smatrali jednakim nikoga Ebu Bekru, nakon njega Omeru, potom Osmanu, a poslije njega više nikoga među ashabima nismo smatrali superiornijim od ostalih."

Ovo je mišljenje Abdullahu ibn Omera, i niko ne odgovora za valjanost sadržaja rečene predaje do on sam. Inače kako je moguće da Ali ibn Ebi Talib koji je bio najbolji nakon Božijeg Poslanika ne bude ni po čemu odlikovan u odnosu na druge. Naravno, ovo je lični stav Abdullaha ibn Omera koji je ovaj svoj iskaz potvrdio kasnije i na djelu nikada ne davši prisegu Aliju i nikada ga nije prihvatio za svog vođu, što prema jasnom hadisu (ranije citiranom) vodi u nevjerstvo.[1]

Hazreti Ali je onaj za koga je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: "Ali je sa istinom i istina je s Alijem."[2]

Umjesto toga mi nalazimo Abdullaha ibn Omera kako daje prisegu neprijatelju Allaha, Poslanika i vjernika Hadžadž ibn Jusufa pokvarenom i nemoralnom čovjeku. Ne želimo da se još jednom vraćamo ovoj temi, ali smo učinili samo nakratko da biste shvatili karakter Buharije i drugih sličnih njemu. On unosi ovu predaju u "Poglavlje o odlikama muhadžira", kako bi sugerirao čitaocu kao da je to Poslanikov stav, dok se u stvari radi o mišljenju Abdullaha ibn Omera deklarisnog Alijevog neprijatelja.

Mi ćemo dokazati razboritom čitaocu poziciju Buharije u svemu u vezi s Ali ibn Ebi Talibom i koliko se on trudio da sakrije njegove vrline i da plasira njegove greske koje mu je sam pripisivao.

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o početku stvaranja" u "Poglavlju koje se donosi od Humejdija preko Muhammeda ibn Kasira, potom Sufjana, a ovaj od Džami ibn Ebi Rašida preko Ebu Ja'la i Muhammeda ibn Hanefije koji je kazao: "Rekao sam svome ocu (hazreti Aliju): 'Ko je najbolji čovjek poslije Resulullaha, s.a.v.a., ?' On odgovori: 'Ebu Bekr.' Ja upitah ponovo: 'Pa onda.' On reče: 'Onda Omer!' Bio sam iznenađen da će on sada reći Osman, pa mu rekoh: 'Onda ti.' On reče: 'Ja nisam niko osim običan, jedan među muslimanima.'"

Oni su pripisali ovaj hadis Muhammed ibn Hanefiji sinu Imama Alija. To je slično onome ranije rečenom od Ibn Omera.

---

[1] El-Savaikul Muhrika, Ibn Hadžer, str. 107.
[2] Sahih Tirmizi, svez. 5., str. 297.; Hakim, Mustadrek, svez. 3., str. 124.

Zaključak u Buhariji je na kraju da se Ibn Hanefija plašio da će njegov otac reći: "Osman je treći.", ali umjesto toga njegov otac je rekao: "Ja nisam niko do običan, jedan među muslimanima." Ovo bi naprosto trebalo značiti da je Osman bolji od njega, jer nikoga do ehli sunneta ne tvrdi da je Ali jedan obični među muslimanima. Umjesto toga kao se to iz rečenog vidi, oni smatraju da je superironost Ebu Bekra i Omera neupitna a da je Osman treći, a ostali su međusobno slični i jednaki.

Ne iznenađuje li vas ovi hadisi koje prenosi Buhari? Sve to vodi jednom cilju, a on je poricanje bilo kakvih značajnih vrlina Ali ibn Ebi Taliba. Da li to znači da je Buharija uglavnom pisao sve ono što je trebalo zadovoljiti vladare Benu Umejje, Benu Abbas i sve druge koji su nastojali devalvirati Ehli-bejta? Ovo su očigledni dokazi za one koji žele da shvate istinu.

Buharija i Muslim prenose sve što preferira Ebu Bekr i Omer

U svez. 4., str. 149., Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o početku stvaranja" i u poglavlju naslovljenom "Jaman nas izvješćuje", kojeg je i Muslim prenio također u svom Sahihu u "Knjizi o vrijednostima i vrlinama ashaba" u "Poglavlju o vrlinama Ebu Bekra Sidika", od Ebu Hurejre da je kazao: "Allahov Poslanik je klanjao sabah i potom se okrenuo ljudima i kazao: 'Jednom je jedan čovjek vodio kravu, jahao na njoj i tukao je, na što mu je ona rekla: 'Nismo stvorene za ovo. Stvorene smo za oranje zemlje.'' Ljudi su rekli: 'Slava neka je Allahu! Krava govori?' Poslanik reče: 'Ja vjerujem u ovo, Ebu Bekr i Omer također.' Oni nisu bili prisutni tu."

Ili: "Jednom je bio jedan čovjek među svojim stadom, nasrnuo je na njih vuk, i ugrabio ovcu. Čoban ga je tjerao sve dok nije došao toliko blizu da spasi svoju ovcu. Vuk je rekao: 'Spasio si je od mene, a ko će je spasiti na dan kada ona neće imati drugog čobana do mene? Ljudi su kazali: 'Slava neka je Allahu, vuk govori.' Na šta je Poslanik rekao: 'Ja vjerujem u ovo, Ebu Bekr i Omer također.' Ova dvojica nisu bila prisutna tu."

Ove hadise je očigledno teško prihvatiti. Oni pripadaju plejadi hadisa izmišljenih da bi se glorifikovala dvojica halifa. Da nije tako kako bi onda ljudi povjeravali u to, makar se radilo i o ashabima Božijeg Poslanika? Ono u što ih je on navodno uvjeravao morao je to dva puta potvrditi: "Ja vjerujem u ovo, Ebu Bekr i Omer." Možete primjetiti kako pripovjedač hadisa pokušava na svaki način reformisati vrijednosti Ebu Bekra i Omera u svakoj prilici, čak i kada su oni odsutni.

Ali ljudi su poput onih koji su obuzeti drogom. Kovači laži kada ne mogu naći neki događaj onda izmišljaju smiješne basne da bi unovčili vrijednosti dvojice prvih halifa.

To su snovi, imaginacije i inerpretacije njihove koje nemaju nikakvo historijsko, logično i naučno utemeljenje.

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o odlikama ashaba" u "Poglavlju koji se tiče govora Poslanikovog: 'Da sam uzeo sebi iskrenog prijatelja...'", kao i Muslim u svom Sahihu u "Knjizi o odlikama ashaba" u "Poglavlju o odlikama Ebu Bekra Sidika", sljedeći hadis: "Prenosi se od Amr ibn Asa da je Božij Poslanik poslao vojsku el-Salasila. Tako sam mu ja Amr ibn As došao i rekao: 'Ko je najvoljeniji od ljudi kod tebe?' On reče: 'Aiša!' Rekoh: 'Među muškarcima?' On reče: 'Njen otac.' Ja rekoh: 'A onda?' On reče: 'Omer ibn Hattab, jer je on muškrac.'"

Hadis je fabrikovan i to se vidi po tome što su oni koji su ga izmislili mislili da je se spomenuti događaj dogodio osme godine po hidžri (tj. dvije godine prije Poslanikovog, s.a.v.a., preseljenja). Riječ je o događaju kada je Božiji Poslanik poslao Ebu Bekra i Omera u bitku el-Salasil pod zapovjedništvom Amr ibn Asa.

Da bi izbjegli poniženje i moguću superiornost Amr ibn Asa nad Ebu Bekrom i Omerom, oni izmišljaju hadis i isti stavljaju u usta samog Amr ibn Asa u kojem on osobno potvrđuje superiornost nad svima s druge strane.

Kao posljedicu, imamo da je Imam Nevevi u komentaru Sahih Muslima kaže: “Ovo je jasna potvrda u vezi sveobuhvatne odličnosti Ebu Bekra, Omera, i Aiše. U ovoj izjavi je jasan dokaz ehli sunnetu za superiornost Ebu Bekra, potom Omera nad svim ashabima.”

Ovo je poput drugih apsurdnih hadisa koje su prevaranti inovirali pripisujući ih čak i samom Ali ibn Talibu, i tako, tobože, pobili tvrdnje šiija o superiornosti Alija nad ostalim ashabima, i također su na drugoj strani stvorili dojam u masama da h. Aliju nije učinjeno nasilje i da se on nije žalio drugima na ponašanje Ebu Bekra i Omera.

Buhari prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o odlikama ashaba Poslanika, s.a.v.a” u “Poglavlju o Omeru ibn Hattabu”; Muslim, također, prenosi u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera ibn Hattaba”, od Alija i Abasa da su rekli: “Tijelo Omerovo je stavljeno na njegovu posmrtnu postelju, a oko njega su ljudi zazivali Allaha za njega, prije nego preseli, i ja sam bio među njima. Iznenada sam osjetio da me neko dohvatio za rame, to je bio Ali. On je molio Allahovu milost za Omera i potom rekao: ‘Ti nisi ostavio iza sebe nikoga čija dijela bih ja mogao imitirati sve dok ne sretnem svoga Gosopodara kao što sam mogao tvoja dijela. Tako mi Boga ja sam uvijek mislio da će te Allah spojiti sa tvoja druga, jer često sam slušao Poslanika, s.a.v.a., kako kaže: ‘Ja i Ebu Bekr i Omer smo otišli tu i tu; Ja, Ebu Bekr i Omer smo izašli odatle i odatle.’’”

Ovo je očigledna rukotovorina koja miriše na politiku koja je distancirala Fatimu-Zehru i uzrokovala da ona ne bude pokopana blizu svoga oca premda mu se prva pridružila. Prenosilac je zaboravio da ovdje uz ono pređašnje: “Ja, Ebu Bekr i Omer smo ovo, ono...”, doda: “Ja, Ebu Bekr i Omer ćemo zajedno biti sahranjeni.”

Zašto se oni koji raspravljaju sa ovako namještenim i inoviranim hadisima koji su u potpunoj oprečnosti s historijom i realnošću malo ne postide? Islamske historijske knjige su pune pritužbi h. Fatime i Alija na ponašanje i odnos Ebu Bekra i Omera u toku njihova života.

Razmislite malo o ovoj predaji, prenosilac hadisa tretira h. Alija kao stranca koji je došao na pogrebni ceremonijal nekoga i nalazi ljude kako se gomilaju oko umirućeg i mole za njega. Na to on uzima za rame Ibn Abasa kao da želi da mu šapne ove riječi i da ode za svojim poslom.

To je sve tako dok se očekivalo da će Ali da predvodi ljude u molitvi i da neće napustiti skup sve dok se Omer ne spusti u mezar.

Ljudi su se inače u vrijeme vladavine “emirul mu'minina” Muavije natjecali ko će više smisliti hadisa o fundamentima Ebu Bekra i Omera zbog želje Muavijine da uzdigne ovu dvojicu naspram Ali ibn Taliba.

Hadisi o odlikama i visokim kvalitetima pojedinaca su uglavnom kontradiktorni zaviseći od želja prenosilaca. Među ovakvima je bio i el-Tejmi koji nikada nije davao nikome prednost nad Ebu Bekrom, kao i el-Avdi koji nikada nije nikome davao prednost nad Omerom.

Umajadi su naročito bio ponosni na Omera jer je on bio žustar prema Poslaniku, jer je on bio taj koji bi upućivao oštre riječi Poslaniku, s.a.v.a., ne vodeći računa ni o čemu i ne strahujući ni od čega. Oni su ga često hvalisali i fabrikovali hadise koji ga izdižu i iznad Ebu Bekra. Evo nekoliko primjera za to:

Muslim u svom Sahihu u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera”, kao i Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o vjerovanju” u “Poglavlju o superiornosti vjernika u vršenju dobrih dijela”, od Ebu Said el-Hudrija prenose da je Božiji Poslanik, s.a.v.a., rekao: “Kada sam spavao, usnuo sam nekoliko ljudi nosili su košulje, koje su kod nekih dosezale do prsa, neke su bile kraće od toga, a onda sam vidio Omera ibn Hattaba čija košulja se vukla za

njim.” Oni su kazali: “Kako to tumačiš Božiji Poslaniče?” On reče: “Pobožnost.” Ako je tumačenje rečenog sna bilo “pobožnost”, onda je Omer ibn Hattab bolji nego bilo ko, jer košulja drugih je jedva dosezala do prsa i njihova vjera nije prelazila njihova srca. Omerova košulja se vukla po zemlji što znači da je on bio ispunjen vjerom od glave do pete. Pa gdje je tu onda Ebu Bekr čija je vjera veća od vjere cijelog ummeta?

Slično ovome, Buhari prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o znanju” u “Poglavlju o odlikama ashaba”, dok Muslim prenosi isto to u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera”, prenosi se od Ibn Omera da je rekao: “Čuo sam Poslanika Božijeg da kaže: ‘Dok sam spavao, dat mi je krčag s mljekom iz kojeg sam pio dok nisam primjetio da mi ono curi kroz nokte, dao sam onda ostatak Omer ibn Hattabu.’ Ljudi su upitali: ‘Kako to tumačiš Božiji Poslaniče?‘ On reče: ‘Znanje.’”

A ja kažem: Da li su oni koji znaju jednaki onima koji ne znaju? Ako je Omer ibn Hattab bio superiorniji u odnosu na cijeli ummet u vjeri (pobožnosti) ispada sada da je bio superiorniji u odnosu na cijeli ummet i u znanju poslije Božijeg Poslanika. No ostaje još jedna važna osoba za koju se svi ljudi bore da priskrbe ili da je prikažu sebi u korist i koju naročito vole Allah i Njegov Poslanik to je snaga ili hrabrost. Ostalo je dakle za prenosioce ovakvih hadisa da svoje inovatorske sposobnosti iskažu i na ovom polju kada je u pitanju Omer.

Buhari prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o odlikama ashaba Poslanikovih” u “Poglavlju o Poslanikovim riječima: ‘Kada bih sebi uzeo iskrenog prijatelja’”, i Muslim prenosi u svom Sahihu u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera”, od Ebu Hurejre da je rekao: “Čuo sam Poslanika, s.a.v.a., da kaže: ‘Dok sam spavao, vidio sam sebe pored bunara, a na njemu vedro. Ja sam pio iz njega koliko je to Allah htio, onda je vedro uzeo iz mojih ruku Ebu Kuhafe (tj. Ebu Bekr) i povukao jedno ili dva vedra i bila je vidljiva slabost u njegovom teglenju. Neka mu Allah oprosti za njegovu slabost. Tada je vedro dopalo šaka jednog vrlo krupnog i ja nisam nikada vidio tako nekog snažnog. On je toliko povlačio vode da su se svi ljudi napojili i plus njihove deve, da su klonule dole.’”

Ako je pobožnost srž vjere, spoznaje i blizine Allaha, neka je sva slava Njemu, onda ju je Omer dosegnuo i osvojio kada je pio iza njega (tj. Poslanika). Kada je u pitanju odjeća ljudima nije mogla zapasti ništa osim što je dosezalo do njihovih prsa, dok je ostatak njihovog tijela bio go.

Znanje je, također, bilo koncentrisano na Omera, on nije ostavio ništa za ostale ljude, i zbog milosti Poslanikove prema njemu, on je sam popio sve što je ostalo iza Poslanika. Pri tome nije mislio čak ni na svoga druga Ebu Bekra (nema sumnje to je upravo ono znanje koje je Omer eksploatisao u mjenjanju Božijih propisa nakon smrti Poslanika, s.a.v.a. Njegov idžtihad je proizvod tog njegovog znanja.)

Snaga i hrabrost su također karakteristike Omera ibn Hattaba nakon slabosti koju je ispoljio njegov drug Ebu Bekr, i ovo je korektno, zar mu doista Ebu Bekr nije govorio: “Ja sam ti rekao da si ti snažniji u ovoj stvari nego ja, ali si me ti osvojio.”

Neka Allah oprosti Ebu Bekru na njegovoj slabosti i njegovom pristupanju hilafetu. Omerovi simpatizeri iz Benu Umejje i Benu Adija nisu imali takvu korist u ratnom plijenu kao što su do doživjeli u vrijeme Omera.

Sve su ovo bile odlike Omerove od ovog svijeta, ali mu je svakako trebalo osigurati slične odlike za onaj svijet i to bolje nego što se garantira za njegovog druga Ebu Bekra.

U “Knjizi o početku stvaranja” u “Poglavlju o opisu Dženneta i o tome da je on već stvoren”, Buhari prenosi u svom Sahihu hadis kao i Muslim u svojoj zbirci u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera”, preko Ebu Hurejere koji je rekao: “Mi smo bili s Allahovim Poslanikom kada je on rekao: ‘Kada sam spavao vidio sam sebe u Džennetu i tamo je bila jednu hanuma koja uzima abdest pored dvorca. Upitao sam: ‘Kome pripada ovaj

dvorac?’ Bi mi rečeno: ‘Omer ibn Hattabu’ Pojavi se u njemu zavidnost i ja se brzo vratih. Omer je zaplakao i rekao: ‘Zar bih ja mogao biti zavidan tebi o Božiji Poslaniče?’”

Dragi čitaoče, ja mislim da već uviđaš sistematičnost u ovim izmišljotinama. Ja sam potcrtao u svakoj od njih jedan izraz koji je zajednički svih hadisima koji se tiču Omerovih vrlina u riječima Božijeg Poslanika, a to je: “Dok sam spavao.” Naći ćete to u gotovo svakom rivajetu. “Dok sam spavao vidim ljude pred sobom...” “Dok sam spavao dat mi je krčag mlijeka...” “Dok sam spavao vidio sam sebe pored bunara...” Možda je prenosilac ovakvih hadisa uobičavao da mnogo spava ili je bio stalno u konfuznom stanju s memorijom pa je naizmišljao sve ovo i pripisao Božijem Poslaniku. Koliko mu je stvari pripisano dok je bio živ, a tek koliko kada je preselio i kada se ummet pocijepao i podijelio u stranke i frakcije gdje je svaka stranka bila zadovoljna s onim što ima.

Ostaje jedna stvar koju su historičari pa čak i oni Omerovi pomagači i simpatizeri zabilježili, to je karakter koji je odlikovao Omera nad drugima: njegova srditost, grubost, sirovost i strogost prema ljudima. A ljudi ne vole one koji imaju takvu ćud. Allah kaže: “A da si osoran i grub, razbjegli bi se iz tvoje blizine.” (3:159)

Oni koji su bili fascinirani Omerom okrenuli su njegove greške i ispade u njegove vrline i odlike. Oni su pribjegli izmišljanju hadisa na krajnje primitivan i glup način koristeći pri tome kao sredstvo Resulullaha, s.a.v.a., iako Allah svjedoči da on nije bio osoran i grub, već je bio najljepše ćudi, “ti si blag i samilostan prema vjernicima i milost za sve svjetove.”

Poslušajmo ove gluposti koje oni donose o njemu: “U Knjizi o početku stvaranja” u “Poglavlju o opisu šejtanu i njegovih vojski”, Buhari prenosi hadise u svom Sahihu koje preneso i Muslim u “Knjizi o odlikama ashaba” u “Poglavlju o odlikama Omera”, od Sad ibn Vekasa koji je rekao: “Omer je tražio dozvolu da posjeti Allahova Poslanika dok je on (Poslanik) razgovarao sa nekim Kurejševićkim ženama. One su ga bile opkolile i bučno diskotovale s njim. Kada je zatražio dozvolu Omer, one su odjednom navukle svoje hidžabe na sebe. Poslanik mu je dozvolio da uđe pri čemu se nasmijao. Omer mu reče: ‘Da li ti je Allah uzrokovao da se smiješ?’ On odgovori: ‘Iznenadio sam se gledajući ove oko mene. Kada su čule tvoj glas zgrabile su svoje hidžabe.’ Omer reče: ‘Ali je priličnije da se tebe boje o Allahov Poslaniče.’ Tada on (Omer) reče: ‘O neprijatelji samih sebe, zar se bojite mene a ne Allahova Poslanika, s.a.v.a.?’ One odgovoriše: ‘Da, ti si grublji i oštriji od Božijeg Poslanika.’ Božiji Poslanik reče: ‘Tako mi onog u čijoj je ruci moja duša, šejtan se nikada neće susresti s tobom na nekom putu, a da tebe ne zaobiđe.’”

Jadne su odista riječi koje izlaze iz njihovih usta. Oni ne izgovaraju ništa do laži. Pogledajte u kontradiktornu prirodu predaje u kojoj su se žene plaše Omera, a ne Poslanika, s.a.v.a. One su dizale svoje glasove iznad njegova glasa, ne respektujući ga i ne noseći svoje hidžabe kako treba pred njim. U jednom trenu, čuvši Omerov glas one se stišavaju i brzo stavljaju svoje hidžabe. Ja se ne mogu načuditi ovim glupostima, malo im je bilo što su inovirali onolike hadise i sada tvrde da je Božiji Poslanik grub, oštar, osoran samo zato što je Omer još grublji i oštriji. Ako su grubosti i oštrina vrline onda je Omer superiorniji od Božijeg Poslanika, a ako su to pak mahane, kako ih onda Muslim i Buhari i uopće muslimani mogu prihvatiti, kao sastavni dio hadisa?

Oni se nisu zadovoljili sa svim ovim, pa su tako, dozvolili šejtanu da se igra pred Božijim Poslanikom ne plašeći ga se. Nema sumnje da je šejtan bio taj koji je inicirao žene da skinu pokrivače pred Božijim Poslanikom, s.a.v.a., i da bučno s njim diskutuju. Šejtan je, međutim, pobjegao iz Poslanikove kuće čim je u nju ušao Omer.

Da li primjećujete, o razumni muslimani, kako oni vrednuju Poslanika, s.a.v.a.? Šta oni govore, da li svjesno ili nesevjesno? Ispada tako da je Omer bolji nego Vjerovjesnik Božiji. To je upravo ono što se događa danas. Kada govore o Poslaniku nabrajaju njegove navodne greške, pravdaju ih tako što je i Bog korigovao njegove greške. Oni, također, tvrde da je u

Kur'anu objavljeno nekoliko ajeta kao potpora Omerovom mišljenju kada je on ukazivao na Poslanikove greške. Kao dokaz oni citiraju suru Abese, navode slučaj s palmama, slučaj s zarobljenicima s Bedra i druge slučajeve. Ako im, međutim, kažeš da je Omer pogriješio u dokidanju sljedovanja (zekjata) onima čija srca treba pridobiti ili da je pogriješio pri zabrani dva mut'aa ili u davanju privilegija pri podjeli određenog sljedovanja, naći ćete ih bjesnim i vidjeti kako im oci crvene. Optužit će vas za otpadništvo iz vjere. Reci će vam: "Ko si ti da možeš kritikovati našeg vođu Omera "Faruka" - onoga koj je razdvojio istinu od neistine. Nećete naći drugog izlaza osim da ih napustite. Nećete moći razgovarati sa njima ponovo izuzev ako hoćete da sebe izložite neugodnostima i opasnosti.

Buharija prekraja hadis da bi sačuvao obraz Omera ibn Hattaba

Ako istraživač pokuša da prostudira Buhariju, neće razumjeti mnoge hadise u njoj. Neki se pojavaljuju nedostatni ili prekinuti. Ili on donosi hadis s istim lancem prenosilaca, ali u svakoj prilici citira drugačije izraze u različitim poglavljima. A sve je ovo, uglavnom, zbog njegove intenzivne ljubavi prema Omeru ibn Hattabu. Možda je to ono što je privuklo ehli sunnet prema Buhariji te da mu daruju prednost u odnosu na sve druge knjige, mada je Muslimova zbrika tačnija i pedantnije podjeljena u poglavlja. Zahvaljujući ovome i činjenici da je umanjio i devalvirao dignitet Alija ibn Ebi Taliba, Buharija je zabranio tretman najpouzdanije knjige nakon Allahove knjige. Buharija je radeći pod naponom predrasuda prekidao i skraćivao hadise ukoliko su oni išli na uštrb lika i djela Omera ibn Hattaba. On je koristio isti metod kada je trebao spojiti vrline i odlike Ali ibn Taliba. Navešćemo samo nekoliko primjera za sada.

Neki primjeri prekršaja hadisa koji sadrže istinu o Omeru ibn Hattabu

1. U knjizi o mensturaciji "Poglavlje o tejemmumu", Muslim u svom Sahihu izvješćuje: "Došao je čovjek Omeru i rekao: 'Postao sam džunub i ne mogu naći vode.' Omer reče: 'Ne klanjaj.' Na što mu Ammar reče: 'Ne sjećaš li se vođo pravovjernih da smo ja i ti bili u boju i postali smo džunubi i nismo mogli naći vode? Što se tiče tebe ti nisi obavio namaz, a ja sam se povaljao u prašini i klanjao nakon toga, pa je Resulullah , s.a.v.a., rekao: 'Bilo bi ti dovoljno da si udario dlanovima po prašini, potom otresao prašinu i potom potrao svoje ruke sa njima.'' Omer je odgovorio: 'Boj se Allaha o Ammare!' Amar reče: 'Ako ti tako želiš, ja necu više nikada spomenuti ovaj događaj.'"

Ovaj hadis je prenio Davud u svom Sunenu, Ahmed ibn Hanbel u Musnedu, Nesa'i u svom Sunenu i Bejheki i Ibn Madže također.

Buharia skriva istinu pri prenošenju ovog hadisa. Da bi zaštitio status Omera, on je iskrivio hadis da ljudi ne bi doznali za halifino nezananje u pogledu šeriatskih propisa. Evo tog hadisa u Buharijinoj verziji. U "Knjizi o tejemummu" u "Poglavlju o onome ko uzme tejemumm, da li on može udariti svojim dlanovima (po prašini)", Buhari prenosi u svom Sahihu: "Čovjek je došao Omeru ibn Hattabu i rekao: 'Ja sam nečist (džunub) i nisam našao vodu.' Ammar ibn Jasir je rekao Omeru ibn Hattabu: 'Ne sjećaš li se kada smo bili na ratnom putovanju ti i ja...'"

Tekst je kao što ćete primjetiti editovan od strane Buharije. Omer je rekao: 'Ne klanjaj!' Međutim, ovo je u Buhariji izostavljeno, jer bi to ugrozilo Omerovu veličinu. Nema sumnje da je Buharija uređivao Omerove formulacije koje su izgovorene još za života Božijeg Poslanika, a koje su u neslaganju sa Kur'anom i sunnetom. Buharija, također, nije želio prenjeti ljudima da je Omer zadržao ovo mišljenje čak za vrijeme svog hilafeta. On je, međutim, ovako širio njegovo mišljenje među muslimanima. Ibni Hadžer u komentaru

Buharije je kazao: "Ovo je poznato Omerovo mišljenje." Dokaz da je Buharija snažno podržavao Omerovo mišljenje je Amarovo obraćanje njemu: "Ako ti ne želiš ja ga više neću spominjati." Zato čitoče čitaj i čudi se!

2. El-Hakim Nejšaburi u svom Mustedraku u svez. 2., str. 514., prenosi hadis kojeg je Zehebi prenio autentično u svom "Talhisu". Prenosi se od Enes ibn Malika da je Omer ibn Hattab sa mimbera učio Allahove riječi: "Mi smo odgajali žitarice, grožđe, travu, masline, hurme, a povrće i voće i "el-ab"? On reče: "Mi znamo sve ovo, ali šta je "el-ab". Slijedite ono što je Njegovom uputom učinjeno jasnim u Njegovoj knjizi i postupanje po tome, a što se tiče onoga što ne znate jedite to u ime vašeg Gospodara."

Ova predaju prenosi većina kometatora pri komentari sure "Abase". Među njima su Sujuti u Durul Mensur, Zamahšeri u "Keššafu", Ibn Kasir u svom Tefsiru, također i Razi u svom Tefsiru, kao i Hazan u svom Tefsiru.

Međutim, Buharia, po svom dobrom običaju izbrisao je taj hadis i nikada ga nije spomenuo da ne bi ljudi spoznali Omerovo neznanje u pogledu značenja riječi "el-ab". Umjesto toga on je prenio hadis na sljedeći način.

Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o čvrstom držanju za Kur'an i sunnet" u "Poglavlju o tome šta je ogavno u stalnom zapitkivanju i opterećivanju sebe s onim što te ne zanima i riječi Najuzvišenijeg: 'Ne pitajte o stvarima koje će vas ako vam se kažu stvoriti neugodnost.'", od Enes ibn Malika se prenosi da su oni bili s Omerom i da je on kazao: "Nama je zabranjeno da se preopterećujemo!" Eto, kako Buharia prenosi i tretira svaki hadis koji bi išao na kompromitaciju Omerovog lika. Kako neko može sada doći do istine na osnovu prosječnog hadisa. Hadis je skraćen zato jer, skriva Omerovo neznanje značenja riječi "el-ab" pa se jedinstveno tvrdi: "Nama je zabranjeno da se preopterećujemo?"

3. Ibni Madže u svom Sunnenu, svez. 2, str. 227.; Hakim u svez. 2., str. 59., u svom Mustadraku; Ebu Davud u svez. 2., str. 402., u svom Sunnenu; Ibni Hadžer u Fethul-Bari i drugi prenosioci prenosi od Ibn Abasa da je kazao: "Luda žena koja je počinila blud dovedena je Omeru. On se konsultovao s ljudima u vezi s njom i potom naredio da se ona kamenuje. Ali ibn Talib je prošao kraj njih i pitao: "Šta je s njom?" Oni su odgovorili: "Ona je žena iz tog i tog plemena i izvršila je blud i Omer je zapovjedio da bude kamenovana?" On reče vratite je nazad!" Potom je on otišao do Omera i kazao mu: "Da li ti znaš da je pero dignuto s lude osobe od onog momenta kada je ona prestala biti zdrava, od spavača dok spava, i od djeteta dok ne dostigen punoljetnost?" Omer ju je oslobodio i rekao: "Da ne bi Alija Omer bi propao."[1]

No, Buhari je bio uznemiren s ovom predajom, jer kako bi on mogao informisati ljude o halifinom neznanju propisa vezano za kažnjavanje definisanom u Allahovoj knjizi, propisu kojeg je i Allahov Poslanik objasnio? Kako neko može preuzeti položaj halife ako je na ovakom stepenu (ne)znanja? Kako bi mogao Buhari prenijeti predaju u kojoj je sadržana pohvala na racun h. Alija koji ih je podučio onome što nisu znali? I još gore, kako bi on mogao priznati Omerovo vlastitio priznanje: "Da ne bi Alija Omer bi bio uništen!"

No, pogledajmo još kako Buhari prekraja hadise. Buhari u svom Sahihu u "Knjizi o nevjernicima i otpadinicima protiv kojih se rat vodi" u "Poglavlju o tome da ludak muško ili žensko ne treba biti kamenovano", prenosi bez spominjanja bilo kakvog lanca prenosilaca: "Ali je rekao Omeru zar ne znaš da su pera dignuta s ludih osoba kad polude sve dok ne ozdrave, od djeteta sve do njegova pnoljetstva i spavajućeg dok se ne probudi?"

Ovo je živi primjer Buharijevog trertiranja hadisa, kako on skraćuje hadis ako se u njemu kompromituje Omer. On također redukuje hadis ako treba spomenuti Alijeve vrline koje su nepobitne.

[1] Ibn Džerzi u svom Tezkira, str. 75.

4. U “Knjizi o kaznama” u “Poglavlju o onome ko se napije” Muslim prenosi u svom Sahihu od Enesa ibn Malika koji izvješćuje da je čovjek koji je pio alkohol doveden pred Poslanika, s.a.v.a. Naredio je da se taj čovjek išiba s dva palmina pruta, sa 40 batina. Enes je kazao: “Ebu Bekr je činio tako kada je Omer postao halifa. On se posavjetovao s ljudima i Abdurahman ibn Avf je rekao: ‘Najmanja kazna je 80 batina.’, i Omer je postupio tako.”

Buhari, po svojoj uobičajnoj praksi ne želi razotkriti Omerova nepoznavanja propisa o kazni i kako je on tražio savjet ljudi o običnom propisu koji je Božiji Poslanik primjenjivao i što je Ebu Bekr također nakon njega činio.

Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o kaznama” u “Poglavalju o tome šta je preneseno u vezi bičevanja onoga ko se opije”, prenosi preko Enes ibn Malika da je Božiji Poslanik naredio kažnjavanje svakog oponiranja, bičevanjem sa po 40 udaraca.

5. Hadiski učenjaci i historičari su zabilježili bolest i smrt, tako da nikada ne skrenu poslje toga. Ovaj događaj je bio poznat kao “tragični utorak”. Omer ibn Hattab se suprostavio tome riječima da Božiji Poslanik halucinira. Bože oprosti!

Buhari u svom Sahihu u “Knjizi o džihadu” u “Poglavlju o posredovanju koje je trebalo biti poduzeto prema zimijama (pripadnicima prijašnjih objava pod muslimamskim proretkoratom) i kako postupati s njima”, u “Knjizi o nasljedstvu” u “Poglavlju od onoga koji nema ništa da nasljedi”, prenosi se od Ibn Abasa da je kazao: “Utorak! Kakav utorak!” Toliko je plakao dok pjesak ispred njega nije postao natopljen od njegovih suza. On je rekao: “U utorak se bolest Poslanikova pogoršala i on je rekao: ‘Donesite mi pismo da vama izdiktiram nešto nakon čega se nikada više nećete zalutati.’ Oni su raspravljali međusobno u Poslanikovu prisustvu pa su rekli: ‘Allahov Poslanik halucinira.’ On je rekao: ‘Ostavite me nasamo! Ja sam bolji od onoga šta mi vi pripisujete’

On je oporučio tri stvari na svojoj samrti:

1. Uklanjanje svih mušrika s arabskog poluotoka,

2. Darivanje delegaca kao što je on darivao,

3. Zaboravio sam treću stvar.”

Da! Ovo je doista “tragedija ” u kojoj je Omer odigrao herojsku ulogu. On je oponirao Božijem Poslaniku, s.a.v.a., sprječavajući ga da zabilježi to što je htio, koristeći pritom ružan riječnik koji je u konkurenciji s Allahovom Knjigom (tj. rekavši da on halucinira). Buhari i Muslim su prenijeli spomenuti hadis u svom tekstu baš u orginalnoj formi i s inkrimisanom riječu “halucinira” i nisu je ni izmjenili sve dotle dok nisu spomenuli Omerovo ime, jer onako ogavne riječ ne može naškoditi njegovom autoritetu.

Međutim, kada dođu u poziciju da prenesu predaju u kojoj moraju prenijeti izvorno Omerove riječi koji umanjuju njihov halifatski kredibilitet, to postaje problematično za Muslima i Buhariju. Oni tada izbjegavaju da iznesu istinu koja se tiče njegovog suprostavljanja i oponiranja Poslaniku u mnogim stvarima za vrijeme Poslanikova, s.a.v.a., života. Buhari i Muslim su dobro znali da bi takvo iznošenje istine o halifi moglo uzrokovati pad raspoloženja kod muslimana općenito prema Omeru, pa su stoga pribjegli preuređenju predaja o njemu. Oni su tako izmjenili riječ “halucinira” sa “obuzet bolom” da bi tako izbjegli njegovo ružno izražavanje. Evo kako su spomenuti incident prenijeli Buharija i Musilm.

Preko Ibn Abasa se prenosi da je kazao: “Kada se smrt primakla Allahovu Poslaniku, s.a.v.a., bili su u kući Poslanikovoj neki ljudi među njima i Omer ibn Hattab. Poslanik je rekao: ‘Doneste mi papir da vam mogu zapisati nešto poslije čega nikada nećete zalutati.’ Omer je kazao: ‘Poslanik je obuzet boleśću, vi imate Kur'an knjigu Allahovu i to nam je dovoljno.’ Ljudi su se u kući uskomešali raspravljajući. Među njima je bilo i onih koji su rekli: ‘Donesite to (papir) da bi nam Poslanik izdiktirao pismo zahvaljujući kojem nikada ne bismo zalutali.’ Bilo je tu i onih koji su rekli ono što je Omer rekao. Kada se prazna diskusija intenzivirala u

prisustvu Poslanika, s.a.v.a., , on im je rekao: ‘Odlazite!’ Abdullah ibn Mesud je rekao: I Ibn Abbas bi kazao: ‘Uistinu se dogodila tragedija svih tragedija u onome što se dogodilo između Allahova Poslanika koji je želio da im zapiše oporuku i njihovo odbijanje i svađa.’”[1]

Možda je Muslim preuzeo predaju od svog učitelja Buharije. Mi kažemo Buhariji: Nema veze koliko si preoblikova riječi i nema veze koliko si trudio da sakriješ istinu, ono što si prenio je dovoljan dokaz protiv tebe i tvoga vođe Omera. Jer, riječ “halucinirati” je dokaz protiv tebe i tvoga vođe Omera. Jer riječ “halucinirati” i njeno problikavanje u “oduzimanje bolom” vodi istom zaključku. Pa one koje istražuju čak i danas mogu čuti izraz: “Jadnik! Bio obuzet groznicom dok nije počeo halucinirati.”

Naročito ako dodamo njegove riječi: “Vi imate Kur'an Knjigu Božiju i to nam je dovoljno!” Ovo znači da je ovisnost o Resulullahu završena i njegovo postojanje je isto kao i njegovo nepostojanje.

Mi smo uvjereni da bi svaki čovjek nakon što bi dobro, bez predrasuda, proučio ovaj hadis pažljivo, postao bijesan prema Omeru koji je spriječio zajednicu da dođe do upute zbog čega je ona odmah zastranila.

Zašto bi se mi bojali govoriti istinu sve dok je ona radi odbrane Resulullaha, a sljedbeno tome i Kur'ana i cjelokupnog islamskog učenja? “Zato se, kada budete sudili, ne bojte ljudi, već se bojte Mene, i ne zamjenjujte riječi Moje za nešto što malo vrijedi!” (5:44)

Zašto tako onda čine neki učenjaci, čak i u ovom dobu znanja i prosvjećenosti, pokušavajući da prekriju istinu izmišljanjem i inoviranjem takvih tumačenja koja nemaju nikakve razumske ni druge potpore.

Ovo je ono u što se učenjak Muhammed Fuad Abdul Baki zaklinje u svom komentaru u knjizi “El-lu'lu vel Mardžun fi ma ittifaka alejhi el-sejhan”, kada spominje hadis o “tragediji utorka.”[2]

On je komentirajući rečeni incident napisao: Pera, tinte, tintare, ili je mislio za papir da je to nešto na što bi se moglo zabilježiti, naprimjer papir ili plećka od životinje. Izgleda da je pismo koje je on htio izdiktirati bilo u vezi naimenovanja Ebu Bekra za halifu. Međutim kada su oni stupili u raspravu i prepirku da je galama toliko eskalirala, on je izmjenio svoje mišljenje, ostajući na tome da ga izabere za imama koji će predvoditi namaz. (Pa je krenuo s objašenjavanjem riječi “halucininacija”)

Pa kaže: “Halucinirati” Ibn Batal tumači kao pasti u konfuziju, a Ibnul-Tin tvrdi da je to stanje delirija, ludosti, pomahnitalosti. Ali, to ne odgovara njegovom viskom statusu. Možda to znači da vas Božiji Poslanik ostavlja, iz riječi “el-hadžer” koja je suprotna riječi “spoj” kako je to Božanski nadahnuto u njemu. Zbog toga je on kazao u “Najvećem ashabu” da je Ibn Asir kazao: “Ta tvrdnja je u upitnom smislu i elif nagalašava upitan smisao bez upitne forme. Tako rečenica znači: ‘Da li je njegov govor postao luđački zbog njegove bolesti?’

Ovo je najbolje što može biti rečeno o tome. Izraz ne treba da bude u formi izreke. Ako je to tako onda će se izraz ticati ili pokvarenosti ili haluciniranja. Onaj koji je izgovorio te riječi bio je Omer, zato se ne može zamisiti da je on mislio na to značenje.”

Mi u odgovoru tebi, o veliki učenajače, kažemo da tvoje pretpostavke nimalo ne služe istini. Za nas je dovoljno da si priznao, da je onaj koji izgovorio te riječi bio Omer. A ko te je informisao da je Resulullah htio da piše o hilafetu Ebu Bekra?

Da li bi Omer išao protiv ovoga? On je bio taj koji je izgradio stubove Ebu Bekrovog hilafeta i on je taj koj je tjerao ljude grubo i silovito da mu izraze svoju privrženost i tako da je čak

---

[1] Sahih Buhari, “Knjiga o bolesti”, “Poglavlje o govoru bolesnog: ‘Odlazite od mene!’”; Sahih Muslim, “Knjiga o nasljeđu”, “Knjiga o odbijanju oporuke”, svez. 5., str. 76.

[2] El lu'lu vel Mardžun, o onome o čemu su dva šejha saglasna, svez. 2., str. 166.

prijetio da će zapaliti kuću Fatime-Zehre. Ima li iko više pored tebe o veliki, časni učenjače, koji bi ishodio takvo pojašnjenje?

Ono što je poznato i za one prošle i sadašnje učenjake je da je Ali ibn Ali Talib bio planiran od strane Božijeg Poslanika za halifu, čak i da ne priznaju njegovu deklaraciju za to. Dovoljno vam je da primjetite šta Buhari prenosi u svom Sahihu u "Knjizi o oporuci" u svez. 3., str. 186., on kaže: "Oni su spominjali pred Aišom da je Ali bio (predviđen) za hilafet oporukom. Ona je upitala: "Kada ga je izabrao za svog nasljednika, ja sam ga podržavala na mojim prsima i on je tražio lavor. Ja sam ga položila na moje krilo, a nisam ni znala da je on već preslio. Pa kada ga je onda izabrao?"

Buhari prenosi ovaj hadis u kome je Aiša poriče njegovo pravo na nasljedstvo, i to je ono što godi Buhariji. Mi kažemo da su oni koji su spomenuli Aiši da je Allahov Poslanik izabrao Alija bili isitnoljubivi. Aiša nije ni odbila takvu mogućnost, već je postavila pitanje kao neko ko se pravi da ne zna: "Kada je izabran?"

Mi odgovaramo da je izabran u prisustvu uglednih ashaba i u njenom odsutvu. Nema sumnje da su ti ashabi rekli njoj kada je on izabran, ali vladajući autoriteti su to zabranili spominjati, isto kao što su zabranili spominjanje treće Poslanikove oporuke ili su je zaboravili.

Politički motivi su razlog zašto je istina ugušena, čak je i Omer sam ispričao da je on spriječio Poslanika u iznošenju završne oporuke jer je znao da se ono isključivo tiče hilafeta i Alija ibn Taliba.

Ibn Ebi Hadid je prenio dijalog koji se odigrao između Omera i Ibn Abasa u kojem je Omer kroz pitanje rekao Ibn Abasu: "Ima li išta u Alijevoj duši za hilafet?" Ibn Abas je kazao: "Da." Omer je na to rekao: "Poslanik je želio u toku svoje bolesti da jasno spomene njegovo ime, ali sam ga ja spriječio u tome iz ljubavi i brige za islam."[1]

Zašto o veliki učenjače trčiš izvan realnosti? Umjesto izlaganja i otrivanja istine poslije perioda tlačenja od strane Benu Umeja i Benu Abasija, ti ovdje još uvećavaš nepravdu prekrivajući i skrivajući istinu i tako spriječavaš i onemogućuješ druge da dođu do nje. Ako je to što kazao bilo u dobroj namjeri, ja tada molim Allaha da te uputi i ispravi tvoje shvaćanje.

6. Buhari je, također, učinio mnogo šta na izmjeni, korekciji, redukovanju, preoblikovanju, mješanja tekstova Poslanikovih hadisa da bi zaštito lik Ebu Bekra i Omera od kompromitacije, i da bi spiječio druge da stignu do istine.

Tako nalazimo Buhariju da čuveni historiski događaj pri kojem je Božiji Poslanik visoko uzdigao h. Alija, u potpunosti isključuje iz svoje zbirke, jer je bio svestan da to ide na uštrb Ebu Bekra.

Učenjaci ehli sunneta poput Tirmizija u svom Sahihu, Hakim u Mustadraku, Ahemed ibn Hanbel u svom Musnedu, Imam Nesa'i u svom Hasa'is, Taberi u svom Tefsiru, Džemaludin Sujuti u Darul Manthur, Ibn Asir u svojoj Historiji i Kenzul-ummal i Zamahšeri u Kaššafu i brojni drugi učenajci su izvjestili u svojim Sahihima i Musnedima sljedeće:

"Božiji Poslanik je poslao Ebu Bekra i naredio mu da prenese objavljenje riječi: "Allah i Njegov Poslanik se odriču... i nakon ove godine, nijednom mušriku neće biti dozvoljeno da obavlja hadž ili obilazi kjabu razodjeven (go)." Onda je umjesto njega poslao h. Alija i neredio mu da on obznani te riječi. Ebu Bekr se vratio Poslaniku i rekao: "O Allahov Poslaniče je li nešto objavljeno u pogledu mene?" On reče: "Ne! Ali mi je Džibril došao i rekao: 'Niko to neće činiti osim ti ili čovjek u srodstvu s tobom, tj. Ali.'"

Buhari je kao i obično prenio hadis u skraćenoj formi. On izvještava u "Knjizi o tumačenju Kur'ana" u "Poglavlju naslovljenom: 'Tako idite po zemlji još četiri mjeseca", Humejd ibn

---

[1] Šarh Nahdžul Belaga, Ibn Ebi Hadid, svez. 12., str. 21. Ibn Ebi Hadid je spomenuo da je dijalog prenesen od Ahmeda ibn Taliba, autora knjige o historiji Bagdada, u njegovom Musnedu.

Abdurahman me obavjestio da Ebu Hurejre rekao: “Ebu Bekr me je poslao na dan hadža sa proglasima na dan Kur'ban bajrama da objavim na Mini da mušrici od ove godine ne mogu vršiti hadž niti kružiti oko Kjabe razgolićeni, Humejd ibn Abdurahman je rekao: “Tada je Allahov Poslanik pratio to sa Ali bin Talibom i naredio mu da obznani ajete o “bera'atu”, tj. odricanju od mušrika. Ebu Hurejre je kazao: “Ali je uzvikivao s nama na dan bajrama za ljude na Mini “bera'a” (odricanje), da nijedan mušrik poslije ove godine neće moći obaviti hadž niti kružiti oko Kjabe go.”[1]

Vidi, o čitaoče kako se iskrivljuju hadisi i istina o događajima radi usklađivanja sa sektaškim skupinama? Ima li ikakve sličnosti između onoga što je prenio Buhari i onoga što su prenijeli drugi hadiski stručnjaci i komentatori iz ehli sunneta.

Buhari prenosi da je Ebu Bekr onaj koji je poslao Ebu Hurejru i druge telale da oglašavaju na Mini da nijedan mušrik od ove godine neće moći učestvovati u hadžiskim procesijama razgolićen. Potom dolazi predaja od Humejda ibn Abdurahmana da je Poslanik, s.a.v.a., slijedio Ali ibn Ebi Taliba i naredio mu da oglašava ajete o odricanju od mušrika, potom još jednom dolazi govor Ebu Hurejre da je Ali učestvovao sa njima zajedno u oglašavanju “odricanju”.

Na ovaj način je Buhari negirao superiornost h. Alija gdje je on bio taj kojeg je Poslanika posredstvom Džibrila odabrao da obznani “bera'a” i posredstvom kojeg je od Allaha, dž.š., došla naredba da se ukloni Ebu Bekra iz toga: “Niko to neće učiniti već ti ili čovjek u srodstvu s tobom.” Bilo je preteško Buhariji da prenese Ebu Bekrovo uklanjanje iz ovog događaja Allahovom objavom i davanja prednosti Ali ibn Taliba nad njim. Ovo je nešto sa čime Buharija nije nikad bio zadovoljan, zato je on učinio to što je učinio iskrivljivajući i mješajući hadis s nečim drugim, baš kao što je to činio i sa drugim predajama.

Kako da tragalac za istinom ne bude svjestan ovog iskrivljavanja, prekrajanja, izdaju akademskih naučnih principa, naročito ako pročita izjavu Ebu Hurejre: “Ebu Bekr me poslao zajedno sa drugima da oglašavamo za vrijeme hadža na dan kurban-bajrama!” Je li to Ebu Berk bio u ulozi glavog zapovjednika čak i za vrijeme života Božijeg Poslanika. Kako je onaj koji je poslan da uradi nešto postao onaj koji druge šalje, i bira oglašivače među ashabima.

Obratite pažljivo na Buharijin stil kako pažljivo mjenja sve što se tiče Alija ibn Ebi Taliba koji je bio poslan od strane Poslanika da uradi zadatak za koji je jedino on bio kvalifikovan. Tako u Buharijinom aranžmanu h. Ali postaje samo jedan od oglašivača pored Ebu Hurejre i drugih ashaba, bez spominjanje uklanjanja Ebu Bekra i njegovog dolaska Poslanika, s.a.v.a., sa suzama (kako je to preneseno od nekih drugih prenosilaca). Kod njega nema ni spomena o Poslanikovim riječima: “Džibril mi je došao i naredio: ‘Niko neće učiniti ovo osim tebe i onoga ko je s tobom u srodstvu.’”

Iz ovog hadisa je jasno da je Poslanik, s.a.v.a., naznačio svoj naročiti respekt prema svom amidžiću. Nadalje, jasno je da se sve odvijalo prema onome što je Džibril dostavio naređenje Poslaniku i nakon ovoga nije ostalo nimalo prostora za slobodno tumačenje poput onog od Buharije da je to bilo lično mišljenje Muhammedovo, s.a.v.a., koji je bio poput drugih ljudi i koji je, prema njima, mogao da pogodi i da pogriješi. Bolje je bilo za Buharija da je kompletno odbacio ovaj hadis kao što je to uradio sa drugim hadisima.

Vi ćete ga vidjeti da u svom Sahihu u “Knjizi o ugovoru” u “Poglavlju o pomirenju”, gdje je Resulullah, s.a.v.a., rekao h. Aliju: “Ti si od mene i ja sam od tebe.”, u toku rasprave između Alija, Džafera i Zejda i kćerke Hamzine dok Ibn Madže, Tirmizi, Nesa'i, Imam Ahmed i autor Kenzul Umala prenosi da je Božiji Poslanik rekao: “Ali je od mene i ja sam od Alija, niko ne

[1] Sahih Buhari, svez. 5., str. 202., Knjiga o tumačenju Kur'ana, Sura el Bera'a (Tewbe).

može mene zastupati izuzev ja lično i Ali."[1] On je to rekao na oprosnom hadžu, ali je Buharija odbio da to prenese.

7. Ja dodajem ovome da je Imam Muslim izvjestio u svom Sahihu u "Knjizi o vjeri" u "Knjizi o dokazu da je ljubav prema Ensarijima i Aliju znak imana, i da je mržnja prema njima znak licemjerstva", Ali je rekao: "Tako mi Onoga Koji rascjepljuje zrno, Koji je stvorio dušu, postoji ugovor između Poslanika koji ne zna da piše i mene da me niko osim vjernika neće voljeti i da me niko osim munafika neće mrziti."

Hadiski učenjaci, autori Sunena su potvrdili govor Poslanika Aliju: "Niko te neće voljeti osim vjernika i niko te neće mrziti osim munafia." Ovo je preneseno od Tirmizija u njegovom *Zaha'iral-Akba*, Ibn Hadžera u *Lisanul-Mizan*. Buhari je, međutim, unatoč činjenici da su svi prenosioci u lancu pouzdani, da su ga prenjeli svi drugi sakupljači, uključujući i Muslima, odbio ga prenjeti, vjerovatno bojeći se da bi ono o munaficima moglo ticati i ugledne ashabe bliske Božijem Poslaniku.

U duhu ovog znaka, koji je pojašnjavan od onoga koji ništa nije govorio po svom hiru već posredstvom objave po kojem je nadahnut, hadis pokazuje veliku superiornost samog Alija naspram ostalih ljudi, jer posredstvom njega istina može biti potvrđena, a laž i licemjerstvo može biti obznanjeno. Jer on je najveći dokaz Allahov za ummet nakon smrti Njegova Poslanika kroz koji će biti iskušan. Licemjerstvo je unutarnja tvar koju niko ne zna do Onaj koji zna svaki pogled oka i ono što srce krije.

Niko to ne zna osim Onoga koji zna nevidjivo, jer Allah je, sva slava i hvala pripada Njemu, iz Svoje milosti i dobrote uspostavio znak za ovaj Ummet, pa će tako biti uništeni oni koji su uništeni nakon jasnih znakova koji su im došli, i oni koji su spašeni nakon jasnih znakova koji su im došli.

Ja bih ovdje istakao još neke primjere lukavštva i pritvorenosti Buharije u pogledu ovoga. Lično vjerujem da je Buharija zadobio počasno mjesto kod onih prošlih i ovih sadašnjih od ehli sunneta zbog toga što je uložio sve od sebe da hadisi koje je uvrstio u svoju zbirku ne budu u suprotnosti s mezhebom koji je on priglio i slijedio.

On je izvjestio u svom Sahihu u "Knjizi o poklonima, vrlinama i podsticanju udaljavanja" u "Poglavlju o davanju svoje žene, i žene muža", on je kazao: "Ubejdullah ibn Abdullah me obavjestio da je Aiša kazala: 'Kada se Božiji Poslanik, s.a.v.a., razbolio i kada mu se bolest pojačala on je zatražio dozvolu od svojih žena da bude njegovan u mojoj sobi. One su to dozvolile. On je izašao napolje oslonjen o dva čovjeka, jedva koračajući po zemlji. Bio je između Abbasa i drugog čovjeka.' Ubejdullah je rekao: 'Ja sam prenio ono što je Aiša rekla Ibn Abasu i on mi reče: 'Znaš li ko je drugi čovjek kojeg Aiša nije spomenula?' Rekoh: 'Ne.' On reče: 'To je bio Ali ibn Ebi Talib.'"

Ibn Sad je prenio ovaj hadis tačno kao što je gore prenesen u svom dijelu *Tabakat*, autentičnim lancem u svez. 2., str. 29. Slično tome autor djela *Sira el-Halabijja* i drugi autori u svojim Sunenima su precizno prenjeli da "Posigurno, Aiša nije bila sretna da čuje dobre stvari pripisane njemu (h.Aliju)."

Buhari je, međutim, ispustio ovu rečenicu kroz koju je postalo jasno da je Aiša mrzila Alija i da ona nije mogla spomenuti njegovo ime. Osim toga, u onome što je on prenio ima jasan i dovoljan dokaz za onoga ko je razborit i ko razumije efekte kombinatorike riječi. Da li može ostati skriveno za onoga ko čita historiju naročito izražena mržnja Aiše prema Aliju, vođi i

[1] Sunen Ibn Madže, svez. 1., str. 44.; Džami'ul Sahih, Tirmizi, svez. 5., str. 300.; Hasais Nesa'i, str.20.; Ibn Hanbel Musned, svez. 5., str. 30.; el-Havarizmi el Menakib, str. 79.; Ibnul Džerzi, Tazkirul-Havas, str. 36., Ibn Hadžer, Sava'ikul Muhrika, str. 120.

zaštitniku pravovjernih,[1] koja je išla dotle da je ona po prispjeću vijesti o njegovoj smrti iz zahvale Allahu na tome učinila sedždu? U svakom slučaju neka se Allah smiluje majci pravovjernih i neka joj oprosti makar zbog njenog muža. Mi ne tragamo za granicama Allahove milosti koja je sveobuhvatna. No više bismo željeli da se silni ratovi, raskoli nesloge i nesreće nisu dogodili, jer oni su uzrokovali naše cijepanje, razjedinjavanje, tako da se danas borimo s glađu, da smo postali objekat kolonijalizma i žrtve tiranije. Nema moći ni snage osim u Allaha!

Predaje koje unizuju autoritet Ehli-bejta a zadovoljavaju Buharijine kriterije

Krajnje je žalosno da je Imam Buhari izabrao svoj put tačno po obrascu škole halifa koja je uspostavljena od strane vladajuće garniture, i da su upravo Buharija i njemu slicnih udarili stubove jednog sistema koji je trebao da konsoliduje i propagira njihovu moć i njihov sistem mišljenja i da potvrdi vjerodostojnost hilafetske škole mišljenja, narocito u vrijeme halifa iz Ummajada i Abasija, koji su za uzvrat nudili sve osvosvjetske pogodnosti za sve učenjake koji bi se uključili u taj ciklus. Dvorski učenjaci bi se tako u cilju pomoci podrške halifama dali u natjecanje u izmišljanje i interpretaciju hadisa i predaja koji bi posvjedočili valjanost politike akutelnog režima. Sve ovo je činjeno da se pridobije zadovoljstvo i blagoslov vladara. Čineci tako oni su prodavali onaj za ovaj svijet, i ta trgovina im neće biti od koristi, na Dan suđenja oni će biti među gubitnicima.

Ljudi su ljudi i vrijeme je vrijeme, i vi vidite i danas isti metod i istu politku. Koliko mnogo je velikih učenjaka bilo stavljeno u kućni pritvor i ljudi nisu znali za njih, a koliko je mnogo "učenjaka" džahila duboko dobila priliku da se popne na mimbere da vazi hutbe, da predovodi skupne namaze, džume i da presuđuje muslimanima. Ovo je zbog toga što su oni stekli naklonost i bliskost aktuelnih vladajućih autoriteta.

Inače, recite mi tako vam Boga, kako je moguće objasniti Buharijinu odbojnost prema Ehli-bejtu (onima od kojih je Allah otklonio svaku nečistoću i očistio ih potpunim čišćenjem)?! Kako objasniti Buharijino neprijateljstvo prema pravovjernim Imamima, od kojih su neki od njih bili njegovi suvremenici?!

On nije prenio nista o njima osim izfabrikovanih stvari kojim nije cilj ništa drugo do devalirati visoki rejting i neprikosnovenu potvrđenu čistoću Ehli-bejta. Evo primjera za ovo:

Potom Buhari se okrenuo prema nasibijama (koji su mrzili Ehli-bejt) i haridžijama koji su vodili ratove protiv Ehli-bejta i ubijali ih. Vidjet ćete da on prenosi hadise od Muavije, Amr ibn Asa, Ebu Hurejre, Mervan ibn Hakima, Mukataba ibn Sulejman, koji je poznat kao prevarant, od Imama Ibn Hatana neprijatelje Imama Alija i Ehli-bejta, i pjesnika Hardžija i njegove govore u kojima bi recitovao hvalospjeve na račun Ibn Mudžema ubice h. Alija.

Buharija je uzimao kao valjane hadise od Haridžija, Murdžija, Mudžesima i nepoznatih osoba čije postojanje historija nije zabilježila. U svom Sahihu, k tomu još, on osim laži i izmišljotina već okarakterisanih ovdje, on donosi i neke glupe i neprihvatljive hadise. Primjer ovog je ono što je prenio u svom Sahihu u "Knjizi o braku" u "Poglavlju koje žene su zakonite, a koje nezakonite i Allahovim ajetima 'Vaše majke su vam nedozvoljene...' do kraja ajeta".

Na kraju poglavlja on je kazao o Allahovim riječima: "I dozvoljene su vam sve druge osim tih.", Ikrime je preko Ibn Abasa prenio: "Ako je čovjek počinio blud sa sestrom svoje žene, njegova žena mu nije zabranjena." Također je prenio od Jahja el-Kindija preko Sabija Džafera,

---

[1] Ibn Hadžer u Savaikul-Muhrika je prenio na str. 107.: "Dva beduina su raspravljala i potom došla kod Omera. On ih je poslao Aliju na suđenje. Jedan od njih je rekao: 'Hoće li na ovaj nikakav da nam presudi?' Na što ga je Omer zarobio i rekao mu: 'Teško tebi zar ti ne znaš ko je je ovo! Ovo je tvoj vođa i vođa svakog pravovjernog i onaj ko ga ne uzme za vođu nije vjernik.'"

da ako neko poželi jednog dječaćića i s njim bude imao spolni odnos, tada on ne može oženiti njegovu majku."

Komentator Buharije je ovo u fusnoti prokomentarisao: "Bolje bi bilo za učenjake da održe svoj nivo učenjaka i da se kane pisanja i govorenja ovako ružnih riječi."

Buhari je, također, izvjestio u svom Sahihu u "Knjizi komentar Kur'ana" u "Poglavlju o tome da su vaše žene vaše njive", preko Nafi koji je kazao: "Kada bi Ibn Omer čitao Kur'an on bi govorio dok ne bi završio tako sam mu otišao jednom a on je učio suru Bekare i stao je na tačci i rekao: 'Da li vi znate u vezi čega je ovo objavljeno?' Rekoh: 'Ne!' On reče: 'U vezi toga i toga...!' Pa je nastavio."

I od Nafi od Ibn Umera: "Pa prilazite svojim njivama kako hoćete", on je rekao: "On joj prilazi...", brisanjem prijedloga, tj. ustvari pridjeva koji označava čmar. Rečeno je: "Autor je izostavio ovo zbog svog gađenja, međutim, jasno je na šta se misli."[1]

Jednog dana bio sam na Univerzitetu Sorboni u Parizu i govorio sam o ahlaku Pejgamberovom, s.a.v.a., njegovom visokom karakteru o kojem Kur'an govori i da je Poslanik, s.a.v.a., bio poznat po svojim karaternim vrlinama čak i prije poziva za poslaničku misiju, zbog čega je još tada prozvan "iskreni i povjerljivi". Predavanje je trajalo oko pola sata. U toku predavanja ja sam pojasnio da Vjerovjesnik nikada nije inicirao rat, nikada kršio ljudska prava, niti je širio svoju vjeru silom kako mu to imputiraju orjentalisti.

U toku diskusije kojoj je prisutvovala i grupa predavača, inače doktora specijalizovanih za islam i muslimansku historiju od kojih su većina bili orjentalisti, ja sam u jednoj mjeri ispao pobjednik nad mojim protivnicima koji su izražavali određene sumnje. Međutim, jedan od njih arapski kršćanin, stariji čovjek (mislim da je libanac), prigovorio je na opasan, ali mudar način, i gotovo da je pretvorio moju gotovu pobjedu u sraman poraz.

Ovaj doktor je rekao na čistom arapskom jeziku da je ono što sam ja govorio u mom referatu puno pretjerivanja narocito ono o bezgriješnosti Poslanika, s.a.v.a., jer kako je istakao ni sami muslimani nemaju konsenzus oko toga.

On je tako spomenimo da su muslimani zabilježili mnoštvo slučajeva iz kojih se vidi da je on običan smrtnik koji je sklon pogreškama, u knjigama koje ovdje ne želi iznositi. Potom je rekao: "Što se tiče ratnih pohoda slušateljstvo se može obratiti historiji. Uistinu, dovoljno je pogledati historiju koja se tiče muslimanskih ratnih pohoda za vrijeme vjerovjesnika Muhammeda, a potom isti put pravovjernih halifa nastavljen poslije njegove smrti sve dok nisu stigli u Poiter, grad u zapadnoj Francuskoj. U svakoj bici ono su nametali svoju vjeru argumentom sile ili sabljom."

Slušatelji su prihvatili njegove riječi s aplauzom i podržali njegov govor. Ja sam pokušao sve da ih uvjerim da ono što je rekao kršćanski doktor nije tačno čak i ako je to zapisano tako u muslimanskim knjigama. Veliki smjeh, začinjen sprdnjom i ironijom odjekivao je salom.

Kršćanski doktor ubacio se još jednom tvrdeći da ono što je objavio nepotiče ni iz jedne upitne knjige nego iz muslimanskih Sahiha Buharije i Muslima. Ja sam pribjegao objašnjenju da su to knjige koje su validne samo kod ehli sunneta, ali im šije ne daju nikakav krediblitet, a da sam ja od šiija. On odgovori: "Mi ne marimo za stavove šiija koji se smatraju nevjernicima od većine muslimana. Sunniti muslimani su deset puta brojniji od šiija i oni ne obraćaju nikakvu pažnju na šiitska mišljenja." Pa je dodao: "Da ste vi muslimani mogli uvjeriti jedni druge u nepogriješivost Poslanika, s.a.v.a., mogli bi ste tada i nas uvjeriti." (Ovo je rekao ciničnim tonom).

---

[1] Sahihul Buhari, svez. 5., str. 160.

Potom se okrenuo prema meni i rekao: “A što se tiče besprijekornog morala i karaktera, ja te molim da uvjeriš slušateljstvo kako je moguće to da je Muhammed s pedest godina oženio Aišu sa samo 6 godina?”

Podrugljiv smijeh je ponovo prasnuo u sali i svi su digli vratove da vide moju reakciju. Ja sam pokušao sve da pojasnim da se brak kod arapa odvijao u druge dvije faze. Prva faza je bio ugovor i potvrda braka, i druga faza je zajednički život. Poslanik, s.a.v.a., je oženio Aišu kada joj je bilo 6 godina, ali nije spavao s njom dok nije dostigla 9 godina, jer kao što smo svi vidjeli mnoge ruske i rumunske gimnastičarke na TV ekranima nemaju ni 11 godina, a već imaju razvijeno tijelo.

Nema sumnje Vjerovjesnik nije sa njom krenuo u spolni život dok nije dosegla pubertet i dobila mjesečnicu. Jer, islam ne tvrdi da zrelost počinje sa 18. godina kao što je to pravilo u Francuskoj. Islam smatra osobu zrelom kada krene s mensturalim ciklusom kod žene i izlučivanjem sperme kod muškarca. I svi od nas znaju da ima muškaraca kad kojih se pojavila sperma u desetoj godini, a među ženskim osobama onih kod kojih je mjesečni cikulus počinjao i ranije od deset godina.

U vezi ove tačke ustala je gospođa i rekla: “Uz pretpostavku da je to što ste rekli tačno, što je naučno gledano moguće, kako vi tretirate tu stvar da je čovjek u starijim godinama oženio djevojčicu u prvom stadiju života?”

Rekoh: “Muhammed je bio vjerovjesnik Božiji i ništa ne bi poduzimao bez nadahnuća od Boga. Nema nikakve sumnje da je mudrost u svemu što je Allah dao, makar ja ne bio svejstan te mudrosti.”

Kršćanski doktor dodade: “Ali muslimani su to uzeli kao stalnu praksu. Koliko je mnogo djevojaka bilo udato prisilno čovjeku koji je bio ravnih godina kao i njen otac. Nažalost, ovaj fenomen je ostao do danas.”

Dograbih se prilike i rekoh: “Kao rezultat toga ja sam napustio sunnijski mezhebi prihvativši šiitski mezheb, jer on daje pravo ženi da se uda za onog ko se njoj sviđa, a ne za onog koga je prisiljavaju njeni staratelji.”

On reče: “Ostavimo se rasprave šiije i sunije, vratimo se braku Muhammedovom sa Aišom.” Okrenuo se potom publici i sa ciničnim smjehom je rekao: “Muhammed je bio Poslanik i oženio se u dobi od preko 50 godina s djevojčicom nesvjesnom braka. Buhari nas informiše da je ona bila u muževljevoj kući igrajući se s lutkama. Ovo potvrđuje njenu djetinjastost i ifativnost. Je li taj bajni karakter Poslanikov o kojem ti pričaš?”

Pokušao sam ponovo uvjeriti slušatelje da Buhari nije mjerodavan dokaz protiv Poslanika. Ali bez uspijeha. Kršćanin se igrao s njihovim mislima kako je htio, za mene nije bilo nikakva izlaza osim da obustavim debatu ističući da mi ne razgovaramo na istim talasnim dužinama. Jer, oni su htijeli da razgovaraju sa mnom na temelju Buharije, a ja nisam imao povjerenja u mnogo onoga što je preneseno u Buhariji.

Izašao sam ljut na muslimane koji su snabdjeli ove prijatelje islama materijalom i učinkovitim oružjem kojem su uspiješno ratovali protiv nas, a na čelu ovih je bio Buhari. Vrativši se bijesan kući odmah sam uzeo Buhariju i počeo pretragu poglavlja o Aišinim vrlinama, kad zaista, morao sam reći: “Sva hvala Allahu, dž.š., koji je otvorio moje oči, inače ja bih ostao u konfuziji u mojim mislima. Bože oprosti!”

Stoga je apsolutno nužno da prenesem neke predaje preko kojih sam prošao u toku moje debate, tako da čitaocu bude jasno da upućene kritike nisu bile prazne već da su se bazirale na našim vlastitim Sahihima i da su jako dobro upotrebljene protiv nas.

U “Knjizi o početku stvaranja” u “Poglavlju o ženidbi Poslanika s Aišom, njegovo prispjeće u Medinu i njegovo uzimanje stana za nju”, Buhari izvješćuje preko Aiše koja je rekla: “Poslanik me oženio kada sam imala 6 godina. Otišli smo u Medinu i odsjeli u kući Benu

Haris ibn Hazredža. Tada sam obolila i moja kosa je spala s moje glave. Poslije mi je kosa narasla i moja majka Umm Ruman mi je došla dok sam se ja igrala na ljuljaški s mojim prijateljicama djevojčicama. Ona me je pozvala i ja sam otišla i ne znajući šta će samnom. Ona me je uzela za ruku i stavila me da stojim na vratima kuće. Ja sam teško disala i kada mi se disanje povratilo ona me posula sa nešto vode po glavi i po licu. Potom me uvela u kuću. Tamo sam vidjela neke ensarijske žene koje su rekle: "Sve najbolje, Allahov blagoslov i sa srećom." Potom me je ona povjerila njima i one su krenule s pripremom za moj brak. Neočekivano Božiji Poslanik mi je došao prije podne i moja mati me predala njemu, u to vrijeme ja sam imala 9 godina."

Ostavljam ti dragi čitaoče da razmisliš o ovakvim predajama. Slično ovome, sve što je Buhari prenio u "Knjizi o ponašanju" u "Poglavlju o bivanju sretan s ljudima", od Aiše koja je rekla: "Ja bi se igrala sa lutkicama u prisustvu Resulullaha. Imala sam neke drugarice koje su se igrale sa mnom, a kada bi Božiji Poslanik ušao one bi prestale sa igrom, ali bi ih on hrabrio da dolaze meni, i one bi mi dolazile da se igraju sa mnom."

Komentator Buharije je napisao: "Igranje sa luktama znači zamišljanje živih stvorenja koje se zovu (lutke)." Kada čitate ove rivajete u Buhariji preostaje li vam ikakva primjedba ili kritika na račun orjentalista, ako ste sami objektivni?

Reci mi, tako ti Boga!, kada čitaš Aišine riječi upućene Allahovom Poslaniku: "Ja ne shvatam tog Gospodara izuzev da On ubrza ispunjavanje tvojih požuda."[1]

Da li vam ostaje ikakav respekt i poštovanja prema ženi poput ove, koja sumnja u Poslanikovu čistoću? Ne čini li vas to da osjećate da je njeno ponašanje primjereno adolescentu i nezreloj osobi?

Nakon ovoga, mogu li nepriajtelji islama biti kritikovani, tj. oni koji postavljaju pitanje o Muhammedovoj ljubavi prema ženama i njegovoj žudnji za njima? Ako oni čitaju u Buhariji da je Allah ubrzavao ispunjenje njegovih požuda i ako oni čitaju u Buhariji da bi on spavao i sa 11 žena u jednom satu i da je imao potenciju poput 30 ljudi, mogu li oni tada biti kritizirani?

Kritika je na one muslimane koje su prihvatili ove legende i tretiraju ih kao istinite. Uistinu oni to tretiraju poput Kur'ana koji ne ostavlja mjesto sumnji. Ali ovi muslimani su bili kontrolisani u svemu pa čak i u svom kredu-vjerskom poimanju, i ni u čemu nisu imali pravo izbora. Ove knjige su im nametnule vladara iz najranijeg doba.

Preneseno je nekoliko hadisa koji degradiraju Ehli-bejt.

U "Knjizi o vojnim pohodima" u "Poglavlju o svjedočenju meleka na Bedru", svez. 5., str. 16., Buhari prenosi od Ali ibn Husejna, preko Husejn ibn Alija da je Ali kazao: "Dobio sam žensku devu kao hums. Kada sam namjeravao oženiti Fatimu, kćerku Poslanikovu, s.a.v.a., imao sam dogovor s kovačem iz plemena Beni Kajnuka da pođe sa mnom da donesem izbor trava ugodnog mirisa i da to on proda kovačima da zaradim tako za svadbu. Pripremio sam za moje deve (ženke) sedla, torbe i užad, dok su moje dvije kamile kleknule pored sobe od jednog ensarije. Ja sam se vratio nakon svega što sam pripremio i ponovo došao do mojih kamila i imao sam šta vidjeti. Njihove grbe su bile odsječene, njihovi bokovi rasporeni tako da su im džigere virile napolje. Vidjevši stanje mojih deva nisam sebi mogao pomoći. Plačući upitao sam: "Ko je ovo uradio?" Ljudi odgovoriše: "Hamza ibn Abdulmutalib koji je stigao s nekim ensarijama i sada pije u ovoj kući." Otišao sam dok nisam stigao do Poslanika, s.a.v.a., s kojim je bio i Zejd ibn Harisa. Poslanik je na mom licu primjetio tragove tuge i upitao: "Šta se loše dogodilo kod tebe?" Odgovorih: "O Božiji Poslaniče, nikada nisam doživio dan kao danas. Hamza je udario na moje dvije kamile, odsjekao njihove grbe, rasporio njihove trbuhe i on sada sjedi u toj kući i s društvom pije." Poslanik je upitao za svoj ogrtač, obukao ga i

[1] Sahih Buhari, svez. 6., str. 24., "Kitabul Kur'an", "Poglavlje o riječima Uzvišenog: 'Ti se možeš pustiti koju god hoćeš od njih i prihvatiti onu koja ti se sviđa, nećeš biti ukoren zbog toga.'"

krenuo praćen Zejd ibn Harisom. Stigli su do kuće u kojoj je boravio Hamza. On je upitao za dozvolu da uđe. Poslije dozvole on je ušao zatekavši ih pijane. Vjerovjesnik je stao kritikovati Hamzu za ono što je učinio, ali njegove oči su bile zakrvavljene od pijanstva. Pogledao je u oči Božijeg Poslanika, pa je pogledao u njegova koljena, potom u stomak, a onda je pogledao u njegovo lice i rekao: "Niste li vi išta drugo do robovi moga oca?" Allahov Poslanik je shvatio da je on pijan, okrenuo se i otišao od njega."

Pogledajte ove rivajete ispunjenje lažima, lažnim optužbama, usmjerene u degradiranje prvaka šehida, jer je on ponos za Ehli-bejt. Koliko je puta samo Imam Ali iskazao svoj ponos njime u svojim stihovima, poput: "I Hamza, prvak šehida, je moj amidža", i koliko je Božiji Poslanik ponosio s njime ističući da kada je on bio ubijen, da je toliko žalio i plakao za njim da mu je na kraju dao ime "prvak šehida".

Hamza je Poslanikov amidža preko kojeg je Allah ojačao islam. Kada su neki od slabašnih muslimana klanjali u tajnosti, on je zauzeo otvoren stav protiv Kurejšija i stao u zaštitu svog amidžića.

Hamza je učinio hidžru prije Pejgambera i pripremio teren za taj veliki dan. Hamza je bio sa svojim amidžićem Alijem herojem Bedra i Uhuda.

Buhari je zadovoljan da prenosi takve blasfemije koje uništavaju ponos Ehli-bejta, a niska takvih falsifikatora koji su prenosili takve predaje je duga. Buhari je kazao: "Prenio nam je Abudan preko Junusa, i Ahmeda ibn Saliha i Ambasata i Junusa, preko Zuhrija koji je prenio od Alija ibn Husejna.

Sedam je osoba u lancu koji prenose prije Ali ibn Husejna (Zejnul Abidina). Je li izvodljivo da Ali ibn Husjen prenosi takve laži i da je prvak šehida pio alkohol nakon što je primo islam i nakon svoje hidžre i neposredno prije svoje smrti. Jer, prema predaji, Ali ibn Talib se pripremio za svadbu koja se dogodila 2. god. po hidžri. Kaže se da je Poslanik dao h. Aliju 2 deve kao udio iz ratnog plijena s Bedra. Da li sada priliči h. Hamzi da se nakon Bedra preda slušanju bludnog izvođača pjesama pri njegovom zahtijevu da zakolje dvije deve, da to odmah i učini bez zapitkivanja zašto?!

Da li doliči prvaku šehida da jede zabranjeno meso bez propisnog klanja, da odsječe grbe i da izvadi džigerice?! Da li priliči Resulullahu, s.a.v.a., da ide i da traži dozvolu radi ulaska u krčmu punoj nemoranih stvari?!

Da li odgovara takvo ponašanje prvaka šehida da bude zakrvljenih očiju i da vrijeđa Poslanika: "Vi niste ništa do robovi moga oca?" Da li je moguće da se Poslanik vrati bez upućivanja bilo kakvih ukora, kada se zna da bi se on Allaha radi, znao dobro naljutiti?!

Ja sam apsolutno uvjeren da je u spomenutom hadisu bilo riječi o Ebu Berku, Omeru, Osmanu, Muaviji umjeto Hamze sigurno da Buhari ne bi posegnuo za ovako omalovažavajućom formom hadisa. Kad bi, pak posegnuo on bi po svojoj omiljenoj praksi skratio ili preuredio hadis. Ali šta se tu može učiniti zato što Buharija nije bio sklon onima koji nisu simpatizeri škole halifa? Čak i nakon ubistva gotovo cijele porodice Poslanikove na Kerbeli on ne spominje nikoga od njih izuzev Ali ibn Husejna, ali i njega lažno u negativnom kontekstu.

Zašto Buhari nije prenio nijedan fikhski propis od Ehli-bejta, niti nešto od njihove mudrosti, vrlina, aksetizma što je bilo obilato prisutno u sunitskim zbrikama prije nogo što se našlo u šiitskim zbirkama?

Pogledajmo drugu predaju koja ruši autoritet Ehli-bejta. Pošto mnogi prenosioci, među njima i Buhari nisu mogli pronaći niti ijednu grešku u ponašanju Alija, jer da je bila i jedna oni bi ispunili Zemlju kuknjavom i galamom. Umjesto toga oni su pribjegli fabrikovanju hadisa tvrdeći da je Ali olako držao do namaza.

U "Knjizi o pomračenju nebeskih tijela" u "Poglavlju o poticanju Poslanika na noćnu molitvu", Buhari prenosi u svez. 2., str. 43., u svom Sahihu od Ebul Jemana, a ovaj od Šuejba,

ovaj od Zahrija, on od Ali ibn Husjena, a on od Husjen ibn Alija, a on od Ali ibn Ebi Taliba da je Božiji Poslanik jedne noći pokucao na vrata Fatime i rekao: “Ne klanjate?” Ja rekoh: “O Božiji Poslaniče, naše duše su u Allahovim rukama. Kada On želi, On nas probudi, i mi to učinimo.” Poslanik, s.a.v.a., se udaljio nakon što smo rekli ovo, bez ikakva odgovora. A onda sam ga čuo kada se vratio kako udarajući se rukama po bedrima kaže: “Zaista je čovjek veliki raspravaljač.”

Boj se Allaha Buhari! Ovo je Ali ibn Ebi Talib o kome mi diskutiramo. Historičari su zabilježili da bi on upražnjavao noćni namaz (bitka na Sifinu) produžujući svoju sedždu između prvih borbenih linija dok bi oko njega letjele strijele i koplja, a on ne bi prekidao svoju molitvu.

Ali ibn Ebi Talib je bio onaj koji je ljudima objasnio principe istine i Božanske zakonitisti i uvjek bi isticao odgovornost ljudi za svoja dijela. Da li ga ti to zamišljaš u ovom hadisu kao fatalistu koji vjeruje u potpunu sudbinsku predodređenost pa na osnovu toga raspravlja s Poslanikom riječima: “Naše duše su u Allahovim rukama, kada On želi On nas probudi i mi to obavimo.”, htijući kazati mi klanjamo onda kada to Allah hoće, a spavamo (ne klanjamo) kad to On hoće. Ovo je h. Ali čija je ljubav znak imana i mržnja njega je znak manifikluka. Još nam donosiš da je on najveći raspravljač u većini stvari. Ovo je grozna laž s kojom se čak ne bi složili ni Ibn Muldžim njegov ubica, ni Muavija koji je podsticao ljude da ga proklinju. To je providna laž, ali ti si otišao daleko u tvojoj želji da se dodvoriš uglednicima tvog vremena (neprijateljima Ehli-bejta). Oni su izdigili tvoj spomen na ovom prelaznom svijetu, ali si razljutio svoga Gospodara sa svojim odnosom prema emiru pravovjemih, pravku onih sa očitim znakovima Dženneta, onoga koji će dijeliti ljude na Džennetlije i Džehennemlije. Oni će stajati na Sudnjem danu i svako će biti prepoznat po svojim biljezima. Hiskani el-Hanefija u svom djelu Šavahidul-Tenzil, svez. 1., str. 198., u komentaru Allahovih riječi: “I na uzvisinama su ljudi svaki poznat po svojim biljezima.”, el-Hakum je prenio od Alija koji je kazao: “Mi ćemo stati na Dan Sudnji između Dženneta i Džehennema i ko je god nas pomogao mi ćemo ga poznati po njegovim biljezima, i mi ćemo im dozvoliti ulazak u Džennet i ko je god nas mrzio mi ćemo ga poznati po njegovim biljezima. On će reći vatri: “Ovaj je za mene (Džennet), a taj je za tebe.”

Ibn Hadžer u Savaikul-Muhrika, str. 101., je rekao: “Peneseno je od Poslanika da je kazao: ‘O, Ali ti si djelilac između Dženneta i Džehennema. Na Dan Sudnji ti ćeš kazati vatri: ‘Ovaj je za mene a taj je za tebe.’’ Čuo sam Božijeg Poslanika kad kaže: ‘Nikome neće biti dozvoljen ulazak osim onoga kome Ali da dozvolu.’”

Siguruno je bilo teško Buhariju da njegov uzor Omer ibn Hattab nije obavljao namaz dok je bio džunub, a nije imao vode i da je svoj ovakav stav isticao čak i u vrijeme svog hilafeta govoreći: “Što se mene tiče ja neću klanjati (u takvom stanju).”, izazivajuci time Kur'an i sunnet.

Zato se Buhari obratio falsifikatorima koji su mu skovali ovaj hadis koji optužuje vođu pravovjernih Alija da je bio lijen i da nije klanjao preporučeni noćni namaz. Uz pretpostavku da je ovaj hadis čak i tačan, nema prigovora niti grijeha u h. Alijevom postupku za ne obavljanje neobaveznog namaza. Jer onaj ko ga obavlja dobija za to nagradu, a ako ne obavlja nema prijekora.

Ne može se napraviti nikakva usporedba u težini prekršaja za nekoga ko (navodno) ne obavlja noćni dobrovoljni namaz i Omera koji ne obavlja obavezne namaze. Nema nikakvog osnova da ovaj hadis bude tačan makar da je i od Buhrije.

Sahih Buharija je, međutim, za ehli sunnet autentična zbrika, a ehli sunnet podržava školu halifa koja je uglavnom utemeljena na Umajadskoj i Abasidskoj politici. Objektivan tragalac za istinom bez ikakva problema može spoznati ovu istinu koja nije tajna više nikome.

Ehli sunnet vel džema'at budući da je prihvatio slijediti školu halifa čija politika i djelovanje se bazira na neprijateljstvu i borbi protiv Ehli-bjeta i njegovih simpatizera, postao je tako možda i nesvjesno neprijatelj Ehli-bejta. Kao posljedicu toga dobili smo uzdizanje statusa Buharije do najvećeg stepena poštovanja. Zbog toga vi nećete u Buhariji naći nikakav legalitet Ehli-bejta, nikakav govor od dvanaest Imama, čak niti od onoga koji predstavlja "kapiju grada Poslanikova znanja", onoga koji je bio u odnosu na Poslanika, s.a.v.a., kao Harun u odnosu na Musa, a.s.

Pitanje koje treba postaviti ehli sunnetu je: Čime je to Buhrija zaslužio da ga držite na najvećem stepenu respekta kod vas? Ja mislim da je jedini odgovor na ovo pitanje u tome što je Buharija:

1. Mjenjao hadise koji su dirali dignitet nekih ashaba naročito Ebu Bekra, Omera, Osmana, Muavije. To je bilo ono što su Muavija i vladari poslije njega željeli.

2. Propagirao hadise koji su govorili protiv bezgriješnosti Allahova Poslanika porterišući ga kao običnu osobu sklonu greškama. To je ono što su vladari željeli u svim vremenima.

3. Prenosio lažne hadise u slavu trojice prvih halifa u kojima ih je izdizao iznad Ali ibn Ebi Taliba. I to je upravo ono što je Muavija želio, potpuno izbrisati Alijev spomen.

4. Prenosio fabrikovane hadise koje su devalvirali dignitet Ehli-bjeta.

5. Donosio druge hadise koje su podržavali fatalizam, antorpomorfizam (otjelovljenje Boga), tumačenje sudbine u duhu potreba hilafeta. Ovo je bilo ono što su propagirali Umajjade i Abasije za željom da uokvire sudbinu zajednice.

6. Prenosio krivotvorene hadise koje graniče s mitovima i legendama i bajkama, s ciljem da zaplaši ummet i stvori konfuziju u njoj. Jer, to su željeli vladari u njegovo vrijeme.

Citiraću ovdje jedan primjer: Buhari u "Knjizi o početku stvaranja" u "Poglavlju o vremenu džahilijeta", svez. 4., str. 238., prenosi preko lanca prenosilaca od Nuajma ibn Hamida, Husejna ibn Husejna, Amr ibn Mejmuna koji je rekao: "Vidio sam u vrijeme džahilijeta majmunicu koja je bludničila. Drugi majmuni su se okupili okolo da je kamenuju. Oni su kamenovali i ja sam je također kamenovao s njima."

Mi kažemo Buhariji: Možda je Allah, neka je sva slava Njemu, iz Svoje milosti prema majmunima, degradirao propise o kamenovanju koje im je učinio obaveznim nakon njihova progona iz Dženeta, i to učinio dozvoljenom prostitucijom za njih za vrijeme islama, nakon što im je on bila zabranjena u džahilijetu. Kao rezultat toga nijedan musliman nikada nije ustvrdio da je prisutovao procesiji kamenovanja majmuna od vremena Muhammedova poslanstva do danas.

Zaključak

Nakon ovakvih i sličnih bajki kojih imao puno u Buhariji, može li istraživač, mislilac ostati miran i ništa ne progovoriti?

Neki će možda reći: “Zašto se ovaj okomio samo na Buhariju? Jer, u drugim knjigama ima mnogo više hadisa nego u Buhariji.” To je tačno. Međutim, mi smo Sahih Buhari podvrgli kritici zato što se on tretira slavnom i neprikosnovenom knjigom, dotle, da je gotovo na razini Božije Knjige kod učenjaka ehli sunneta, kao da joj je svaka laž bila nepristupačna, s prijeda i od pozada. Jer sve što je napisano u njoj ne podliježe nikakvoj sumnji. A izvori svih ovih iluzija i tzv. svetosti potiču od vladara i kraljeva, naročito iz vremena Abasija, kada su oni bili glavni ministri, savjetnici, učenjaci i astronomi. Ebu Fars je rekao o tome: Prenesi poruku Benu Abasijama. Oni ne trebaju isticati svoje pravo na ovo kraljevstvo.

Jer stvarni kraljevi su arapi. Kakvi uzvišeni kvaliteti su ostali u vašim kućama i zbog toga vaši neprijatelji upravljaju vama. Perzijanci su učinili najveći trud i upotrebili su svoje resurse dok zbirka Buharija nije dostigla najveću poziciju poslije Kur'ana i dok Ebu Hurejere nije postao najveći Imam, iznad ostale trojice Imama.

Da nije bilo straha od Perzijanaca od nacionalističke arapske agitacije oni bi uzdigli Buhariju većim od samog Kur'ana, a Ebu Hanifu iznad samog Božijeg Poslanika, s.a.v.a.

Ja sam čitao neke od njegovih pokušaja u tom pogledu. Oni su jasno tvrdili da hadis presuđuje Kur'anu. Pritom su, naravno, mislili na Buharijine hadise. Slično, oni su tvrdili ako je hadis sačinjen ličnim mišljenjima Ebu Hanife treba dati prednost sudovima Ebu Hanife. Oni su ovo pravdali time da hadis može sadržavati nekoliko različitih značenja. Ovo je tako ako je hadis potvrđene autentičnosti po spomenutim kriterijima, ali ako ima sumnje u smisao hadisa to nema problema.

Islamsko carstvo je raslo postupno, ali procesi u njemu se se uvjek odvijali kontrolisano, njegovo ustrojstvo je diretkno podređeno potrebama i željama kraljeva, sultana, stranaca, perzijanaca, memluka, robova, mongola, turaka, franucuskih, engleskih, italijanskih i portugalskih kolonijalista.

Većina učenjaka je stajala iza aktuelnih vladara i težila je da im se umili i dodvori izdvajajući tako fetve i propise, žudeći za njihovim blagom i slavom. Uvijek su ovi vladali po principu “zavadi pa vladaj” na tragu sukoba između sunnija koji su predstavljali većinu u islamskom bloku i šiija koji su činili manjinu. Ovi prvi su bili nosioci mišljenja, klase na vlasti, a drugi su trebali biti uništeni. Ehli sunnetska ulema se zabavila time i ušli u političke igre i spletkarenja u kritiziranju i potvaranju šiija kao otpadnika (rafidija), odbijajući njihove dokaze korištenjem svih vrsta argumenata i sredstava. Tako je protiv njih napisano hiljade knjiga, hiljade nevinih ljudi je ubijeno, ni zbog kojeg razloga osim zbog prijateljstva s potomcima Poslankovim, s.a.v.a., i zbog njihovog odbijanja da prihvate one koji su vladali ummetom snagom sile.

I evo nas danas u eri slobode, progresa, znanja. Kako se to voli reći u dobu natjecanja nacija da osvoje što više prostora na Zemlji i izvan nje. Pa ipak ako se neko oslobođen predrasuda slijepog oponašanja nađe da napiše nešto pozitivno o Ehli-bejtu, vidiš ih kako pobjesne, kako ulažu maksimalne napore da ga označe i etiketiranju kao otpadnika i izroda. Ni zbog čega drugog osim što je oponirao onome što je napisano u njihovim knjigama, ali ako bi se poduzeo da napiše knjigu o Sahih Buhriji, veličajući je, on bi dobio tretman uglednog učenjaka i oni bi ga obasuli hvalama i nagradama sa svih strana. Ljude ni njihov post ni namaz ne bi spriječio od dodvoravanja i umiljavanja i saginjanja pred njima.

Kada razmisliš o svim ovim faktorima koji su odveli većinu Allahovih robova na strpamputicu i razloga koji su doveli do njihove devijacije, Kur'an časi nas informiše o tajni toga kroz dijalog koji se vodio između Svevišnjeg Gospodara i prokletog šejtana.

“Zašto se nisi poklonio kad sam ti naredio?” - upita On. - “Ja sam bolji od njega; mene si od vatre stvorio, a njega od ilovače” - odgovori on. “E onda izlazi iz Dženneta” - reče On - “ne priliči ti da u njemu prkosiš; izlazi, ti si, zaista od onih prezrenih!” “Daj mi vremena do dana njihova oživljenja!” - zamoli on. “Daje ti se vremena!” - reče On. “E zašto si odredio pa sam u zabludu pao” - reče - “kunem se da ću ih na Tvom pravom putu presretati, pa ću im sprijeda, i straga, i zdesna i slijeva prilaziti, i Ti ćeš ustanoviti da većina njih neće zahvalna biti!” “Izlazi iz njega, pokuđen i ponižen!” - reče On. “Tobom i svima onima koji se budu povodli za tobom doista će Džehennem napuniti!” (7:12-18)

“On jednima na pravi put ukazuje, a druge, s pravom, u zabludi ostavlja, jer oni, mjesto Allaha, šejtane za zaštitnike uzimaju i misle da dobro rade. A kada urade neko ružno djelo, govore: “Zatekli smo pretke naše da to rade, a i Allah nam je to zapovjedio.” Reci: “Allah ne zapovijeda da se rade ružna djela! Zašto o Allah ugovorite ono što ne znate?” Reci: “Gospodar moj naređuje - pravednost. I obraćajte se samo Njemu kad god obavljate molitvu, i molite Mu se iskreno Mu ispovijedajući vjeru! Kao što vas je iz ničega stvorio, tako će vas ponovo oživjeti. O sinovi Ademovi, neka vas nikako ne zavede šejtan kao što je roditelje vaše iz Dženneta izveo, skinuvši s njih odjeću njihovu da bi im stidna mjesta njihova pokazao! On vas vidi, on i vojske njegove, odakle vi njih ne vidite. Mi smo učinili šejtane zaštitnicima onih koji vjeruju.” (7:26-30)

Stoga ja kažem svoj muslimanskoj braći: “Prokunite šejtane i ne dajete mu pristupa ni pod kakvim uslovima sebi. Dođite na akademsku raspavu o islamu koji je ustanovljen na temelju Kur'ana i autentičnog sunneta. Dođite da se dogovorimo da nađemo zajedničku riječ između vas i nas. Nije li Božiji Poslanik kazao: “Moj Ummet se neće ujediniti na greški?” Ono što je istina i ispravno i na čemu vlada koncenzus između nas i vas, šiija i sunnija, samo ćemo to prihvatiti. Laž ja pak ono u čemu se mi razilazimo. Ako podignemo ovaj stub, samo čistoća, sloga i zadovoljstvo će nas obasuti i mi ćemo s Božijom pomoći biti ponovo ujedinjeni, Božija pomoć i pobjeda će doći. Blagoslov s neba i Zemlje će nas sustići. Za vrijeme koje dolazi, mi nećemo imati puno vremena na raspolaganje za čekanje, prije dana dolaska h. Mehdija, jer naše i vaše knjige se prepiliću s vjestima o radosnom nagovještaju Mehdijevog dolaska. Nije li ovo dovoljan dokaz o jednistvenosti našeg puta? Jer šiije nisu nista drugo do vaša braća i Ehli-bejt nije eksluzivno samo naš. Muhammed i članovi njegove porodice, Ehli-bejt, su Imami svih muslimana. Mi šiije i sunnije smo saglasni oko hadisa o dvije vrijedne stvari i riječi Poslanikovih: “Ostavio sam među vama nešto ako se uz njeg budete čvrsto držali nikada nećete zalutati to su: Allahova Knjiga i moja porodica (Ehli-bejt).” Mi smo ranije već pojasnili da ovaj hadis ni na kakav način ne protuvriječi “Kur'an i moj sunnet”. Jer Knjiga Božija i sunnet Poslanikova trebaju valjano tumačenje. A Poslanik nas je podučio da će najbolji tumači Kur'ana i sunneta biti njegova porodica Ehli-bejt, tj. Imami Ehli-bejta. Svi muslimani su posvjedočili da oni imaju u znanju i djelu prednost na drugim muslimanima.

I Mehdi je od potomstva Ehli-bejta. Nije li to drugi dokaz? Vrijeme tiranije i nasilja prema Ehli-bejtu, vrijeme u kojem niko nije tlačen kao Ehli-bejtu je daleko iza nas. Oni su bili proklinjanji sa mimbera, ubijani, a njihove žene i djeca uzimani za ratne zarobljenike i sve to pred očima i ušima muslimana. Napokon je došlo vrijeme da uklonimo svu nepravdu s članova Poslanikovog Ehli-bejta, jer ummet će se vratiti pod njihovu zaštitu i njima u zagrljaj, pa će biti obasut milošću i blagoslovima, znanjem i dobrim dijelima. Vrijeme je ummetu da se vrati pod ovo blagoslovljeno stablo, ispunjenjo s visokim vrlinama i ponosom. Jer Allah i Njegovi meleci šalju selame njima, i on je naredio muslimanima da to čine u svakoj prilici, upravo kao što nam je naredio da ih volimo i držimo svojim prijateljima.

Nadmoćnost Ehli-bejta je nešto što ne može poreći niti ijedan musliman. Pjesnici su tokom prošlih vremena pjevali stihove u pohvali i odličnosti njihovoj.Farazduk je rekao o njima:

“Ako se pobožni ljudi pobroje, oni će biti njihovi Imami. Ako se upita ko je najbolji na Zemlji biće rečeno - oni. Oni su odabrana grupa, ljubav prema njima je vjera, a mržnja prema njima je otpadništvo. Blizina njihova je utočište i sigurno prebivalište. Njihov spomen ima poslije Božijeg spomena prednost u svakom dobrom djelu, a govori se pečate svojim sjećanjima.”

I Ebu Faras, slavni pjesnik, uzdizao je Ehli-bejt, a kritikovao Abasije u svojoj čuvenoj odi zvanoj Safi'a. Evo nekoliko njegovih stihova:

“Prodavaci vina prestanite sa svojom nabusitošću i pokrijte se onima koji su najčuveniji kada se upitaju za nešto i najučinkovitiji sprovodnicima onoga što znaju.

Oni koji ne postaju ljuti izuzev Allaha radi kada su ljuti i ne napuštaju zakon Allahov kada sude, u njihovim kućama se Kur'an uči jutrima, a u vašim kućama odjekuju pjesme i muzički instrumenti.

Njihova mjesta su u ruknul-jemani i u Kjabi i njenom prekrivaču i u Zemzemu u Safi u Hadžerul-esvedu u islamskom svetištu.

Nema zakletve u Kur'anu koju mi poznajemo osim njih i bez sumnje oni su prava zakletva.”

Zamahšeri, Bejheki i Kastalani, svi su oni prenijeli sljedeće stihove od Imama Ebu Abdullaha Muhammeda ibn Alija Ensari-Setibija.[1]

Neki kršćani su napisali brojne knjige o kvalitetu i odlikama i vrlinama Ali ibn Ebi Talibu i Ehli-bejta uopćeno. Ovo je ono na što je Satabi mislio.

[1] Bejhaki, el-Mahsin vel Musavi, svez. 1., str. 50.; Zamahšeri u Rabiul-Abar; El-Kastalani u Mezahibul-dinijja.

Sadržaj